

Một tác phẩm của
Vivu

Trái tim
miền
Ái Tử
Đông

Table of Contents

Mục lục

- (1) Lịch Sử?
- (2) Lỗ Hổng Thời Gian?
- (3) Về Đâu?
- (4) Gặp Gỡ
- (5) Ngoại Quốc?
- (6) Lên Đường
- (7) Đường Về
- (8) Tây Đô
- (9) Quá Khứ
- (10) Cười Ngựa
- (11) Rời Xa
- (12) Nỗi Khổ Tâm
- (13) Chử
- (14) Chạnh Lòng
- (15) Nam Nhân Lạ Mặt
- (16) Bệ Hạ?
- (17) Hậu Cung
- (18) Nữ Nhân
- (19) Âm Thầm
- (20) Đi
- (21) Vịnh?
- (22) Lưu Ly
- (23) Bình Biển
- (24) Người Mới Đến
- (25) Đối Đầu
- (26) Trung Thần
- (27) Đất Trường Yên

- (28) Dã Tâm
- (29) Phụ Tử
- (30) Tây Phương
- (31) Kỳ Ngộ
- (32) Vua
- (33) Cuộc Chiến
- (34) Sinh Tử
- (35) Rời Xa
- (36) Chia Ly
- (37) Rối Ren
- (38) Trốn Đi
- (39) Khổ Tâm
- (40) Phán Bội
- (41) Giấc Mộng
- (42) Lên Đường
- (43) Về Đâu
- (44) Tương Phùng
- (45) Trùng Hợp
- (46) Người Quen
- (47) Sang Trang
- (48) Ngọt Ngào
- (49) Thời Gian
- (50) Lưu Ly
- (51) Cố Nhân
- (52) Chia Ly
- (53) Bao Năm?
- (54) Cạn Duyên Tương Phùng
- (55 End) Tận Cùng

Mục lục

- (1) Lịch Sử?
- (2) Lỗ Hổng Thời Gian?
- (3) Về Đâu?
- (4) Gặp Gỡ
- (5) Ngoại Quốc?
- (6) Lên Đường
- (7) Đường Về
- (8) Tây Đô
- (9) Quá Khứ
- (10) Cưỡi Ngựa
- (11) Rời Xa
- (12) Nỗi Khổ Tâm
- (13) Chữ
- (14) Chạnh Lòng
- (15) Nam Nhân Lạ Mặt
- (16) Bệ Hạ?
- (17) Hậu Cung
- (18) Nữ Nhân
- (19) Âm Thầm
- (20) Đi
- (21) Vịnh?
- (22) Lưu Ly
- (23) Bình Biển
- (24) Người Mới Đến
- (25) Đổi Đầu
- (26) Trung Thần
- (27) Đất Trường Yên
- (28) Dã Tâm
- (29) Phụ Tử
- (30) Tây Phương
- (31) Kỳ Ngộ
- (32) Vua
- (33) Cuộc Chiến
- (34) Sinh Tử
- (35) Rời Xa
- (36) Chia Ly
- (37) Rối Ren
- (38) Trốn Đi

- (39) Khố Tâm
- (40) Phản Bội
- (41) Giác Mộng
- (42) Lên Đường
- (43) Về Đâu
- (44) Tương Phùng
- (45) Trùng Hợp
- (46) Người Quen
- (47) Sang Trang
- (48) Ngọt Ngào
- (49) Thời Gian
- (50) Lưu Ly
- (51) Cổ Nhân
- (52) Chia Ly
- (53) Bao Năm?
- (54) Cạn Duyên Tương Phùng
- (55 End) Tận Cùng

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(1) Lịch Sử?

Tiếng màn trập máy ảnh đóng mở liên tục, đèn flash lóa mắt và những câu hỏi dồn dập của cánh phóng viên làm cả khán phòng trở nên nhộn nhịp.

Hôm nay trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn Hà Nội vinh dự được đón tiếp Giáo sư Vật lý người Mỹ gốc Việt. Bà chính là tác giả của nghiên cứu vĩ đại về sự dịch chuyển thời gian, không gian và sự liên hệ đến lịch sử.

-Thưa giáo sư, điều gì khiến bà chọn hai khối một là Tự nhiên, hai là Xã hội để thực hiện nghiên cứu?

-Vật lý học là chuyên ngành chính của giáo sư khi còn học ở đại học. Vậy cơ duyên nào đã dẫn bà đến với lịch sử?

-Trong tất cả những nghiên cứu của bà đều lấy ví dụ là vua chúa triều Nguyễn, bà có thể cho biết vì sao?

Vị giáo sư trầm ngâm, nở nụ cười hiền hậu. Đôi mắt bà nheo lại nhìn ra xa. Mặc cho bao câu hỏi dồn dập lao đến, những con người trẻ tuổi cầm sổ tay ghi ghi chép, bà vẫn im lặng. Trước mắt bà nhoèn đi, bao nhiêu kí ức ập về.

-Giáo sư, xin người cho biết lí do?

-Lần này về nước giáo sư có định đến các trường đại học để truyền cảm hứng cho sinh viên không?

-Rất nhiều người trẻ tuổi có đam mê nhưng vẫn chưa được định hướng, với tư cách một người thành công đi trước?

-Giáo sư xin cho biết ý kiến?

-Giáo sư...

Tiếng phóng viên nhỏ dần, bây giờ bên tai bà văng vẳng âm thanh của những vòng quay xe đạp đều đặn lăn xuống con dốc thoải, trong bầu trời thanh xuân năm ấy.

-Hà Anh!

Hà Anh dựng xe đạp dưới bóng cây sồi lớn, ngược mắt nhìn chàng thanh niên đang hí hục đạp xe đến. Anh chàng mặc áo thun đen, khoác sơ mi sọc xanh, tay xắn đến tận khuỷu. Đôi mắt cậu cười tí nhìn Hà Anh rồi nhảy xuống khỏi chiếc xe đạp leo núi.

-Chào anh Quang Minh, anh đã ăn sáng chưa?

-Anh chưa ăn. Nhưng mà có tin muốn báo với em đây.

-Là gì thế?

Hà Anh lấy chiếc ba lô trong giỏ xe ra rồi đeo lên lưng, ánh mắt hiếu kì nhìn Quang Minh. Cậu hào hứng nói.

-Em nhớ lần trước anh nói về cuộc thi giảng sử của thầy Hill chứ? Anh đã đậu vào vòng trong rồi, sắp tới sẽ thuyết trình trước toàn bộ sinh viên khoa Sử.

Hà Anh phấn khởi nhảy căng lên.

-Tốt quá! Anh đã nghiên cứu rất lâu mà! Chúc mừng anh nhé!

-Chiều nay anh sẽ chuẩn bị vài thứ, em muốn ghé qua văn phòng xem thử không?

-Tất nhiên rồi, tan lớp em sẽ đến.

Hà Anh vẫy tay nhìn Quang Minh đạp xe rời khỏi. Cô lắc đầu rồi vào trong tòa nhà lớn, trên tháp đồng hồ còn ghi rõ bang Khoa Học.

Nguyễn Hà Anh là nghiên cứu sinh năm nhất của trường Đại học bang Arizona, Mỹ. Cô theo gia đình sang đây sống từ năm mười lăm, kể cũng ba năm rồi. Hà Anh từ nhỏ đã có niềm đam mê mãnh liệt với Vật lý nên cha mẹ đã cho cô đến học ở tận bang Arizona xa xôi, cách cha mẹ cô ở bang Louisiana 3 giờ đồng hồ trên máy bay. Vì Đại học Arizona là trường nghiên cứu bậc nhất nước Mỹ.

Chàng trai ban nãy chính là Trần Quang Minh, nghiên cứu sinh năm hai khoa Sử, bang Nhân văn. Anh là sinh viên Việt Nam đầu tiên được nhận học bổng toàn phần của trường Arizona. Tướng tá cao ráo đẹp trai, lại đa tài nên làm cho nữ sinh dù ta Tây hay Ta ngưỡng mộ ngất ngây.

Đầu giờ chiều, sinh viên bang Nhân văn lại thấy một cô gái bé nhỏ đạp chiếc xe đạp màu lam đến văn phòng nghiên cứu Sử học. Hà Anh vẫy tay chào hai anh chàng tóc vàng hoe đáng yêu đang đứng trước máy bán nước tự động.

-Lại đến xem Minh nghiên cứu à Anh?

-Đến tham quan khoa Sử ạ!

Hà Anh đẩy cửa bước vào một căn phòng lớn cổ kính, trên mái vòm có họa tiết thời Phục Hưng. Quang Minh ngồi trên bàn máy tính, ngược mắt nhìn cô gái nhỏ hiếu kì thăm thú. Không hiểu sao mỗi lần đến khu nghiên cứu lịch sử, Hà Anh đều thấy rất hứng thú. Ai mà chẳng hứng thú với những điều bí ẩn cơ chứ? Mà lịch sử chính là bí ẩn.

-Vừa đến cửa viện đã nghe thấy tiếng em rồi.

Hà Anh khi cười rồi nhìn đến chỗ ngồi của Quang Minh, bừa bộn bao nhiêu là thứ đồ cổ kì quặc.

-Lần trước anh nghiên cứu về thời kì Phục Hưng, lần này lại nói đến đâu thế?

Quang Minh gõ mạnh lên phím enter đầy tự tin rồi xoay ngược màn hình lại cho Hà Anh xem.

-Nguyễn triều khởi sử?

Hà Anh hơi ngạc nhiên nhìn dòng chữ to rõ trên slide.

-Anh định nghiên cứu sử Việt Nam?

Quang Minh đứng dậy, quả quyết gật đầu rồi đi lại phía kệ sách.

-Hàn Quốc, Trung Quốc và các nước phương Tây luôn biết khai thác lịch sử của mình, không chỉ để nghiên cứu mà còn truyền cảm hứng cho thơ ca, điện ảnh. Anh thấy Việt Nam mình chưa làm được điều đó. Hôm trước có cô em họ mười bốn tuổi của anh sang chơi, thuộc lâu sử Trung quốc nhờ xem phim cổ trang, mà hỏi đến Sử Việt thì chỉ biết được Việt Nam giải phóng năm bốn lăm thôi. Thấy hơi buồn...

Hà Anh gật gù rồi thoáng thờ dài. Cô quay sang nhìn về phía một bức tranh đang treo phía dưới đồng hồ. Chân mày cô hơi chau lại.

-Người ngồi trên ngựa ấy là ai vậy?

Hà Anh bất giác hỏi. Quang Minh quay sang rồi à lên.

-Đó là người mà nghiên cứu lần này của anh có nhắc đến. Chúa Tiên Nguyễn Hoàng.

-Chúa Tiên Nguyễn Hoàng?

Hà Anh chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng lời mờ đoán được đó là một vị chúa Nguyễn thời Trịnh Nguyễn phân tranh kéo dài gần hai thế kỉ.

-Là người đã mở đầu cho cuộc mở mang bờ cõi về phía Nam của người Việt ta, tổ của nhà Nguyễn sau này.

Mắt vẫn dán chặt vào gương mặt người trong bức họa, Hà Anh thấy kì lạ lắm. Không hiểu sao cô chưa từng nghe qua nhân vật này, hoặc đã quên mất, nhưng cô lại thấy người tên Nguyễn Hoàng này vô cùng quen thuộc. Quen thuộc đến độ cô biết mình có thể nhớ được cả giọng nói của người đó. Hà Anh hơi rùng mình. Sao tự nhiên trong phòng lại lạnh thế.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile

www.dtv-ebook.com

(2) Lỗ Hổng Thời Gian?

Sáng nay Hạ Anh có tiết Khoa học ứng dụng của thầy Scott. Thầy rất vui tính, cũng vô cùng thú vị. Mỗi lần bắt đầu một chương mới thầy luôn giảng một kiến thức ngoài lề liên quan. Khiến cho sinh viên đều rất hứng thú, lớp thầy bao giờ cũng đông đủ và ngập trong tò mò hiếu kì.

Hôm nay thầy Scott mặc một bộ đồ hóa trang thần Hy Lạp, trên đầu còn đeo cả vòng nguyệt quế nữa. Thầy vừa bước vào lớp cả giảng đường đã cười ồ lên.

-Chào buổi sáng hỡi các học trò đáng mến của thần Apollo ta.

Cả lớp lại có thêm một tràng cười thoải mái bởi chất giọng như người diễn vở sử thi Odyssey.

-Chào buổi sáng thần Apott ạ!

Anh bạn bàn đầu tinh nghịch gọi, làm cả lớp cười ngả nghiêng lần nữa.

-Được rồi, hôm nay tôi muốn các em rời khỏi ghế của mình một chút để đi đến một nơi.

Cả lớp nghe vậy thì mừng quá, đứng dậy phẩn khởi nhìn ra ngoài trời.

-Ấy ấy, không phải là một nơi mà các em có thể đứng dậy mà đi đến được đâu.

Hà Anh vẫn ngồi yên kiên nhẫn nhìn thầy Scott. Cô sốt sắng muốn thầy nói nhanh lên. Đợi cả lớp ổn định lại rồi, thầy mới nhắm mắt lại.

-Nơi tôi muốn các em đến, đó chính là quá khứ!

-Quá khứ sao thầy?

-Quá khứ là sao?

-Thầy ơi giải thích đi.

Scott ôn tồn đặt cái vòng nguyệt quế giữa ngáy trên đầu xuống, ngồi lên mép bàn rồi nhìn xuống đám học trò sắp chết vì tò mò.

-Đã bao giờ các em nghĩ, con người có thể du hành xuyên thời gian chưa?

-Trong phim Trung Quốc có ạ!

-Phim khoa học giả tưởng trên các đài châu Á, bây giờ nhiều lắm ạ!

-Nhưng đã bao giờ các em nghĩ điều đó có thể là sự thật chưa?

Cả lớp im bật, loay hoay nhìn nhau. Hà Anh chạy mày, tay bám chặt lấy cuốn tập trên bàn. Tự nhiên cơn lạnh chiều hôm qua khiến cô hơi rùng mình.

Scott bấm chiếc điều khiển, trên màn hình lớn hiện lên hình ảnh con tàu Titanic huyền thoại.

-Thế giới từng ghi nhận biết bao cuộc du hành xuyên thời gian, đến bây giờ các nhà khoa học vẫn chưa thể giải thích được. Vụ việc gây chấn động dư luận nhất có lẽ là việc vị thuyền trưởng Smith của con tàu Titanic trở về sau gần 80 năm. Chiếc tàu xấu số đắm năm 1912, đến năm 1991, người ta cứu được ngài Smith.

Hà Anh nhìn hình chân dung của vị thuyền trưởng nạn nhân trên màn hình rồi gật đầu. Chuyện này cô đã từng nghiên cứu qua.

-Cũng có nhiều trường hợp, người ta bắt được tín hiệu của những chiếc máy bay mất tích gần năm chục năm, những chiếc máy bay quân sự tưởng chừng đã bị rơi gần bốn thập kỉ. Cả những vụ phát hiện máy bay mất tích nhưng không một bóng người, mà cà phê trong khoang vẫn nóng ấm suốt hàng chục năm. Quá nhiều chứng cứ cho thấy, thực sự tồn tại một lỗ hổng thời gian!

Bốn chữ cuối nhấn mạnh của thầy làm cả lớp xì xào bàn tán. Hà Anh nổi hết cả da gà nhìn những chiếc máy bay trên hình.

-Ở Nam Cực cách đây mười năm, các nhà khoa học cũng đã từng phát hiện một vòng xoáy màu khói trắng trên bầu trời, nó không bị ảnh hưởng bởi gió hay bất kì điều gì khác. Các nhà khoa học đã phóng vào tâm vòng xoáy một quả cầu khí tượng. Khi nó đến gần tâm, nó lao điên cuồng vào trong và biến mất khỏi tầm nhìn. Sau khi kéo quả cầu trở về, họ phát hiện, đồng hồ trên quả cầu đã bị quay ngược lại 30 năm.

Cả lớp im phăng phắc nhìn lên hình ảnh vòng xoáy trắng kì bí được chụp lại.

-Nhờ đó mà các nhà khoa học đã bắt đầu nghi ngờ, Nam Cực có thể chính là con đường về một thời đại khác. Phải chăng có sự tồn tại của một chiều không gian khác? Người ta gọi vu vơ nó là 'cánh cổng thời gian'.

Hà Anh bất giác lấy bút ra ghi lại những gì thầy nói. Có vẻ như cô thấy đây là điều thú vị nhất trong vô vàn điều thú vị mà vũ trụ mang lại cho chúng ta.

Thầy Scott lấy một tờ giấy rồi gấp đôi lại.

-Các em hãy tưởng tượng, thời gian giống như tờ giấy này. Mảnh trên là tương lai, mảnh dưới là quá khứ, nối với nhau bằng hiện tại là gờ tờ giấy. Nếu như trọng trường thay đổi đột ngột và chênh lệch quá lớn, sẽ xuất hiện một hố đen hình phễu, nó hút mặt trên lõm xuống để mặt dưới trồi lên, cân

bảng trọng trường chênh lệch. Khi đó, những vật thể ở nơi đầu phễu đó, sẽ bị hút về chiều không gian đối diện.

-Thầy ơi, vậy khi bị hút về đó thì thời gian chênh lệch sẽ ra sao khi quay về?

-Nhiều người đã đưa ra 3 giả thiết:

Một là, thời gian đứng yên trong lỗ hổng thời gian, tức không gian dịch chuyển, khi trở ra khỏi lỗ hổng, ta không già đi nhưng lịch sử đã trải qua mấy chục năm rồi.

Hai là, thời gian quay ngược lại quá khứ. Tức người du hành sẽ già đi theo thời gian, nhưng khi thời gian quay ngược lần nữa, họ trở về thời điểm ban đầu mình gặp lỗ hổng.

Cuối cùng là đóng cửa thời gian. Ta mắc kẹt trong hố đen vũ trụ.

Không gian im lặng như tờ. Hà Anh vẫn hí hoáy ghi chép từng thông tin cẩn thận. Trên trang giấy tập đã vẽ ra một sơ đồ hùng vĩ. Scott lại bấm máy rồi ngồi xuống bàn.

-Thực chất, lỗ hổng thời gian chính là thời gian trong khái niệm phản vật chất. Phản vật chất là gì, hôm nay tôi sẽ dạy cho các em.

Hà Anh thấy đầu mình ngập trong những suy nghĩ rối tung về lỗ hổng thời gian, về hố đen vũ trụ, về những người du hành thời gian.

Cô nhìn thầy Scott cầm bút viết trên bảng rất to dòng chữ phản vật chất.

Điện thoại reo, Hà Anh đang ngồi trên bãi cỏ ở sân trước thư viện. Cô với tay lấy chiếc balo rồi vuốt ngang nhận cuộc gọi.

-Sao đó anh?

-Anh có thể nhờ em làm giúp một chuyện được không?

-Anh cứ nói đi, em cũng khá rảnh.

-Chuyện là anh có đặt vài món đồ ở Việt Nam để làm tư liệu thuyết trình, bưu điện nói hôm nay sẽ giao đến mà anh quên mất, anh đang ở tận nhà chú anh rồi. Em nhận hộ anh nhé!

-Vâng ạ, anh cứ giao thông tin cho bên bưu điện đi em sẽ nhận cho.

-Vậy nhé, cảm ơn em nhiều nha Hà Anh.

Smith là một sinh viên khoa Nhân Văn, thấy Hà Anh bê chiếc thùng to tướng đến trước cửa thì chạy đến mở cửa giúp.

-Để anh bê giúp cho.

-Cảm ơn anh ạ.

Hà Anh trao chiếc thùng ghi chi chút những dòng địa chỉ.

-Em đem đến cho Minh à?

-Dạ, anh ấy về nhà chú ở Oro Valley.

-À, lúc sáng anh có nghe Minh nói.

Smith đặt lại chiếc thùng lên bàn rồi chào tạm biệt Hà Anh. Cô bê thùng lên đem lại bàn chỗ Quang Minh. Bất chợt, đáy thùng rách toạc, đồ đạc rơi ra hết cả. Có mấy món nặng quá chùng còn rơi trúng chân Hà Anh. Cô xuýt xoa nhìn chân rồi ngồi xuống gom đồ đạc lại. Cô thờ dài nhìn chiếc hộp đã được băng lại bằng băng keo, mấy cái chân nển rồi nghiên bút, cọ viết đều xếp ngay ngắn bên trong. Hà Anh lấy ra một mảnh giấy ghi chú, "lần sau nhớ dùng keo kiệt tiền đóng gói!" Không quên cả biểu tượng cảm xúc phần nộ.

Hà Anh rời khỏi bàn, tự nhiên nhìn thấy một vật lẩn lóc phía xa. Quái lạ, lúc này cô đã nhặt hết lên rồi mà?

Đến gần, cô mới biết đó là một chiếc mai rùa. Hà Anh ngồi xuống.

Vừa lúc chạm tai vào chiếc mai rùa, một cơn sấm nổ đùng trên bầu trời. Hà Anh giật mình nhìn tay mình như có dòng điện truyền khắp cơ thể. Cô rụt mạnh tay lại.

Cơn sấm đến, kéo sau là một cơn mưa lớn vô cùng.

Hà Anh gan góc nhặt chiếc mai lên, lần này thì lại không bị gì cả. Trên chiếc mai có khắc hai dòng cổ tự, hình như là chữ Hán, cô đọc không hiểu. Hà Anh đặt chiếc mai về thùng. Cô bất giác nhìn lên bức tranh trên tường.

Phía sau cột treo bức tranh là hai cửa sổ kính lớn, sấm sét từ hai bên khiến gương mặt người trong tranh rõ hơn bao giờ hết. Nhưng Hà Anh không hề thấy hoảng sợ, cô cảm giác như mình thật sự quen biết người này.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(3) Về Đâu?

Hà Anh ngồi vắt vẻo trên lang cang của hành lang trước cửa thư viện. Cô vừa uống một hộp sữa chua, vừa cắn ống hút.

-Dạo này em trần trở gì à?

Quang Minh đi đến bên cạnh, tay ôm một xấp tài liệu dày.

-Em đang nghĩ về Nguyễn Hoàng.

-Nguyễn Hoàng?

-Cái người khai phá đất đai mở rộng bờ cõi về phía Nam ấy.

-À, sao tự nhiên em lại hứng thú vậy?

-Hôm qua em có lên wikipedia đọc thử, cũng hay ho nên cứ ngồi đọc hết người liên quan này đến người liên quan khác. Những dòng link màu xanh thật đáng sợ.

Hà Anh lắc lắc đầu. Quang Minh phá lên cười.

-Nếu đã muốn tìm hiểu như vậy thì em sang hẳn khoa Sử đi!

Hà Anh liền lắc lắc ngón tay.

-No no! Cuộc đời em sinh ra là để nghiên cứu Vật lý.

Quang Minh cười. Rồi như sự nhớ ra, cậu quay phắt sang.

-À, cuối tuần này anh có họp một nhóm bạn nghiên cứu về nhà Nguyễn để tạo động lực trước buổi thuyết trình hôm thứ hai, họ đều là những người hiểu rõ Nguyễn Hoàng, em đến không?

-Thôi, tự nhiên sử gia các anh hội họp em đến làm gì?

-Không phải hội họp kiểu chán ngắt như em nghĩ đâu! Bọn anh mở tiệc nhỏ mà!

-Ở kí túc xá của anh á?

-Ở văn phòng cơ!

-Ngầu thế!

Không hổ là gà cưng của Giáo sư Sử học thầy Hill nha.

-Vậy được, em sẽ đến.

-À, mọi người còn mặc đồ hóa trang nữa. Em nhớ mặc trang phục thời Lê Trung Hưng.

-Em đào đâu ra cơ?

-Vậy để anh kiểm giúp cho! Ngày mai anh đưa em, nhớ đến đấy nhé!

Nói rồi, Quang Minh leo lên xe đạp nhanh như cơn gió lao đi mất. Hà Anh phì cười nghĩ ra viễn cảnh mình mặc cổ phục sẽ trông ra thế nào.

Đã là mười hai giờ đêm rồi, Hà Anh lê thân xác nặng nhọc và chệnh choáng say về kí túc xá. Mọi người đều nghiên cứu rất kĩ, cô biết thêm được vô vàn thứ hay ho, cũng như vô vàn thắc mắc của hậu thế về thời đại của người chúa Tiên này.

Cô ném chiếc túi đeo chéo xuống giường, đi về phía bàn học tìm dây sạc pin điện thoại.

Bất ngờ, một chiếc mai rùa đập vào mắt Hà Anh.

Đôi đồng tử Hà Anh sa sầm, bàn tay sững lại trong không gian. Cô thấy đầu mình hơi đau nhức. Thật ra cô cũng không phân biệt được là mình đang tỉnh hay đang say nữa.

Không hay rồi, sáng mai Quang Minh phải thuyết trình mà!

Nghĩ rồi, Hà Anh vớ lấy chiếc mai rùa rồi lao khỏi phòng.

Trời lại bắt đầu mưa rồi, Hà Anh đạp xe nhanh nhất có thể đến tòa nhà bang Nhân văn. Vừa đến cây cầu bắc qua dòng sông Verde, Hà Anh đã hoảng hồn nhìn lên bầu trời trên đầu xuất hiện một rừng sấm chớp, tiếng nước sông dữ dội đập vào con đê đá hai bờ. Hà Anh chạy vội đến bên thành, nhìn dòng nước như lũ dữ, đục ngầu cuốn trôi mọi thứ cản đường. Cuồng phong kéo đến, khiến mái tóc dài của Hà Anh bay rối loạn. Cô hoảng hốt nhìn cơ thể mình không ngừng nghiêng nhào ra ngoài thành cầu. Bàn tay cô bám cứng lấy bề mặt đá sần sùi, cả thân người cô bị nhấc bổng lên không trung rồi cả hai chân bị hất bay lên. Hà Anh ngoan cố bám lấy thành, cô bị gió dữ ném người xuống. Đầu cô đập vào thành đá cứng. Cô đau đớn hét lên rồi cảm thấy bàn tay mình vô thức buông lơi.

Hà Anh rơi âm xuống dòng nước cuồn cuộn chảy siết.

Cô chìm sâu xuống nước, cảm nhận máu trên trán chảy ra hòa vào dòng nước dữ rất lạnh. Hà Anh chơi vơi không hô hấp được, càng không thể vùng vẫy thoát khỏi.

Nhưng rồi tự nhiên dòng nước đen ngòm trước mắt cô bất ngờ trở nên xanh dần, xanh dần, rồi lặng đi hẳn. Cô còn thất kinh nghĩ rằng mình đã trôi trong nước đến khi bão tan luôn rồi!

Ầm!

Một thân ảnh rẽ nước hướng đến chỗ Hà Anh. Gương mặt lơ mờ trong những làn sóng trập trùng thân quen đến kì lạ. Người ấy dang vòng tay to rộng hướng đến cô. Hà Anh vô thức mỉm cười. Người ấy ôm lấy cả cơ thể bé nhỏ, dường như trong đôi mắt có chút hoảng hốt, y đập nước rời khỏi sự mặn chát xung quanh đang tràn vào cuống họng.

Hà Anh mở mắt nhìn gương mặt góc cạnh kia, từ dưới tay người đó trông lên chỉ thấy chiếc cằm thanh tú và hàng mi dài cụp xuống thanh tao. Góc độ này thật khiến người ta mềm lòng.

Người đó bế Hà Anh lên bờ, để cô nằm trên bãi cát mịn như tuyết. Hà Anh sặc sụa ho. Lúc này cô hoàn toàn không có cảm giác bị ngộp thở. Sao bây giờ lại truyền đến cơn hấp hối khiến mặt mày xanh lét. Vết thương cô trên trán gặp muối biển nên giờ đau rát như hàng vạn con ong đốt vậy.

-Cô không sao rồi chứ?

Chờ đã, anh ta nói tiếng Việt?

Hà Anh cố nheo mắt nhìn người trước mặt, vì anh ta đang đứng chắn trước mặt trời chói lòa.

Đôi đồng tử tối sẫm lại, Hà Anh hoảng hốt nhận ra gương mặt nghiêm nghị trong bức họa vị chúa Tiên Nguyễn Hoàng.

-Trán cô bị thương rồi.

Giọng nói này, đích thị là giọng nói trong trí nhớ Hà Anh vọng về. Chính là chất giọng Hà Nội ấm áp thanh tao mà cô vẫn luôn ám ảnh. Cô quả thật đã biết giọng nói này!

Hà Anh à lên trong lòng, nhất định là bị say đến lú lẫn rồi. Tự nghĩ ra giọng nói, tự nhìn tranh mà họa ra khuôn mặt, lại bằng xương bằng thịt thế này. Đúng là cô nên theo chuyên ngành Nghệ thuật sáng tạo thì hơn!

Thấy Hà Anh hơi cười, sắc mặt ửng hồng. Người thanh niên kia biết là cô không tỉnh táo, chắc là bị chuốc thuốc rồi. Đáng thương như vậy, không thể để mặc ở đây. Nghĩ bụng, người kia đành bế Hà Anh lên rồi đi khỏi.

Chiếc mai rùa trôi lênh bênh giữa biển. Dạt về Tuyết Giang.

Hà Anh ôm đầu, nó nhức như búa bổ. Bàn tay lại khẽ chạm đến dải băng quấn quanh đầu. Cô chau mày rồi mở mắt to, nhìn lên trần nhà. Trước mặt cô là một trần đá có xà gỗ bắc ngang. Lối kiến trúc cũ kĩ này sao lại có mặt ở Arizona?

Hà Anh ngồi phắt dậy, khẽ cảm thán cơn đau truyền đến từ trán mình.

Nhưng rồi cô bàng hoàng nhìn xung quanh. Thềm nhà bằng đá, một bộ bàn ghế mộc mạc bằng gỗ, cái tủ gỗ bên tay phải, cánh cửa chính cũng bằng gỗ nốt. Trời ạ, cô bị bắt cóc sao? Hay là đêm qua cô uống say quá ngã xuống sông, bất tỉnh bị bọn buôn người đem đến tận cái chốn khi ho cò gáy nào rồi!

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Hà Anh phóng người về góc giường thủ thế.

Một cô gái nhỏ nhắn xuất hiện, đưa cặp mắt mừng rỡ nhìn về phía Hà Anh. Cô gái này mặc quần ống rộng thùng thình, áo tứ thân sẫm bên ngoài áo yếm nâu đất.

Cô ta đang đóng kịch sao?

-Chị tỉnh rồi?

-Cô là ai? Sao lại bắt tôi đến đây?

Hà Anh giọng đánh thép hỏi. Cô gái kia vội xua tay.

-Đâu có ạ, làm gì có ai bắt chị tới đây. Đêm qua là tướng công đưa chị về.

Tướng công? Tướng công là ai vậy trời! Hà Anh giấu đi vẻ lúng túng, đứng dậy đi lại chỗ cô gái.

-Mau đưa tôi đến chỗ người đó, nhanh lên!

-Đâu được, chị thay quần áo đã.

Lúc này Hà Anh mới nhìn xuống người, hốt hoảng nhìn mình mặc một bộ quần áo lụa trắng muốt, cô quay phắt sang tức giận.

-Là ai thay cho tôi?

-Dạ là em thay cho chị, lúc ấy quần áo chị ướt sũng cả rồi. Em sợ chị cảm mất.

Phải rồi, đêm qua là cô rơi xuống sông. Người con trai với sống mũi thẳng tắp đó đã đưa cô lên bờ. Nhưng cô không nhớ thêm được gì nữa cả. Trời đất, có khi nào...

-Thôi tôi không cần gặp anh ta nữa đâu, tôi đi đây. Cảm ơn cô đã cho tôi ở nhờ.

Hà Anh chạy tới sào đang treo chiếc áo choàng ngoài. Là chiếc áo mà Quang Minh đã mượn giúp cô.

-Để em báo với tướng công một tiếng ạ.

-Không cần!

Hà Anh nói. Lập tức phát hiện ra là đồng thanh nói cùng một người. Lại là giọng nói kia!

Cô gái kia quay đầu rồi lui khỏi. Hà Anh gan lì đứng giữa phòng, trừng mắt nhìn về phía cửa.

Một thanh niên phất tà áo bước qua thềm cửa. Y mặc một bộ đồ y hệt thường phục thời phong kiến mà đêm trước Hà Anh thấy trên phim, áo trong nhìn như áo dài, áo choàng ngoài màu xanh thẫm dài đến tận gót.

Bọn người này rốt cuộc là sao? Ăn mặc như vậy, đến cả tóc tai cũng giống thời trung đại nữa. Hà Anh thất kinh nghĩ rồi chạy ra sau người thanh niên đó, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Đây chẳng phải là mấy căn nhà trong mấy khu di tích bảo tồn sao? Cũng chẳng có dây điện hay máy bay bay trên trời, chẳng có lấy một thanh âm hiện đại. Hà Anh trừng mắt nhìn lên những đám mây xanh, lẽ nào...cô rơi vào lỗ hổng thời gian, xuyên không rồi!

-Cô không khỏe sao?

Lúc này Hà Anh mới giật mình quay lại, tròn mắt nhìn người đó. Cô bối rối không biết xưng hô thế nào để bắt đầu câu chuyện đây. Cô thậm chí còn chưa tìm ra cách để trở về nhà. Thấy Hà Anh cứ nhìn mình trân trân mà không nói gì cả. Người thanh niên mới hăng giọng.

-Ta là Nguyễn Hoàng, hôm qua đi tuần trên biển thì bắt gặp cô đang chơi với. Nếu có gì mạo phạm, mong cô bỏ qua.

Trời ạ! Đúng là chúa Tiên Nguyễn Hoàng! Tổ đã lập nên vương triều Nguyễn kéo dài một thế kỉ hơn sau này. Hà Anh vội xua tay, rồi lại thu tay về, biết mình không được có cử chỉ phóng túng quá. Cô ngập ngừng.

-Tôi là...Nguyễn Hà Anh.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(4) Gặp Gỡ

Nguyễn Hoàng gật gù, y ngồi xuống chiếc ghế gỗ, dáng vẻ hết sức nhỏ nhẽ.

-Cô ngồi xuống đi.

Hà Anh e dè nhìn Nguyễn Hoàng rồi cũng bước đến, ngồi đối diện y. Nguyễn Hoàng nhìn Hà Anh một lượt nhưng ánh mắt chẳng để lộ bất kì cảm xúc gì. Hà Anh có mái tóc màu nâu sáng, có phần khác lạ so với người ở đây. Ông nội cô có nửa dòng máu người Anh nên mái tóc ông hoe hoe ánh vàng, cô được thừa hưởng được mái tóc đặc biệt đó.

-Cô là người ở đâu? Sao lại rơi xuống biển, lại còn bị thương, bị chuốc thuốc?

-Bị chuốc thuốc?

Hà Anh hơi giật mình. Rồi cô à lên, hẳn là đêm qua cô uống say, Nguyễn Hoàng ngỡ là bị chuốc thuốc. Cô xoa xoa đầu mình, chỗ vết thương, cố tình nhăn mặt đau đớn. Nguyễn Hoàng lập tức đưa tay về phía cô ra hiệu dừng lại.

-Được rồi, không nhớ được thì đừng cố nhớ. Cô vẫn còn đang bị thương.

Hà Anh gật đầu khẽ. Mặc dù cô không muốn giấu giếm gì Nguyễn Hoàng, nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra câu chuyện nào có thể thuyết phục được mà không làm chàng ta hoang mang.

Vậy là cô đã lạc về thời Lê Trung Hưng, thế kỉ thứ 16. Nhưng chẳng biết bây giờ là giai đoạn nào rồi, lúc này Nguyễn Hoàng đã vào trấn Thuận Hóa chưa, và đây là đâu. Cô thực sự không biết nên tìm cho mình một quá khứ như thế nào để có thể sống ở đây đến khi tìm được cánh cổng thời gian để trở về thế kỉ 21.

-Ta cũng đã nhờ đại phu đến xem qua vết thương cho cô, cũng không có gì nghiêm trọng. Cô có thể ở đây tịnh dưỡng đến khi nào khỏi.

-Không cần đâu.

Hà Anh quả quyết nói. Cô còn ở đây ngày nào càng dễ bị lộ bí mật ngày đó. Tốt nhất là nên rời khỏi Nguyễn Hoàng, rời khỏi những xoay vần lịch sử sắp tới. Cô sợ mình xuất hiện sẽ thay đổi lịch sử. Dòng thời gian mà, chỉ cần khác đi một chi tiết thôi cũng có thể khiến cả một dân tộc biến mất.

Nguyễn Hoàng hơi chau mày. Cô gái này rốt cuộc là sao?

-Tôi không ở lại đây làm phiền anh nữa. Tôi đã thấy khá hơn nhiều rồi. Cảm ơn anh đã cứu tôi. Giờ...tôi sẽ đi ngay.

-Đi đâu? Cô đâu có nhớ chuyện gì?

-Tôi cũng không thể ở đây mãi được. Có khi đi rồi tôi sẽ nhớ ra cũng nên.

Hà Anh đứng bật dậy, cúi đầu chào như mấy người trong phim hay làm. Cô cố chạy thật nhanh ra phía cửa thì đã thấy một thân ảnh lướt qua mình, đứng sừng sững chắn trước mặt.

-Cô là nội gián?

Ánh mắt của Nguyễn Hoàng vốn đã không cảm xúc, nay lại càng lạnh lẽo hơn. Hà Anh hơi lùi lại phía sau, hất cằm nói.

-Các anh bắt cóc tôi có đúng không? Các anh muốn gì!

-Bắt cóc, ta bắt cóc cô? Là ta đã cứu cô về đây!

-Nếu không phải là bắt cóc thì anh hãy thả tôi đi. Tôi chẳng có lí do gì để ở lại đây.

Nguyễn Hoàng im bật. Y nghi hoặc nhìn cô gái ngang ngược trước mặt. Từ trước đến nay chưa từng có một nữ nhân nào dám thất thố đối đầu với y như vậy. Cô gái này chắc chắn không phải là người ở đây, mới không biết y là ai.

Nhưng Nguyễn Hoàng phải công nhận một điều, Hà Anh nói đúng. Y chẳng có lí do gì để giữ cô ở lại.

Nghĩ rồi, y đành hăng, đứng tránh qua một bên. Hà Anh cười khẩy.

-Con người anh sẽ diện đến vậy là cùng.

-Cô mới nói cái gì?

-Tôi nói, cảm ơn tướng công đã thả tôi đi!

Chất giọng Hà Anh có hơi giễu cợt. Nếu cô nhớ không lầm người phụ nữ trẻ ban nãy gọi anh ta là tướng công. Máy người cổ đại có chức có quyền này, vẫn nên xu nịnh một chút để có đường thoát thân.

Đúng như Hà Anh dự liệu. Chân mày Nguyễn Hoàng hơi giãn ra. Y quay đi không nhìn Hà Anh nữa.

-Thấy cô cũng biết điều như thế, bổn quan cho đi.

Hà Anh hừ lạnh, hất cằm bỏ đi.

Nguyễn Hoàng nhìn theo, lòng tự nhiên thấy không ổn. Cô gái này cho y cảm giác muốn tìm hiểu, cũng khiến y cảm giác thân quen vô bờ.

Hà Anh đi giữa con phố tắc nghẽn người đi đi lại lại. Nơi đây chắc là gần biển, cô ngửi được mùi biển. Và lại, hình như Nguyễn Hoàng cứu được cô ở ven biển. Chẳng phải Hà Anh rơi xuống sông Verde sao? Cô thở dài, thậm chí cô còn không biết mình đang ở đâu nữa, biết vậy ban nãy hỏi Nguyễn Hoàng đã rồi hẵng đi.

Mà tên đó cũng thật là, sau này đường đường là một chúa Nguyễn, sao có thể gia trưởng đến thế cơ chứ? Sĩ diện hảo!

Cô tức tối nghĩ, đúng là trên giấy tờ lịch sử có ai ghi nhận điều này đâu! Nếu trở về hiện đại được chắc chắn cô sẽ nói với Quang Minh đừng có mà nghiên cứu về cái tên sĩ diện này!

-Bây giờ làm sao mà về đây??

Cô bất giác ngửa cổ lên trời mà nói.

-Đến nơi mà cô đến ấy!

Hà Anh giật mình quay sang bên cạnh.

Một ông lão đầu đội chiếc nón to sụ. Là chiếc nón lá nhưng to hơn rất nhiều, trong mấy bức tranh Hà Anh từng xem qua ở viện bảo tàng. Ông ăn mặc như mấy người ở đây, có phần nghèo khổ hơn trong tranh ảnh vẽ lại. Đúng rồi, ngày xưa người ta đi vẽ vua quan, ai vẽ nông dân chứ...

-Cháu chào ông...

-Cô muốn về thì đến cái nơi mà đưa cô đến ấy!

Ông cười, phúc hậu vô cùng. Gương mặt ông toát lên sự nho nhã.

-Cháu không hiểu.

Hà Anh chau mày nhìn ông lão. Ông trầm ngâm chỉ tay về phía trước. Hà Anh chăm chú nhìn theo. Cô nheo mắt lại, cố trông ra phía cuối con đường này là gì.

-Cảnh.

Hà Anh nhón chân nhìn ra phía ông chỉ. Cảng sao? Ông muốn cô ra cảng làm gì? Chẳng lẽ chỗ đó có cánh cổng thời gian?

-Cảng đó ở...

Cô quay sang. Ông lão biến mất rồi.

Hình như có một luồng điện chạy dọc Hà Anh. Cô mím môi nhìn xung quanh, dòng người vẫn đông như mắc cửi. Nhưng dường như chẳng ai quan tâm đến sự biến mất đáng sợ của ông lão kia. Rồi Hà Anh nuốt hết sợ sệt, đâm đầu về phía cảng biển.

Nói là cảng, trong đầu Hà Anh đã nghĩ đến những con thuyền buồm to lớn trong Cướp biển vùng Caribbean. Nhưng ở Việt Nam thế kỉ 16 này, quả là hơi kém xa trong trí tưởng tượng của cô. Những con thuyền nhỏ cỡ xuồng ghe neo đậu dọc cảng. Người người khuân vác và những chiếc xe bò chất đầy hàng hóa. Thấy giao thương tấp nập như vậy, dù là giao thương giữa các vùng trong nước, nhưng đã có sự tiến bộ rồi. Tư tưởng trọng nông ức thương của người Việt những đời trước luôn làm nên thương nghiệp bị chèn ép mà. Nhưng Hà Anh đặc biệt quan tâm một chiếc thuyền đồ sộ, không to lớn như những chiếc thuyền trên phim, nhưng so với mấy chiếc ghe này thì quả là một con quái vật.

Cô nhìn lên cột, quốc kì này cô chưa từng nhìn thấy, chắc là của một hoàng gia nào đó rồi. Nhưng chắc chắn không phải là Việt Nam hay những nước châu Á.

Nghĩ rồi, cô nhanh chân chạy lại.

Một toán binh lính nổi dài, tay cầm chắc lao nhọn hoắc, hướng ánh mắt về phía một đoàn người phương Tây đang hoang mang. Người đứng đầu kia đang khoa chân múa tay, cố giải thích một điều gì đó. Người lính đầu ăn mặc có phần trịnh trọng hơn, chắc là trưởng binh. Hà Anh chạy lại, trân trân nhìn người đứng đầu đó.

-Chúng tôi không có ý xâm phạm lãnh thổ. Chỉ là chúng tôi bị lạc trong bão biển, bị dạt đến đây.

Hà Anh vội quay sang viên tướng.

-Người này nói anh ta không cố ý đi vào địa phận nước ta đâu, họ gặp nạn thôi.

Viên trưởng binh tròn mắt nhìn Hà Anh. Người thanh niên kia thì ngây người không hiểu.

-Làm sao cô biết được?

Hà Anh quay sang người trưởng đoàn.

-Các anh từ đâu tới?

Anh ta ngỡ ngàng nhìn Hà Anh. Cả những người thủy thủ phía sau nữa.

-Cô nói được tiếng Anh? Đã vậy còn nói hệt như người Anh?

Cô cũng có dòng máu Anh Quốc trong người kia mà!

-Anh mau trả lời tôi, nếu không anh sẽ gặp nguy hiểm.

-Chúng tôi đến từ Hà Lan.

Hà Anh gật gù rồi ngẫm. Hình như sách vở vẫn chép ngày xưa người ta gọi người Hà Lan là Hòa Lan. Cô vẫn nên giữ nguyên như vậy. Cô quay

sang viên quan.

-Họ đến từ Hoà Lan.

-Làm sao tin bọn chúng được. Mấy tháng trước người Tây Ban Nha sang đây cướp bóc. Bọn chúng rất có thể là kiếm cơ thoát tội.

Hà Anh chau mày rồi nhìn nam thanh niên kia.

-Họ nghĩ các anh là người Tây Ban Nha. Lúc trước thuyền Tây Ban Nha đến đây cướp bóc, nên họ nghĩ các anh đang cố trốn đi.

-Chúng tôi có quốc kỳ của đế chế La Mã thần thánh.

-Ở đây làm gì có ai xác thực được đó là quốc kỳ của nước nào chứ!

Người đó bần thần nhìn Hà Anh. Viên trưởng binh trông thấy sắc mặt của anh ta thì sốt ruột hỏi Hà Anh.

-Hắn nói gì?

-Anh ta nói mình có lá cờ của nước họ.

Ông ta im bật đi. Hà Anh chột hỏi.

-Lần trước tàu Tây Ban Nha đến, sao các ông biết đó là người Tây Ban Nha.

-Bọn chúng có đem theo một dịch giả người An Nam. Tên đó khai như vậy.

-Vậy lúc đó các ông có thấy cờ của họ không?

-Những chuyện nhỏ nhặt như vậy, làm sao ta chú ý đến được!

Hà Anh tức lắm, chuyện phân biệt nước này nước kia dựa vào quốc kỳ, họ còn không làm được mà muốn ở đây gác cảng biển sao.

Trưởng binh bị Hà Anh bắt bẻ. Ông ta nhìn binh sĩ xung quang đang xì xào to nhỏ thì lập tức lấy lại vẻ cao ngạo của mình, cất cao giọng.

-Người đâu, mau bắt cả bọn người này về nha môn! Bắt cả cô gái nội gián này nữa!

-Nội gián? Ông nói ai?

Hà Anh còn chưa kịp định thần thì một toán người xông đến, túm lấy cánh tay cô. Hà Anh vùng vẫy thì lại bị bọn đàn ông to khỏe kia mạnh tay trấn áp. Cô đau quá ngã khụy xuống.

-Cô gái, cô không sao chứ?

Người con trai ngoại quốc kia lo lắng gọi Hà Anh. Anh ta cũng bị cả chục người vây lấy xích lại.

-Bỏ tôi ra, các anh dám chạm vào người tôi?

Bọn người đó làm gì biết làm khác mệnh lệnh. Hai tên cao lớn siết chặt cánh tay Hà Anh giữ phía sau, một tên túm lấy vai cô ghì xuống. Hà Anh giẫm mạnh lên chân một tên, hấn thét lên rồi thả vai cô. Hà Anh mất đà hoảng hồn nhìn mình chúi xuống bãi đá sắc nhọn, tay lại đang bị túm phía sau.

Êm quá...

Hà Anh mở mắt, sao đáp xuống đá bằng mặt mà lại êm như vậy? Mà..còn nghe mùi quế thoang thoang nữa.

Một cánh tay nâng Hà Anh lên. Cô bàng hoàng trừng mắt nhìn.

-Là anh?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile

www.dtv-ebook.com

(5) Ngoại Quốc?

Nguyễn Hoàng gương mặt lạnh lẽo cố hữu. Y trừng mắt nhìn mấy tên lính đang giữ tay Hà Anh. Họ vội vàng buông ra. Tất thấy mấy chục tên lính kia cũng sợ sệt dừng lại. Viên trưởng binh chạy lại. Thấy Nguyễn Hoàng đang giữ lấy hai vai Hà Anh thì hơi lúng túng. Chẳng lẽ lại gây sự với người của Nguyễn Hoàng rồi.

-Bẩm tướng công, bọn người Tây phương này đến đây gây rối, tôi bắt lại đem về nha môn cho ngài xử lí.

-Không đúng, Nguyễn Hoàng, bọn họ chẳng làm gì cả, họ gặp nạn nên mới dạt đến đây, không có ý cướp phá.

Viên trưởng binh thất kinh nhìn Hà Anh gọi thẳng tên Nguyễn Hoàng. Nhưng ông càng hoảng hốt thấy Nguyễn Hoàng không những không mảy may tức giận, mà còn nhìn về phía đoàn người ngoại quốc bằng ánh mắt điềm tĩnh.

-Ta trước nay không tin nói suông, bắt bọn chúng về nha môn đi.

-Nhưng họ đâu có làm gì sai! Anh làm như vậy là đang hủy hoại hình ảnh người nước mình, sau này ai dám đến giao thương với Việt Nam...à nhầm, Đại Việt nữa!

Nguyễn Hoàng hơi chau mày nhìn xuống Hà Anh. Y chưa từng nghĩ, một cô gái có thể nói ra điều này được.

-Tướng công, cô gái này chắc chắn là nội gián, cô ta nói được tiếng Tây phương, mái tóc cô ta cũng không đen như người nước ta. Chắc chắn là nội gián!

-Chỉ dựa vào màu tóc mà phân biệt đối xử, các ông có biết...

-Đủ rồi!

Nguyễn Hoàng lớn tiếng nói. Hà Anh giật mình quay sang y. Hóa ra tên này không những sĩ diện mà còn hung dữ!

-Đủ cái gì mà đủ! Được thôi, nếu anh muốn bắt họ, thì hãy nhẹ nhàng mời họ về nha môn. Đừng để kinh động đến những người anh còn chưa biết họ có tội hay không!

Tất cả binh lính ở cảng đều thất kinh nhìn Hà Anh lớn giọng đối kháng với Nguyễn Hoàng. Ở cái đất Thượng Hồng này có ai dám ngông cuồng như thế trước mặt Hạ Khê Hầu Nguyễn Hoàng chứ?

Nguyễn Hoàng biết mình vừa bị Hà Anh làm mất thể diện, y như con thú dữ gầm lên với binh sĩ.

-Giải bọn chúng về nha môn! Bắt giam cô gái này vào tư phủ, đợi ta điều tra!

-Rõ!

Hà Anh giận điên người. Cái tên này rõ ràng là bị bệnh sĩ diện đến ung thư rồi. Rõ ràng y biết cô nói đúng, nhưng nhất định không chịu thừa nhận. Một tốp người đến lôi Hà Anh đi. Cô không vẫy vùng nữa, vì cô biết càng phản kháng sẽ càng bị vùi dập mà thôi.

Đàn ông thời phong kiến quả là quá gia trưởng!

Hà Anh ngồi trong căn phòng mà chỉ nửa ngày trước cô vừa rời khỏi. Cô trông ra sân, thấy trước cổng có hai tên đứng gác. Hà Anh nằm dài ra bàn, khổ sở nhìn bộ tách ấm trông như lấy từ viện bảo tàng ra.

Trời cũng đã sang chiều rồi, vọng lại đâu đây tiếng quạ kêu quay quắt. Hà Anh đi ra sân, ngồi trên bậc thềm.

Nếu như cô đã xuyên qua lỗ hổng thời gian để về đây. Chắc chắn là vùng từ trường ở sông Verde có vấn đề, cả vùng biển này nữa. Có khi là do hiện tượng thiên văn gần đây, hay là do cơn sấm sét đó?

Nếu đã vậy thì cô rơi vào trường hợp lỗ hổng thời gian nào, liệu có trở về được không? Hà Anh tức tối đứng dậy đi lòng vòng trong sân. Cô cứ nghĩ mãi về những chuyến du hành thời gian mà thầy Scott đã kể. Nhưng thầy chưa từng nói làm cách nào để có thể trở về.

Chết tiệt, giá như cô đừng có trở lại văn phòng khoa Sử ngay đêm đó, sáng mai thức sớm đem trả cũng chưa muộn mà!

Cô sẵn chân đá một viên sỏi dưới chân. Lòng tự trách mình say rồi chẳng nghĩ được chuyện gì ra hồn cả.

Nhưng sao đá viên sỏi đi rồi mà chưa nghe tiếng nó chạm đất?

Hà Anh quay phắt lại, thấy Nguyễn Hoàng đứng sừng sững giữa sân. Tay y nắm chắc viên sỏi xù xì, ánh mắt có phần nghiêm nghị. Hà Anh hoảng hồn chạy lại, sốt sắng nhìn một lượt Nguyễn Hoàng xem y có bị viên sỏi làm bị thương không. Nhưng hình như y đã nhanh tay bắt lấy rồi.

Nguyễn Hoàng ném viên sỏi xuống đất, chấp tay sau lưng nhìn Hà Anh.

-Bây giờ thì cô có vẻ đã khỏe hơn rồi, có thể nói rõ cô đến từ đâu và làm cách nào mà biết được tiếng Tây phương rồi chứ?

Hà Anh thở dài. Không lẽ cô phải nói cô đến từ tương lai, biết tiếng Anh tại vì được học!

-À! Từ lúc biết nhớ tôi đã thấy mình lên đênh trên biển cùng các đoàn thủy thủ Hòa Lan đi khắp nơi rồi.

-Cô đi trên biển mà da dẻ vẫn trắng như vậy?

-À...da tôi trước nay thế rồi.

-Còn mái tóc của cô?

-Cháy nắng đấy!

Nguyễn Hoàng nghi hoặc nhìn Hà Anh. Y nửa tin nửa ngờ. Cô gái này quả là bí ẩn, không chừng là do các nước phương Tây cử sang làm nội gián. Hà Anh nghiêng đầu nhìn theo Nguyễn Hoàng. Cô lại gần rồi vỗ vỗ lên vai y, lắc lắc cái đầu nhỏ.

-Anh cứ tin ở tôi. Hà Anh tôi trước giờ chưa từng chơi trò hai mặt, không phải là nội gián như anh nghi ngờ đâu mà.

Nguyễn Hoàng trân trân nhìn cô gái này tự nhiên vỗ vai y, tự nhiên chạm vào người y. Y lớn tiếng quát.

-Cô đang làm cái gì vậy hả?

Nguyễn Hoàng lùi lại cách xa cô. Hà Anh bĩu môi. Làm như cô làm gì hấn không bằng. Người ta con gái, bị hấn lòi về phủ còn chưa nói gì, mới vỗ vai hấn một chút hấn đã xù lông rồi. Cô nhún vai.

-Ở nơi tôi đến, người ta làm như vậy chẳng có gì là quá quắt cả.

-Phép vua còn thua lệ làng! Cô đã về Đại Việt thì hãy hành xử như người Đại Việt đi!

-Được rồi được rồi, anh mau thả tôi ra đi, giam tôi ở đây làm gì.

-Không được.

Nguyễn Hoàng phũ phàng nói, ánh mắt cương nghị chiếu thẳng lên Hà Anh. Cô ngao ngán nhìn y.

-Chứ anh muốn tôi trốn đi à?

Y cười khẩy.

-Cô trốn được sao?

Hà Anh nhìn ra mấy tên lính gác ngoài cổng, cố nén tiếng thở hắt mà liếc nhìn Nguyễn Hoàng.

-Chứ anh muốn tôi làm gì?

Nguyễn Hoàng gật gù nhìn Hà Anh đã nghe lời hơn, cao ngạo cất tiếng.

-Ta sẽ bắt tên trưởng đoàn làm tin, thả bọn thủy thủ về nước. Cô, theo ta về Tây Đô.

-Tây Đô? Tây Đô là ở đâu?

Nguyễn Hoàng hơi bất ngờ nhìn Hà Anh. Cô gái này lại còn không biết Tây Đô, hẳn không thể là nội gián. Nhưng cũng rất có thể cô ta chỉ giả vờ mà thôi.

-Là thành Tây Đô, phía nam Đông Kinh.

Hà Anh tức lắm, cô nghe không hiểu. Gì mà hết Tây Đô lại đến Đông Kinh. Cả hai đều có chữ kinh, với đô, thế nơi nào mới là Hà Nội?

-Vậy, nơi nào là Thăng Long vậy?

Nếu cô nhớ không lầm cái tên Thăng Long đã có từ thời Lý Công Uẩn dời đô về thành Đại La rồi. Cô còn nhớ bài 'Chiếu dời đô' học trong cấp 3 mà.

Nguyễn Hoàng hơi chau mày, rồi cũng đáp.

-Thăng Long là tên xưa của Đông Kinh.

Hà Anh à lên một tiếng, trời ạ, tên cũ nhưng lợi hại lắm đấy. Ngàn năm sau chẳng ai biết được cái tên Đông Kinh đâu! Nhưng rồi cô lập tức trừng mắt. Bất cô rời khỏi vùng biển này, làm sao cô tìm được đường về nhà nữa.

-Ai theo anh về đó chứ? Không đi!

-Cô rõ ràng là nội gián! Báo về Tây đô lập tức sợ hãi.

-Không! Tôi rời khỏi đây thì làm sao về nhà được nữa.

Nguyễn Hoàng tiến lại gần Hà Anh, cô ta lại muốn chạy đi?

-Nói cho cô biết, bây giờ cô đã là tù binh của ta, cô muốn chạy? Không thể được!

Hà Anh tức giận đấm mạnh vào bụng Nguyễn Hoàng. Y bị bất ngờ, ôm bụng trợn mắt nhìn cô. Hà Anh hất cằm.

-Sao, định làm gì tôi? Chắc bây giờ anh đang nghĩ, giá mà đừng có cứu tôi chứ gì!

-Quân tử hành hiệp trọng nghĩa, không chấp nữ nhân!

Hà Anh lắc lắc đầu nhìn cái tên sĩ diện này, cô quyết tâm tối nay sẽ leo tường trốn khỏi đây. Bị hấn bắt lên kinh thì nguy lắm.

-Nói cho cô biết, nếu đêm nay cô trốn đi, thì ta sẽ suy ra tên Hòa Lan kia có tội. Tới đó cô đừng dẫn vật mình hại chết oan uổng một mạng người.

Hà Anh cảm phần nhìn Nguyễn Hoàng, cũng vô cùng bàng hoàng. Tên này biết đọc tâm thuật sao!

Nhưng cô nghĩ đến người thanh niên khi chiều, cũng chỉ trạc tuổi cô. Người đó hẳn là tài ba lắm mới có thể đứng đầu cả một đoàn người đi xa đến như vậy trên biển cả mênh mông. Nếu bỏ mạng ở Việt Nam xa xôi này thì phí hoài rồi...

Cô thở dài, ngược đôi mắt oán giận nhìn Nguyễn Hoàng, khiến y hơi bất ngờ. Nữ nhân trước giờ nhìn y đều là e thẹn, đều là liếc mắt đưa tình, không thì cũng ngập tràn ngưỡng mộ và kính sợ. Cô gái này, sao lại có thể ngang tàn đến thế, nhưng y không cách nào phản kháng lại.

Hà Anh bỏ vào phòng, để lại Nguyễn Hoàng một mình đứng như chôn chân ngoài sân.

Y thấy hình như...mình hụt hẫng.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(6) Lên Đường

Hà Anh bước lên chiếc bục dựng sẵn, vào trong chiếc xe ngựa lớn. Vừa vào đã thấy anh chàng người Hà Lan bị trói ngồi thu lu ở một góc. Anh tỏ ra hơi e dè. Hà Anh mở cửa sổ nhìn ra, tìm kiếm Nguyễn Hoàng. Tên này lại có thể ngược đãi người khác như vậy, người Tây phương thì không phải là người à!

Cô hậm hực nhìn chàng trai, thấy anh ta im lìm trăn trăn nhìn cô.

-Đưa tay anh đây, tôi cởi trói cho.

Chàng trai vẫn còn nguyên vẻ ngờ ngàng như hôm qua ở cảng. Rồi cũng đưa tay cho Hà Anh. Cô xuýt xoa nhìn cổ tay anh ta bị dây thắt đến bật máu rồi.

-Bọn họ có ngược đãi anh không?

Anh lắc đầu rất khẽ.

-Tôi quên hỏi, cô tên là gì?

-Cứ gọi tôi là Hà Anh.

Chàng trai khó khăn phát âm tên cô, làm Hà Anh bật cười.

-Dù sao thì, tôi là Daniel Quint. Cô có thể gọi tôi là Dan.

Hà Anh gật gù, cô mới sực nhớ ra. Người Hà Lan cũng có tiếng Hà Lan, sao Dan lại giỏi tiếng Anh vậy. Dan phì cười rồi trả lời.

-Đi khắp năm châu bốn bể, vẫn phải thông thạo tiếng nói chung chứ. Nhưng mà sao ở vùng đất phong kiến chuyên quyền này, một cô gái lại có thể giỏi tiếng anh như vậy?

Hà Anh mím môi rồi thở dài.

-Thật ra tôi không phải là người ở đây. Cũng như anh, tôi lênh đênh trên biển.

Dan tròn mắt nhìn cô, gương mặt ánh lên tia thán phục.

-Nếu vậy, cô đã đi đến đâu?

-Châu Mỹ!

Nói xong cô mới lập tức căn rằng. Đúng là cái miệng hại cái thân mà. May là Cristoforo Colombo đã phát hiện ra châu Mỹ vào năm 1492 rồi. Dan hào hứng lắm, anh hỏi thêm.

-Tôi chưa từng đến đấy, nơi đấy ra sao?

-À thì...rất...hoang sơ!

Cô cố nhớ lại những bài học lịch sử Mỹ ở trường, nói là cô đã theo chân người Tây Ban Nha đến thành phố Panama bên bờ Thái Bình Dương. Cô còn kể về những cuộc diệt chủng dân bản địa tàn khốc của người Tây Ban Nha khi họ có âm mưu xâm lược Nam Mỹ.

Dan còn kể cho Hà Anh nghe những câu chuyện về Hà Lan cổ, về hoàng gia, về những chuyến đi khám phá thế giới của anh, về cả những vùng đất mới đối với người Tây phương như Philipines, Malaysia.

Những câu chuyện của Dan rất thú vị, Hà Anh thấy được trong mắt Dan sự đam mê khám phá, khát khao vươn đến những tận cùng của thế giới. Hai

người trò chuyện không ngớt, quên mất là cỗ xe ngựa này hoàn toàn không cách âm!

Nguyễn Hoàng ùng ùng vén phăng tấm màn xe lên, phất áo bước vào trong. Hà Anh giật mình nhìn sang. Y mang theo một cỗ sát khí, ngồi lách vào giữa Dan và Hà Anh.

-Anh làm gì thế, bộ hết chỗ ngồi rồi à?

Nguyễn Hoàng trừng mắt nhìn Hà Anh, thấy cô nghênh mặt lên thì đành đành hăng nuốt cục tức vào trong.

-Các người quả là ồn ào!

Hà Anh lắc đầu nhìn tên sĩ diện này, ngồi xê ra xa y. Nguyễn Hoàng đành hăng rồi liếc nhìn Dan. Anh cười đưa tay chào. Nguyễn Hoàng biết Hà Anh cời trói cho Dan rồi, nhưng không sao nổi giận được.

Đoàn người khởi hành. Hà Anh mới cảm thấy bắt đầu nhớ những con đường cao tốc bằng phẳng ở Mỹ. Đường xá ở đây thật sự là quá tệ mà!

Cỗ xe rung lắc dữ dội. Hà Anh mất đà bám lên cánh tay Nguyễn Hoàng. Y trừng mắt nhìn cô, nhưng không hiểu sao lòng thấy mãn nguyện. Cho đến khi Hà Anh lớn tiếng.

-Này! Các anh bớt sống xa hoa lại một chút, lấy tiền làm đường lại cho dân đi!

Nói rồi cô mới tự cốc lên đầu mình, từ năm nào mà ở Mỹ mới trải nhựa làm đường nhỉ?

-Đã sửa sang lại rồi kia mà.

-Đã sửa rồi á?

Trời ạ, giờ cô mới biết tại sao ngày xưa người ta toàn đi bộ. Ngồi xe mà như gà lắc thế này, cô thà đi bộ cho rồi.

Bị xóc một hồi, Hà Anh cảm thấy mình hơi bị say xe. Chết rồi, nói là người đi biển mà bị say xe, cô bị lộ mất. Dan lo lắng nhìn Hà Anh.

-Cô không sao chứ, Hà Anh?

Nguyễn Hoàng cười khẩy.

-Đã biết tên nhau rồi cơ đấy.

Hà Anh liếc Nguyễn Hoàng rồi quay sang dụi dàng nhìn Dan.

-Chỉ là đường xá không quen thôi.

Nguyễn Hoàng tức lắm, cô có thể ngọt ngào với tên ngoại quốc kia mà hung dữ với y. Thật không chấp nhận được!

Đoàn người đi được nửa ngày rồi, Hà Anh thấy mình sống không bằng chết mà. Mặt mày cô xanh lét. Nguyễn Hoàng thấy cô loạng choạng thì vội đỡ lấy. Hà Anh dựa vào lòng Nguyễn Hoàng, bất tỉnh luôn. Nguyễn Hoàng hơi rùng mình. Nam nữ thọ thọ bất tương thân, như thế này để người ngoài nhìn thấy thì...

-Này, cô mau dậy đi.

Dan thấy Hà Anh không mở mắt nữa, vội chồm tới.

-Cô không sao chứ?

Nguyễn Hoàng lập tức đưa tay giữ mạnh cánh tay Dan, khiến anh đau nhói.

-Người định làm gì?

Dan lúng túng nhìn Nguyễn Hoàng rồi nhìn Hà Anh mê man.

-Anh nên xoa thái dương cho cô ấy. Nhẹ nhàng thôi..

-Người nói cái gì vậy hả?

Thấy Nguyễn Hoàng không hiểu, Dan ngừng động tác diễn tả lại. Anh hướng đến chỗ Hà Anh toan đụng vào trán cô. Nguyễn Hoàng trừng mắt hất phăng tay Dan ra, gầm lên.

-Người nghĩ người có thể đụng đến cô ấy sao?

Hà Anh giật mình tỉnh dậy, cô ngái ngủ đâm mạnh vào ngực Nguyễn Hoàng. Y hụp hơi ôm ngực nhìn cô.

-Nói cái gì mà lớn thế hả? Anh nói bình thường không được sao?

Nguyễn Hoàng tức điên ngẫu nhiên nhìn Hà Anh.

-Cô!

-Im lặng để cho tôi ngủ!

Nói rồi, cô sà xuống lòng y, nhắm mắt ngủ tiếp. Tay cô ôm hờ hững cái túi chống xóc hiệu quả này. Nguyễn Hoàng đỏ mặt nhìn xuống cô gái nhỏ ôm lấy mình. Y trước giờ chưa từng động đến nữ nhân, hôm nay lại bị cô gái này ôm cứng ngắt như thế.

Dan thấy biểu cảm của Nguyễn Hoàng, không nhịn được cười.

-Tỉnh dậy đi!

Hà Anh khẽ mở mắt. Hình như đã không còn chấn động nữa rồi. Cô quay phắt sang Nguyễn Hoàng. Y đang khẽ vỗ vỗ cánh tay mình.

-Đã đến rồi sao?

Nguyễn Hoàng cười lạnh.

-Mặc dù cô ngủ rất nhiều, nhưng vẫn chưa nhiều đến mức ngủ một lúc đã đến Tây Đô.

Hà Anh mắt sắc dao cao nhìn y, ý là hẳn chê cô ngủ như heo chứ gì!

Cô nhìn Dan, thấy y cũng đã mệt mỏi rồi.

-Xuống xe thôi.

Nguyễn Hoàng đứng dậy, khom người chui qua cửa rồi nhảy xuống. Hà Anh quay sang nói Dan là phải xuống, anh gạt đầu.

Vừa ra khỏi xe đã thấy Nguyễn Hoàng đứng bên cạnh. Y nhìn ra đâu đâu, đưa một tay cho Hà Anh.

-Ở đây không có bục xe, bám vào ta đỡ cô xuống.

Hà Anh lắc đầu nhìn cái tên này, giúp đỡ mà cũng cao ngạo như vậy! Ai thèm chứ!

Cô nhảy phịch xuống, ngênh mặt nhìn Nguyễn Hoàng rồi đi khỏi.

-Này cô nghĩ mình đang đi đâu vậy?

Nguyễn Hoàng nhìn quanh để bảo đảm không ai chứng kiến khung cảnh ê chề ban nãy, rồi đuổi theo cô.

Dan cũng rời khỏi xe, đi theo hai người.

Ở đây có một con sông chảy qua. Đã là ban đêm rồi, đom đóm bay đầy trời. Khung cảnh này cực kì thơ mộng, đẹp đến ngỡ ngàng. Nếu có máy ảnh ở đây cô đã chụp lại rồi. Dan thì càng thần thờ hơn, anh xuýt xoa tán

thường vẻ đẹp thiên nhiên trù phú nơi đây, rồi lấy từ trong chiếc túi bên người ra giấy bút ghi chép hí hoáy.

Nguyễn Hoàng chỉ tay vào hai thân cây rồi đưa cho Dan một chiếc võng. Dan à lên rồi chạy đến hồ hởi quấn dây xung quanh thân cây căng võng lên. Hà Anh nghĩ mình chắc không ngủ được nữa đâu. Cô thấy Nguyễn Hoàng đang cặm cụi mắc một chiếc võng ở tán cây thưa. Hình như tay y đau, cô thấy lúc y vung tay lên, y hơi nhăn mặt.

-Để tôi làm cho.

Hà Anh đến, giành lấy sợi dây rồi đẩy Nguyễn Hoàng ra. Y đặng hăng nhìn cô rồi lấy một chiếc chăn ném lên võng.

-Cô ngủ ở đây đi.

Hà Anh phì cười. Cứ nghĩ y giảng võng để ngủ, ai ngờ là giảng cho cô. Tên này dù sĩ diện, cũng ga lăng chứ nhỉ!

Nguyễn Hoàng lấy lại sự cao ngạo, chấp tay sau lưng đi khỏi.

Hà Anh lần đường xuống ven sông rửa mặt.

-Cô có thấy tướng công hình như rất xem trọng cô gái này không?

Hà Anh biết là nói mình, cô hiếu kì nhìn qua khe hở của hàng lau sậy. Hình như đó là mấy nô tì đi theo hầu hạ, họ đang lấy nước.

-Thấy tướng công nhường cho cô ta chỗ nằm ngay gần đồng lửa, ấm áp, lại ít muỗi. Xem ra cô gái này không tầm thường.

Hà Anh à lên trong lòng. Hình như cô thấy hơi cảm động. Tên lầm lầm lì lì này có nói ra là mình chu đáo đến thế đâu.

-Trước giờ nghe nói tướng công không gần nữ sắc, lúc nào cũng chỉ có phù Lê diệt Mạc. Có khi đối với cô gái nào tướng công cũng tốt bụng như thế, chỉ là không có cơ hội thể hiện ra thôi.

Hình như...Hà Anh thấy hụt hẫng. Cô tự cốc lên đầu mình. Từ lúc nào cô lại bị lời nói của người khác chi phối chứ? Cô đứng bật dậy.

Mấy cô gái kia hết hồn nhìn, rồi lúng túng ấp úng. Họ đâu biết gọi cô là gì.

Hà Anh rời khỏi bờ sông, về chỗ đóng lửa.

Dan ngồi đó, cặm cụi ghi chép. Hà Anh đến ngồi cạnh, hiếu kì nhìn thanh chì trong tay y. Thì ra cô cũng có cơ hội được ngắm thủy tổ của bút chì mình dùng.

-Cô biết nó chứ?

Dan đưa thanh chì ra trước mặt Hà Anh. Cô gật đầu rồi cười.

-Tôi cũng đã từng sử dụng qua. Nhưng mà, anh đang viết gì thế?

-Nhật ký hải trình. Phần hai, lưu lạc ở đất Nam.

Hà Anh phì cười nhìn dòng tiêu đề.

-Nơi đây là Đại Việt.

-Ở đây đang có chiến tranh sao?

-Hơn nửa lịch sử của chúng tôi là những cuộc chiến. Hiện tại đang là thời loạn.

-Họ đánh nhau vì ngai vàng?

-Phải, ai cũng muốn làm vua.

Dan lắc đầu, xoay xoay thanh chì trong tay.

-Làm vua thì có gì vui chứ?

Dan nói dứt câu, Hà Anh liền chau mày. Rốt cuộc, Dan thật sự là ai?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(7) Đường Về

Biết mình lỡ lời, Dan vội cười rồi lật lại cho Hà Anh coi những bức vẽ chì của mình. Hà Anh im lìm nhìn Dan.

-Dan, tôi muốn anh thành thật nói với tôi. Anh thật sự là ai?

Dan quay sang nhìn Hà Anh bằng cặp mắt khổ sở. Anh lắc đầu khẽ.

-Đến một lúc nào đó thích hợp, tôi sẽ nói cho cô.

Hà Anh thở dài rồi gật đầu.

-Được, tôi tin anh không đến đây mang dã tâm xâm lăng Đại Việt.

-Dĩ nhiên là không, tôi chẳng ôm giấc mộng quyền lực hư vô đó làm gì.

Hà Anh nhìn vào đôi mắt tối sẫm của Dan mỗi khi anh nhắc đến hai chữ quyền lực. Rõ ràng, ở quê nhà, Dan có một xuất thân không tầm thường. Nếu đã xuất thân quyền thế, sao anh lại trôi dạt đến tận vùng biển này.

-Lúc này anh nói phần hai, vậy còn phần một? Anh đã từng thất lạc ở đâu à?

Dan cười hiền, hít một hơi thật sâu.

-Thất lạc trong chính gia đình tôi.

Nguyễn Hoàng đứng từ xa nhìn, y chấp hai tay sau lưng. Dáng vẻ vẫn cao ngạo cố hữu nhưng lòng y thấy không vui. Nguyễn Hoàng thấy khó chịu vô

cùng. Từ trước đến nay y chưa bận lòng như vậy, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện gì khác ngoài phù Lê diệt Mạc. Y phải chuyên tâm vì nước, sớm ngày diệt được nhà Mạc để giang sơn này thêm vững, bá tánh không phải khổ nữa.

Nhưng cô gái này vừa xuất hiện, cuộc sống của y đã đảo lộn hẳn lên. Từ việc y để một cô gái thấp kém gọi thẳng tên mình đến việc giữ mạng cho một tên ngoại quốc. Không biết về Tây Đô rồi cha y sẽ nghĩ thế nào đây. Sợ tính Hà Anh như vậy, đối diện với cha y mà cứ ngang ngược bướng bỉnh, e là khó giữ toàn mạng.

Mà ở đây, đúng là nhiều muỗi thật, vì Hà Anh là nữ nhân, y không thể đem đến ở quá gần cô. Đành phải cách xa đồng lửa kia thôi.

Y thở phào, cũng may là Hà Anh sẽ không bị muỗi đốt.

Một viên tướng đến bên, chấp tay tâu với Nguyễn Hoàng.

-Bẩm tướng công, đã có thể khởi hành rồi ạ.

Hà Anh chạy đến chỗ Nguyễn Hoàng. Đợi viên tướng đi rồi mới nín nín ồng tay áo y, giật khế.

-Nguyễn Hoàng này, tôi có thể nhờ anh một chuyện được không?

Y nhìn tay áo mình, toan giật ra nhưng thấy cặp mắt long lanh to lay láy của Hà Anh liền đành hắng. Y thu lại ánh nhìn mềm lòng rồi ngênh mặt.

-Chuyện gì?

Hà Anh hơi giật mình. Mặt Nguyễn Hoàng đầy những vết muỗi đốt, cả thâm quầng nơi mắt y nữa. Trời đất, như vậy có bị sốt xuất huyết không!

-Anh có đem dầu hay gì không? Mặt bị đốt đến xanh lét rồi kìa.

Nguyễn Hoàng vội quay đi, cố không để Hà Anh nhìn thấy gương mặt khó coi của y.

-Ta không sao.

Hà Anh chạy theo.

-Có gì mà phải giấu, người thì đều bị muỗi đốt mà. Anh có cần tôi...

-Đã bảo là không cần mà!

Nguyễn Hoàng quát. Trên mặt vương chút ngưng ngưng. Chưa từng có nữ nhân nào quan tâm bằng cách đặc biệt như Hà Anh cả.

Rồi Dan cũng đi lại. Anh cũng thâm cảm không kém.

-Dan, anh cũng bị muỗi đốt sao?

-Đừng lo, tôi cũng từng bị đốt nhiều rồi. Lần này bị muỗi Đại Việt đốt một lần thử cho biết.

Nguyễn Hoàng nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Dan dành cho Hà Anh. Rồi chạnh lòng nhìn nụ cười hiền lành Hà Anh đáp lại. Y quay lưng đi mất. Lúc này Hà Anh mới nhớ ra, cô chạy theo Nguyễn Hoàng. Dan nhìn theo, lòng thoáng buồn.

-Cô đuổi theo ta làm gì?

-À, chuyện là, tôi chỉ muốn anh cho tôi ngồi ngựa đoạn đường còn lại. Ngồi xe nữa tôi chết mất.

Nguyễn Hoàng thấy mình hụt hẫng. Cứ ngỡ cô chạy đến hỏi thăm Nguyễn Hoàng, dùng ánh mắt hiền lành như cách cô quan tâm Dan. Y tức giận.

-Không được!

-Tại sao?

-Có ngựa rồi cô thừa cơ hội trốn đi mất!

-Chẳng phải các anh giữ Dan sao?

Dan? Cô thậm chí còn biết cả tên của hắn. Nguyễn Hoàng thấy mình không hiểu sao lại giận dữ.

-Hai người đã thân thiết đến vậy ư?

-Chả liên quan đến chuyện tôi nói!

Nguyễn Hoàng á khẩu nhìn Hà Anh, y quay phắt đi.

-Đi mà Nguyễn Hoàng, tôi năn nỉ anh đó. Ngồi xe nữa tôi chịu không nổi đâu.

Trời ạ, chiêu mắt cún con này hiệu quả lắm mà. Sao tên này lại đờ như cục đá vậy!

-Nguyễn Hoàng...

Nguyễn Hoàng ngênh mặt nhìn đi nơi khác. Vừa rụt tay lại Hà Anh lại nắm lấy kéo kéo níu níu.

Hôm qua cô ngủ ngon như vậy, lỡ như giữa đường ngã ngựa thì nguy hiểm lắm. Y không biết sao mình có thể nghĩ chu toàn được như vậy.

-Đã bảo không được mà!

-Ngựa anh là con nào thế?

Y nhìn Hà Anh loay hoay tìm.

-À con kia phải không?

Cô à lên, chỉ tay về phía con ngựa đen tuyền, yên cương đỏ rực. Nguyễn Hoàng trợn trừng mắt. Sao có thể nhanh như vậy mà tìm ra được rồi!

-Này! Cô định làm gì?

Hà Anh tinh nghịch nháy mắt với y. Làm y đỏ mặt. Nguyễn Hoàng quay đi giấu vẻ ngượng ngùng của mình. Lúc y ngoái lại đã thấy Hà Anh chạy tót đến chỗ con ngựa.

-Này!

Hà Anh thấy trong phim người ta leo lên ngựa dễ như thổi vậy. Nhưng con ngựa này cao như thế, cô lại đang mặc váy dài vướng víu thế này.

-Cứ thử vậy!

Hà Anh đạp lên bàn đạp chân, lấy đà nhảy lên.

-Hà Anh!

Nguyễn Hoàng hoảng hốt lao đến. Con chiến mã của y vốn hung dữ, làm gì có ai chả dễ dàng gì nó mà đã nhảy phóc lên lưng nó.

Đúng như Nguyễn Hoàng lo sợ, con chiến mã thấy động nhảy dựng lên hí vang trời. Hà Anh hoảng hồn nhìn con ngựa đang nổi cơn thịnh nộ. Cô thất kinh biết cả người mình đang ngã nhào.

Nguyễn Hoàng lao đến, hai tay đỡ lấy Hà Anh. Y ôm cô vào lòng rồi xoay lưng lại. Hà Anh ánh mắt vẫn còn nguyên sợ hãi dán chặt lên gương mặt đang quá đổi giận dữ của y. Nhưng đôi đồng tử của y lại ngập trong nỗi lo lắng vô cùng. Y không biết vì sao nữa? Vì sao y lại xả thân cứu một người con gái y chỉ vừa gặp có hai ngày.

Con ngựa hung hãn tung vó mạnh vào lưng y. Y ghì chặt lấy Hà Anh. Hình như cô đã nghe được tiếng thét kín đáo của y. Cô sợ hãi nhìn ánh mắt tối đi vì đau đớn của Nguyễn Hoàng.

Gia nhân và binh lính chạy đến nắm dây cương con ngựa chiến, cố làm cho nó bình tĩnh lại.

Nguyễn Hoàng không nói không rằng, nghiến răng trụ vững. Y gỡ tay khỏi Hà Anh, đi từng bước vững vàng về cỗ xe ngựa của mình.

Hà Anh biết y cao ngạo, nhưng không ngờ có thể cao ngạo đến mức không muốn kẻ khác thấy mình đau. Cô vùng chạy theo Nguyễn Hoàng.

-Tướng công, ngài có...

Nguyễn Hoàng đưa tay ra hiệu ngừng nói, viên tướng im bật lui đi. Hà Anh theo y về xe ngựa. Dan giữ cô lại, nhìn cô một lượt.

-Cô không sao chứ?

Hà Anh chẳng còn tâm trí đâu mà trả lời Dan rằng mình chẳng hề mảy may bị thương, vì Nguyễn Hoàng cao lớn đã lấy thân mình che cho cô. Cô chỉ cười trừ rồi nhảy vào trong xe.

Nguyễn Hoàng thấy Hà Anh, lập tức quay phắt đi, gắt.

-Đi ra ngoài.

-Để tôi giúp anh.

-Ta nói đi ra ngoài!

Y gào lên. Người ngoài xe đều run sợ. Y giận dữ không phải là hiềm, nhưng ai cũng đều phải sợ.

Hà Anh gan góc nhìn Nguyễn Hoàng, cô nắm lấy cánh tay y, trừng mắt hỏi.

-Tại sao anh lại cứu tôi?

Nguyễn Hoàng ngây người. Chính y cũng muốn hỏi mình như vậy.

-Ta không thể thấy chết không cứu!

-Được, tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu!

Nguyễn Hoàng quay đi, tránh ánh mắt cương quyết của cô.

-Chút này có là gì chứ, không mất mạng được đâu!

-Anh cứng đầu thật đấy.

Hà Anh sẵn tới xoay người Nguyễn Hoàng lại. Y nhăn mặt đau đớn, gắt gông.

-Cô không dịu dàng được chút nào à!

Hà Anh xuýt xoa xin lỗi y. Cặp chân mày y cơ hồ giãn ra, y xoay lưng lại với cô.

-Anh cởi áo ra đi!

-Cái gì?

Nguyễn Hoàng bị câu nói của Hà Anh suýt làm cho tắt thở.

-Cô!

Hà Anh tự cốc lên đầu mình. Thời đại này thì câu nói của cô rất không bình thường.

-Tôi xin lỗi, ý tôi là, anh đã quay lưng thế rồi, tôi cũng có thấy gì đâu. Với cả, con gái người ta còn không sợ thấy cơ thể anh, anh lại sợ à?

Nguyễn Hoàng cắn răng nhìn cô. Tay y nắm chắc cổ áo mình. Hà Anh lắc đầu. Gì mà như sắp bị Hà Anh ức hiếp vậy trời. Cô quay sang góc xe, lấy một chiếc giỏ ủ kín, lấy ra một trái trứng gà.

-Định đem theo lên đường ăn, nể tình anh cứu tôi, hy sinh cho anh vậy!

-Công cứu mạng có thể kể là ân nhân, cô trả công bằng quả trứng?

Hà Anh phớt lờ câu nói của y, ngồi lại sau lưng y, nói như ra lệnh.

-Cởi áo đi.

Nguyễn Hoàng cắn răng, tay chân cứng đờ.

-Bảo anh cởi áo thôi mà trọng đại vậy sao?

Y thở hắt ra, rồi không hiểu sao lại ngoan ngoãn làm theo.

Hà Anh hơi sững sờ nhìn tấm lưng cuồn cuộn cơ bắp của y. Bao nhiêu lần thấy đàn ông cởi trần trên tivi rồi. Sao tự nhiên đối diện với tấm lưng trần trụi của Nguyễn Hoàng, cô lại lúng túng đến thế.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(8) Tây Đô

Nguyễn Hoàng thấy Hà Anh không nói, y thấy đầu mình nóng ran. Nam nữ trong cùng một cỗ xe, y phục lại cởi xuống thế này.

Nhưng rồi, y cảm nhận một hơi ấm chạm lên chỗ cơ lưng đau nhức.

Hà Anh dịu dàng lăn quả trứng nóng ấm đều đều trên lưng y. Nguyễn Hoàng hơi ngỡ ngàng, lần đầu tiên thấy Hà Anh nhẹ nhàng như thế. Thì ra dẫu cô luôn mạnh mẽ ngang tàng, Hà Anh lại có một tấm lòng rất ấm áp. Mỗi lần ngón tay cô vô tình chạm đến da thịt y lại khiến y thấy lòng mình dậy sóng.

Nguyễn Hoàng thu lại suy nghĩ mềm yếu của mình. Y nuốt lời nói cảm ơn vào trong, mắt dán lên vách xe. Hà Anh nhìn y, cô thở dài lắc đầu. Cô mong gì cái tên sĩ diện này mở lời cảm ơn mình chứ?

Nguyễn Kim ngồi trong phòng, một tay cầm sách, một tay vuốt dọc chòm râu. Bên cạnh là chiếc bàn con có bộ ấm trà thả khói nghi ngút. Đã vào xuân, tiết trời vẫn còn se lạnh.

Một chàng trai trẻ chạy lon ton vào, cúi đầu chấp tay thưa.

-Dạ tướng công, công tử đã về đến kinh thành rồi ạ.

Nguyễn Kim gật gù rồi phát tay cho chàng trai lui.

-Dạ nhưng, nghe đâu công tử đem về một cô gái lạ mặt và một người ngoại quốc.

Lúc này gương mặt mới biến sắc. Ông cau mày, đặt quyển sách xuống, ngược ánh mắt không hài lòng nhìn chàng trai trẻ.

-Dạ con cũng nghe, công tử đối với cô gái đó rất chu đáo, còn xả thân cứu cô ta, giờ bị thương rồi.

-Sao bảo nó về trấn Nghệ An tuân tra, nó lại đam mê tửu sắc như vậy chứ?

-Dạ, con cũng không rõ.

Nguyễn Kim hừ lạnh. Ông đứng dậy đi ra ngoài sân, chấp tay trông ra hướng cổng. Đứa con trai này của ông xưa nay chưa từng màng nữ sắc. Cô gái này rốt cuộc là bỏ bùa mê thuốc lú gì Nguyễn Hoàng rồi?

Đến đầu giờ chiều, đoàn xe ngựa Nguyễn Hoàng về đến Tây Đô.

Hà Anh vén tấm màn cửa nhìn ra ngoài. Cô sửng sốt nhìn ra xa. Kia chẳng phải là thành nhà Hồ sao? Di tích lịch sử vẫn tồn tại dường như là nguyên vẹn trong suốt hàng trăm năm đến tận sau này. Trời ạ, cô không biết mình lại có thể ngắm nhìn cả một bờ tường thành trọn vẹn, vẫn còn nguyên trong thời kì hoàng kim của nó. Nhìn rất hùng vĩ, tòa thành kéo dài xa tít tắp, sừng sững và uy nghiêm. Thật sự, cô đã lạc về Thanh Hóa thế kỉ thứ 16 thật rồi!

Nguyễn Hoàng cố thẳng lưng, đi từng bước nặng nề đến nhà chính. Vừa đi đến cổng đã thấy Nguyễn Kim đứng trước thềm, chấp tay sau lưng, ánh mắt không có lấy một tia hài lòng. Nguyễn Hoàng khẽ quay đầu nhìn ra sau y.

Hà Anh nhìn xung quanh, trầm trồ tán thưởng. Giá mà Quang Minh được về đây, chắc anh ấy đã gào lên sung sướng. Nơi này quả thật rất đẹp, rất khang trang, chứ không phải là những mảnh di tích còn sót lại trong khu bảo tồn.

Nguyễn Hoàng đứng sững lại. Cả đoàn người giật mình. Hà Anh đâm đầu vào người y.

-Anh làm gì thế hả!

Nguyễn Hoàng quay người lại, chân mày chau sát với nhau. Y trầm ngâm một hồi lâu rồi nói bằng giọng rất khẽ.

-Lát nữa, ta muốn cô dấu gặp chuyện gì nhất định cũng không được đối kháng lại.

Hà Anh thấy cặp mắt lo âu của Nguyễn Hoàng, cô len lén nhìn về phía gian nhà lớn, nơi một người đàn ông trung niên đang đứng sừng sững, gương mặt rõ ràng là không vui.

-Ta chưa từng bắt ép được cô làm chuyện gì, chỉ lần này ta muốn cô tuân theo. Nếu cô muốn bảo toàn tính mạng thì hãy nghe lời. Nếu không ta cũng không cách nào cứu nổi.

Hà Anh gật đầu ngoan ngoãn. Không khí nặng nề hẳn lên. Đan nhìn Hà Anh như một con mèo nhỏ thu mình lại trước ánh mắt nghiêm nghị và không khí nặc mùi sát khí nơi đây.

-Cha, con đã về.

Nguyễn Hoàng cung kính cúi đầu chấp tay thưa. Nguyễn Kim mắt nhìn Nguyễn Hoàng một chốc, rồi dời sang Đan, cuối cùng thì ánh mắt như lửa kia đặt lên Hà Anh.

-Ta thấy con cũng có mắt nhìn người đấy. Cô gái này quả là có phần nhan sắc.

Hà Anh chau mày. Nguyễn Kim hình như hiểu lầm rồi. Cô toan lên tiếng thì Nguyễn Hoàng đã cướp lời.

-Xin cha nghe con nói. Cô gái này có liên quan đến thuyền người Tây Phương cập cảng Nghệ An, con bắt về điều tra.

-Bắt về điều tra mà làm con hao tổn không ít công sức nhỉ?

Hà Anh kinh ngạc. Thời này không có điện thoại mà tin tức truyền đi nhanh nhỉ!

Nguyễn Kim trước mặt cô, có phần khác đi so với trong trí tưởng tượng của cô. Dẫu cô biết Nguyễn Kim có công tái kiến nhà Lê, nhưng đâu đó vẫn có âm mưu thoán đoạt quyền lực về tay họ Nguyễn.

Nguyễn Hoàng im lìm không nói.

Hình như cô nhận ra, Nguyễn Kim và Nguyễn Hoàng, mối quan hệ giữa hai người họ không tốt lắm. Nguyễn Kim đi vào trong, ném lại một câu nói.

-Sắp xếp cho tên ngoại quốc kia một chỗ ngủ trong nội đình đi. Cô gái kia, theo ta vào đây.

Hà Anh lo lắng nhìn sang Nguyễn Hoàng. Khóe môi y hơi nhếch lên, toan nói gì đó nhưng lại thôi. Y gật đầu rất khẽ. Hà Anh nhìn Đan, anh giương cặp mắt bối rối nhìn cô và Nguyễn Hoàng. Tình hình bây giờ căng như dây đàn vậy, cô thật chỉ muốn một cơn cuồng phong kéo đến lôi cô về thực tại cho rồi!

Hà Anh nấp sau lưng Nguyễn Hoàng, theo y vào một sảnh lớn. Nguyễn Kim phất tà áo ngồi lên chiếc ghế ở vị trí thượng tọa, mắt hơi nheo lại.

-Ta cho gọi cô gái đó, đâu cho gọi con?

Nguyễn Hoàng căn môi nhìn ông, rồi cúi gằm đầu gan góc. Dẫu y ngang tàng, nhưng y chưa hề dám cãi lại cha y.

-Nói cho ta biết, cô gái thường dân kia, cô đến từ đâu?

-Tôi là người Đại Việt.

-Là người Đại Việt? Mái tóc cô màu như đồng sáng, cô muốn gạt ta?

-Nếu tôi không phải là người Đại Việt, sao lại nói tiếng Việt giỏi như vậy được chứ!

Nguyễn Kim hơi chau mày. Nguyễn Hoàng lập tức chấp tay tâu.

-Cha, cô gái này từ nhỏ đã lên đênh trên biển, nhưng có lẽ thực là người nước Nam ta.

-Có lẽ?

Nguyễn Kim đập mạnh tay xuống bàn.

-Từ lúc nào mà con đã không còn dùng đến hai từ 'khăng định'?

Hà Anh nhìn thấy sự sợ hãi trong đáy mắt Nguyễn Hoàng.

-Tôi khẳng định mình là người nước Nam mà! Chẳng phải mắt mũi tôi đều giống mọi người sao?

Quả thật như vậy, ngoài trừ mái tóc, những đặc điểm gương mặt Hà Anh đều toát lên vẻ đẹp nhẹ nhàng xao xuyến của con gái Hà Nội. Nguyễn Kim hừ lạnh, quay phắt sang Nguyễn Hoàng.

-Đừng quên! Con đã có vị hôn thê!

Câu nói của Nguyễn Kim làm Nguyễn Hoàng và cả Hà Anh im bật.

Hà Anh thấy lòng mình rối bời. Đúng rồi, một người đẹp trai như y, nhà có gia thế hiển hách, cha làm quan to, chẳng thể độc thân được!

Cô thấy mình hơi hụt hẫng. Cô đã hy vọng điều gì trong những việc ấm áp y làm cho cô chứ? Cô lắc nhẹ đầu, cố quên đi những suy nghĩ kì lạ.

-Hình như tướng công đây hiểu lầm rồi. Giữa tôi và Nguyễn Hoàng con ngài không có chuyện gì cả. Cũng không như điều ngài lo sợ. Tôi chỉ là gặp nạn nhờ ơn Nguyễn Hoàng cứu giúp. Nếu tướng công cho phép. Tôi xin rời khỏi đây.

Nguyễn Hoàng quay phắt sang nhìn Hà Anh. Bình thường cô đâu có nói năng nghe mượn tai thế này. Nguyễn Kim nheo mắt nhìn cô.

-Chuyện người Tây phương còn chưa làm sáng tỏ. Dù ta rất muốn, nhưng vẫn chưa thể để cô đi. Đợi đến ngày làm rõ chân tướng rồi, cô muốn ở lại cũng không ai giữ đâu.

Hà Anh thấy có sự khinh miệt trong ánh mắt và câu nói của Nguyễn Kim. Cả đoạn đường, cô đã nghĩ ông là một người có phần hiền lành và chân chất như những người cổ đại xung quanh cô. Nhưng hóa ra cô đã lầm!

Vừa lúc đó, một người thanh niên phất tà áo đi vào. Giọng nói ngông cuồng theo ngay sau gót.

-Cứ tưởng là Nguyễn Hoàng đưa tiểu thư nhà nào về, hóa ra lại là một tên ngoại quốc và một con nô tì lai lịch bất minh.

Nguyễn Hoàng cẩn rắng, đứng sang chắn trước mặt Hà Anh. Hà Anh lén nhìn người thanh niên đó. Người này có gương mặt tuấn tú lắm, nhưng nét mày kia, ánh mắt kia, có phần hơi gian xảo. Cả nụ cười nhếch mép giáo hoạt.

Y cười gian nhìn Hà Anh rồi nhìn Nguyễn Hoàng.

-Chẳng là ta nghe em về, nên cố ý đến thăm.

Gọi Nguyễn Hoàng là em? Chẳng lẽ đây là Nguyễn Ưông, anh của Nguyễn Hoàng.

Hà Anh lắc đầu. Không đúng. Nguyễn Ưông là anh ruột của Nguyễn Hoàng, đâu thể ghét nhau mà dùng lời cay nghiệt đến thế này.

Nguyễn Hoàng chỉ cười, đầu hơi cúi.

-Cảm ơn anh rẽ đã quan tâm.

Hà Anh à lên. Hóa ra đây chính là Trịnh Kiểm. Người mở đầu cho gia tộc chúa Trịnh sau này. Hai người họ ghét nhau như thế, hèn gì sau này Trịnh Nguyễn mới phân tranh. Nhưng rồi Hà Anh cười khẩy, chẳng phải đến cuối cùng họ Nguyễn là họ chiến thắng sao? Hắn ở đây có tư cách gì mà cao ngạo đến thế.

Trịnh Kiểm thu vào tầm mắt nụ cười mỉa mai của Hà Anh. Y nhếch mép cười.

-Ta nghe nói cô gái này không biết trời cao đất dày, năm lần bảy lượt đắc tội với con trai của Thái tổ, lại thông hiếu tiếng phương Tây. Quả là thú vị.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(9) Quá Khứ

Nguyễn Hoàng đi trước, Hà Anh lẻo đẻo theo sau. Từ này đến giờ cô không nghe y mở miệng nói câu nào nữa. Hình như đối với gia đình này, y rất sợ hãi.

Hà Anh bất chợt nắm lấy ống tay áo y.

Nguyễn Hoàng quay lại, gương mặt vẫn nguyên nổi thống khổ.

-Anh giỏi chịu đựng thật đấy.

Hà Anh biết, Nguyễn Hoàng đã nuốt bao nhiêu là uất ức. Y sợ cha, y không dám nghịch lại anh rể. Trong cái nhà này y vốn không có một chỗ đứng.

-Cô nghĩ nhiều rồi.

-Nguyễn Hoàng, tôi hiểu những gì anh trải qua.

-Cô hiểu?

Y hơi cau mày. Hà Anh vội lắc đầu.

-Ý tôi là, qua cuộc chất vấn ở nhà lớn khi này, tôi đã biết được thêm nhiều điều về anh.

Nguyễn Hoàng quay đi, cố nén tiếng thở dài. Hà Anh chạy lại trước mặt y.

-Nhưng mà, anh hãy nhẫn nại nhé. Đừng phản kháng lại họ vì đó là điều ngu ngốc.

Nguyễn Hoàng trầm ngâm, y không thể nén nổi tiếng thở dài.

-Được rồi, về nghỉ ngơi đã.

Nguyễn Hoàng sắp xếp cho Hà Anh ở trong một gian nhà nhỏ nhỏ, trước mặt là một khoảng sân to. Ở chỗ cô vẫn có người hầu hạ. Lúc cô tắm rửa xong, có người đem quần áo đến cho cô, còn vấn tóc giúp cô nữa. Hà Anh thấy có chút không quen.

Nhà nhem tối thì Nguyễn Hoàng đến tìm cô. Y đến ăn cơm cùng Hà Anh.

Nguyễn Hoàng thoáng nhìn cô. Hà Anh vấn tóc lên cao, để lộ gương mặt thon dài, khả ái. Y đặng hăng rồi phất tà áo ngồi xuống.

-Hay là chúng ta đến ăn cùng Dan nhé?

Nguyễn Hoàng thể hiện rõ thái độ không vui. Y trầm ngâm không nói. Hà Anh thấy vậy liền ngồi xuống bàn, cô sợ cái tên sĩ diện này lại gầm lên mất.

Nguyễn Hoàng cầm chén cơm, y hơi nhìn về phía cô. Hình như Hà Anh thấy môi của y khẽ nhếch lên cười. Hà Anh vỡ lẽ, cô hạ giọng.

-Đã bao lâu rồi...anh mới ngồi ăn chung với người khác vậy?

Câu nói của Hà Anh đã chạm đến phần tổn thương trong trái tim lạnh giá của Nguyễn Hoàng. Tay y vẫn đang cầm đũa và chén cơm trước mặt, y như hóa đá.

Hà Anh thấy mình lỡ lời rồi. Cô vội xua tay rồi gấp một đũa rau vào chén y.

-Được rồi được rồi. Đói thì phải ăn trước chứ nhỉ? Tôi lại lắm lời rồi.

Y nhìn mấy nhánh rau trong chén mình, đôi mắt tối sầm đi. Tự nhiên không khí vốn đã u uất nay càng nặng nề hơn nữa. Hà Anh nhìn đồng thức ăn trước mặt. Hắn chưa dám ăn sao cô dám động đũa chứ, dẫu sao người ta vẫn là chủ nhà...

-Mười lăm năm rồi.

Câu nói của Nguyễn Hoàng làm bàn tay Hà Anh sửng lại trong không trung.

Phải đến một lúc sau Hà Anh mới biết nói gì sau đó nữa.

-VẬY...sắp tới tôi sẽ ngồi ăn cơm cùng với anh. Ít nhất là cho đến lúc tôi phải đi!

Nguyễn Hoàng không nhìn Hà Anh. Y im lìm gắp thức ăn vào bát rồi ăn, không nói thêm gì nữa.

Nhưng Hà Anh hiểu được, người con trai này đã chịu tổn thương đến nhường nào, cô đơn đến nhường nào. Mười lăm năm không ăn chung mâm với ai cả, dẫu có là sơn hào hải vị cũng không cảm thấy ngon đâu.

Rốt cuộc đây mới chính là cuộc đời của chúa Tiên Nguyễn Hoàng sao?

Ăn xong, Nguyễn Hoàng đón lấy chiếc khăn lau miệng rồi tiêu sái phất tà áo bước ra ngoài. Y không quên ngoảnh lại.

-Đi thôi.

Hà Anh biết mình có hỏi là đi đâu thì anh ta cũng chẳng trả lời, thôi thì cứ đi theo vậy.

Nguyễn Hoàng ngồi xuống một chiếc ghế bằng đá, nhìn lên bầu trời đêm dần tịch mịch. Hà Anh ngồi xuống bên cạnh.

-Ngồi đây muỗi lắm đấy!

Hà Anh phe phẩy tà áo voan dài của mình. Nguyễn Hoàng vẫn như một tảng băng ngồi cạnh.

-Nơi đây là nơi ngắm sao tốt nhất dinh thự này. Ta thường dành cả đêm ngồi ở đây.

Hà Anh thấy hơi bối rối rồi. Nguyễn Hoàng cho cô ở gian nhà này, lại còn nói hẳn thường xuyên lui đến đây, rốt cuộc có ý gì! Nhưng cô cố lắc đầu cho những ý nghĩ kia vắng khỏi tâm trí.

-Cô không thắc mắc ta tại sao đã mười lăm năm không người dùng cùng bữa sao?

Hà Anh bắt gặp đôi mắt phản chiếu đầy sao trên trời. Đã có lúc cô chẳng phân biệt được đâu là sao, đâu là nước mắt. Y hình như mang một nỗi khổ tâm đến đau đớn. Ban ngày y là Nguyễn Hoàng cao ngạo, đêm về rồi y chẳng là gì ngoài một kẻ đáng thương.

-Tôi sẽ đợi đến lúc anh tự mình muốn nói cho tôi nghe.

-Ta luôn cảm thấy cô rất quen thuộc, nên mới bắt cô về đây. Chứ ta vốn chỉ cần bắt tên ngoại quốc kia là đủ.

Thoạt đầu, Hà Anh đã giận dữ. Nhưng rồi cô bị sự cô đơn của Nguyễn Hoàng làm cho xao xuyến. Một con người, làm sao có thể cô đơn đến nhường này.

-Tôi sẽ bầu bạn với anh mà, đừng lo.

-Cuộc đời ta vốn định sẵn là cô độc.

-Nguyễn Hoàng, quá khứ anh cô độc, nhưng tương lai anh có cô độc hay không vẫn tùy ở anh. Tôi biết mình chẳng thể làm gì để có thể giúp anh giải quyết những ngổn ngang trong lòng. Nhưng bạn bè để làm gì chứ? Anh cần phải học cách chia sẻ.

Nguyễn Hoàng nhìn ánh mắt lấp lánh của Hà Anh, y hơi sững sờ. Cô quả là người con gái trước nay y chưa từng gặp. Chẳng phải là người con gái bắt y phải chở che, mà là người con gái giang đôi tay dẫu mong manh vẫn muốn san sẻ gánh nặng cùng y. Nhưng Hà Anh nói, cô chỉ muốn là bạn.

Nguyễn Hoàng gật đầu rất khẽ. Hà Anh thấy y lúc này rõ ràng là đáng yêu hơn trước. Cứ cả ngày vác bộ mặt hậm hực hù dọa người khác để làm gì chứ! Nhưng đến lúc này cô mới để ý thấy. Quả thật y rất đẹp trai nha, nếu so sánh thì nhìn gương mặt y hết Yoo Seung Ho ấy.

Nguyễn Hoàng rất kiệm lời. Từ nhỏ đến lớn y chỉ có một mình nên không quen nói nhiều. Y dẫu muốn chia sẻ với Hà Anh lắm, nhưng y chẳng biết bắt đầu từ đâu...

Hai người vẫn cứ ngồi như vậy, kẻ ngăm trắng, kẻ thần thờ. Đến lúc Hà Anh đưa tay đập một con muỗi đang cố đốt lên mặt cô thì Nguyễn Hoàng mới đứng dậy. Cô khẽ cảm thán. Thật ra Nguyễn Hoàng rất cao. So với ghi chép về người Việt cổ thì Nguyễn Hoàng cao hơn nhiều mà. Y chắc cũng phải mét bảy mấy chứ chẳng đùa.

-Khuya rồi, cô nghỉ đi.

Y bỏ lại một mình Hà Anh giữa tiếng kêu râm ran của ếch nhái. Cô thờ dãi.

Lạc giữa thời đại này, bây giờ cô chỉ có những manh mối rời rạc.

Một là cô đang ở Tây Đô, tức Thanh Hóa.

Hai là, lúc này Lê Trang Tông và Nguyễn Kim mới giành lại được Tây Đô. Vì Nguyễn Kim chưa chết.

Cô vẫn nhớ chỉ sau hai ba năm sau khi giành được Tây Đô từ tay nhà Mạc thì Nguyễn Kim bị hại chết. Hà Anh khẽ thở dài. Thời này vẫn còn chưa loạn lạc, chắc chừng hai ba năm nữa sẽ loạn. Lúc đó phân tranh, không biết còn cơ hội tìm đường về không. Nhưng mà trước khi trở về, cô muốn giúp Nguyễn Hoàng tìm lấy nụ cười. Ý không thể vác bộ dạng đó là đi phục lòng dân sau này được.

Nhưng mà, giúp thế nào đây...

Mới sáng cô đã dò hỏi mấy người giúp việc trong dinh, tìm được đến chỗ đang giam cầm Dan. Nói là giam cầm, chỉ là không cho ra ngoài đi lung tung thôi, Dan cũng được sống trong một căn phòng tử tế.

Lúc Hà Anh đến, Dan đang ngồi dưới tán cây hí hoáy vẽ.

-Anh biết vẽ nữa sao?

Dan ngược lên, gương mặt không giấu nổi vui mừng. Hà Anh ngồi xuống đối diện anh rồi nhìn trang giấy đang họa lại kiến trúc nơi đây.

-Hôm qua ông ta không làm khó gì cô chứ?

-Không đâu. Nguyễn Hoàng đối xử với tôi rất tốt.

Dan gật gù, anh hơi sốt sắng.

-Cái người nhìn quyền lực hôm qua, chắc là cha Nguyễn Hoàng?

-Phải, ông ấy làm quan rất lớn, có công rất lớn đối với vua.

-Hèn gì ông ấy trông rất quyền lực.

Hà Anh nhìn tập tranh dày của Dan, cô ngó ý mượn xem. Dan vui vẻ đưa cho cô.

-Đây là Rome nhỉ?

Cô từng tới Rome, đã thấy lối kiến trúc này. Dan hí hửng kể cho cô nghe về những phát hiện vĩ đại anh từng thấy ở Rome. Dan là một người du hành trẻ tuổi gan dạ mà cô lần đầu gặp. Còn Dan thì tán thưởng Hà Anh lắm, là con gái mà đi xa thật xa. Hà Anh phì cười, chỉ khoảng \$700 là bay về đến Mỹ được rồi, có gì mà phục...

Nhưng rồi cô vô tình lật đến những trang đầu tiên, những trang giấy nhàu nhĩ và có phần cũ nát.

Đôi mắt xanh của Dan như tắt đi ánh nắng. Anh cúi mặt mỉm cười.

-Nơi đây là nhà tôi.

Hà Anh hơi bất ngờ. Nơi này...chẳng phải là cung điện hoàng gia Hofburg sao? Một trong ba tòa nhà quan trọng nhất nước Áo? Nếu nơi này là nhà của Dan, sao anh ấy có thể là người Hà Lan được? Cũng không thể chỉ là một người dân bình thường!

-Dan, anh đến Đại Việt chẳng phải vì bị bão biển dạt đến, đúng không?

Dan điềm nhiên mỉm cười nhìn Hà Anh. Dan cười, nụ cười hiền lành nhưng sao thấy khổ sở.

-Đâu có bão bùng gì, tôi trốn đi đấy.

Vậy là rõ rồi, Dan ở Áo, là công tước hay bá tước gì đấy. Chắc là không chịu bị sắp đặt nên trốn đi rồi. Lịch sử châu Âu cô từng đọc qua, từng nghe Quang Minh nói, nhưng không rõ lắm. Hình như cung điện ấy là của dòng tộc gì đó ở châu Âu, nắm quyền lực lớn lắm, Hab Hab gì đó...

-Anh có ý định quay về không?

Dan trầm mặc đi, anh cầm lấy tập tranh trong tay Hà Anh rồi nâng niu bức tranh vẽ nhà mình. Hẳn là đã hơn trăm lần anh lật đi lật lại những trang giấy nhàu nhĩ đó, hẳn là Dan rất nhớ nhà.

-Không về được nữa.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(10) Cười Ngựa

Hà Anh biết mình ở cùng với Dan mãi thì không hay. Và lại có vẻ Dan đang muốn ở một mình.

Cô lững thững đi về phía gian nhà của mình. Vừa về đến đã thấy Nguyễn Hoàng đứng chấp tay sau lưng, nhìn ra khoảng sân rộng.

-Sáng thế này mà anh cũng đứng đây ngắm sao à?

Nguyễn Hoàng chẳng nói gì, chỉ nhìn Hà Anh bằng cặp mắt có phần dịu dàng hơn trước.

-Cô vừa từ chỗ tên Tây phương đó về?

-Anh ấy có tên, là Daniel! Anh tôn trọng người khác đi!

Y hơi khó chịu, nghênh mặt quay đi.

-Tôn trọng nhau là nền tảng đầu tiên của bạn bè, nếu anh muốn có bạn, anh hãy tôn trọng những người xung quanh anh đi!

Y chẳng đến đây để nghe Hà Anh trách móc, y chỉ muốn tìm người trò chuyện thôi. Sắp tới y lại phải lên đường đánh Mạc rồi.

-Hà Anh.

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Hoàng gọi Hà Anh mà không găm gừ đấy. Cô giấu kinh ngạc nhìn y.

-Ta muốn cô đi theo ta đến một nơi.

-Thì trước giờ chẳng phải là anh vẫn cứ lôi xồng xộc tôi đi sao? Hôm nay lại hỏi ý kiến tôi vậy?

Nguyễn Hoàng hừ lạnh, y quay lưng đi trước. Hà Anh vội chạy theo.

-Này! Đi nhanh thế làm gì?

Đi một hồi thì Hà Anh đuổi kịp Nguyễn Hoàng. Cô thở hổn hển vịn lấy cánh tay y.

-Đủ rồi...đừng chạy nữa..tôi không đủ hơi đuổi theo anh nữa đâu.

Nguyễn Hoàng nhìn Hà Anh bám lấy cánh tay mình, y đằng hắng rồi lắc lắc tay để cô biết mà đứng thẳng dậy. Y dắt một con ngựa khỏi chuồng, trao dây cương cho cô.

-Làm gì?

Hà Anh mắt tròn mắt dẹt hết nhìn con ngựa rồi lại nhìn Nguyễn Hoàng.

-Không phải hôm ấy trên đường cô sốt sắng cưỡi ngựa lắm sao? Bây giờ cho cưỡi lại hỏi?

Hà Anh nuốt cục tức vào trong, đẩy dây cương về phía y.

-Thôi được rồi, anh hứng thú thì tự cưỡi đi. Tôi về đây.

Chưa kịp đi được nửa bước thì Hà Anh đã thấy mình bị kéo xộc lại. Cô chới với ngã nhào vào lòng Nguyễn Hoàng. Y cũng thất kinh nhìn Hà Anh nằm trọn trong vòng tay mình. Cô giương cặp mắt ngờ ngàng nhìn y rồi mạnh tay đẩy y ra.

-Anh làm gì thế hả?

-Người cô không có chút thăng bằng nào sao? Mới kéo chút đã ngã nhào rồi.

-Có anh không có thăng bằng đấy!

Cô giận dỗi lùi mấy bước cách xa y.

-Leo lên ngựa đi.

Hà Anh trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng rồi khẳng khái.

-Không!

-Nhanh lên!

Cái tên gia trưởng này! Hắn muốn gì là được đó hay sao chứ?

Nguyễn Hoàng nhảy phóc lên yên, nghiêng người bế thốc Hà Anh lên ngựa. Cô bị bất ngờ, luống cuống bám lấy cánh tay to lớn của y. Hà Anh kinh ngạc nhìn mình đã vắt vẻo trên lưng ngựa từ lúc nào. Hai chân cô chới với trong không trung.

-Này! Ngồi một bên thế này dễ mất thăng bằng ngã lắm! Ngồi xe máy còn ngã huống hồ gì là ngồi ngựa!

Cô cuống cuồng bám lấy tay y, vỗ thùm thụp lên ngực y.

-Ăn nói hàm hồ!

Gì mà xe máy? Cô khẽ cốc lên đầu mình.

-Bám chắc vào.

Hà Anh lúc này mới phát hiện mình đang bám riết lấy tay y. Cô hốt hoảng đẩy ra, người loạng choạng.

-Này!

Nguyễn Hoàng vòng một tay ôm lấy eo Hà Anh, cô đỏ mặt nhìn mình đã tựa đầu vào ngực y từ lúc nào. Cảnh tượng này thật sự rất không trong sáng! Nếu để người nhà họ Nguyễn thấy được cô chết chắc!

-Ta bảo cô bám vào yên ngựa.

Câu nói lạnh như hàn băng vạn năm của Nguyễn Hoàng làm Hà Anh đỏ mặt, cô bối rối rời tay khỏi lồng ngực y, nắm lấy chiếc yên ngựa. Mắt mặt quá đi mà!

Hà Anh vô tình bỏ qua nụ cười khế trên khóe môi Nguyễn Hoàng.

Con ngựa phi nước đại dọc qua những con phố. Hà Anh mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cảnh vật cách nơi cô sống gần nửa thiên niên kỉ. Thanh Hóa từ xưa đã luôn mộc mạc, mộc mạc nhưng vẫn nhẹ nhàng. Ôi trời, đó chẳng phải là sông Mã sao? Mấy trăm năm sau sẽ có cầu Hàm Rồng bắc qua, chứng nhân lịch sử những cuộc kháng chiến chống Mỹ. Giữa lòng Tây Đô cổ kính này chỉ có thể là sông Mã thôi! Cô bồi hồi nhìn nó, đã bốn năm cô chưa về Hà Nội, Việt Nam, cảnh quê hương dù là mấy trăm năm trước vẫn khiến người ta bồi hồi.

Những con đường quanh co uốn quanh sông. Thế kỉ 21 hội nhập phát triển, có ai nhớ đến vẻ đẹp thanh tĩnh cổ hữu của vùng quê này hay không? Năng xuyên qua những tán cây dọc bờ sông, phảng phất trong đáy mắt Hà Anh, cô giang tay đón ngọn gió thuần khiết không chút pha tạp. Chính là hương đồng cỏ nội. Hương thơm dầu có đi xa cách mấy vẫn không trộn lẫn vào đâu được, hương thơm đất quê hương.

Nguyễn Hoàng nhìn đôi mắt lấp lánh của Hà Anh. Mái tóc cô phất phơ bay trước mặt y, để lộ làn da sau gáy trắng nõn mê hoặc. Đôi mắt Hà Anh rất đẹp, phủ bởi hàng mi dài và điểm xuyến bởi cặp chân mày ngang thanh thoát. Từng nét trên gương mặt Hà Anh đều nhẹ nhàng, thuần khiết và trong

sáng đến ngất ngây. Chẳng phải là vẻ đẹp kiều diễm sắc sảo, cô đơn thuần và mộc mạc kia.

Con ngựa dừng lại ở một vùng ngoại ô Tây Đô, từ đây cô có thể ngửi được mùi của khô cá. Chắc là gần biển Sầm Sơn đấy.

Nơi đây là một đồng cỏ rộng lớn, chưa từng có bàn tay con người động đến. Xa xa kia có núi có sông, cảnh vật ở đây quả là đẹp đến ngất ngây lòng người. Hà Anh thấy lòng mình dâng trào niềm tự hào. Người Việt Nam ơi, người có biết quê hương ta đẹp thế nào không?

Nguyễn Hoàng nhảy xuống ngựa, y đưa hai tay đỡ lấy Hà Anh. Cô vẫn ngoan cố tự mình nhảy xuống.

-Không phải anh thấy tôi chán quá nên đưa đến đây ngắm cảnh đó chứ?

-Không!

Đấy! Đúng Nguyễn Hoàng rồi đấy! Cô còn tưởng ai đó bắt cóc tên Nguyễn Hoàng hống hách kia đi rồi.

-Vậy là anh muốn phóng thích tôi?

Y hơi trầm ngâm. Hình như y thoáng buồn.

-Này này! Tôi đùa đấy. Rốt cuộc có chuyện gì anh nói mau đi.

-Leo lên ngựa đi.

-Cái gì?

Hà Anh như bị hấn ném một tảng đá vào đầu vậy. Tên này bệnh à? Cô vừa mới leo xuống.

-Tự mình leo lên ngựa thử xem.

Hà Anh nhớ lại cảnh tượng hôm trước, cô hơi rùng mình. Nguyễn Hoàng hạ giọng, quay đi chỗ khác.

-Con ngựa này hiền lành, không như ngày hôm đó đâu.

Hà Anh im lìm nhìn lưng Nguyễn Hoàng. Chắc là y vẫn còn nhức lẫm. Cô thở dài, chẳng biết rốt cuộc y muốn cô làm gì.

Hà Anh vén tà áo, đặt một chân lên bàn đạp.

-Cô leo từ bên trái ngựa thì phải đặt chân trái lên trước.

Phải rồi nhỉ, cô định ngồi một bên như ban nãy à?

Hà Anh gật đầu lia lịa rồi đặt chân trái lên bàn đạp. Cô dồn sức đỡ thân mình vắt trên lưng ngựa. Con ngựa khẽ trở mình. Hà Anh sợ hãi túm lấy dây cương ghì lấy. Nguyễn Hoàng vuốt ve con ngựa, giữ nó bình tĩnh rồi nhìn Hà Anh.

-Phải bình tĩnh.

Hà Anh nuốt sợ hãi, cô gật đầu.

Thì ra, Nguyễn Hoàng dạy cô cưỡi ngựa.

Cô hí hửng nhìn con ngựa ngoan ngoãn nghe lời cô, nó đi lững thững dọc con đồi nhỏ. Nguyễn Hoàng đi ngay bên cạnh, từng li từng tí chỉ dẫn cho cô.

Hà Anh khoái chí lắm, cô phi ngựa trên những đọt cỏ xanh mới. Nguyễn Hoàng đứng cạnh gốc gạo, khoanh tay nhìn ra. Y thấy mình bình yên trong tiếng cười hồn nhiên của Hà Anh.

-Được rồi, cô thử leo xuống ngựa xem.

Lúc này Hà Anh mới thấy nan giải. Xuống thế nào bây giờ.

-Xuống bên trái thì thu chân phải về trước.

Hà Anh gật gù rồi giật mạnh chân phải về. Nhưng thay vì người ta phải quay mặt vào ngựa để xuống, cô lại ngã nhào ra trước để xuống. Hà Anh chưa kịp hét lên. Nguyễn Hoàng đã hốt hoảng ào đến đỡ lấy người cô. Hà Anh vòng tay qua cổ y. Cô nghe được tiếng rên đau của Nguyễn Hoàng. Lưng y vẫn chưa khỏi kia mà. Hai người ngã phịch xuống cỏ. Tay Nguyễn Hoàng vẫn giữ chặt lấy Hà Anh.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(11) Rời Xa

Hà Anh mở mắt vội, cô bắt gặp đôi đồng tử đen tuyền đối diện mình. Tay y vẫn giữ quanh eo cô. Tay cô vẫn quấn quanh cổ y.

-Cô định đáp đất bằng mặt à?

Hà Anh hoàn hồn khỏi sự ngất ngậy. Cô gỡ tay, xoay người ngồi sang bên.

-Anh không sao chứ?

Nguyễn Hoàng từ từ ngồi dậy, chân mày y chau lại với nhau. Nhưng Nguyễn Hoàng là Nguyễn Hoàng đấy, y vẫn dứt khoát nói rằng mình không đau.

Hai người ngồi lại dưới gốc cây gạo, nắng chiếu tới chân rời.

Nắng xuân nhẹ nhàng và âu yếm biết mấy.

-Chốc nữa nghỉ ngơi xong cô phải tập lại cách xuống ngựa.

Hà Anh xua tay, lờ cô lại ngã, lại phiền đến Nguyễn Hoàng rồi.

-Không cần đâu, tôi biết sơ vậy được rồi.

-Nhưng cô phải biết cách xuống ngựa!

Y nhăn mặt, giọng nói pha giận dữ.

-Biết làm gì, sau này có gì tôi nhờ anh!

Hà Anh vô tư đáp, cô đấm nhẹ lên cánh tay y.

Nguyễn Hoàng tức giận thật rồi, y quát.

-Cô vẫn chưa hiểu tại sao ta phải dạy cô cưỡi ngựa hay sao?

Hà Anh tròn mắt nhìn Nguyễn Hoàng. Cô biết y nghiêm túc không đùa cợt.

-Sao anh dễ nổi nóng thế hả? Người gì đâu mà tính khí tệ như vậy! Anh không nói thì làm sao cô biết!

Nguyễn Hoàng quay đi, cố dập tắt ngọn lửa giận phừng phực trong lòng.

Hà Anh cũng mặc kệ y, cô hậm hực quay đi. Đúng là một tên vừa gia trưởng vừa vô lý.

Không gian trở nên im lìm, chỉ có tiếng gió xào xạc qua lá cây.

Cho đến khi Nguyễn Hoàng cất tiếng. Giọng nói đã dịu dàng đi rất nhiều.

-Sắp tới ta phải đem quân đi đánh Mạc. Lần này chúng mượn quân, thế giặc lớn, ta nắm ít quân đi cầm chân chúng, e là lãnh ít dữ nhiều.

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng trân trân. Lời y nói một người nghe phải hiểu mười. Y sợ mình chẳng may tử trận, chắc chắn Dan và Hà Anh cũng không còn người dựa dẫm. Đến lúc đó phải nhanh chân trốn đi. Nếu Hà Anh không biết cưỡi ngựa sẽ khó sinh tồn...

Tự nhiên Hà Anh thấy cảm động. Người này dầu tâm tính luôn khó chịu, đáng ghét. Nhưng y luôn lo cho người khác. Sao một kẻ cách Hà Anh gần năm trăm năm tuổi này lại khiến cô cảm động quá đỗi.

-Nguyễn Hoàng, sao anh lại phải đem quân cầm chân giặc, anh là con quan kia mà. Việc nguy hiểm này để người khác làm là được rồi.

-Ai cũng chọn an nhiên thì gian truân sẽ do ai gánh? Mỗi người trong đời luôn muốn để lại một di sản cho con cháu đời sau nhớ đến. Ta không phải là một ngoại lệ. Nếu có thể oanh oanh liệt liệt chết nơi chiến trường, gươm trên tay, giáp trên thân, không gì phải hối tiếc.

Hà Anh ngỡ ngàng nhìn con người kiên trung này. Giờ cô không thấy ngạc nhiên khi y có thể dựng nên cả một Đàng Trong sau này.

Cô thấy sợ. Người này vừa gặp đã chia ly. Cô có chút không nỡ.

Nguyễn Hoàng nhìn gương mặt buồn bã của Hà Anh, y hít một hơi thật sâu.

-Đừng tỏ vẻ tiếc nuối như thế chứ!

Hà Anh liếc sang y.

-Ai thèm tiếc nuối!

Rồi cô đứng phắt dậy, chạy lại chỗ con ngựa đang nhâm nhi cỏ ở đằng xa. Cô leo lên ngựa rồi phi một vòng.

Nguyễn Hoàng ngồi lại đó, y hơi ngả đầu lên thân cây. Lần đầu tiên, lần đầu tiên có người nhìn y bằng ánh mắt không nỡ rời xa như thế.

Trở về được hai tuần thì Nguyễn Hoàng ra trận. Hà Anh cũng được biết vì có người đến báo thế chứ chẳng gặp được y một lần trước lúc y đi. Mà dường như cũng chẳng ai ra tiễn đưa gì y cả.

Dĩ nhiên Nguyễn Hoàng đi rồi, người bầu bạn với Hà Anh chỉ còn có Đan thôi. Mấy ngày qua, cô dạy cho y tiếng Việt. Như Nguyễn Hoàng lo sợ, cô cũng đề phòng bất trắc có thể xảy đến với Đan.

-Vậy xin lỗi tiếng Việt nói thế nào?

Dan khó khăn phát âm thanh ngã, khiến cho Hà Anh phì cười.

-Sống ở Đại Việt, anh phải nói rành tiếng Việt mới được.

-Hà Anh đừng lo, ước mơ của tôi cũng là biết được nhiều ngôn ngữ trên thế giới mà.

-Thật sao? Vậy anh đã biết mấy ngôn ngữ rồi?

-Tiếng Tây Ban Nha, tiếng Anh, tiếng Đức.

-Trời! Có thật không?

-Thật chứ, ở chỗ tôi, ai cũng biết những tiếng này.

Châu Âu khoảng thời gian thế kỉ 16 này, chắc là vẫn dưới sự thống trị của đế quốc La Mã Thần Thánh.

-Anh đi du ngoạn như vậy, lại bị bắt ở Đại Việt. Cha mẹ anh không lo đấy chứ?

Dan lắc đầu rất khẽ.

-Không đâu.

-Tại sao lại không? Lúc đoàn thủy thủ được thả về anh có nhờ họ chuyển lời cho cha mẹ anh không?

-Họ không chuyển lời được đâu. Và lại, cha mẹ tôi cũng chẳng để tâm chuyện tôi mất tích.

-Dan, không có cha mẹ nào không lo lắng khi con mình mất tích cả.

-Hà Anh, gia đình tôi chưa từng muốn tôi được sinh ra trên đời. Vì thế họ không cần biết tôi đã bị bắt ở Đại Việt đâu, chỉ cần tôi không trở về, họ không cần biết.

Hà Anh giật mình. Chẳng lẽ cô đoán sai rồi. Dan không phải trốn khỏi gia đình vì bị bắt cưới một người không quen biết như trong phim.

-Dan, mỗi đứa trẻ sinh ra đều là một món quà.

Dan ngược đôi mắt thống khổ nhìn Hà Anh. Cô chỉ cười rất hiền.

-Cho nên anh đừng có suy nghĩ như vậy. Mỗi người trong đời đều có hai ngày quan trọng nhất, đó là ngày mình sinh ra và ngày mình biết vì sao mình được sinh ra.

Dan tròn mắt. Hà Anh đang đưa tay cứu Dan khỏi những tháng ngày tăm tối của cuộc đời.

Rồi Hà Anh sức nhớ, cô có thể hỏi Dan về năm dương lịch để cô dễ xác định thời gian. Dan nói năm nay là năm 1544 sau Công Nguyên.

Trời ạ, vậy là chỉ một năm sau là Nguyễn Kim chết.

-Vậy hôm ấy anh cập cảnh ở Đại Việt, anh có xác định được ở đâu không?

Dan lật quyển sổ, lấy một tấm bản đồ cũ và đượm mùi biển cả. Nó vẽ châu Á, cô có thể nhận thấy vùng Đông Nam Á đây. Dù bản vẽ còn sơ sài và chưa đúng với hình dạng thực lắm, nhưng nhìn chung cô vẫn có thể xác định được vị trí.

-Ở đây.

Hà Anh nheo mắt. Phía dưới Thanh Hóa, chính là Nghệ An mà!

Vùng xoáy nước từ trường bất định, chính là lỗ hổng thời gian. Nhưng làm sao để biết có lỗ hổng thời gian? Giả như vùng từ trường dịch chuyển theo các hiện tượng thiên văn, cô có quay về Nghệ An tìm cũng vô ích.

-Cô đang tìm kiếm gì sao?

-Tôi tìm đường về nhà.

-Ở châu Mỹ?

-Đúng.

-Một mình cô sao?

-Ừ!

-Hà Anh, cô bao nhiêu tuổi?

-Mười tám.

Dan hơi sốc. Ở cái tuổi của cô phụ nữ đã lấy chồng sinh con cả rồi. Cô vẫn ở đây hồn nhiên chu du thế giới.

-Đừng nói là anh nhỏ tuổi hơn tôi đấy nhé!

Hà Anh thấy vẻ trầm ngâm của Dan thì trêu. Dan cười.

-Tôi hơn cô hẳn một tuổi!

-Hẳn một tuổi cơ đấy!

Hà Anh cười. Thì ra chàng thanh niên trẻ này mới mười chín tuổi. Vậy mà đã ngao du bốn bể, biển cả là nhà. Mới mười chín tuổi mà y đã mang một nỗi lòng, một quá khứ buồn không nguôi.

-Cha mẹ cô sống ở Panama sao?

-Phải.

-VẬY..họ là người Đại Việt?

-Họ dĩ nhiên là người Đại Việt. Nhưng ông nội tôi có nửa dòng máu người Anh.

-Thảo nào cô nói giọng Anh rất chuẩn.

-VẬY còn cha mẹ anh thì sao?

Vừa nghe nhắc đến cha mẹ, Đan lập tức sững sờ. Dù y vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi nhưng đôi mắt y hơi sụp xuống.

-Họ vẫn ở nhà.

-Ý anh là ở trong cung điện xa hoa ấy?

Hà Anh nhắc đến bức vẽ hôm nọ.

-Cô biết nơi đấy?

-Tôi đã từng nghe qua.

Nhưng Hà Anh đã quên sạch rồi. Chỉ biết nó ở Áo vì cô đã thấy Quang Minh nghiên cứu. Đan hơi cúi gằm mặt.

-Tôi chạy trốn họ, họ cũng chẳng thèm quan tâm.

-Anh chạy trốn vì muốn họ quan tâm sao?

-Không đâu, tôi sợ mình bị biến thành kẻ đần độn và ngu xuẩn.

Hà Anh bối rối. Cô không hiểu. Ý Đan là sao? Rõ ràng y xuất thân không phải tầm thường, nhưng sao cha mẹ y lại muốn biến y thành kẻ đần độn và ngu xuẩn. Rốt cuộc ở dinh thự xa hoa ấy đã chứa đựng bí ẩn gì?

Cô toan hỏi thêm thì từ đâu một gia nô chạy lại.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(12) Nỗi Khổ Tâm

Hà Anh trở về gian nhà. Cô vừa bước vào phòng đã thấy một nữ nhân ngồi bên bàn, ngón tay thon dài đang cầm lấy tách trà nhỏ khói. Người phụ nữ trẻ này sắc đẹp rất mặn mà, ăn mặc cũng rất sang trọng, đầu tóc vấn cao gắn hoa ngọc trâm bạc. Hà Anh nhìn nàng, bối rối vẫn chưa biết phải xưng hô thế nào đây.

-Cô ngồi xuống đi.

Hà Anh hơi nheo mắt. Cái giọng điệu quen thế?

-Ta là chị gái của Nguyễn Hoàng.

Nàng từ tốn nói. Hà Anh à lên. Thảo nào giọng điệu ra lệnh ngồi xuống lại giống nhau đến thế! Đây hẳn là Nguyễn Ngọc Bảo, vợ của Trịnh Kiểm. Lịch sử chưa từng nhắc nhiều đến người phụ nữ này, cô chưa biết phải đối phó hay ứng xử thế nào đây.

-Không cần căng thẳng, ta đến đây chỉ để trò chuyện với cô thôi?

Nhưng Hà Anh chẳng biết nên xưng hô thế nào, nói chuyện gì bây giờ...

-Cứ xưng là chị em cho thân thiết nhé.

Hà Anh cười gật đầu khẽ. Cô bắt đầu có cảm tình với người phụ nữ này rồi.

-Trước khi đi, Hoàng có đến gặp chị, nhờ chị để mắt đến em.

-Để mắt đến em?

-Nó không nói ra, nhưng lòng nó quan tâm em nhiều lắm đấy.

Hà Anh hơi ngại ngùng.

-Giữa em và Nguyễn Hoàng không phải quan hệ đó đâu...

-Chị đâu có trách gì em đâu. Chỉ là, trước giờ chưa thấy Hoàng nó quan tâm ai như em.

Hà Anh lặng đi. Cô tự nhiên nhớ cái tên mặt sắt đó.

Ngọc Bảo thở dài.

-Em đến, giống như một làn gió tươi mát trong cuộc đời buồn tẻ của nó.

Hà Anh nhìn nỗi buồn lai láng trên gương mặt Ngọc Bảo. Quá khứ buồn đau của Nguyễn Hoàng cô cũng đã từng nghĩ đến. Nhưng y chưa từng kể với cô về những tổn thương của mình.

-Ngày ấy Nguyễn Hoàng gặp chuyện không vui sao?

-Là bất hạnh.

Bất hạnh? Phải rồi, Nguyễn Hoàng sinh ra trong binh biến loạn lạc mà. Năm đó Mạc Đăng Dung giết vua cướp ngôi, lập ra nhà Mạc. Chắc là khoảng thời gian đó Nguyễn Hoàng mới sinh.

-Mẹ chị năm đó vì sinh khó Hoàng mà qua đời. Cha chị hận, đã nói với đại phu giữ mẹ không giữ con. Đến cuối cùng Hoàng ra đời khỏe mạnh, mẹ chị lại mất.

Thì ra, vừa mới sinh, Nguyễn Hoàng đã gặp phải đau thương rồi. Nhà sinh con trai là chuyện vui, ấy vậy mà Nguyễn Kim lại đau buồn. Hèn gì

ánh mắt ông nhìn y không mang một tia ấm áp.

-Năm đó Mạc cướp ngôi vua. Cha không phục, mấy năm sau dắt các con chạy sang Ai Lao. Nhưng bỏ Hoàng ở lại cho cậu ruột nuôi. Cậu dù thương nhưng phải nai lưng phục tùng nhà Mạc, đâu thể chăm sóc Hoàng nhiều. Cậu cũng có gia đình, có con cái, Hoàng tủi thân nghĩ mình là người thừa thãi. Hoàng lớn lên trong phủ Thái phó, bị vợ ghẻ lạnh, bị đánh phạt. Khiến nó muốn khóc cũng không biết khóc cùng ai...

Hà Anh thấy lòng dậy sóng. Tên cộc cằn đó, là kẻ đáng thương như thế sao? Hẳn tạo ra chiếc vỏ xù xì gai nhọn để che giấu đi những đau thương trong quá khứ thế ư? Nguyễn Hoàng...

-Băng đi gần mười lăm năm cha và anh chị mới được về lại Tây Đô, Hoàng đã lớn phổng rồi. Càng lớn nó càng giống mẹ nên cha càng khắt khe với nó. Nhưng nó thương cha lắm. Ngày gặp lại cha dẫu bị cha hắt hủi nhưng nó một lòng vì cha.

Hà Anh thấy chửi, thấy ánh mắt của tình thân mà Nguyễn Hoàng hướng đến Nguyễn Kim. Cô thấy chửi!

Mười lăm năm rồi họ mới trở về Tây Đô. Cũng mười lăm năm rồi Nguyễn Hoàng chẳng có ai dùng bữa cùng.

Vậy có nghĩa là y đã mất đi tất cả những người thân thuộc của mình, họ bỏ lại đứa trẻ bốn tuổi là y hiu quạnh. Y đã sống như một bóng ma giữa gia đình của cậu ruột mình. Y đã cô đơn đến nhường nào chứ!

-Vì thế, Hà Anh. Em đến, nó liền mừng rỡ. Nó cúi kính không phải vì nó ghét em, nó lúc nào cũng như thế. Em đừng để tâm.

Hà Anh chỉ cười. Cô biết mà, cái tên trong nóng ngoài lạnh kia!

Nhưng tất cả điều Hà Anh làm bây giờ chỉ có thể là ngày đêm khẩn cầu tên đó được tổ tiên bảo vệ, lành lặn trở về.

Sáng nay mới sớm trời đã đổ mưa nên không khí lạnh hẳn. Đến lúc tạnh mưa rồi, trên trời còn có một dải cầu vồng bắc ngang.

Dan cho Hà Anh một thanh chì, cả hai hì hục ngồi vẽ dưới hiên. Thật ra cô rất sợ phí giấy vẽ của Dan nhưng anh cứ bảo cô cứ cầm lấy.

-Xem ra anh đã sắp nói sành sỏi tiếng Việt rồi đấy.

Mới có ba tháng, Dan đã vượt qua được môn speaking rồi! Dan cười, nói bằng tiếng Việt.

-Thầy giáo tôi sắp mất việc rồi!

Hà Anh bật cười lớn.

-Hôm nay anh lại vẽ gì đấy?

-Vẽ lại trang phục của người Việt.

-Có cần mẫu không?

-Thì tôi đang vẽ cô đây này!

Hà Anh khoái chí nhìn xuống bức tranh. Trời ạ, Dan vẽ cô nhìn hệt như những bức họa thời Phục Hưng ấy, thật là đẹp quá.

-Khi nào anh dạy tôi vẽ như thế nhé?

Dan nhìn sang bức tranh vẽ căn nhà và cái cây của Hà Anh rồi bật cười lớn.

-Chắc phải mất nhiều thời gian đấy!

Lại còn dám trêu cô. Hà Anh tinh nghịch vẽ nguệch ngoạc lên mép giấy vẽ của Dan.

-Này!

Dan cười, vẽ lại mấy con sâu to tướng trên tờ giấy của cô. Hà Anh đâu chịu thua, lần này quyết tâm quệt một đường dài thật dài. Dan túm lấy tay cô, cười lớn.

-Cô vẽ sâu còn xấu thế này thì sao học được chứ?

-Hà Anh.

Giọng nói vừa lạnh như băng, vừa như cuồng phong vũ bão ập đến.

Hà Anh lập tức rút tay khỏi bàn tay Dan. Cô trân trân nhìn về phía Nguyễn Hoàng.

Y vẫn mặc nguyên giáp, tay y cầm nón sắt, ánh mắt nghiêm nghị.

-Nguyễn...

Nguyễn Hoàng chẳng để Hà Anh nói gì, y quay lưng đi mất.

Hà Anh đặt thanh chì xuống chiếc hộp gỗ của Dan rồi cười gượng.

-Tôi đi trước nhé.

Hà Anh chạy theo Nguyễn Hoàng.

Dan nhìn theo cô, cố nén tiếng thở dài rồi gấp cuốn tập tranh lại.

Mẫu đi mất rồi, tự dưng cũng thấy những nét vẽ trở nên vô vị.

Nguyễn Hoàng đi nhanh. Hà Anh hí hộc đuổi theo. Đuổi đến khoảng sân trước gian nhà cô.

Hà Anh túm lấy cánh tay Nguyễn Hoàng.

-Đội tôi với.

Nguyễn Hoàng thấy Hà Anh thở không ra hơi, y thấy mình không cầm lòng được đưa tay đỡ cô.

-Anh về rồi.

Câu nói của cô ngắn gọn nhưng làm Nguyễn Hoàng thấy ấm áp đến sững sờ. Y đã mong được nghe câu này của cô suốt cả quãng đường về đây. Lần đầu y được nếm trải cảm giác đi xa có người đón mình trở về.

Hà Anh vẫn hì hộc thở. Nguyễn Hoàng dìu cô ngồi xuống ghế đá.

Y đã trông gặp cô đến nỗi vừa về tới phủ đã mặc nguyên giáp đến đây.

Hà Anh nhìn chiếc mũ sắt đồ sộ của y rồi gõ gõ lên nó.

-Ngầu thật đấy!

Nguyễn Hoàng đội chiếc mũ lên đầu Hà Anh. Cô ôm cứng ngắc nó.

-Nặng thật đấy! Nguyễn Hoàng! Đội cái này gãy cổ chết trước khi đánh được giặc rồi!

Cô loay hoay tháo chiếc nón xuống, lại bỏ qua mắt nụ cười của y.

-Lúc này anh vội bỏ đi quá, không chịu lại xem Dan vẽ tranh. À, Dan đã nói được tiếng Việt rồi.

-Cô dạy hẳn?

-Phải, nếu không giao tiếp được sẽ buồn lắm.

Nguyễn Hoàng hừ lạnh.

Y về cô chẳng hỏi han gì đã vội khoe tên Tây phương ấy vẽ tranh, nói tiếng Việt.

-Anh biết không? Dan mười chín tuổi! Còn trẻ như vậy mà anh ấy đã tài đến thế rồi!

Nguyễn Hoàng tức tối nhìn cô kể với ánh mắt lấp lánh.

-Ta cũng mười chín tuổi đã cầm hơn một vạn binh đi đánh giặc, hẳn có hề gì!

Hà Anh tròn mắt. Cái tên này cao lớn chững chạc như vậy, mà chỉ mới mười chín tuổi thôi à? Không lẽ người xưa người ta lớn sớm như vậy! Và lại, hôm nay hẳn ăn trúng cái gì mà lại đi so đo với Dan chứ?

-Được rồi được rồi, anh đi bằng ba tháng, tôi cũng không muốn anh vừa về đã chí chóc với anh. Đứng dậy đi, tôi đi làm gì đó cho anh ăn nhé!

Hà Anh đứng bật dậy kéo tay Nguyễn Hoàng. Y nhăn mặt rên đau.

-Anh sao thế?

Hà Anh sững sốt nhìn gương mặt nhăn nhó của y. Y vốn đâu để người khác biết mình đau. Chắc hẳn vết thương này rất nghiêm trọng!

Hà Anh bưng một bát chè nha đam, đứng lấp ló ở cửa phòng Nguyễn Hoàng. Chị Ngọc Bảo ở trong đó, nói chuyện với đại phu.

-Chỉ cần thoa thuốc hàng ngày, uống thuốc sẽ khỏi thôi.

Ngọc Bảo tiến vị đại phu, vừa trông thấy Hà Anh đã mỉm cười gọi cô vào. Nguyễn Hoàng ngồi trên giường, quanh người quấn một dải băng trắng.

-Thuốc này thoa hai lần sáng tối, còn thuốc này uống sau bữa cơm tối.
Em đã rõ chưa?

Hà Anh và cả Nguyễn Hoàng đều tròn mắt nhìn Ngọc Bảo.

-Sao chị lại nói với em?

-Từ giờ em sẽ chịu trách nhiệm lo cho vết thương của tên nhóc này.

-Chị!

Nguyễn Hoàng thoáng đỏ mặt, y gất.

-Không nói nhiều. Để Hà Anh ở mãi trong nội đình sẽ chán đấy, để cô bé chạy đây chạy đó cho vui.

Nói rồi, Ngọc Bảo cười gật đầu với Hà Anh rồi rời khỏi.

Hà Anh bối rối nhìn Nguyễn Hoàng.

-À..tôi có làm chè nha đam...

Nguyễn Hoàng dang hăng rồi đưa tay, tỏ ý nhận lấy. Hà Anh tiến lại gần đưa cho y. Càng đến gần, Hà Anh càng đỏ mặt nhìn cơ ngực săn chắc của y lấp ló dưới dải băng trắng, cả bắp tay y cuộn cuộn. Ở cổ đại mới có mấy tháng cô đã bị nhiễm cái tư tưởng cổ hủ đó rồi sao? Xem trên phim đâu phải lần đầu thấy trai bán khóa thân!

Nguyễn Hoàng đón lấy bát chè. Cô đứng nép sang bên. Y hơi nhích mình sang chừa chỗ cho cô ngồi.

Hà Anh hơi bất ngờ. Tên này đi đánh giặc bị thương ở đâu sao? Tự nhiên lại đối tốt với cô ra mặt như vậy?

Nguyễn Hoàng bị thương ở vai phải, y khó khăn cầm thìa lên. Hà Anh cắn môi rồi ngồi phịch xuống bên cạnh. Y tròn mắt nhìn cô. Hà Anh giật lấy bát chè, múc một thìa rồi đưa lên trước miệng y.

Cử chỉ của cô chẳng có một chút ân cần dịu dàng nhưng lại khiến y thấy vui lắm. Y như đứa trẻ ngoan ngoãn để nàng đút cho từng thìa chè nha đam ngọt dịu dịu.

-Lần này, anh về được tôi cũng mừng lắm.

Nguyễn Hoàng nhìn Hà Anh cúi gằm mặt, cô khuấy bát chè cũng hai chục vòng rồi mới nói được hết câu đó.

-Cô mừng ta về?

-Ai cũng mừng mà.

Hà Anh vội nói, sợ lại gây ra tình huống khó xử. Cô thấy được sự thất vọng trong mắt y. Y thu lại ánh mắt ấm áp, trở về sự cao ngạo cố hữu.

-Ta ăn đủ rồi. Cô dọn dẹp rồi ra ngoài đi.

Hà Anh gật gù. Cô nhìn Nguyễn Hoàng nằm xuống xoay lưng lại, trên lưng vết bầm vẫn chưa tan hết.

Thật ra trong lòng cô rối trăm nỗi tơ vò.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(13) Chữ

Sáng sớm, Hà Anh đã đến phòng của Nguyễn Hoàng, bưng theo một mâm thuốc và băng trắng. Nguyễn Hoàng ngồi trên bàn đọc sách, thấy cô vào thì đặng hăng rồi vẫn dán mắt lên quyển sách.

-Tôi đến thay thuốc cho anh.

Nguyễn Hoàng không nói, Hà Anh bực bội đặt mâm lên bàn, nói như ra lệnh.

-Anh cởi áo ra đi.

Lần thứ hai cô nói với y câu này rồi. Y vẫn thấy xấu hổ y như lần đầu vậy.

Nguyễn Hoàng lấy tay gỡ nút thắt ra, chậm rãi cởi áo, sợ lại động đến vết thương.

-Cô không giúp ta à?

-Hôm qua anh mặc vào bằng cách nào thì bây giờ cởi ra như thế đi.

Nguyễn Hoàng cắn môi. Hôm qua là có chị Ngọc Bảo đến giúp. Nói thế thôi, nhưng Hà Anh vẫn tiến đến, cố nhẹ nhàng gỡ tay y ra khỏi ống tay áo, dẫu nhiều lúc y lại nhăn mặt than đau.

Hà Anh kê chiếc ghế ngồi đặng sau lưng y. Đây là lần thứ hai cô ngồi sau tấm lưng trần này. Lúc đẩy trong xe không đủ sáng cô không nhận ra, lưng y toàn là những vết thương dài cắn cỗi.

-Đáng sợ không?

Nguyễn Hoàng kéo Hà Anh khỏi những miên man. Cô vội chồm tới gỡ nút thắt dải băng trên vai y.

-Không đáng sợ lắm.

Dải băng được gỡ ra. Vết thương này mới là đáng sợ đây. Đây chắc là vết dao, nó dài và sâu hoắm. Hình như đã được khâu lại rồi, miệng cũng đã khép vài phần.

-Thấy sợ thì không cần làm nữa.

-Ngồi yên đi.

Nguyễn Hoàng bị câu nói của Hà Anh làm cho ngỡ ngàng. Tiểu thư khuê các khắp cái kinh thành này mà để cho thấy vết thương của y thế nào cũng ngất lên ngất xuống cho xem. Nhưng Hà Anh là ai chứ? Dẫu không phải khoa Sinh nhưng thấy người ta mổ người roèn roẹt trên phim đã chứng kiến đủ rồi.

Cô lấy một miếng bông đã thấm sẵn thuốc đắp lên vết thương. Cô thấy rõ đôi vai y run lên. Hà Anh cố gắng nhẹ nhàng quấn dải băng trắng quanh vai y, cô vòng tay qua người y, khiến gương mặt y đỏ lên như gấc. Tiếc là Hà Anh không thấy được.

-Xong rồi.

Nguyễn Hoàng vẫn ngồi bất động. Hà Anh thu dọn đồng băng cũ vào mâm.

-Đến chiều tôi sẽ lại thay thuốc cho anh. Nhớ đừng...

-Ở lại một chút.

Hà Anh nhìn tấm lưng trần kia, y lạnh lẽo nói, vẫn không quay về phía cô.

-Ta có một chuyện muốn nhờ cô.

-Chuyện gì?

-Viết giúp ta một lá thư?

-Viết á?

Làm sao mà viết được, thời này người ta vẫn chưa xài chữ tiếng Việt kí tự latin!

-Có vấn đề gì sao?

-À! Tôi nhớ ra mình có vài việc phải làm!

-Chị ta phân phó cô ở đây thì cô phải giúp ta!

Hà Anh trót hứa với Ngọc Bảo là phải nhẫn nhịn cái tên này rồi! Nhưng mà bảo cô viết làm sao cô viết đây? Viết bằng tiếng Nôm hay tiếng Hán? Tiếng Hán là chết toi đấy!

-Lấy lá thư trên tủ kia đem lại đây.

Hà Anh làm y lời, cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh y. Trên phong bì có viết chữ gì đó rất lớn.

-Cô mở ra đọc giúp ta.

-Anh tự đi mà đọc lấy đi!

Nguyễn Hoàng trừng mắt. Hà Anh vội lúi húi mở bao thư. Trời ạ, chỉ chút những chữ!

-Đọc đi.

Đọc từ trái qua hay phải qua hả trời. Nếu biết có ngày hôm nay cô đã lẽo đẽo theo Quang Minh cả ngày rồi!

-Gửi...à...chào Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng trừng mắt quay sang nhìn Hà Anh.

-Quả như ta nghĩ, cô không biết chữ?

-Ai nói tôi không biết chữ!

Người ta là nghiên cứu sinh Vật Lý đấy nhé! Dám nói cô không biết chữ?

Nhưng Hà Anh khổ sở gào thét trong lòng. Quả thật cô không biết đọc những dòng này!

Nguyễn Hoàng đứng dậy lôi cánh tay Hà Anh đi. Cô bực mình giằng tay lại. Vừa làm cô mất mặt, vừa lôi đi xông xộc như thế.

Nguyễn Hoàng thấy Hà Anh không vui. Y đằng hắng rồi cúi người nắm lấy cổ tay cô hướng về phía thư phòng.

Hà Anh đỏ mặt nhìn y. Lần đầu y không hung tợn kéo cô đi như bao cát, lần đầu y nắm cổ tay cô dịu dàng dắt đi. Tên này...ở doanh trại bị uống nhầm thuốc rồi sao?

Mặt Nguyễn Hoàng càng đỏ gay gắt. Lần đầu tiên, y nắm tay một nữ nhân.

Nguyễn Hoàng dùng tay trái trải một tấm giấy ra rồi mài mực. Y đưa Hà Anh một chiếc bút lông. Y dấu dùng tay trái, nét chữ viết ra cũng đều và đẹp vô cùng.

-Đây là tên của ta.

Hà Anh nhìn hai chữ trước mặt. Cô gật đầu. Nguyễn Hoàng lôi bức thư ra.

-Trên này chẳng có chữ nào giống tên ta cả.

Hà Anh mím môi, cô cười trừ.

-Hà Anh tên cô, cô có biết nó từ chữ nào không?

-Từ chữ nào là sao?

-Tức là mỗi chữ trong tên đều có ý nghĩa của nó, như tên ta, Hoàng trong Thiên Hoàng, nguyên là tên của một ngôi sao.

-À, lúc nhỏ cha mẹ tôi thường hay nói, Hà trong sơn hà, Nam quốc sơn hà nam đế cư! Anh là ánh sáng của ngọc, "Kim sa trọc ba nhi thổ anh".

Nguyễn Hoàng à lên, thì ra cô cũng rất thông minh, nói một lần đã hiểu. Tên của cô cũng rất hay, có nghĩa cha mẹ cô mong cô sẽ là viên ngọc sáng của giang sơn mai này.

Y viết lại tên cô trên giấy. Hà Anh tập tành viết theo. Mỗi khi học một cái mới, cô thường rất hứng khởi. Đây là chữ Nôm, thật ra cô cũng chẳng phân biệt được chữ Nôm với chữ Hán.

Nguyễn Hoàng chăm chú nhìn Hà Anh. Cô vui vẻ tập viết. Nụ cười lạc quan đó dường như chẳng bao giờ tắt ngấm. Cô cầm bút mực không quen, chẳng mấy chốc thì mặt lem đầu vết mực rồi.

Nguyễn Hoàng bật cười.

Hà Anh ngạc nhiên nhìn sang. Đây là lần đầu tiên cô thấy y cười. Tên cộc cằn cao ngạo này đang cười.

-Thật ra, anh cười rất đẹp đấy. Sau này anh phải cười nhiều hơn có biết không hả?

Nguyễn Hoàng mặt đỏ gay, y nhìn ánh mắt chan chứa của Hà Anh dịu dàng quá đỗi. Tất cả những suy nghĩ này là gì vậy? Y đi đánh trận, lúc bị thương đau đến chết đi sống lại vẫn nghĩ đến cô, nghĩ đến cô ở nhà sẽ bị dồn vào chỗ chết. Y khao khát quay về gặp cô đến nhường nào!

Nguyễn Hoàng dang hăng rồi quay lưng rời đi.

-Hôm nay học đến đây thôi. Cô về vết năm mươi lần hai chữ đó đi.

Nguyễn Hoàng khuất bóng rồi, Hà Anh mới thần thờ. Hai chữ đó là hai chữ nào? Là tên hân hay là tên cô.

Cô chỉ lo nhìn bốn chữ trên giấy mà bỏ qua mất nụ cười của Nguyễn Hoàng vương lại. Y quay đầu nhìn cô, không kiềm nổi nụ cười.

Nguyễn Kim cầm tờ giấy trong tay, hai con mắt hơi nheo lại.

-Có thật là thấy nó cười?

Cậu gia nhân trẻ cúi đầu thấp.

-Dạo này cậu ba cười nhiều ạ.

Ông hừ lạnh. Đã sớm biết có ngày này rồi! Nguyễn Kim vo nát tờ giấy có bốn chữ

'Nguyễn Hoàng

Hà Anh'.

Đã là cuối đông rồi. Cây cối trong vườn đã ra những mầm non tươi mới. Vai Nguyễn Hoàng đã khỏi hẳn, y ngày ngày đến chỗ Hà Anh tập cho cô

viết chữ. Dù chữ cô trông hơi xấu nhưng xem ra cũng đọc được rồi. Mỗi lần Nguyễn Hoàng chê chữ cô như gà bới, y như rằng cô lại chống chế.

-Anh không biết người thông minh có xu hướng viết chữ xấu à? Do người đó nghĩ nhanh quá nên các nơ ron thần kinh không truyền kịp nên tay...

-Lại nói năng hàm hồ!

Y gõ cây bút lên trán Hà Anh.

-Này!

Hôm nay Nguyễn Hoàng nhất định phải chỉnh lại cái lối viết chữ không hàng không lối này của Hà Anh. Cô bĩu môi. Thử cho cô viết phương trình, viết số xem, cô viết chắc chắn đến Einstein còn phải khen!

Nguyễn Hoàng đứng cạnh Hà Anh, y ngập ngừng một hồi lâu rồi tiến đến nắm lấy tay Hà Anh.

Cô cũng hơi giật mình.

-Đừng có nghĩ vớ vẩn.

Cô gật gật đầu rồi nhìn những dòng chữ ngay ngắn dưới đầu bút. Bàn tay y thô ráp to lớn bao lấy tay cô. Nước da ngăm của y càng rõ ràng phản chiếu làn da tay trắng mượt mà như ngọc của cô. Hà Anh không thể nhìn những dòng chữ kia, cô rối ren nghĩ về bàn tay y đang nắm lấy tay mình.

Nguyễn Hoàng cố giữ nhịp tim ổn định. Y cầu mong mặt mình sẽ không đỏ lên. Bàn tay cô mềm quá, khiến y muốn nắm mãi. Y không biết mình nên viết bao nhiêu dòng nữa. Chỉ biết y đã mong trang giấy kia đừng hết nhanh.

Từ phía cổng xa, Dan đứng tựa cửa. Dan mỉm cười nhìn hai người lúng túng. Y siết mạnh quyển sổ trong tay. Vốn muốn đến khoe với Hà Anh thành quả mới nghĩ ra của mình, lại bị Hà Anh làm cho bất ngờ trước rồi. Những người cùng ngôn ngữ luôn dễ thu hút nhau hơn. Có lẽ Dan ngay từ đầu đã chịu thiệt thòi, dù người đối xử dịu dàng với Hà Anh là Dan chứ không phải Nguyễn Hoàng...

-Nguyễn Hoàng này.

-Sao?

-Anh cũng dạy chữ cho Dan, có được không?

Bàn tay Nguyễn Hoàng sững lại. Y không nhìn cô, cũng không nắm tay cô nữa.

-Ta không có thời gian.

Hà Anh biết Nguyễn Hoàng cáo rồi, cô gật đầu vội.

-Được rồi...

Nguyễn Hoàng hít một hơi thật sâu rồi hừ lạnh.

-Hôm nay học đến đây.

Bóng y nhanh chóng khuất sau những mái ngói trập trùng.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(14) Chạnh Lòng

Dan trải mẩu tờ giấy ra khắp chiếc bàn đá ngoài sân, ánh mắt chăm chú, tay hí hoáy ghi ghi chép chép.

-Anh đang làm gì thế?

Dan cười, y ngồi nhích qua một bên cho Hà Anh cùng ngồi. Cô ngồi xuống, trừng mắt nhìn những kí tự latin ngổng ngang trên giấy.

-Tôi đang viết tiếng Việt bằng kí tự latin.

Hà Anh trừng mắt. Trời ạ, đây chẳng lẽ là quá trình ghi âm tiếng Việt bằng chữ latin trong truyền thuyết sao? Dan à! Nhờ có anh mà sau này người Việt Nam học tiếng Anh đỡ khổ lắm đấy!

Nhưng cô nhớ không nhầm thế kỉ 17, 18 người Tây phương sang truyền giáo mới bắt đầu ghi âm tiếng Việt. Cô nhìn xuống chữ 'hai' bên dưới.

-Nếu anh dịch số hai thành chữ 'hi' như vậy, người Việt sẽ đọc thành hi đấy.

Dan ồ lên rồi chống cằm suy nghĩ. Cô lấy mảnh chì, viết thêm chữ a ở giữa. Dan trầm trồ khen cô thông minh. Chết rồi, hình như cô vừa làm loạn lịch sử.

-Nếu vậy cô giúp tôi nhé.

-Cũng thú vị đấy, để tôi thử xem sao!

Hà Anh chỉ âm ừ thế thôi, chứ cô không có ý định giúp Dan thêm nữa, chỉ cố chình cho Dan không làm sai tiếng Việt.

Bất giác, Dan hỏi.

-Cô và Nguyễn Hoàng có chuyện gì với nhau à?

Hà Anh hơi bất ngờ.

-Sao anh lại hỏi vậy?

-Tôi thấy hai người khá thân thiết.

-Chỉ là bạn bè thôi.

Dan nhìn nụ cười gượng gạo của Hà Anh. Bạn bè mà nắm tay tập viết như thế. Chẳng có bạn bè nào có ánh mắt chan chứa như thế về phía đối phương cả.

-Nguyễn Hoàng thật ra cũng rất đáng mến, nếu có thời gian, anh nên nói chuyện với anh ấy. Nguyễn Hoàng cũng bằng tuổi anh.

Dan gật đầu rất khẽ. Y cúi mặt viết chữ.

-Được rồi, nếu anh muốn dùng những kí tự này để truyền vào người Việt thì phải có cả bản dịch chữ Nôm. Anh cứ viết đi, nếu biết chữ đó tôi sẽ dịch qua cho anh.

-Vậy chữ này đi.

Hà Anh cắn bút, chết rồi, chữ này hôm qua Nguyễn Hoàng vừa dạy, nhưng mà nhiều nét quá cô quên mất rồi.

-Đây!

-Có thật không đấy!

Dan ha hả cười nhìn chữ uốn éo của Hà Anh. Cô gái đầu, ai mà biết chứ!

-Thôi thôi, tên tôi là tôi viết chuẩn nhất!

Hà Anh tự hào nhìn tên mình sừng sững trên trang giấy. Cô hất cằm đưa bút cho Dan.

-Anh muốn thử không?

Dan gật đầu mạnh rồi đón lấy cây bút. Khoảnh khắc y chạm vào tay Hà Anh, y hơi rụt rè. Hà Anh phì cười nhìn Dan cố sao chép lại hai chữ loằng ngoằng cô viết. Tội nghiệp!

-Haha, sẽ mất nhiều thời gian đây!

Hà Anh cười trêu Dan đã quẹt mấy chục vệt mực lên mặt. Y nhìn nụ cười hồn nhiên của Hà Anh, cố tình quẹt thêm vài vệt nữa.

Nhưng bất chợt ánh mắt Dan bắt gặp một tia nhìn mang một cỗ sát khí. Dan ngưng cười, y hạ bút xuống nhìn trân trân về phía người đó. Hà Anh thấy vậy bèn quay sang.

Cô mím môi nhìn mặt Nguyễn Hoàng đen lại. Y nhìn xuống bàn, nơi có mấy chữ Hà Anh mà Dan nguệch ngoạc viết. Cô đem chữ y dạy để dạy cho kẻ khác. Điều đó không sai, sao y có thể hẹp hòi như thế? Nhưng học với y, cô đâu có cười đùa vui vẻ như thế.

-Nguyễn Hoàng...

Nguyễn Hoàng không nói, y hướng ánh mắt đáng sợ nhìn Dan. Dan gai góc nhìn y. Hà Anh vội chạy lại chỗ Nguyễn Hoàng.

-Được rồi được rồi! Nguyễn Hoàng anh đến rồi thì lại chơi cho vui.

Nguyễn Hoàng hất tay Hà Anh ra, ánh mắt vẫn không rời Dan.

-Ai rảnh rồi được như các người?

Dan nhếch môi cười.

-Không rảnh rồi thì anh làm gì ở đây?

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Hoàng là thất kinh nhìn y. Hà Anh cũng bàng hoàng không kém. Cô dạy y tiếng Việt, y đã ngay lập tức dùng để đấu võ mồm rồi.

Nguyễn Hoàng cắn răng, y hất cằm đi chỗ khác. Hà Anh vội xua tay.

-Được rồi mà, cùng là bạn bè hết, việc gì phải hậm hực nhau như thế.

Dan nhìn Hà Anh chạy về phía Nguyễn Hoàng mà đau lòng lắm, chứ bình thường y không quen khẩu đấu với người khác như vậy.

Nguyễn Hoàng lúc này mới nhìn xuống Hà Anh, y hừ lạnh rồi phất áo bỏ đi.

Hà Anh quay lại nhìn Dan rồi thở dài, cô đuổi theo Nguyễn Hoàng.

Dan ném mạnh cây bút lông xuống bàn.

-Nguyễn Hoàng!

Y thấy hơi thở gấp gáp của Hà Anh, cô luôn thở mạnh và dứt quãng. Y quay phắt lại, đỡ lấy cơ thể nhỏ bé loạng choạng kia.

-Ta xin lỗi, lẽ ra ta không nên đi nhanh như thế.

-Này tôi không phải dạng yếu ớt đó đâu!

Hà Anh đẩy y ra, ngang tàng nói, dẫu hơi thở cô loạn nhịp. Nguyễn Hoàng thở hắt ra, y chấp hai tay sau lưng, cao ngạo nhìn ra xa.

-Cô đuổi theo ta làm gì?

Hà Anh cũng bần thần, đúng rồi, cô đuổi theo hấn làm gì!

-Tôi thấy anh hiểu lầm rồi nên định giải thích thôi.

-Không cần!

Hà Anh nhún vai.

-Vậy thôi!

Nguyễn Hoàng bị cô làm cho tức chết rồi, y quay sang quát.

-Cô biết ta giữ tên Tây phương đó trong nhà là ta đã quá mạo hiểm rồi, cô còn dạy hấn tiếng Nam, để hấn đối khẩu với ta bằng tiếng Nam!

-Vậy ra anh tức vì Dan đấu khẩu với anh chứ gì? Cũng tại anh suốt ngày hậm hực, ai chẳng muốn vùng lên.

-Cô còn nói? Ta dạy cho cô chữ, cô đem dạy lại cho hấn ta, hai người còn viết tên nhau giữa thanh thiên bạch nhật như thế?

-Anh bệnh à? Hôm trước chẳng phải tôi với anh cũng viết tên nhau còn gì!

-Hôm đó là ta làm thầy, tôi dạy cho cô! Cô có đủ tư cách gì mà làm thầy dạy chữ!

-Tôi không đủ tư cách? Nguyễn Hoàng! Anh muốn chết à?

Nguyễn Hoàng trừng trừng mắt nhìn Hà Anh.

-Ta chưa trị tội cô nên cô nghĩ ta độ lượng. Ta đã để cô quá ngạo mạn rồi!

-Chẳng qua chỉ có một cái mạng! Chẳng phải trong phủ của anh thì mạng đều nằm ở trong tay anh sao!

-Được thôi! Cô muốn chết chứ gì? Cô bắt ta ngày đêm dạy chữ cho cô rồi cô lại muốn chết?

-Sao con người anh lại hẹp hòi như thế hả? Nếu anh thích thì ôm đống chữ đó của anh đến chết đi! Tôi không cần ở đây nữa!

-Được! Cô cứ nghĩ mình giỏi thì cứ đi đi! Giữ cô lại cũng chẳng có ích lợi gì!

-Phải rồi, nuôi tôi tốn cơm nhà anh thôi mà chẳng được tích sự gì! Tôi đi là được chứ gì!

Hà Anh đẩy mạnh người Nguyễn Hoàng sang bên, cô mang theo lửa giận phừng phừng rời đi. Nguyễn Hoàng phát tay áo, y cao ngạo không nhìn Hà Anh.

-Muốn đi, ta không giữ!

Hà Anh xông khỏi cổng. Cô nhìn lại tòa dinh thự khang trang lộng lẫy.

-Đồ hẹp hòi! Tôi không cần ở đây nữa!

Nói dứt lời, cô hướng thẳng về phía con phố dẫn ra khu chợ sầm uất lúc trước Nguyễn Hoàng đã cưỡi ngựa đưa cô đi. Cô cũng chẳng biết đi đâu, thôi thì xuôi về sông Mã.

Hà Anh đi lững thững dọc bờ sông, cuối cùng lui về một thung lũng lớn, có dòng suối nhỏ gập ghềnh. Nơi đây chẳng có gì ngoài nước chảy róc rách, lá kê xào xạc, thật khiến người ta thanh tịnh. Cô khẽ thở dài.

Rốt cuộc tên Nguyễn Hoàng đó bị làm sao vậy? Tự nhiên lại đùng đùng nổi giận. Biết là hẳn có nỗi khổ trong tim nhưng mà cứ lấy cái cơ đó để nổi

nóng vô cơ với người khác thì quá vô lý rồi!

Hà Anh ngồi xuống bên dòng suối, nhặt những viên sỏi nhỏ rồi ném xuống sông.

-Này!

Một bàn tay từ đâu tiến tới chụp mạnh lấy tay Hà Anh. Cô giật mình rụt tay lại.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(15) Nam Nhân Lạ Mặt

Đôi chân mày kia chau lại nhưng gương mặt lại toát lên sự thanh thoát đến tuyệt mỹ.

-Cô ném đá như vậy, cá sợ bơi đi mất!

Người nam nhân này trông y phục mũ mào đều sang trọng. Hà Anh lập tức đề phòng. Thời cuộc này đùng ai đều nguy hiểm. Còn chưa biết ai là bạn ai là thù. Cô đứng vội dậy, lùi lại giữ khoảng cách.

-Con cá nào lại xui xẻo như vậy chứ.

Y đi lại gần dòng suối rồi chỉ xuống.

-Cá ở đây rất nhiều, chúng chen chúc nhau bơi như vậy. Cô ném thế nào cũng trúng chúng.

Hà Anh nửa tin nửa ngờ, cô nhìn xuống. Trời ạ, hóa ra là thật. Đây là dòng suối cá à? Sao lại nhiều cá đến thế chứ! Cô ngồi thụp xuống bên bờ, bó gối nhìn hàng chục con cá thi nhau bơi lội.

-Thật là kì diệu. Sao ở đây lại có nhiều cá như vậy?

-Đây là suối cá mà.

-Suối cá sao?

-Phải, nơi đây là thung lũng của núi Bồ Um, cá ở đây là thần linh của núi, bảo vệ sự yên bình cho bản làng.

Hà Anh nhìn người con trai trước mặt rồi ồ lên. Ánh mắt y nhìn đàn cá thật âu yếm biết mấy. Tên này vừa gặp đã tốt bụng làm hướng dẫn viên Thanh Hóa cho cô rồi, xem ra là tốt bụng.

-Thế, người ta có dám bắt mấy con cá này ăn thịt không?

Nam nhân kia quay sang nhìn cô rồi phì cười. Y lắc đầu bó tay. Cô thì vỡ lẽ. Cứ tưởng ở đây có trọng trường đặc biệt hay gì đó mà cá mới kéo đến sống. Ai ngờ là người dân tôn làm thần nên không bắt ăn thịt, nên mới sinh sôi nảy nở đến không có chỗ ở thế này!

Ở đây rất mát mẻ, khí hậu ôn hòa, lại thêm tiếng róc rách vui tai. Cả Hà Anh và nam nhân kia đều thư thả ngồi xuống bên sông, lấy nền làm ghế, lấy đá tựa lưng.

-Thế cô tên họ là chi?

-Tôi tên Nguyễn Hà Anh.

Y gật gù, phe phẩy cây quạt giấy trong tay.

Cô đợi y giới thiệu tên mình, nhưng hình như y không có ý định đó.

-Xem ra cô không phải người ở đây.

-Phải, tôi từ xa đến.

-Thế cô đến đây làm gì?

-Tôi đi lạc đến đây đấy. Thật ra...chốc nữa anh có đi về thì nhớ dắt tôi theo với nhé, dắt tôi về thành nhà Hồ, à không, nơi ấy gọi là gì nhỉ...

Thấy cô vò đầu suy nghĩ, nam nhân kia không giấu nổi nụ cười. Y chỉ ừ rất khẽ. Cô gái này quả thật rất đơn thuần, nói chuyện không khuôn phép, khiến y cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

-Thế còn anh, anh đến đây làm gì?

Hà Anh lúc này mới quay phắt sang tên nam nhân cô còn chưa biết tên. Y chỉ ngửa mặt lên trời, hít một bụng không khí tươi mới.

-Ta đến tìm cá chúa.

-Cá chúa sao?

Thật ra trong đầu Hà Anh đã tưởng tượng đến con cá đeo vương miện trên đầu. Rồi cô cũng tự phì cười với suy nghĩ của mình.

-Thế khi nào cá chúa mới xuất hiện?

-Ta không biết.

Hà Anh hơi hụt hẫng, còn tưởng con cá chúa này hẹn giờ, đến đúng giờ này sẽ xuất hiện cơ.

-Thế sao anh biết mà đợi.

Y thở dài, nhún vai rất khẽ.

-Chỉ là đợi thôi.

-Vậy làm sao anh biết con nào là cá chúa.

-Khi cá chúa xuất hiện, tự dưng sẽ biết thôi.

Sao tự nhiên, Hà Anh thấy câu nói kia đầy ẩn ý. Cả ánh mắt lai láng của người con trai bên cạnh.

Nếu xét về những người đàn ông ở thời này cô đã gặp, người nào cũng tuấn tú. Chắc không phải tại thời này hợp bát quái phong thủy gì đấy chứ, sao ai cũng đẹp trai vậy! Nhưng chắc Nguyễn Hoàng là idol số 1 rồi. Nhắc đến cái tên cứng đầu cứng cổ ấy, cô lại lập tức không vui.

Đột nhiên, người kia đứng bật dậy.

-Đi thôi!

-Đi đâu?

Hà Anh ngửa cổ nhìn y. Y hướng về phía một cái hang.

-Đâu thể há miệng chờ sung mãi, muốn tìm được cá chúa thì phải vào hang cá!

Cái hang này rất bé, chỉ một người chui lọt thôi. Hai người châu đầu nhìn vào trong hang. Phía trên có một giếng trời, ánh sáng chiếu vào soi sáng cả một hang động rộng và sâu. Trời ạ, trong đây hẳn phải có cả hàng ngàn con cá đấy! Hà Anh trầm trồ cảm thán, quay sang cười tươi với nam nhân kia. Y cũng từ lúc nào cười lây niềm vui của cô.

-Ô! Con cá kia lớn quá!

Hà Anh vỗ vỗ lên vai y, chỉ về phía con cá to dài đang nổi lên giữa hồ, đón ánh nắng. Xung quanh, những con cá khác dường như đều tránh đường, làm cho ánh sáng soi xuống như chỉ soi rọi một mình con cá lớn kia thôi, thật là thần kì.

-Cá chúa đấy.

Hà Anh à lên rồi thích thú nhìn con cá lớn. Nó thật sự rất lớn.

-Cô có thấy mang của nó có viền đỏ ánh vàng không? Người dân nói là nó được ông trời cho đeo khuyên, để phân biệt làm cá chúa.

Hà Anh thích thú nhìn dòng cá bơi khỏi hang. Cô hào hứng chạy theo chúng. Bơi nhanh thật đấy! Nhưng con suối này cũng không dài lắm, phía cuối kia nó đổ ra một cánh đồng.

-Sao những con cá đó chỉ quần quanh ở trong suối, không bơi xuôi về cánh đồng bên dưới kia vậy?

-Vì ở đây nó là thần linh mà, thần linh thì có trách nhiệm phải bảo vệ con người, đâu đi đâu được.

Hà Anh phì cười trước lối suy nghĩ của người trung đại. Thật là, chắc là do môi trường sống không tốt hoặc cá này có tập tính bầy đàn thôi.

Nhưng hình như câu nói của nam nhân này luôn có hai tầng ý nghĩa.

-Cô vui vẻ thật nhỉ?

-Chứ sao? Đâu ai đánh thuế nụ cười?

Y trầm ngâm nhìn nét mặt vui tươi của Hà Anh.

-Cách nghĩ của cô rất độc đáo.

-Không phải, là tại lối tư duy của các anh quá thiển cận rồi. Đầu óc phải nghĩ thoáng một chút mới thấy lạc quan. Không có gì là không có cách giải quyết cả.

-Thật chứ?

-Tất nhiên, Plan A mà thất bại thì có Plan B, Plan C, D, E.

Y phì cười. Cô gái này dù nói năng kì quái nhưng nụ cười lại thanh khiết và vô tư.

Trời ạ, thời này quá là quá nhiều cá mà! Nếu trở về tương lai được, cô sẽ đến Thanh Hóa xem có còn nhiều cá như vậy không.

-Chỉ cho cô cái này hay lắm.

Thanh niên kia bỗng nhiên cởi bỏ đôi giày của mình, là loại giày vải cao cao đen đen thêu chỉ viền. Cô thấy vậy thì cũng hào hứng làm theo. Tên hướng dẫn viên này xịn thật đấy! Y đợi đám cá bơi vào hang thưa bớt rồi mới đi xuống giữa lòng suối.

-Mát lắm.

Hà Anh nhắc váy, khẽ chạm chân xuống dòng nước lạnh buốt. Cô nhìn chàng trai kia vẫn chấp tay sau lưng nhìn cô, nụ cười hờ hững trên khóe môi.

-Mát quá!!

Cô thích thú bước đi trong lòng suối, không quên dò đường tránh những chú cá nhỏ kia. Đá cuội nơi đây thật kì lạ, phản chiếu ánh nắng như là dát vàng vậy, thật đẹp quá! Cô dừng lại trước mặt người thanh niên kia.

-Sao anh biết được nơi này?

Chàng trai lạ mặt chỉ cười.

-Ngày còn bé hay dạo chơi ở đây, ta còn cùng anh em ta nằm ngang con suối thế này, để cá bơi qua bụng.

Nghe là đã thấy buồn rồi, Hà Anh thích thú tưởng tượng cảm giác đó. Thật là một kí ức đẹp. Bất chợt, người đó túm lấy vai Hà Anh.

-Đứng yên một lát.

Hà Anh gật đầu. Y thả cô ra, nhìn xuống dưới. Đàn cá thấy yên tĩnh, bắt đầu bu đến chân hai người.

-A!

Hà Anh giật mình, cô loạng choạng. Y vội nắm lấy cánh tay cô.

-Cá chỉ rửa thôi, không cần đâu.

-Thật may quá, tôi cứ tưởng cá này là họ hàng với piranha cơ.

Rồi cô cười, vụt tay khỏi y. Nam nhân kia vẫn kiên nhẫn nhìn cô. Dù những gì cô nói y hoàn toàn không hiểu, nhưng y lại thấy cô gái này quả thật rất đơn thuần. Cô giống như một bông hoa nhài tỏa hương thơm giữa đêm khuya tịch mịch và đen tối của cuộc đời y vậy.

Cũng chiều tà rồi. Hà Anh nhảy phóc lên bờ.

-Cảm ơn anh đã dẫn tôi đi xem cá nhé.

-Cô sống ở đâu?

Hà Anh cắn môi. Cô vừa rời khỏi nhà Nguyễn Hoàng hùng hổ lắm, bây giờ cô vô gia cư rồi.

Thấy Hà Anh im lặng, y kiên nhẫn hỏi.

-Chẳng lẽ là không phải ở kinh thành Tây Đô.

Ông tưởng ơ, tôi còn không sống ở Việt Nam. Nhà tôi ở bên Mỹ đấy, anh có giỏi thì qua đó tìm nhé.

-Xa lắm, anh không biết được đâu?

Y nhìn cô, thấy cô thích thú suốt Cá thể này. Chắc hẳn là không phải người Thanh Hóa. Chắc là ở mấy trấn lẻ xa xôi.

-Cô đường xa lặn lội đến đây làm gì?

-Tôi...đi chơi.

-Đi chơi?

-Phải, tôi ở quê nhà chán quá nên lên Thanh Hóa chơi thôi.

-Cô đi một mình sao?

Hà Anh gật mạnh đầu. Y hơi giật mình. Cô gái này lại có thể đi một mình lên Tây Đô.

-Vậy bây giờ cô ở đâu?

-Ở...ở chỗ người quen của tôi.

Y hơi nhăn mặt. Nói vòng vo vẫn chưa biết làm thế nào để được gặp lại cô. Chỉ cần cô nói ra là người phủ nào. Y liền có cách gặp lại.

-Vậy người quen...

-Anh không biết được đâu!

Rõ ràng là cô không muốn y biết nơi mình ở. Chẳng lẽ không cách nào gặp lại cô gái này. Y thở dài rồi ngược nhìn cô bằng cặp mắt tiếc nuối.

-Đã có duyên gặp gỡ như vậy, hay là cô cùng dùng bữa cơm với ta rồi hăng cáo từ...

-Không cần đâu thưa bệ hạ!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(16) Bệ Hạ?

Hà Anh trợn trừng mắt. Một là vì chất giọng như sấm dậy đó chính là của Nguyễn Hoàng. Hai là Nguyễn Hoàng vừa gọi người này là bệ hạ!

Cô bối rối nhìn cặp mắt khó xử của hoàng thượng kia rồi cúi đầu chạy ra sau lưng Nguyễn Hoàng.

Hoàng thượng kia nhìn thấy cô ngoan ngoãn chạy về với y, lòng có chút xót xa, nhưng vẫn mỉm cười rồi đi đến chỗ hai người.

-Nguyễn Hoàng, đã lâu không gặp!

Từ lúc Lê Trang Tông về Tây Đô năm ngoái, Nguyễn Hoàng vào yết kiến một lần rồi phải dẫn quân đi biệt. Nguyễn Hoàng nhìn khung cảnh đều hiu vắng vẻ xung quanh rồi nhăn mặt. Hà Anh hơi nheo mắt, có gì đó kì lạ giữa hai người họ.

Vua chỉ cười, quay sang Hà Anh.

-Hà Anh, ta rất vui được gặp cô. Ta không cố ý giấu cô thân thế của ta, nhưng thấy cô vô tư như thế, ta không nỡ thấy cô khúm núm sợ sệt. Mong là sau này cô vẫn có thể đối xử với ta như lúc này.

-Dĩ nhiên rồi, bệ hạ.

Nguyễn Hoàng nheo mắt nhìn Hà Anh hồ hởi hứa hẹn với vua. Lê Trang Tông lắc đầu.

-Cứ gọi ta là Duy Ninh. Đừng gọi là bệ hạ.

Vua lại để một dân nữ gọi tên húy của mình sao? Nguyễn Hoàng chấp tay thưa.

-Đã không còn sớm nữa. Mời bệ hạ sớm hồi cung.

Duy Ninh nhìn Nguyễn Hoàng, cười nhưng nụ cười đầy ả ý. Y vỗ lên vai Nguyễn Hoàng rồi rời đi.

Hà Anh vẫn như gà con chạy lon ton đuổi theo Nguyễn Hoàng. Nhưng y đã cố tình đi chậm lại để cô không phải hồng hộc thở nữa.

-Người đó là hoàng thượng sao?

-Có vấn đề gì sao?

Có chứ! Trong sử chép Lê Trang Tông sinh trước khi binh biến xảy ra rất lâu, chắc giờ cũng phải ba chục tuổi. Cái tên khi này mặt non choẹt thế kia mà!

Vả lại đời sau cũng có nhắc đến điều khó giải. Vua Lê Trang Tông được chép là con vua Lê Chiêu Tông. Nhưng Lê Chiêu Tông sinh năm 1506, vua Lê Trang Tông lại sinh năm 1514. Chẳng lẽ mới 8 tuổi vua đã có con!

Điều này trong buổi tiệc với các anh chị khoa Sử ở văn phòng của Quang Minh cô đã từng được nghe qua. Người ta còn nói, Nguyễn Kim nôn nóng đánh đuổi nhà Mạc nên đưa con mình lên nói là con vua.

-Anh ta...bao nhiêu tuổi vậy?

Nguyễn Hoàng nhăn mặt. Có kẻ dám hỏi tuổi vua và gọi vua là anh ta sao?

Nhưng không hiểu sao y lại đặng hăng rồi trả lời.

-Bệ hạ hơn ta một tuổi.

Vậy là Lê Duy Ninh mới hai mươi tuổi. Là tên nào chép sử vậy! Làm người đời sao tốn không ít giấy mực thắc mắc.

-Cô hỏi để làm gì?

Hà Anh cười khì.

-Chỉ là người ta đồn hoàng thượng là một người già yếu đen nhẻm. Tôi tò mò thôi.

Phải mà, giai thoại dân gian kể rằng Lê Duy Ninh ngày bé tên là Chỗm, mẹ y từng tình cờ được gặp vua Lê Chiêu Tông một lần khi vua đang bị Mạc Đăng Dung giam lỏng ở phường Đông Hà. Sau đó bà có mang và sinh ra Chỗm. Chỗm lớn lên nhà nghèo, phải đi vay mọi người để sống qua ngày và hứa sẽ trả đủ nợ. Bỗng gặp lúc Nguyễn Kim khởi binh chống nhà Mạc, tìm được Chỗm là dòng dõi nhà Lê nên lập làm vua, một bước lên mây.

-Giai thoại đó là không đúng. Lúc Mạc Đăng Dung cướp ngôi vua, bệ hạ được Lê Quán dẫn trốn sang Ai Lao.

Hà Anh gật gù. Nhưng nhân gian vẫn có thành ngữ "Nợ như chúa Chỗm" đấy thôi!

Không ngờ cô lại được gặp chúa Chỗm trong truyền thuyết. Đã vậy còn phải thừa nhận chúa Chỗm rất đẹp trai mà...

Thấy Hà Anh cười tủm tỉm, Nguyễn Hoàng hừ lạnh. Lúc này cô mới nhớ ra ban nãy cô và y cãi nhau to. Hình như y đi tìm cô mới đến tận suối Cá này.

-Này...

Hà Anh chạy đến, túm lấy tay áo, vô tình chạm phải bàn tay y.

Nguyễn Hoàng trừng mắt.

-Sao tay cô lạnh thế?

-À..

Nãy giờ cô nghịch nước, đón gió lồng lộng, không lạnh mới lạ.

-Tôi không sao mà.

Nguyễn Hoàng chẳng để cô nói thêm gì. Y cởi áo khoác ngoài ra rồi phủ lên đôi vai Hà Anh.

Khoảng cách gần thế này, cử chỉ lại ấm áp thế này. Trời ạ, nam nhân Việt cổ đâu có thua kém mấy soái ca ngôn tình đâu!

Nguyễn Hoàng thấy đôi má Hà Anh ửng hồng, y khẽ nhếch miệng cười. Hà Anh cứ dãn mắt xuống đất, bỏ qua nụ cười đáng yêu đó.

-Về phủ nhé?

Câu nói của y đã nhẹ nhàng hết mức có thể rồi. Hà Anh có thể cảm nhận được điều đó. Cô nhìn gương mặt đỏ gay của y.

-Anh đuổi tôi đi mà.

Nguyễn Hoàng chẳng hắng. Y nhìn đi đâu đâu, nhưng tay y lại khều khều nắm lấy tay cô. Hà Anh phì cười. Nguyễn Hoàng thu vào tầm mắt nụ cười ngại ngùng đó, y bất giác thấy lòng mình vui tươi lắm. Hà Anh tự nhiên thấy mình thích cái cảm giác xốn xang kì lạ mỗi khi ở bên Nguyễn Hoàng. Không lẽ, cô thích cái tên mặt sắt này rồi.

-Ta...xin lỗi vì đã lớn tiếng với cô.

Hà Anh gật gù tùm tùm, y vẫn không nhìn cô, ánh mắt ngập trong bối rối. Nguyễn Hoàng đã hạ mình xin lỗi cô...

-Tôi cũng mất bình tĩnh mà, không sao đâu.

Hà Anh không nghe Nguyễn Hoàng nói gì nữa. Nhưng cô đã thấy được nụ cười trên khóe môi cong lên của y. Đôi môi của y rất đẹp, đẹp hơn môi con gái nữa. Y cười càng làm lòng người xuyên xao hơn.

Hà Anh bất giác rút tay khỏi tay y, ngượng ngùng nhìn về phía suối Cá ngập trong sương ảnh.

Đúng như Nguyễn Hoàng dự đoán. Mấy ngày hôm sau Lê Duy Ninh tìm đến tận cửa rồi. May là lúc này Nguyễn Kim và Trịnh Kiểm đều không có nhà, không thì lớn chuyện mất.

Nguyễn Hoàng cúi đầu chấp tay.

-Bệ hạ xa giá đến dinh, thần không thể tiếp đón từ xa, mong ngài thứ tội.

-Hạ kê hầu không cần đa lễ, trăm miễn cho.

Nguyễn Hoàng nheo mắt. Rõ ràng là Duy Ninh đang muốn nhắc khéo đến địa vị vua tôi.

-Chẳng hay hôm nay bệ hạ có gì cần căn dặn mà phải đích thân đến đây?

-Trẫm chỉ là đi thăm thú ngang qua đây nên ghé vào thăm.

-Thật tiếc quá, hiện tại cả cha và anh rể của thần đều không có nhà.

-Vậy là khanh đang đuổi trẫm?

-Thần đâu dám.

Tính Duy Ninh cũng không thích vòng vo, y nói thẳng.

-Thật ra, hôm nay ta đến đây để tìm vị tiểu thư ở bờ hồ hôm đó.

-Ý bệ hạ nhắc đến Nguyễn Hà Anh?

-Phải, là cô gái dung mạo như hoa, mái tóc như nắng ấy.

Nguyễn Hoàng nhếch mày nhìn ánh mắt si mê của Duy Ninh khi nhắc đến Hà Anh. Không ngờ Hà Anh chỉ diện kiến vua một lần đã lọt vào mắt xanh rồi. Ai ngờ đâu vua lại đến tận phủ vì Hà Anh. Chuyện này xem ra lại nhập nhằng hơn rồi.

-Bệ hạ có việc chi phải gặp cô ấy?

-Trẫm gặp ai làm gì, không lẽ khanh quản được?

Nguyễn Hoàng nhìn ánh mắt đang nheo lại của Duy Ninh. Y cười lạnh lẽo rồi nói, gương mặt tựa sắt đá.

-Bệ hạ gặp nữ nhân nào thần đâu dám quản. Nhưng bệ hạ muốn gặp nữ nhân của Nguyễn Hoàng thần. Tất nhiên là không thể không quản!

Nữ nhân của Nguyễn Hoàng!

Mắt Duy Ninh bây giờ như hai hòn lửa phừng phực thiêu đốt không gian. Quả thật y đã thấy Nguyễn Hoàng dắt tay Hà Anh đi. Nhưng chẳng phải một lúc sau Hà Anh đã rụt tay lại hay sao? Cô gái vô âu vô lo đó lại là nữ nhân đã có chồng sao? Y không tin! Tên Nguyễn Hoàng này còn dám đe dọa y như vậy, đúng là phạm thượng!

Duy Ninh bất ngờ cười lớn.

-Trẫm nghe danh khanh xưa nay không gần nữ sắc, lại vô cùng gia giáo phép tắc. Không có chuyện nàng ta là người của khanh mà khanh còn chưa cưới về!

-Nếu thần chưa cưới về, sao lại để cô ấy trong phủ?

-Nếu chỉ mới rước về phủ, thì vẫn chưa là người của Khanh!

-Tin hay không đều là do bề hạ quyết định.

Duy Ninh gập mạnh cây quạt, nhếch mép cười khẩy.

-Trẫm, không tin!

Lời y như sấm dậy. Y đứng lên nhìn sang cậu bé gia nô đứng hầu.

-Dẫn ta đến chỗ của Nguyễn tiểu thư.

Cậu bé hốt hoảng toan lao đi. Nguyễn Hoàng cũng đứng phắt dậy, gầm lên.

-Đứng lại đó.

Duy Ninh ngầu ngẩn nhìn Nguyễn Hoàng.

-Khanh dám?

Nguyễn Hoàng vẫn đứng như trời trồng, ánh mắt mang một cỗ sát khí.

-Thái tử xem ra dạy bảo con trai và người hầu trong nhà không tốt rồi!

Nghe nhắc đến Nguyễn Kim, Nguyễn Hoàng lập tức chau mày. Duy Ninh chẳng dựa vào ai khác ngoài Nguyễn Kim, mà Nguyễn Kim lại chính là điểm yếu của Nguyễn Hoàng!

Cậu bé gia nô thấy vua nổi giận thì sợ quá quỳ xuống lạy liên tục.

-Để con dẫn đường thưa bề hạ, con dẫn.

Duy Ninh hất cằm sang Nguyễn Hoàng đang im bật, nhếch môi cười.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(17) Hậu Cung

Hà Anh ngồi trong sân, chăm chỉ luyện viết chữ.

Cô ở thời đại này thấm thoát đã gần một năm rồi. Nếu không có Nguyễn Hoàng, cô chẳng sống nổi lâu đến thế. Hôm nay cô đã viết được cả câu cả chữ rồi. Chỉ là đôi khi không hiểu nổi mấy câu văn về Nguyễn Hoàng hay nói.

Cô cầm tờ giấy lên, tấm tắc tự khen mình. Đợi đến lúc Nguyễn Hoàng nhìn thấy chắc chắn sẽ phục cô lắm. Học trò đầu tiên của y cuối cùng cũng học xong được bảng chữ.

-Hà Anh!

Hà Anh giật mình nhìn sang phía cổng.

-Duy Ninh?

Cô sửng sốt nhìn y rồi nhìn Nguyễn Hoàng. Mặt Nguyễn Hoàng cau có lắm. Cả Duy Ninh cũng chẳng vui vẻ gì. Chẳng lẽ hai người họ mới đấu khẩu?

Duy Ninh chạy đến chỗ Hà Anh, tóm lấy hai vai cô. Nguyễn Hoàng lập tức nắm lấy cổ tay y.

-Người dám?

-Bệ hạ, nam nữ thụ thụ bất thân. Ngài vạn lần không nên làm vậy.

Hà Anh chau mày nhìn hai người con trai trước mặt đang hăm he nhau.
Cô gỡ tay Duy Ninh ra.

-Có chuyện gì sao?

Duy Ninh lúc này mới giãn chân mày, y dịu dàng nói với cô.

-Hà Anh, mấy hôm nay cô vẫn khỏe chứ?

-Tất nhiên...Anh có chuyện gì mà tìm đến tận đây?

Hà Anh biết mình có hơi phũ phàng, nhưng mà không hiểu sao cô không muốn tỏ ra quá thân thiết với y trước mặt Nguyễn Hoàng.

-Ta...ta rất muốn gặp lại cô.

Nguyễn Hoàng hừ lạnh. Duy Ninh nói chuyện với y một câu cũng trầm nửa câu cũng trầm. Nói với Hà Anh thì lại hết sức khiêm tốn.

Trên gương mặt Hà Anh hiện rõ sự bối rối.

-Anh muốn gặp lại tôi để làm gì?

-Hà Anh, cô về cung với ta nhé?

-Về cung? Về cung làm gì?

Duy Ninh á khẩu. Đến việc này Hà Anh cũng muốn y nói sỗ sàng ra sao?
Nguyễn Hoàng cắn răng.

-Bệ hạ

-Câm miệng cho trầm!

Thấy Duy Ninh gào lên với Nguyễn Hoàng, Hà Anh lùi lại giữ khoảng cách với y. Cô khó xử.

-Hà Anh, ta thật sự muốn có cô đồng hành trong những ngày tháng sau này?

Trời ạ, cái thời phong kiến này gặp ai một lần cũng yêu luôn sao? Nhất kiến chung tình là đây rồi!

-Tôi xin lỗi, nhưng mà tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình đâu.

Hà Anh cười khì, cô cố lánh ánh nhìn của Duy Ninh. Y nổi cơn thịnh nộ.

-Được lắm, vậy mà Nguyễn Hoàng nói cô là người của hắn, quá khi quân rồi!

Duy Ninh quay sang, ngược cặp mắt đăm đăm sát khí về phía Nguyễn Hoàng. Nguyễn Hoàng chỉ cười khẩy, gương mặt chẳng để lộ một tia sợ hãi.

Hà Anh trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng. Cái tên mặt sắt này lại còn nói cô là người của hắn! Nhưng mà nếu bây giờ cô phủ nhận, chẳng phải Nguyễn Hoàng sẽ phạm tội dám lừa cả vua sao?

-Đúng là như vậy!

Hai cặp mắt đang căng thẳng nhìn nhau, bỗng nhiên đồng loạt trợn trừng.

Duy Ninh và Nguyễn Hoàng quay đầu sang nhìn Hà Anh. Cô cúi gằm mặt, tay vò nát tờ giấy trong tay.

-Hà Anh...

Duy Ninh gọi, trong ánh mắt y cơ hồ ngập trong những đau lòng.

Trong giây phút nhìn vào đôi mắt đó, Hà Anh đã thấy mình ngạt thở. Cô không hề biết y lại mang nhiều tâm tư cho cô như vậy. Không hề biết một câu cô nói ra lại làm y tổn thương đến như vậy?

Nguyễn Hoàng nhìn Duy Ninh. Thật ra y và Duy Ninh đều là những con ngựa chiến, cả cuộc đời chỉ biết chinh chiến. Đây có lẽ đều là số phận của những thanh niên thời đại này. Họ chẳng biết gì ngoài xả thân cứu nước. Chỉ cần một người có thể san sẻ cho họ gánh nặng tâm tư, họ đều có thể đánh đổi tất cả để ở bên người đó.

-Tôi xin lỗi, nhưng mà...

Hà Anh bối rối nhìn Duy Ninh. Lê Trang Tông theo trí nhớ của cô là một chiến thần, y đã từng đích thân cầm quân đánh Tây Đô, Bắc triều.

Những ngổn ngang về người con trai đang đứng trước mặt cô làm cho cô thấy khó xử. Cô không thích Duy Ninh thì làm sao ở bên y được...Biết làm sao bây giờ.

Duy Ninh lắc đầu, y cau mày. Thân là vua, y lại thua Nguyễn Hoàng sao? Bây giờ y là vua!

Duy Ninh ập đến chụp lấy cổ tay Hà Anh.

-Theo ta về!

Hà Anh tức giận cắn vào tay y. Duy Ninh gầm lên rồi giật phăng tay lại.

Hà Anh chạy ào ra sau lưng Nguyễn Hoàng, y đưa cánh tay cho cô bám lấy.

Đây là lần thứ hai rồi! Lần thứ hai cô dám bỏ chạy về phía Nguyễn Hoàng trước mặt y!

-Cô dám?

-Bệ hạ, người ngang nhiên ức hiếp dân nữ như vậy, chẳng lẽ không sợ ảnh hưởng đến địa vị hoàng thượng cao quý của người?

Duy Ninh cắn răng. Tên này rõ ràng là đang đe dọa y! Được lắm, Nguyễn Hoàng xem ra đã có được cái gan đó rồi!

-Nếu chuyện này mà đến tai Thái tử, chắc chắn người sẽ vô cùng tức giận. Bộ hạ, liệu người đã nghĩ đến hậu quả?

Hắn lại cả gan đem Nguyễn Kim ra để đe dọa.

-Thần biết nếu Thái tử nghe chuyện này, người chịu thiệt thòi hơn chính là bộ hạ, không phải thần!

Hà Anh chau mày. Rõ ràng giữa hai người này có một bí mật động trời nào đó. Rõ ràng họ không đơn thuần chỉ là quan hệ vua tôi. Rõ ràng là Duy Ninh và Nguyễn Hoàng quen biết nhau, thậm chí còn biết rất rõ! Điều gì đã khiến quan hệ của họ thành ra thế này chứ!

Duy Ninh đứng chôn chân ở đó, y bất lực. Thậm chí bây giờ đến một tên Hạ Khê Hầu bé nhỏ y còn không chống lại được, há gì làm hoàng đế?

Nhưng khi y nhìn đến ánh mắt quả quyết của Hà Anh. Cô như con gà con e ấp đứng sau Nguyễn Hoàng, y lại đau lòng. Trong lòng cô vốn không hề có y. Có bắt ép con người tự do như cô về cung, giam lỏng trong chiếc lồng son có ích gì.

Cuối cùng thì Duy Ninh chỉ phất áo bỏ đi, không buông lại một lời.

Nguyễn Hoàng xoay người nhìn Hà Anh. Y thở dài.

Cô đã thả lỏng người hơn. Suýt chút nữa cô đã trở thành cung nhân trong chuyến du hành ngược thời gian này của mình rồi.

-Sau này đừng có tùy tiện nói chuyện với đàn ông lạ nữa. Người ta tìm đến tận cửa rồi.

Cô thấy gương mặt cau có của Nguyễn Hoàng có phần đáng yêu quá. Chết mất, cô lại thấy cái tên mặt sắt này đáng yêu? Hà Anh ơi là Hà Anh, cả đời sống với Vật Lý mà không màng chuyện yêu đương gì, về đây vừa xa rời Vật lý có một năm đã yếu lòng trước tình cảm rồi. Mà thích ai không thích, lại đi thích cái tên sĩ diện lạnh như tảng băng này!

-Ừm...chuyện đó...giữa anh và Duy Ninh có quan hệ thế nào vậy?

Nguyễn Hoàng khẽ cau nhú mày.

-Sao tự nhiên cô lại hỏi như thế?

-Tôi cũng không biết, chỉ cảm giác hai người từng rất thân thiết.

Điều đó ánh lên trong đáy mắt Nguyễn Hoàng, khi y nhìn Duy Ninh gục ngã trước câu nói của Hà Anh. Cô đã nhận ra mà.

-Làm sao ta từng thân thiết với vua được.

Cũng đúng, Duy Ninh là con vua, từ nhỏ đã chạy sang Ai Lao. Nguyễn Hoàng lại ở Đại Việt. Năm ngoái Duy Ninh mới dẫn quân về đây lấy lại Tây Đô mà. Hai người họ sao có thể thân thiết.

-Nhưng mà...

Y bất chợt nói, ánh mắt tự nhiên lấp lánh ý cười.

-Chuyện cô nói ban nãy...

Hà Anh lập tức đỏ mặt.

-Chuyện cô là ng...

-Tôi nói thế để cứu anh thôi!

Nguyễn Hoàng phì cười nhìn điệu bộ lúng túng của cô.

-Ta đã nói gì đâu?

Hà Anh xấu hổ chết mất. Cô đưa tờ giấy nhàu nhĩ này giờ vẫn cầm trên tay lên che mặt. Nguyễn Hoàng giật lấy tờ giấy từ tay cô, y nghiêng đầu đọc.

"Và tháng hạ thiên bóng nắng dài,

Thu đông lạnh lẽo cả hoà hai.

Đông phong từ hện tin xuân đến,

Đầm ấm nào hoa chẳng tốt tươi."

Bài thơ Hoa Xuân trong Quốc Âm thi tập. Hà Anh đã thuộc lòng và viết lại được đẹp thế này đây. Hệt như lúc y cầm tay cô tập viết.

Ánh mắt y lấp lánh quá. Y mừng rỡ. Hà Anh trông thấy thì mãn nguyện cười. Chử cô viết suốt ngày bị y chê.

Nguyễn Hoàng bất ngờ xoa đầu Hà Anh. Cô tròn mắt nhìn ánh mắt quá đổi dịu dàng của y. Y chẳng nói chẳng rằng, chẳng khen cô được một câu nhưng cô lại thấy mãn nguyện đến kì lạ. Ánh mắt ấm áp này cô chưa từng thấy, hoặc Nguyễn Hoàng chưa từng để cô nhìn thấy. Giờ đây Hà Anh thấy choáng ngợp trước y. Dẫu y chẳng mở miệng nói một câu nào.

-Hai người đang làm gì thế hả!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(18) Nữ Nhân

Hà Anh giật mình hướng cặp mắt về phía đó. Nguyễn Hoàng tức giận hơn, y chau mày không hài lòng.

Một nữ nhân dáng liễu vóc mai, một thân áo đỏ kiêu sa đứng ở phía cổng. Mái tóc nàng ta nửa trên vấn cao, vắt trâm ngọc lấp lánh, nửa dưới buông dài quá thắt lưng. Gương mặt chữ điền, nàng có vẻ đẹp vô cùng sắc sảo, chân mày lá liễu, mắt bồ câu, môi trái tim. Đúng chuẩn vẻ đẹp xưa vậy!

Nhưng không hiểu sao khóe môi luôn nhếch lên của nàng khiến Hà Anh cảm thấy không mấy cảm tình.

-Vậy là đúng như lời đồn thổi, chàng lại để một nữ nhân lai lịch bất minh ở trong phủ, sớm tối kề cận?

Hà Anh sững sờ. Cô gái này vừa gọi Nguyễn Hoàng là chàng?

Nguyễn Hoàng nhăn mặt nhìn nàng ta.

-Cô không được phép lên tiếng ở đây.

-Không được lên tiếng? Đây là nhà chồng tương lai của ta kia mà.

Hà Anh như cảm giác thấy một luồng điện truyền dọc sống lưng mình, các neuron thần kinh đều tê liệt cả. Đây hẳn là người mà Nguyễn Kim đã nhắc đến vào ngày đầu tiên cô đến ở đây. Nữ nhân này chính là vị hôn thê của y...

Băng đi một năm cô đã quên mất, Nguyễn Hoàng còn có vị hôn thê kia mà.

-Ta đi chùa cầu phúc mới có một năm, ở nhà chàng đã đem đàn bà khác về rồi. Mà phải là tiểu thư con nhà ai đi, ta sẽ phục. Đấng này lại là một ả nô tì lai lịch bất minh chàng nhật được ngoài biển.

Hà Anh cảm phần nhìn nàng ta. Mới gặp còn chưa giới thiệu gì đã xía xói nhau thế rồi, cô gái này y hệt mấy cô nữ phụ trong phim Hàn Quốc ấy.

-Tôi thấy cô...

-Ta và cô còn chưa kết hôn, cô lấy tư cách gì mà quản.

Nguyễn Hoàng chặn lời Hà Anh, y cố kìm nén cơn thịnh nộ mà nói.

-Chẳng là ta đường đường là con gái của tướng Nguyễn Bá Quynh. Chàng trước khi kết hôn mà đã có đàn bà khác, chẳng lẽ danh dự của ta không tồn tại?

-Cô chỉ quan tâm đến danh dự của mình, không có tư cách mà so đo với Hà Anh!

Hà Anh gạt đầu mạnh, toan la lên "Đúng đấy!" thì nàng ta đã nhảy vào miệng cô.

-Ồ, Hà Anh cơ đấy. Cái tên nghe cũng lọt tai nhỉ? Ta tưởng cái thứ dân đen thấp hèn đó thì cái tên cũng dơ bẩn như chúng chứ?

Hà Anh nổi giận. Gì mà dân đen thấp hèn? Dân đen thì không phải là người Đại Việt à?

-Ta quên chưa giới thiệu với cô, ta là Nguyễn Hoàng Ngọc.

Hà Anh hất cằm cười. Làm như cô quan tâm nàng ta tên gì.

-Đủ rồi.

Nguyễn Hoàng găm gù nhìn Hoàng Ngọc. Y ném ánh mắt ngạo ngán về phía nàng.

Thật ra mà nói, nếu cuộc hôn nhân này thành sự thật thì bên Nguyễn Bá Quýnh là người hưởng lợi nhiều hơn. Có thể làm thông gia với Thái tể kia mà! Cho nên Nguyễn Hoàng Ngọc cũng có vài phần sợ sệt đối với Nguyễn Hoàng.

Nhớ năm đó Nguyễn Bá Quýnh còn định cho con gái đến dinh Thái tể sống. Nguyễn Hoàng cãi cả lệnh cha đi biệt ra biên ải. Nguyễn Kim sợ quân không người cầm nên mới nói Nguyễn Bá Quýnh đến đưa con về. Nguyễn Bá Quýnh nếu không vì muốn có mối giao hảo tốt đẹp với Nguyễn Kim thì nhất định không chấp nhận đưa con rẽ ngang ngược như vậy!

-Được thôi, thấy chàng đã bảo vệ cô ta như vậy, sau này ta sẽ để chàng nạp cô ta làm thiếp.

-Làm thiếp?

Hà Anh bật cười. Muốn cô làm thiếp, để nàng ta chà đạp? Phụ nữ thế kỉ 21 như cô nhất định không làm được!

Nguyễn Hoàng toan nói, Hà Anh đã nắm tay áo y kéo lại. Cô lắc đầu. Nếu cô không lên tiếng chắc nàng ta sẽ tưởng cô bị câm. Nguyễn Hà Anh thừa sức tự bảo vệ cái tôi của mình.

-Phải, hạng như cô thì vứt cho một cái danh phận vẫn còn hơi nhiều đấy!

-Tôi không biết cô là ai, vì sao lại ghét tôi đến như vậy. Nhưng cô cũng là tiểu thư khuê các, được ăn học, có văn hóa. Cô đáng lí ra nên nói năng tử tế hơn đấy.

Hà Anh rành rọt nói. Cô ghênh mặt nhìn nữ nhân đang nheo mắt tức giận kia. Cảm giác bị người ta mắng chửi, cô ta phải cảm nhận cho rõ trước khi đem cảm giác đó bắt kẻ khác nhận lấy chứ!

-Dám ở đây tranh giành đàn ông mà còn dám nói đến ăn học tử tế.

Đầu Hà Anh nóng ran, cô kinh ngạc đến thất thần. Từ nhỏ đến giờ mới có người mắng cô là đi giành đàn ông với kẻ khác.

-Nói cho cô biết, sau này ta mới chính là dâu thứ hai nhà họ Nguyễn. Ta sẽ làm cho rạng danh nhà họ Nguyễn, nối tiếp dòng máu cao sang. Còn thứ thấp hèn như cô! Đừng mong hóa phượng hoàng.

Hà Anh tự nhiên thấy bàng hoàng. Phải rồi, vợ của Nguyễn Hoàng được chép là Nguyễn thị phu nhân, con của quan tướng trong triều. Dù cô cũng họ Nguyễn, nhưng cô làm gì có người cha nào làm quan làm tướng. Lịch sử chính là như thế rồi, chẳng lẽ cô lại muốn thay đổi hay sao? Cô có khả năng làm vợ Nguyễn Hoàng không? Cô có khả năng sinh ra Nguyễn Phúc Nguyên sau này không?

Hà Anh ngỡ ngàng. Cô chỉ là cô sinh viên năm nhất mười tám tuổi. Cho là cô ở quá khứ này cơ thể cũng đã lớn theo đi, cô cũng chỉ mới mười chín. Làm sao cô đảm đương nổi trách nhiệm sinh con đẻ cái cho Nguyễn Hoàng. Cô chưa thể chấp nhận chuyện đó. Tình cảm của cô đối với Nguyễn Hoàng chỉ dừng lại ở yêu thích thôi...

Nguyễn Hoàng thấy Hà Anh im lặng. Y sợ hãi nhìn cô. Không phải cô gục ngã rồi đấy chứ? Hay là do mình y nghĩ ra toàn bộ những tình cảm viễn vông này đặt nơi cô. Và sự thật hóa ra cô chẳng may may có tình cảm với y. Lần đầu tiên sau gần hai mươi năm cuộc đời chinh chiến, y thấy sợ hãi.

-Hà Anh...

Hà Anh ngược đôi mắt lênh láng những lo âu. Cô lùi lại cách xa Nguyễn Hoàng.

Hoàng Ngọc cười khẩy, hất cằm cao ngạo rời đi.

Nguyễn Hoàng gọi Hà Anh, y tiến đến một bước. Hà Anh lại sợ hãi lùi lại một bước.

Cô đang làm gì thế này? Thay đổi lịch sử sao? Nếu cô làm vậy sẽ thay đổi cả lịch sử gần nửa thiên niên kỉ so với thời cô đang sống! Hà Anh sợ hãi lắm! Cô và y chỉ vừa gặp nhau có một năm!

-Hà Anh cô...

-Tôi phải đi.

Hà Anh quả quyết nói, ánh mắt cô xao xuyến lắm. Nguyễn Hoàng thấy đau nhói lòng. Y sững sờ, bàn tay toan giữ lấy cô bất động.

-Hà Anh...

Y thì thào gọi. Y chưa từng phải đối mặt với ngày người mình khao khát muốn ở bên lại đòi bỏ mình đi. Y chưa từng...Nên y không biết phải làm gì.

-Nguyễn Hoàng, tôi không ở đây được nữa. Tôi phải đi thôi.

Hà Anh lao đi. Nguyễn Hoàng ôm chầm lấy cô từ phía sau. Cả thân người y to lớn như một áng mây bao trùm lấy thân thể cô bé nhỏ. Hà Anh thấy mình đau lòng. Thì ra cảm giác không nỡ chia ly chính là đây. Cô nhìn cánh tay y to lớn chở che cô. Cô không nỡ đẩy y ra, cũng không nghĩ mình làm được.

Đến một lúc lâu sau, cô mới nghe được giọng y run run.

-Xin cô...đừng đi..

Nguyễn Hoàng...đã hạ mình van xin một ai đó. Điều này từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến. Hà Anh đau lòng. Nhưng Nguyễn Hoàng ơi, lịch sử nghiêm khắc lắm, vì thời gian là kẻ bạc tình. Hôm nay Nguyễn Hoàng nói xin cô đừng bỏ y ở lại. Nhưng mai đây y và Nguyễn Hoàng Ngọc sẽ làm rạng danh dòng máu Đại Việt, còn cô chỉ là kẻ vô hình trong sử sách.

-Một lúc nào đó anh sẽ quên tôi thôi.

Hà Anh nói, cổ bật ra chất giọng ngọt ngào nghe trêu đùa. Y siết chặt vòng tay. Là vòng tay y quá ấm hay gió đông Tây Đô hôm nay không còn lạnh nữa. Cô khổ tâm cảm nhận bờ vai run rẩy của y. Y không nói gì cả. Hà Anh phì cười. Vậy mới đúng là Nguyễn Hoàng chứ, y chẳng thể bộc lộ cảm xúc của y với người ta. Cô sợ sau này Hoàng Ngọc phải mất một thời gian lâu lắm mới có thể hiểu được tâm tư của y như cô hiểu.

Hà Anh nhẹ nhàng gỡ tay Nguyễn Hoàng ra. Bàn tay y cố chấp giữ chặt. Nhưng y thấy Hà Anh im lìm đi. Y hiểu cô không muốn y cố chấp. Hà Anh xoay lưng lại, nhìn bàn tay y buông thõng. Cô cười, hiền dịu lắm.

-Hãy trở thành một con người mà ngàn đời sau nể trọng nhé! Dù có chuyện gì xảy ra, hãy luôn nhớ đến mục đích lớn lao nhất của cuộc đời mình.

Nguyễn Hoàng lắc đầu khổ tâm. Y cố giữ lấy cô nhưng bàn tay cô vô tình vụt mất.

-Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm người vợ kết tóc của anh, cũng chưa từng tính đến chuyện sinh con đẻ cái. Nguyễn Hoàng, tôi xin lỗi vì không thể trở thành một người vợ như anh mong muốn được.

Y sững sờ. Hà Anh đã đọc được tâm tư của y sao? Để câu thề non hẹn biển y còn chưa kịp nói ra, Hà Anh đã phủ phàng từ chối.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(19) Âm Thầm

Nguyễn Hoàng thấy mình đau thắt lòng. Bao vết thương do gươm đao tên đạn cũng chẳng bằng câu nói nhẹ nhàng của Hà Anh.

Dan đứng từ xa từ nãy đến giờ. Y thấy hết, y cũng đã hiểu. Dù không hiểu hết những từ ngữ ba người nói, nhưng y biết Hà Anh đã phải chịu uất ức rồi. Biết làm sao đây, y chẳng thể ích kỉ kéo Hà Anh về phía mình, khi trái tim cô dường như đã dao động trước Nguyễn Hoàng rồi.

Hà Anh trở về gian nhà đã thấy Dan tay cầm chiếc giỏ vải của mình vác trên vai. Y mỉm cười với cô.

-Hà Anh, nếu đi, chúng ta cùng đi.

Hà Anh gật đầu cười. Nếu phải rời xa, cô vẫn nên có một người bạn đồng hành. Dan có ở lại đây sợ cũng buồn chán lắm. Cô xếp hết đồ đạc của mình, cả bộ váy áo Quang Minh đã mượn ở đâu cho cô mặc. Cô cất hết vào tay nải. Dan thở dài nhìn cô thần thờ. Dẫu sao cũng đã sống ở đây một năm, ít nhiều cũng thấy gắn bó.

Dan đến gần, nghiêng đầu nhìn Hà Anh.

-Nếu cô không nỡ đi thì đừng tự làm khổ mình. Nguyễn Hoàng nhất định sẽ giữ cô ở lại.

-Anh ấy không có quyền lựa chọn đâu.

-Nhưng cô thì có.

Hà Anh khổ tâm nhìn Dan. Dan đâu biết, cô và cả Nguyễn Hoàng đều chỉ là những giọt nước trong dòng lũ lịch sử mà thôi.

-Anh ấy cưới cô gái kia sẽ tốt hơn, cho anh ấy và cho cả dòng tộc.

-Vậy còn cô thì sao?

Hà Anh ngửa cổ lên trời, cô cố cười lớn.

-Tôi mới mười chín tuổi, cuộc đời vẫn còn dài phía trước kia mà. Ai biết được sau này tôi sẽ gặp người khác.

Dan im lìm đi. Y chạnh lòng. Hóa ra Hà Anh chưa từng nhìn về phía y. Y đã toan nói, cuộc đời phía sau của cô không có Nguyễn Hoàng, hãy để y gánh vác...

Câu nói ấy chết nghẹn vào giây phút Hà Anh khảng khái nói mai đây sẽ yêu sẽ cưới người đàn ông khác.

Dan cúi gằm mặt, y hít một hơi thật sâu rồi đứng bật dậy đẩy Hà Anh vào lòng.

Hà Anh sững sờ, cô tròn mắt nhìn mình lọt thỏm trong vòng tay y.

-Anh sao thế?

-Hà Anh, tôi biết cô đau khổ vì Nguyễn Hoàng, nhưng mà xin cô hãy...

Tiếng bước chân đứng sững ấy làm Hà Anh giật mình. Cô đẩy Dan ra, hướng mắt về phía cửa.

Nguyễn Hoàng đứng đó, im lìm như một pho tượng. Gương mặt y bây giờ không phân biệt được đâu là phần nộ, đâu là đau thương.

Cô vừa rời khỏi y đã ngã vào vòng tay kẻ khác.

Y thật sự không thể chấp nhận được.

Hà Anh đau lòng nhìn gương mặt y, cô chạy đến trước mặt. Nhưng cô không cách nào giải bày với y nữa. Giải thích để làm gì chứ, cô sắp rời xa y kia mà!

Gương mặt Nguyễn Hoàng vẫn không biến sắc, y chờ đợi câu nói phân bua của cô, chờ đợi sự lúng túng ngây ngô của cô mỗi khi y hiểu lầm. Nhưng không, đáp lại sự kì vọng của y là sự im lặng đến đáng sợ. Năng cũng im lìm đổ trên vai y.

Nguyễn Hoàng bật cười.

Hà Anh đau đớn nhìn nụ cười khổ sở kia. Y đang cười nhưng mắt lại ngân ngấn.

-Cô đi đi. Đừng...đừng bao giờ để ta phải thấy cô lần nữa...

Tiếng chuông chuông đập mặt nước khiến không gian dần tĩnh lặng. Tà áo Nguyễn Hoàng xa dần, khuất sau những mái đình trùng trùng điệp điệp.

—

Dan bán chiếc la bàn của mình. Hai người thuê được hai căn phòng trong một dãy nhà trọ. Ngày ngày Dan vẽ tranh kiếm sống, Hà Anh phụ việc cho quán ăn trước chỗ ở. Hai người dọn khỏi phủ Nguyễn Hoàng ba tháng rồi. Ban đầu người dân thấy Dan thì có chút kì thị, nhưng rồi dần thành quen. Ở Tây đô không ít người nước ngoài đến, chủ yếu là Nhật Bản, thỉnh thoảng Dan lại gặp và kết giao được nhiều người bạn tứ phương.

Nguyễn Hoàng đứng trên lầu cao của một quán ăn sang trọng bậc nhất khu phố. Y chấp tay sau lưng, mắt chăm chú dõi theo cô gái nhỏ phụ việc bưng bê bên quán ăn bên kia phố. Hà Anh trông gầy đi nhiều.

Y thở dài. Một gia nô chạy đến bên cúi thấp đầu.

-Tướng công cho gọi con?

-Đã làm như ta dặn chưa?

-Dạ đã mua lại hết số tranh của người Tây phương kia rồi, cũng đã đưa tiền cho chủ quán ăn.

Nguyễn Hoàng gật đầu khẽ.

-Còn người?

-Cũng đã bố trí bên trong quán trọ rồi ạ.

Thấy Hà Anh rời xa y mà vẫn sống tốt, thậm chí có phần ung dung hơn những ngày tháng trong dinh thự, Nguyễn Hoàng có chút đau lòng. Nhưng thôi, miễn là Hà Anh thấy vui, thấy hạnh phúc.

Hết mùa đông rồi. Tết qua, xuân cũng hết, tình hình chiến sự có nhiều biến chuyển. Nguyễn Kim dẫn binh đi xa, biệt mấy tháng không thấy về. Lần này Lê Trang Tông và Trịnh Kiểm cùng xuất binh nghênh chiến. Chứng tỏ phía Mạc đã thắng thế rồi. Sắp tới tám vạn binh sẽ do y chỉ huy ra trấn ngoài Ngọc Sơn.

Hôm nay Nguyễn Hoàng đến đây để nói với Hà Anh câu tạm biệt.

Chiều tà, Nguyễn Hoàng nặng nề bước chân vào dãy nhà trọ. Chợt, y neho mắt nhìn Hà Anh đang cùng Đan phơi chăn trong sân. Hà Anh cười, nụ cười trong vất vả mà y nhớ nhung quay quắt. Đan cũng cười, phơi chiếc chăn lên tận sào cao để Hà Anh không với tới. Nhìn điệu bộ nhón lên nhón xuống của cô gái nhỏ bé với mái tóc màu nắng kia, Nguyễn Hoàng không khỏi phì cười, nhưng nụ cười y chua chát. Rõ ràng, y không thể cùng cô phơi chăn, không thể cùng cô đùa giỡn giữa thanh thiên bạch nhật này. Y là

con trai của Thái tể, y là Hạ Khê Hầu... Thì ra quyền lực cao cao tại thượng là đây, nhưng đến tư cách yêu thương một người con gái cũng không có được.

-Tướng công?

Gia nô thấy y sững sờ đứng chôn chân thì nhắc. Nguyễn Hoàng hoàn hồn khỏi những suy nghĩ. Y nhìn lại thân ảnh hai người một cao một thấp, cười đùa trong ánh nắng tắt dần của hoàng hôn.

-Về dinh thôi.

Sáng nay Hà Anh chạy ra chợ định mua len về đan để bán kiếm tiền. Vừa đến hàng nước đã nghe tiếng gọi khe khẽ. Là Ngọc Bảo.

Ngọc Bảo nhẹ nhàng nâng tách trà lên, cử chỉ hết sức uyển chuyển. Hà Anh trầm ngâm nhìn nàng. Thật ra cô chỉ muốn hỏi về Nguyễn Hoàng thôi, nhưng không biết làm sao để mở lời.

-Em vẫn ổn chứ?

-Vẫn tốt ạ. Buôn bán cũng rất khấm khá nên sống cũng an nhàn.

Ngọc Bảo lắc đầu. Nàng thoáng buồn.

-Chị biết Hoàng sẽ hận nếu chị nói ra. Nhưng chị không muốn hai đứa bỏ lỡ mất nhau.

Hà Anh chau mày. Bỏ lỡ? Đã có chuyện gì sao? Cô thấy Ngọc Bảo thoáng thờ dãi.

-Chị, em không hiểu.

-Tranh đó, Hoàng nó cũng đã chất đầy phòng rồi.

Hà Anh thất kinh nhìn Ngọc Bảo. Lúc đầu là bất ngờ, lúc sau là phẫn nộ. Y thật sự xem thường cô đến thế? Cho rằng cô vô dụng không thể sống sót nổi hay sao? Y lại mua hết tranh Dan bán? Vậy là thái độ ân cần của bà chủ quán, đối đãi nhiệt tình với cô trong khi khắc nghiệt với những người khác, cũng là do một tay Nguyễn Hoàng sắp xếp?

Cô thấy tâm tư mình rối loạn, cô không biết nên vui hay nên hận nữa.

-Nó làm như vậy là vì muốn bảo vệ em. Cái thời này, một kẻ ngoại quốc và một cô gái dễ dàng tồn tại sao? Hà Anh, không phải chị bệnh đứa em này của chị, chị đang cố giúp hai đứa. Để ngày sau không phải hối hận vì đánh mất nhau.

Hà Anh mím chặt môi. Ba tháng qua, cô thấy nhớ Nguyễn Hoàng. Quả thật rất nhớ. Nhớ nhiều hơn khi y đi đánh trận xa năm trước nữa.

Khi cô ở bên y, y chỉ là một tên mặt sắt lòng dạ nóng như lửa mà thôi. Nhưng đi xa rồi cô mới thấy cái tên ấm áp đó khiến cô không thể nguôi ngoai nổi dẫu vò trong lòng.

-Nhưng tiếc thay, hai đứa đã cược chuyện của mình vào ông trời rồi.

Câu nói của Ngọc Bảo làm Hà Anh kinh ngạc. Trời ơi người xưa ơi là người xưa, có gì không nói trắng ra được hay sao? Cứ phải vòng vo chữ nghĩa làm gì! Hà Anh sốt ruột đến điên rồi!

-Sáng nay, Hoàng ra trận rồi.

Nguyễn Hoàng lâm trận rồi? Y đi lúc nào? Sao không đến nói cô một tiếng, cái tên mặt sắt này!

-Hôm trước nó có đến tìm em để tạm biệt.

-Làm gì có?

Hà Anh thấy mắt mình ngân ngấn nước, cô uất ức nói. Ba tháng nay cô đâu có thấy được cái tên lúc nào cũng thích nạt nộ người khác đó. Chẳng lẽ là cái hôm mà nữ nhân trong khu trọ đều rí tay nhau có một nam thần xuất hiện trên phố?

Không! Y đã đến thì phải xuất hiện trước mặt cô chứ!

-Đàn bà chúng ta mỗi lần tiền lang quân ra trận, trái tim giống như treo trên ngọn giáo vậy. Thời loạn này, thật quá thương tâm.

Dẫu Hà Anh biết Nguyễn Hoàng sẽ sống, sẽ sống rất thọ nữa là đằng khác. Nhưng cô vẫn thấy tim mình như sắp nổ tung. Cô lo cho y quá. Nguyễn Hoàng, cái tên đấy, đau cũng không chịu nói là mình đau.

Hà Anh bật khóc. Ngọc Bảo cuống cuống dỗ dành.

-Được rồi, nín nào. Ai bảo em ngày đấy đòi bỏ đi.

-Tại hấn mà!

-Được rồi, mỗi đứa phải nhường nhau một chút...

Hà Anh òa khóc lớn hơn. Đâu phải cô với y cãi nhau vì mấy vấn đề nhỏ nhặt vặt vãnh. Đó là chuyện cả một lãnh thổ chữ S sau này đấy! Nếu cô không thể sinh con cho y, mà theo cô nhớ là y có đến tận mười hai người con! Sau này làm sao gia tộc nhà Nguyễn mở cõi về phía Nam được!

-Thôi nào...đã lỡ rồi. Bây giờ chỉ có thể chờ đợi ngày nó thắng trận an toàn quay về thôi.

Hà Anh nín hấn. Cô là ai chứ? Cô trước nay đâu phải loại người luôn bị động, bị thời thế xoay chuyển. Nếu lần này cô không thể chấm dứt nỗi day dứt này trong lòng, cô sẽ không thể sống yên ổn được. Tên Nguyễn Hoàng

đó nghĩ mình là ai chứ? Ấm áp với cô, chở che cho cô rồi nói bỏ đi là bỏ đi thế sao? Cô không cam tâm!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(20) Đi

Dan nhìn Hà Anh đi chưa được bao lâu đã về, giỏ xách lại trống không. Y chạy lại chỗ cô rồi kéo cô ngồi xuống chiếc ghế mây ngoài sân.

-Sao thế? Không khỏe à?

Thấy mắt Hà Anh đỏ hoe, y càng thêm lúng túng.

-Hà Anh...

-Nguyễn Hoàng đã đến đây thăm chúng ta đây.

Hà Anh nói, mắt ngập trong nỗi buồn lai láng. Tay Dan toan ôm lấy bờ vai cô sững lại giữa không trung. Dan bần thần nhìn Hà Anh. Hóa ra, cô chưa từng ngưng nghĩ về Nguyễn Hoàng. Y thở dài rồi thẳng người lại cách xa cô.

-Tôi biết.

-Anh biết?

Hà Anh bàng hoàng nhìn Dan.

-Dan? Anh biết?

-Tôi đã thấy anh ta.

-Sao anh không...

-Không phải cô muốn rời xa anh ta sao? Cô phải học cách quên anh ta đi chứ!

Dan lớn tiếng gào lên. Càng làm Hà Anh thất thần. Đây là lần đầu tiên Dan lớn tiếng với cô, cũng là lần đầu tiên Dan nổi giận. Dan ôm trán, y ngược đôi mắt hối hận về phía cô.

-Tôi xin lỗi, Hà Anh. Thật sự tôi không nên quát cô.

Hà Anh quay mặt đi, không nhìn y nữa. Lòng cô bây giờ trăm nỗi tơ vò, cô muốn gặp cái tên không từ mà biệt đó, mắng cho hẳn một trận mới nguôi nỗi bứt rứt này.

Nhưng Nguyễn Hoàng đã đi rồi...

—

-Tướng công, quân y đến chữa cho số lính bị thương rồi ạ.

Nguyễn Hoàng đi dọc khu cắm quân, gật đầu với Liêu phó quân.

-Lần này thương vong nhiều quá, vẫn là nên đánh nhanh thắng nhanh. Người đi nói với ba quân, đêm nay ta ban rượu, nghỉ ngơi một đêm đã. Nhưng không được lơ là cảnh giác.

-Vâng!

Nguyễn Hoàng nhìn viên phó tướng hí hửng rời đi, đi đến đâu nghe tiếng reo mừng của binh sĩ đến đấy. y lắc đầu cười khẽ rồi chấp tay đi dọc các trại. Hôm nay rằm, trăng tròn vành vạnh và tỏa sáng khuất lấp cả những vì sao. Nguyễn Hoàng thở dài, không biết thuộc hạ ở nhà có chăm sóc tốt cho Hà Anh không nữa. Vảng y, không biết bọn chúng có lơ là cảnh giác mà không đi theo bảo vệ Hà Anh hay không...

Bất chợt, một đám binh sĩ đang tụ tập trước lều quân y ha hả cười lớn. Mới có lệnh ban rượu mà đã uống say rồi sao? Nguyễn Hoàng nheo mắt đi lại.

-Cô em xinh đẹp thật đấy! Quân y mà xinh đẹp như vậy, làm ta nhầm thành quân kỹ mất!

-Da dẻ trắng trẻo thật đấy! Haha!

-Lại đây với ta nào!

Nguyễn Hoàng chau mày nhìn một cô quân y bé nhỏ lọt thỏm giữa những nam nhân to lớn đồ sộ. Cô đang thu người về phía vách lều, không cách nào chống trả được.

-A! Cô em bị thương rồi, lại đây ta giúp cho!

Hình như chân cô gái đó chảy máu nhiều. Nguyễn Hoàng nhăn mặt. Đúng là hiệp người quá đáng mà.

-Các người đang làm gì vậy hả?

Nghe giọng nói như sấm dậy của Nguyễn Hoàng, tất cả nam nhân kia đều xanh mặt quay đầu cúi chào, lúng túng nhìn nhau.

Lúc này đám người dạt ra hai bên, Nguyễn Hoàng mới trợn trừng mắt nhìn người con gái bé nhỏ bị dồn vào vách lều.

-Hà Anh?

Hà Anh ngược đôi mắt như lửa cháy nhìn y, ngân ngấn nước. Nguyễn Hoàng không biết có phải mình đang mơ không nữa, y đẩy những nam nhân kia ra rồi tiến lại chỗ cô.

-Hà Anh, sao cô ở đây?

Hà Anh không nói, cô cắn răng nhìn y, cô đang kiềm nén ngọn lửa giận của mình. Thế kỉ 21 cô chưa từng bị xem thường như ở đây.

Nguyễn Hoàng toan dựng cô dậy thì thấy Hà Anh nhắm mắt, đôi chân trần của cô đang rỉ máu. Y chau mày nhìn cô, lo lắng thở dài.

-Lại còn bị thương...

Binh sĩ ngỡ ngàng nhìn chủ tướng thường ngày oanh liệt, mặt như hàn băng vạn năm, hôm nay quả là được mở mang tầm mắt!

Nguyễn Hoàng bế Hà Anh trên tay, cô ngả đầu dựa lên ngực y, im lìm. Y nhìn một lượt. Đám binh sĩ lúi húi cúi người nhường đường.

Nguyễn Hoàng đặt Hà Anh xuống chiếc giường bằng mây trong lều của mình. Giọt nước mắt vẫn hờ hững đậu trên hàng mi cong dài kia. Nguyễn Hoàng bối rối vỗ vỗ lên vai cô.

-Được rồi, ổn cả rồi.

Hà Anh bất ngờ lao vào lòng Nguyễn Hoàng. Cô ôm chặt lấy y đang sững sờ. Nguyễn Hoàng ngập ngừng vòng tay qua người Hà Anh, y thấy mặt mình nóng ran như than đỏ.

-Được rồi, không sao rồi, Hà Anh...

-Ai lại không nói không rằng đã bỏ đi luôn thế chứ hả?

Y khẽ cười nhìn cô gái trong lòng mình, tay vuốt trên mái tóc màu nắng mềm mại.

-Cô nhớ ta sao?

-Ai thèm nhớ anh!

Hà Anh vẫn dán mặt vào lòng y, cô không dám để y nhìn thấy gương mặt đỏ gay lúc này của mình. Vốn định âm thầm giả làm quân y đến tìm Nguyễn Hoàng, lại bị y phát hiện ê chề như vậy rồi. Bất chợt, cô cảm nhận được vòng tay y chặt hơn.

-Sau này đừng đại dột như thế nữa.

Cái tên này, bây giờ lại còn nói năng ầm áp nữa chứ..

-Biết rồi...

-Cũng không cần mạo hiểm đi xa như vậy để tìm ta, ta đi rồi sẽ về mà.

Cô biết chứ! Cô biết y sẽ không bỏ mạng ngoài sa trường. Nhưng mà cô vẫn muốn đến bên y, thấy gương mặt lạnh như núi băng đáng ghét kia..

Nguyễn Hoàng từ từ đẩy cô ra, nhìn xuống bàn chân cô.

-Sao lại đi chân trần thế?

-Lúc này thấy anh nên chạy theo, gấp quá chẳng kịp mang...

Y phì cười rồi đi lại góc phòng lấy một thau nước.

-Anh định...

-Ngồi yên!

Giọng y băng lãnh. Hà Anh nín thình nhìn y khuyu xuống bên mình, vốc nước rửa chân cho cô. Nam nhân thời phong kiến chẳng phải không được phép làm như vậy sao? Nguyễn Hoàng chẳng phải là thiên hạ đệ nhất cao ngạo sao? Thấy cô thảng thốt, Nguyễn Hoàng đằng hắng.

-Chỉ là không muốn vết thương của cô bị nhiễm trùng thôi.

Hà Anh lúc này mới sực nhớ đến vết thương gặp nước đau rát. Cô nhăn mặt nhìn máu và bùn đất trong thau nước.

Nguyễn Hoàng băng bó cho vết thương giữa lòng bàn chân của Hà Anh, y thi thoảng lại ngược lên nhìn biểu cảm của cô, chắc rằng cô không bị đau mới dám quấn tiếp vòng băng nữa.

Hà Anh từ lúc nào đã say sưa nhìn Nguyễn Hoàng, hàng mi của y rất đẹp, dài rũ xuống đôi mắt y. Y cười rất đẹp, nhưng y chăm chú làm cái gì đó lại càng đẹp hơn, một vẻ đẹp rất thuần Việt. Chết mất! Bị hấn mê hoặc rồi sao!

Hà Anh vội lắc mạnh đầu cho những suy nghĩ lệch lạc văng ra.

Bàn chân cô đã được một dải băng trắng quấn quanh rồi. Nguyễn Hoàng đứng dậy, hướng ra cửa.

-Đêm nay cô ngủ ở đây đi, bên ngoài nguy hiểm.

Hà Anh xua tay. Cô nhớ lại hôm đó ngủ xa đám lửa, Nguyễn Hoàng bị muỗi cắn đến mặt mày xanh lét. Cô thấy không nữa..

-Không cần đâu! Dù gì cũng là lều của anh mà! Tôi đi về lều quân y như cũ là được! Bọn họ bị anh dọa như thế sẽ không dám động vào tôi nữa đâu!

-Ta nói cô ở đây thì cô cứ ở đây!

Y lấy lại sự lãnh đạm cố hữu, găm gù với cô. Hà Anh đứng bật dậy, lao về phía cửa.

-Được rồi, anh xem tôi đi lại bình thường rồi này. Tôi về...Á!

Chưa kịp nói dứt câu, Nguyễn Hoàng đã bế thốc Hà Anh lên, hùng hổ đi về phía giường.

-Này! Tôi chưa có bật đèn xanh cho anh đâu đấy!

Nguyễn Hoàng chạy mà nhìn cô giãy đạp, y đặt cô xuống giường. Hà Anh lúng túng nhìn y chống tay cúi sát xuống người mình.

-Này này này! Tôi nói cho anh biết, tôi đến tìm anh với mục đích hoàn toàn trong sáng!

Hơi thở của Nguyễn Hoàng phả trên da mặt Hà Anh làm cô luống cuống chống tay lên ngực y đẩy y ra.

-Nơi này là quân doanh đây, anh làm thế là kì cục lắm! Nguyễn Hoàng!

Cô nhắm nghiền mắt lại. Nguyễn Hoàng phì cười rồi chồm người sang mép giường bên kia với lấy chiếc chăn đắp ngang người cô.

-Đầu óc nghĩ cái gì thế không biết!

Y nhanh chóng rời khỏi giường. Hà Anh mở bừng mắt, xấu hổ muốn độn thổ đi cho rồi.

Hà Anh vén chăn ngồi dậy. Mất mặt quá rồi!

-Thôi tôi về lều..

Nguyễn Hoàng dùng dùng tiến tới. Hà Anh trợn trừng mắt cuống cuồng nép vào vách, thất kinh nhìn y ném thân hình đồ sộ của mình xuống giường, trở mình nằm xoay lưng về phía cô.

-Giờ thì ngủ đi!

Hà Anh bối rối nhìn chàng trai trước mặt. Cái tên này...bệnh thật rồi. Nam nữ đang đêm lại ngủ trên cùng một chiếc giường, đến người hiện đại như cô còn cảm thấy không chấp nhận được!

Nguyễn Hoàng căn răng nhìn ra xa. Đối diện với Hà Anh y luôn thấy mọi quy tắc trước kia của mình trở nên vô dụng. Cô gái này có thể khiến y tùy

tiện đến như vậy.

Hà Anh nuốt nước bọt, cô từ từ nằm xuống, mắt không rời tấm lưng của y. Giữa núi rừng thế này mà không đắp chăn là lạnh chết mất.

-Này...anh không đắp chăn à?

Nguyễn Hoàng vẫn nín thinh. Cô khẽ tiến lại gần y. Nhanh như vậy đã ngủ rồi sao?

Cô lấy chiếc chăn khỏi mình rồi nhẹ nhàng đắp lên người Nguyễn Hoàng. Bất ngờ, y quay phắt lại nắm lấy cổ tay cô. Chưa đầy một khắc đã lật người đè lên trên Hà Anh rồi.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(21) Vịnh?

Hà Anh trợn trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng ngay ở trên thân mình, cổ tay bị y túm lấy giữ chặt. Ánh mắt Nguyễn Hoàng trong đêm tối lại như trăng sao, lấp lánh nhưng lạnh lẽo.

-Này!

Hà Anh cố chống cự, lại thấy ánh mắt y hung dữ hơn. Cô thu người lại như con mèo con, ngoan ngoãn xụ mặt xuống.

-Tôi biết rồi, không đi nữa là được chứ gì.

Lúc này Nguyễn Hoàng mới nới lỏng bàn tay mình đang giữ lấy cổ tay cô. Y hừ lạnh rồi trở người nằm lại chỗ cũ.

-Cứng đầu!

Hà Anh ngẫu nhiên nhìn tấm lưng y rồi chửi thầm, còn vung tay vờ đánh nữa. Bất thành linh, y trở mình quay người về phía cô, Hà Anh vội kéo chăn lên trùm kín mặt.

Nguyễn Hoàng mở hờ mắt, nhìn cô gái nhỏ bé núp trong chăn rồi nhếch môi cười. Sống hai chục năm trên đời đây là lần đầu y để một nữ nhân ngủ cùng giường với mình...

—

Cái lạnh của sương sớm làm Hà Anh bừng tỉnh. Cô giật mình nhớ ra rồi xoay người lại tìm kiếm Nguyễn Hoàng. Nhưng phía bên kia giường lại

trống vắng đến hụt hẫng. Nguyễn Hoàng đi từ bao giờ rồi. Cô đi về phía cửa nhìn ra ngoài trời. Nắng còn chưa lên nữa! Cái doanh trại này đã đi hết không còn một bóng người!

Ở trường cô, tiết học thường bắt đầu khá trễ nên Hà Anh chẳng dậy quá sớm làm gì. Nhưng cái thời này chẳng lẽ người ta thích dậy sớm đến độ mặt trời còn chưa mọc đã kéo nhau đi hết thế này sao?

Hà Anh thở dài lần đường ra con suối cạnh lều quân y để rửa mặt. Nhìn lên chân trời đã xuất hiện những tia nắng ban mai đầu tiên, cô bần thần nhớ những buổi đón bình minh ở Grand Canyon cùng bạn bè, cả Quang Minh. Ở đây chẳng có ai cười đùa cùng cô vô tư như họ. Cô tự nhiên thấy nhớ ba mẹ, nhớ nhà da diết. Ở đây hơn một năm rồi, cuộc sống ở đây cùng với Nguyễn Hoàng, cùng với Dan, cuốn theo những xô bồ làm Hà Anh quên mất mình phải tìm đường về nhà. Sinh ra là một người hiện đại, học để cống hiến cho nền vật lý thế giới mới chính là mục đích lớn nhất của cuộc đời cô. Nghĩ rồi, Hà Anh quyết định bắt tay vào tìm hiểu ngay.

Cô đến đây là do gia tốc trọng trường thay đổi đột ngột. Vậy trước tiên, cô phải thu thập số liệu về gia tốc trọng trường ở đây đã. Hà Anh cần làm một con lắc đơn để có thể đo gia tốc, cô tức tốc chạy vào lều tìm vật liệu.

Căn lều rộng được Hà Anh khám phá gần hết, nhưng chẳng có gì có thể làm dây con lắc. Cái thời này thì cái gì mà có sẵn cơ chứ, cô đành phải đợi thời cơ tự tìm tự chế ra thôi.

Chiếc bàn con giữa phòng đang bày rất nhiều bản đồ, cứ như cách mà người ta zoom out zoom in trên màn hình vậy, đủ các loại kích thước. Trên đó chi chít những cột mốc, những cỗ tự, những hình vẽ. Hà Anh nheo mắt, theo vị trí mà Nguyễn Hoàng đang đánh dấu thì nơi cô đang đứng hẳn là Quảng Ninh. Cô có nên nhờ Nguyễn Hoàng dắt đi vịnh Hạ Long không nhỉ?

Đang miên man nghĩ thì ánh nắng từ rèm che ở cửa bị vén lên khiến Hà Anh nheo mắt. Chẳng biết thế nào mà lại tỏ vẻ mừng rỡ đứng bật dậy, còn cười.

-Anh về rồi?

Nguyễn Hoàng hơi nhếch môi cười. Nhưng y chỉ lặng lẽ đặt chiếc mũ sắt lên chiếc bàn con, gương mặt thoáng ửng đỏ. Từ sau tấm áo choàng đỏ nhung, y luồn tay ra sau thắt lưng lấy ra một bó hoa.

Hà Anh tròn mắt nhìn Nguyễn Hoàng từ từ đưa bó hoa lại trước mặt mình. Cô lúng túng đón lấy rồi lập tức đỏ mặt ngay. Cái tên này hôm nay lại còn tặng hoa!

-Hoa gì thế?

-Làm sao ta biết được.

Hà Anh á khẩu nhìn y, cô phì cười.

-Cô bảo một nam nhân như ta phải thuộc tên các loài hoa sao?

Cũng có lí nì, Nguyễn Hoàng cả đời chinh chiến, biết tên các loài hoa để làm gì. Hà Anh đưa tay chạm lên những bông hoa nho nhỏ, màu xanh tím. Cánh nhìn giống như hoa mai mới nở, li ti, e ấp, rất đáng yêu.

Thấy Hà Anh nâng niu nhìn những bông hoa, Nguyễn Hoàng tự dưng thấy lòng mình nhẹ hẫng đi.

Hà Anh chạy tới chạy lui tìm được một chiếc bình gốm nâu, nhìn không khác chiếc cốc uống nước là mấy. Cô cẩn thận lấy nước sông để cắm bó hoa vào.

-Anh có biết ở chỗ của tôi con trai tặng hoa cho con gái có ý nghĩa gì không?

Nguyễn Hoàng đặt lại giáp lên giá, ngược mắt nhìn Hà Anh, cố giấu sự bối rối.

-Chỉ là thấy đẹp nên nghĩ là cô sẽ thích thôi.

Hà Anh chạy lại chỗ y, lay lay cánh tay y.

-Nếu đã đẹp như vậy, anh dắt tôi ra ngoài chơi đi. Có cái vịnh gì đẹp đẹp ấy.

Trời ạ, cô chẳng biết cái tên vịnh Hạ Long có từ bao giờ.

-Vịnh?

-Phải! Vùng biển này có vịnh mà đúng không?

Nguyễn Hoàng chau mày, chắc có lẽ Hà Anh nhắc đến vịnh Bái Tử Long kì vĩ như tranh vẽ mà ngàn thi nhân cổ kim nhắc đến. Nhưng phủ Vân Đồn này gần ngay Đông Kinh, là đất của nhà Mạc. Dù đã tạm thời chiếm được vùng đất này nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm.

-Không được, đây là bản doanh, đâu thể để cô đi tùy tiện.

Hà Anh xụ mặt xuống. Phải rồi nhỉ, người ta ra đây để đánh nhau, đang có chiến tranh đấy, đâu phải đi du lịch. Hà Anh lại về chỗ ngồi với bình hoa tím.

Nguyễn Hoàng nhìn bộ dạng của cô gái bé nhỏ kia thì tự nhiên lại thấy có chút không đành lòng. Y chẳng hăng rồi đi về phía bàn, giở tấm bản đồ ra. Hà Anh chồm người sang nhìn.

-Ta đang ở phủ Vân Đồn. Ở đây.

Nguyễn Hoàng nhịp nhịp tay lên vị trí tỉnh Quảng Ninh trên bản đồ, sát mép biển. Hà Anh thấy hào hứng lắm, thì ra mình ở sát bên vịnh Hạ Long

như vậy.

-Làm sao cô giả làm quân y mà tới tận đây được?

-À...Chị Ngọc Bảo giúp tôi.

Nguyễn Hoàng thở hắt ra nhìn cô, lắc mạnh đầu, nghiêm nghị nói.

-Đúng là! Chuyện này mà lộ ra là mang họa đấy!

-Biết rồi mà...

Hà Anh lườm y, lại phồng mang trợn má với cô rồi. Còn tưởng tên cọc cằn này biến thành soái ca ngôn tình rồi cơ.

-Vậy còn tên Tây phương, cô bỏ hẵn lại?

-Tôi đâu có bỏ Dan lại, chỉ là sẽ đi một thời gian rồi về mà.

Nói là đến đây tìm y, cuối cùng vẫn đòi về với nam nhân khác. Hà Anh chống cằm nhìn mặt mày cau có của y. Y quay phắt mặt đi né tránh. Cô chồm người đến, nhéo lên má Nguyễn Hoàng.

-Anh có trí tưởng tượng phong phú thật đấy. Lại nghĩ được bao nhiêu thứ trong đầu rồi?

Nguyễn Hoàng tròn mắt nhìn Hà Anh. Cô cũng bất ngờ, trời ạ, cái ánh mắt tròn xoe bờ ngỡ này làm cô giật mình, thật là đáng yêu quá! Sao hẵn ta không sinh ra ở thời hiện đại để sánh vai với idol cường quốc năm châu chứ!!

-Cô đang làm gì vậy?

Hà Anh bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ lệch lạc, cô nhìn bàn tay mình vẫn đang véo má Nguyễn Hoàng, y chưa hết ngỡ ngàng. Hai người như vậy

chắc cũng đã một phút rồi.

-À...

Hà Anh vội rút tay lại. Cô thu người, cố xua đi bầu không khí kì lạ.

-Ở chỗ của tôi, người ta làm vậy để cảm ơn đấy.

-Cảm ơn?

Cô ừ hử rồi lại nghịch những nhành hoa. Nguyễn Hoàng đang hăng rồi đứng bật dậy, đi về phía kệ giáp sửa soạn.

-Mới đó mà anh đã định đi nữa sao?

-Cô mau chuẩn bị đi.

-Chuẩn bị cái gì chứ?

Nguyễn Hoàng lấy chiếc áo choàng đỏ nhung của mình rồi tiến đến, trùm lên quanh người Hà Anh. Cô có hơi bất ngờ, thu mình lại như con mèo nhỏ trong vòng tay y.

-Bên ngoài vẫn còn lạnh.

Y vén phăng tấm màn đi ra ngoài. Hà Anh nhanh chân chạy theo, không kiềm nổi nụ cười trên môi.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(22) Lưu Ly

-Tướng công, người định đi đâu sao?

Liêu phó quân bất ngờ nhìn Nguyễn Hoàng vừa về đến đã vội đi ngay.

-Ta ra ngoài tìm lá thuốc, nữ quân y này sẽ đi với ta.

-Vâng! Người nhớ cẩn thận ạ.

Hà Anh nép mình sau tấm lưng của Nguyễn Hoàng. Y nắm dây cương dắt con ngựa khỏi cổng bản doanh. Đợi quân lính khép cánh cửa gỗ lại rồi, Nguyễn Hoàng mới quay sang Hà Anh đang ngó nghiêng xung quanh.

-Leo lên đi.

Hà Anh dấm nhẹ lên vai Nguyễn Hoàng, cười khì.

-Aigoo, biết là dẫn tôi đi chơi rồi, vậy mà ban nãy còn ra vẻ nghiêm túc!

-Ai gu?

-À...

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng nghếch mặt. Cô vội vã leo lên con ngựa đen tuyền. Nguyễn Hoàng cũng leo lên phía sau, luồn tay qua eo cô nắm lấy dây cương ngựa làm Hà Anh thoáng giật mình.

-Giờ anh đưa tôi đi đâu vậy?

-Đi bán.

Hà Anh ngẫu nhiên giáng khuỷu tay của mình thật mạnh về phía bụng y.

-A!

Nguyễn Hoàng phì cười nhìn cô ôm lấy tay run rẩy.

-Cô không hiểu người ta chế tạo ra giáp để làm gì hả?

Hà Anh quay ra sau cay đắng nhìn cái tên ngạo mạn này. Tức chết mất!

Nguyễn Hoàng chỉ cười rất khẽ rồi huých ngựa thật nhanh. Hà Anh mất đà ngã nhào vào lòng y, khiến cô mặt đỏ như gấc chín mà quên nhìn cả nụ cười mãn nguyện trên gương mặt góc cạnh tuần tú kia.

Liêu phó quân nghe báo thì vội vã chạy về phía cổng lớn, thấy đoàn người đã tiến vào từ lúc nào. Y vội quỳ hành lễ.

-Thần khấu kiến bệ hạ. Bệ hạ vạn tuế.

-Đứng lên đi.

Duy Ninh nhìn quanh, không thấy Nguyễn Hoàng ra tiếp đón liền chau mày.

-Tướng quân đâu?

-Dạ bẩm...

Phó tướng lúng túng nhìn vua, không ngờ lại trùng hợp đến thế. Nguyễn Hoàng vừa đi khỏi Duy Ninh lại vừa vặn đến.

-Không lẽ là không có ở bản doanh?

-Bệ hạ, binh sĩ bị thương trong cuộc giao tranh với tiểu quân Mạc hôm trước, quân y thiếu thuốc cần phải đi hái thêm nên tướng công đích thân đi hái thuốc rồi.

-Đích thân?

-Vâng thưa bệ hạ.

Duy Ninh lập tức cau mày. Trước giờ Nguyễn Hoàng đều không tự mình làm những chuyện nhỏ nhặt này, sao hôm nay lại tự dưng như vậy?

-Đi với ai, đi bao lâu rồi?

-Bẩm chỉ vừa mới đi khỏi, đi cùng với một nữ quân y ạ.

Đáy mắt Duy Ninh tự nhiên lóe sáng, y khẽ nhếch môi. Được lắm Nguyễn Hoàng. Trước mặt nằng nặc đòi tranh Hà Anh với y, sau lưng lại có đàn bà khác.

Để lần này xem người nói thế nào!

Duy Ninh phất áo choàng đi về phía lều chủ soái, ánh mắt lãnh đạm. Viên tướng thở phào như vừa thoát khỏi quỷ môn. Y nôn nóng nhìn về phía cổng bản doanh mở ra ngoài con đường lớn sỏi đá.

Làn gió tươi mát vịnh Bắc Bộ sà vào lòng. Hà Anh từ lúc nào mà dựa hẳn vào người Nguyễn Hoàng. Nguyễn Hoàng cũng từ lúc nào cho phép cô xem mình là chiếc gối êm ái. Mùi hương thảo từ tóc Hà Anh lẫn cùng mùi quế nhẹ nhàng trên người Nguyễn Hoàng, làm không gian trở nên dễ chịu và êm ái. Hà Anh ngẩng đầu lên nhìn chàng trai đang để mình lọt thỏm trong lòng. Vẫn là góc mặt đó, khi y vớt cô lên từ dưới biển Thượng Hồng. Hà Anh mím môi rồi ngưng nhìn y, cô bối rối.

-Đã đến chỗ bán chưa?

-Sắp rồi.

Hà Anh bĩu môi. Lại còn diễn. Nhưng rồi cô nhìn nét mặt cương nghị không thay đổi của y, cô hơi thấp thỏm.

-Này, không phải anh định đem bán tôi thật đấy chứ?

Y không nói, không để lộ một tia cảm xúc.

-Này!

Hà Anh ngồi thẳng dậy, nghiêng người ra sau nhìn vào mắt y. Cô lay lay cánh tay y đang nắm chặt dây cương rồi lay lay.

-Tôi biết là tôi phiền phức, tôi sẽ nghe lời anh mà, anh bảo tôi làm gì thì tôi không cãi nữa. Này...

Ánh mắt Nguyễn Hoàng dịu dàng đi, như hồ băng tan chảy vậy. Y ấm áp nhìn cô gái bé nhỏ đang lo lắng không yên. Một tay y buông dây cương ra, xoa đầu cô.

-Đầu óc để nghĩ cái gì thế không biết!

Hà Anh nghếch ra. Đầu óc cô được khen là thiên tài vật lý đấy nhé! Cô biết mình bị trêu rồi, hất tay y ra rồi ngồi ngả người về phía trước cách xa y. Nguyễn Hoàng phì cười nhìn điệu bộ của cô rồi túm lấy vai cô đẩy vào lòng mình.

Từ phía cú ngọn đồi thoải kia, một đường xanh xanh nơi trời đất gặp nhau hiện ra trong tầm mắt. Hà Anh à lên rồi chồm người thẳng dậy, cổ trông ra xa, nơi vịnh Hạ Long đẹp hùng vĩ và tráng lệ như một bức thiên họa. Chính là vịnh Hạ Long mấy trăm năm sau được cả thế giới công nhận là kì quan thiên nhiên, được mấy ngàn đời thi nhân ca tụng. Kia là mặt nước xanh không rõ đâu là trời đâu là biển, là hàng vạn hòn đảo lớn nhỏ rải rác

khắp cả vịnh bao la, ngập trong sương ảnh. Người Việt Nam ơi, có biết Hạ Long năm trăm năm trước của ta đẹp thế nào không? Không có bàn tay con người, không có rác thải trôi nổi, thậm chí ngay lúc này còn không có lấy một tàu thuyền qua lại, làm khung cảnh trở nên hoang sơ mà vẫn kì vĩ đến trăm trờ.

Con ngựa theo con đường mòn đến một gò đất nhô ra, nhìn toàn cảnh vịnh Hạ Long đang ngập trong những tia nắng mới.

Nguyễn Hoàng dìu Hà Anh xuống ngựa, chăm chú nhìn biểu cảm thích thú và mãn nguyện của Hà Anh. Ban nãy khi nghe không được đi đây đi đó thăm thú, ánh mắt cô đã thất vọng đến nhường nào, làm y thấy không nổi. Y đang hăng.

-Đây là vịnh biển mà cô nói?

-Phải, tôi từng nghe người ta ca tụng rất nhiều, nhưng đây là lần đầu được thấy đấy!

Hà Anh đã từng đến vịnh Hạ Long rồi, nhưng từ lúc cô còn nhỏ lắm. Tất nhiên cảm nhận cái đẹp cũng khác ở thời trung đại vẫn còn nguyên sơ này.

-Đây là vịnh Bái Tử Long.

-Ồ!

Thì ra lúc trước tên là Bái Tử Long cơ. Nguyễn Hoàng chấp tay sau lưng, chỉ ra phía xa kia.

-Người ta kể rằng, ngày xưa giặc sang quấy nhiễu nước ta, trời cho rồng xuống hạ giới giúp dân ta đánh giặc. Lúc rồng xuống trần thấy thuyền giặc vừa tới liền nhả châu ngọc dựng tường thành ngăn thuyền giặc. Sau khi đánh tan giặc rồi, rồng thấy thiên nhiên nơi đây trù phú nên không muốn về trời nữa. Nơi rồng đáp xuống là đây.

-Vậy chẳng phải nên gọi là Hạ Long sao?

Nguyễn Hoàng phì cười nhìn Hà Anh. Còn muốn thay đổi cả tên địa danh nữa sao?

-Phải, cô muốn gọi sao cũng được.

Hai người dắt ngựa đi dạo dọc con đường men theo ngọn đồi nhìn ra vịnh. Không có máy chụp ảnh cũng chẳng có điện thoại, chán thật! Cô muốn ghi hết lại những vẻ đẹp hùng tráng của thiên nhiên nơi này. Cô chưa từng nghĩ mình có thể được nhìn ngắm đất nước mình năm trăm năm cách thời cô sinh ra. Hà Anh nhìn chàng trai trẻ bên cạnh. Cũng hoàn toàn chẳng ngờ được, cô lại có thể thích một chàng trai cách cô năm trăm năm tuổi. À, lẽ một năm!

Và chỉ là thích thôi, cảm nắng thôi. Cô tin là vậy. Chắc là chỉ đồ gục trước gương mặt kia, cử chỉ kia mà thôi...Sẽ có lúc cô tìm ra quy luật của lỗ hổng thời gian, để mà trở về thế kỉ 21.

Bất chợt, Hà Anh nhìn về phía thân cây to kia, dưới gốc cây cơ man là những nhành hoa tím nho nhỏ.

-Ơ, kia có phải là mấy cành hoa anh hái cho tôi không?

Nguyễn Hoàng nhìn cô rồi y chẳng hăng, nắm lấy cổ tay cô. Hà Anh trừng mắt nhìn bàn tay dịu dàng của Nguyễn Hoàng. Y không còn mạnh bạo lời cô đi xông xộc nữa. Càng tiếp xúc với Nguyễn Hoàng, cô mới thấy thật ra tên con trai này không hẳn là cộc cằn gia trưởng như cô đã nghĩ. Hẳn có gia cảnh đáng thương, tuổi thơ đáng thương, có lẽ hẳn chỉ đang cố che đi cái sự đáng thương với người đời mà thôi. Đàn ông có ai muốn người ta nhìn mình bằng ánh mắt thương cảm đâu chứ?

Hà Anh chạy theo dải chân dài rộng của Nguyễn Hoàng, hướng đến con dốc thoải kia. Trước mắt cô hiện ra cả thung lũng xanh mướt và ngào ngạt

hơi thở núi rừng, điểm trên làn cỏ xanh vẫn còn vương sương sớm, những bông hoa tím xanh phủ mình trong ánh nắng ban mai. Cả một vùng trời rợp những gam màu xanh mượt và mát mắt, khiến Hà Anh thấy mình không hề oán giận khi bỗng nhiên lạc về quá khứ, lạc về nơi đây.

Cô vụt tay khỏi Nguyễn Hoàng, chạy ào xuống dưới đồi. Chiếc áo choàng nhung đỏ trên người Hà Anh càng khiến khung cảnh thêm rực rỡ, phảng chiếu nơi đáy mắt Nguyễn Hoàng. Y mím môi nhìn người con gái bé nhỏ với nước da trắng muốt, mái tóc màu nắng dịu dàng xoa trên lưng, đôi môi màu anh đào cong cong và đôi mắt cười tí. Y đặng hăng, tay vo nắm đấm nện nhẹ lên ngực trái mình.

-Nguyễn Hoàng, anh mau xuống đây đi.

-Một mình cô chơi là được rồi.

Cô gái này! Có thấy nam nhân nào lại đùa giỡn với hoa không chứ? Đã vậy y cũng chẳng phải là người bình thường.

Hà Anh bĩu môi, cô mặc kệ, thỏa sức chạy về phía giữa cánh đồng. Sương sớm chạm vào da thịt cô mát lạnh, khiến tâm trạng của Hà Anh vốn đã vui vẻ lại càng thoải mái hơn.

Nguyễn Hoàng cắn răng nhìn Hà Anh chạy khắp nơi. Y thật ra cũng khao khát được tự do là chính mình, từ lâu y đã phải ép mình vào cái khuôn khổ gia giáo ấy, phải ra dáng con của Thái tổ Nguyễn Kim kia mà...

Bất chợt, Hà Anh vấp phải tảng đá ẩn dưới bụi cây, ngã nhào xuống đất. Nguyễn Hoàng hốt hoảng lao xuống chỗ cô.

Hà Anh lồm cồm bò dậy, nhìn hai bàn tay mình đã chảy máu. Nguyễn Hoàng chạy đến, lo lắng nhìn vết trầy xước lấm lem.

-Đã nói là đừng có chạy nhảy mà!

-Anh có nói đâu! Anh bảo tôi một mình đi chơi mà.

Nguyễn Hoàng á khẩu nhìn cô rồi cúi đầu cô đứng dậy, cẩn thận nhìn xuống chân cô.

-Chân có làm sao không?

-Không đâu, ngã có tí mà.

Hà Anh giấu hai bàn tay vào trong tay áo, cô leo lên dốc để rời khỏi thung lũng. Đi lâu như vậy rồi, cũng nên để Nguyễn Hoàng về lại bán doanh, không thì nguy mất. Nguyễn Hoàng gọi con ngựa lại, lấy một bình nước. Y nắm lấy cổ tay Hà Anh rồi rửa vết thương cho cô. Cả một công đoạn, y không hé môi lấy một lời. Nhưng thật ra Hà Anh thấy, những lúc như thế này lại khiến cô thấy y hết sức tình cảm. Chẳng bằng lời nói, mà bằng hành động kia.

-Về thôi.

Hà Anh gật đầu, lưu luyến nhìn những bông hoa màu tím kia.

-Nếu thích nó như vậy thì cô đặt tên cho nó đi.

-Tôi được đặt tên cho nó sao?

-Dù gì cũng chỉ có hai chúng ta biết cái tên đó, cô muốn gì mà chẳng được.

Nguyễn Hoàng đã leo lên ngựa, y đưa tay đỡ lấy Hà Anh ngồi vào vị trí phía trước mình. Cô đỏ mặt nghe đến ba từ 'hai chúng ta'.

-Tôi đâu biết đặt tên gì cho hay...

Thật ra trong đầu cô đã nghĩ ra một cái tên rất hay, của loài hoa cô hay thấy mẹ cắm ở bình, hoa thạch thảo. Vì nó nhỏ bé và yếu ớt nhưng vẫn đẹp

và kiên cường vô cùng.

-Thấy cô không nở xa nó như vậy, ta đặt nó là lưu ly.

-Lưu ly?

Hà Anh xoay đầu, bắt gặp ánh mắt chan chứa của Nguyễn Hoàng. Cô bần thần trong giây phút đó, khi ánh mắt hai người gần kề nhau. Hà Anh bối rối quay đi.

-Vậy cứ gọi nó là lưu ly đi.

Hoa lưu ly, chẳng phải là loài hoa forget me not hay được ca tụng sao? Chẳng lẽ Nguyễn Hoàng chính là người đã đặt tên cho nó? Lưu ly... Cái tên đẹp thật, nhưng sao thoáng mùi bi thương.

Con ngựa xuôi đường cũ về đại bản doanh. Suốt chặng đường Hà Anh chẳng nói thêm được câu nào cả, trong đầu cô chỉ văng vẳng hai từ lưu ly mà thôi.

Bất chợt, Nguyễn Hoàng giật mạnh dây cương ngựa. Con ngựa hí lên rồi dừng lại, đạp chân lộp cộp. Hà Anh khó hiểu quay sang nhìn đôi mắt tối hằm đi của Nguyễn Hoàng, cả cái nhú mày lo lắng.

-Sao thế?

Nguyễn Hoàng không đáp, y bện nhìn khói hiệu đen đang thả lên từ phía ngọn núi sau đại bản doanh.

-Nguy rồi!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(23) Binh Bién

-Sao thế?

Hà Anh hết nhìn y lại nhìn về phía cột khói cao.

-Cháy sao?

-Quân Mạc chiếm được bản doanh rồi. Ta rút về sau núi.

Hà Anh trừng mắt nhìn về phía đó. Trời ạ, cô về quá khứ không bao lâu, đã trực tiếp rơi vào loạn lạc rồi.

-Bây giờ anh định làm gì?

-Phải đến gặp Liêu phó quân ở ngọn núi phía sau kia.

-Làm sao được, chắc chắn bọn họ đã phong tỏa chân núi rồi!

Điều này chính là điều Nguyễn Hoàng lo sợ. Y nghiên răng, tay nắm chặt dây cương. Phải tương kế tựu kế thôi. Không cách nào một mình y lọt qua được cả đạo quân đó. Nếu có lọt qua được cũng khó toàn mạng, còn có cả Hà Anh nữa.

Hà Anh đột nhiên nhảy xuống ngựa. Cô lục tìm trong túi quân y của mình. Nguyễn Hoàng cũng leo xuống, trăn trăn nhìn cô.

-Anh cởi giáp ra đi, rồi giấu vào bụi cây.

-Cô định làm gì?

-Ta phải trà trộn vào trong bản doanh.

Nguyễn Hoàng lập tức cau mày. Trà trộn? Sao cô gái này có thể nghĩ ra kế liều lĩnh đến như thế?

-Tôi và anh sẽ giả làm quân y, được lệnh đi hái thuốc rồi mới về đến. Bọn chúng cũng là lính, nhất định không hại quân y.

Nguyễn Hoàng trầm ngâm nhìn Hà Anh, y không biết nên nghe theo cô thế nào nữa.

-Anh đâu có sự lựa chọn nào khác? Nguyễn Hoàng?

Phải, y đang bị dồn vào chân tường rồi. Cả binh lính và phó tướng của y đều bị dồn vào chân tường rồi.

Nguyễn Hoàng giương cặp mắt tin tưởng nhìn Hà Anh rồi lặng lẽ cởi bỏ giáp.

Hà Anh cũng cởi chiếc áo choàng đỏ nhung, cuộn quanh giáp rồi tìm một bụi cây rậm rạp rồi giấu vào. Cô lại lục tìm thấy chiếc băng tay quân y của mình rồi lấy ra quấn lên tay Nguyễn Hoàng.

-Thế còn cô?

-Tôi mặc đồng phục của quân y mà, không cần lo.

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng một lượt, rồi cô cúi xuống lấy đất lên hai tay. Cô kiễng chân trây trét đất bùn lên mặc Nguyễn Hoàng. Y thấy cô khờ sở nhón chân bèn cúi người xuống. Hà Anh lăm bắm.

-Phải trây thêm tí nữa, nhìn anh xuất chúng thế này ai lại tin là tên sai vặt chứ?

Gần sát Hà Anh thế này, Nguyễn Hoàng càng đỏ mặt. Cô vừa mới khen y sao? Dẫu như không đúng hoàn cảnh lắm, nhưng mà cô vừa khen y...

Hà Anh gật gù nhìn thành quả rồi chạy lại hái một mớ lá cây các loại, nhét hết vào chiếc giỏ của mình. Cô đi lại trước mặt Nguyễn Hoàng, hít một hơi thật sâu.

-Hãy diễn tốt vào nhé.

Nguyễn Hoàng không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Hà Anh thở dài rồi gật đầu cười khẽ, cô quay lưng đi.

Y nắm lấy cánh tay Hà Anh giữ lại.

-Ta tin ở cô.

Tên lính trên gác canh nheo mắt nhìn hai người một nam một nữ dắt con ngựa đi lững thững về phía cổng lớn. Y lớn tiếng gọi tên lính gác ở phía bên kia.

-Có người!

Hà Anh bất giác thấy tay mình run lấy bầy. Thật ra trên phim cô thấy rất nhiều, nhưng ngoài đời lại càng đáng sợ và dễ mất bình tĩnh hơn. Phim là giả nhưng ở đây tính mạng cô là thật!

Bất chợt, bàn tay to lớn sần sùi của Nguyễn Hoàng bao bọc lấy tay cô, cố kiềm lại những cơn run rẩy.

-Các người là ai?

-Chẳng lẽ các anh quên rồi sao? Lúc này tôi vừa mới xin ra ngoài hái thuốc?

-Có mắt thì tự nhìn lấy đi! Mạc đế đã chiếm cứ nơi này rồi! Bọn ta là quân Mạc!

Hắn nheo mắt nhìn Nguyễn Hoàng vác giỏ thuốc sau lưng, đầu quấn khăn nâu, mặt lấm lem bùn đất. Hà Anh nuốt vội sự sợ hãi vào trong, cố giương cặp mắt bình tĩnh nhìn tên lính.

-Quân Mạc thì quân Mạc, cũng chỉ là người, cũng bị thương, chẳng lẽ không cần quân y sao?

Hắn ta trầm ngâm. Một lát sau, Hà Anh nghe tiếng nói từ bên trong vọng ra.

-Cho vào đi!

Cánh cửa đồ sộ được mở ra. Lòng Hà Anh như bị bóp nghẹt vậy, cô tiến từng bước vào trong. Cô phải bình tĩnh, còn phải che đậy thân phận của Nguyễn Hoàng.

Một viên tướng đứng đấy, ánh mắt có phần hiền hơn những người lớn tuổi có chức có quyền mà cô từng gặp từ khi đến đây. Rõ ràng là trông ông ấy hiền từ hơn Nguyễn Kim. Nhưng tiếc thay ông là tướng nhà Mạc, nhà Mạc sớm muộn cũng diệt vong.

-Cô nói rất hay, Quân Mạc hay quân Lê đều là người, đều bị thương cần được cứu chữa, Mong cô hãy cố hết sức.

-Cảm ơn ông.

Cô cúi đầu. Ông ta ngược cặp mắt già dặn sang Nguyễn Hoàng, tự nhiên nheo sát lại.

-Vị đây cũng là quân y?

-Là trợ tá của tôi.

Ông nhìn Nguyễn Hoàng từ trên xuống dưới lấm lem, lại đeo giỏ thuốc đầy những lá phía sau rồi gật gù. Nguyễn Hoàng cúi gằm mặt, không để ông ta nhìn thấy mặt y. Dù y chưa có nhiều lần giao tranh, tướng nhà Mạc chắc chưa thấy mặt mũi y nhiều nhưng sợ là ông ta rất có thể sẽ nhận ra y. Hà Anh thấp thỏm nhìn biểu cảm kia, chắc không phải là tiêu đời rồi chứ?

Bất thành linh, ông ta tuốt gươm. Hà Anh giật mình lùi ra phía sau. Nguyễn Hoàng đỡ lấy cô suýt ngã xuống, gương cặp mắt trống rỗng nhìn ông ta. Hà Anh vội đứng thẳng dậy, nghênh mặt.

-Tuốt gươm đối phó với những kẻ nửa chiêu võ cũng không biết, ông có còn là tướng quân không vậy!

Nguyễn Hoàng nhìn nữ tử trước mặt, sao có thể can đảm đến thế, dù bàn tay cô đang run bần bật kia. Viên tướng kia bật cười lớn rồi tra lại gươm vào bao.

-Đúng là khí phách! Ta chỉ đang thử người, nếu là kẻ luyện võ nhất định sẽ ra đòn thủ thế, tên nam nhân mặt đất kia sẽ biết có phải là quân y hay không? Xem ra ta đã đề phòng quá rồi, hai người về cứu chữa cho quân lính đi.

Quân y còn được vị trưởng quan và vài nam quân y, nữ nhân đều được đưa chạy đi hết rồi. Họ thấy Hà Anh và Nguyễn Hoàng thì thất kinh, nhưng không dám gọi tiếng tướng công, sợ bại lộ thân phận của y. Nguyễn Hoàng ngồi phịch xuống giường mây, nhìn sang Hà Anh đang đứng ở cửa lều hé màn trông ra ngoài. Y thở dài, lần này không có kế của Hà Anh, y chắc chắn thảm rồi. Y cũng không ngờ cô gan góc và mạnh mẽ đến như vậy. Cô đã bảo vệ y.

Hà Anh buông tấm rèm xuống, chạy lại chỗ Nguyễn Hoàng.

-Bọn lính canh chừng chúng ta rất kĩ, chỉ có thể quanh quẩn ở đây thôi.

-Một hai hôm chúng sẽ tự động giãn quân thôi, miễn ta đừng gây động tĩnh.

Cô gật mạnh đầu. Tự nhiên cô thấy mình thật thành tựu. Không biết Quang Minh sẽ nghĩ thế nào nếu biết cô đã từng cứu nhân vật nghiên cứu của anh ấy.

-Cô...không sao chứ?

Hà Anh bất giác nhìn về phía Nguyễn Hoàng. Y ngấp ngừng nói. Cô à lên rồi nhìn bàn tay mình.

-Không sao đâu, tôi đi rửa vết thương chút mai là đóng vảy liền thôi. Cũng không có gì nghiêm trọng mà.

-Cảm ơn cô.

Nguyễn Hoàng nói, dứt khoát và dịu dàng. Y dang hăng rồi đứng dậy đi về phía bàn. Hà Anh nhìn theo, phì cười. Hình như, hắn đã bớt sĩ diện một chút rồi.

Liêu phó tướng chạy vào một hang động lớn, thực chất là một đường hầm che bởi một tấm phen lợp lá cau. Bên kia đường hầm là một thạch cốc bao la, trên đỉnh là giếng trời soi sáng đến từng góc ngách. Duy Ninh đang ngồi ở một tầng đá trên cùng.

-Bệ hạ, đã có tin của tướng công.

-Hắn còn sống chứ?

Y rời mắt khỏi chiếc bản đồ, nhìn viên tướng.

-Dạ bẩm, tướng công đã trà trộn vào quân y, tính mạng được bảo toàn. Tướng công đi khuân nước đã gặp người của ta lên xuống.

-Khanh nói lúc sáng hẵn rời đi cùng một nữ quân y?

-Vâng ạ.

Duy Ninh gật gù, hóa ra lại có thể tương kế tựu kế như vậy. Lại còn xông thẳng vào hang cọp, quả là liều lĩnh.

Hà Anh cả ngày phải quần quật chạy việc cho những quân y khác, thật ra họ đều đã biết Hà Anh không phải là quân y thật nên chỉ sai cô đi lấy nước và sắc thuốc thôi. Nguyễn Hoàng cũng đỡ đần cô rất nhiều. Y luôn giành đi lấy nước, một phần là để dễ bề liên lạc với Liêu phó quân trên núi kia.

Hà Anh chạy lại chỗ Nguyễn Hoàng, túm lấy tay y.

-Này, anh liên lạc với họ cũng phải cẩn thận một chút. Bọn người kia dè chừng anh lắm. Với lại, vác nước lâu lâu cũng phải giả vờ mệt, đừng quên là anh không biết võ đấy.

Nguyễn Hoàng chỉ lẳng lặng gật đầu. Giả vờ gì chứ, cả ngày khiêng nước y sắp tê liệt hai vai mình rồi đây. Hà Anh toan chạy đi thì Nguyễn Hoàng nắm lấy cánh tay cô giữ lại. Y ngập ngừng nói, mắt không nhìn cô.

-Cô cũng phải cẩn thận, bọn nam nhân đó không bị ta cảnh cáo, chắc chắn không để cô yên.

Hà Anh cười khẽ, hẵn còn đang quan tâm cô cơ đấy. Cô lại đưa tay nhéo má Nguyễn Hoàng, khiến y lại bần thần sửng sốt.

-Hôm nay còn biết lo lắng cơ đấy, không biết tên cao ngạo sĩ diện những ngày ở Nghệ An kia đi đâu mất rồi.

Nguyễn Hoàng bối rối quay đi, ánh mắt lúng túng. Quả thật những ngày tháng đó y đối xử với cô cũng đâu có tồi chứ...

Đêm lại đến, đêm thứ năm Nguyễn Hoàng giả làm quân y, đêm thứ năm bản doanh thất thủ mà vẫn chưa có chi viện quân đến, chắc là quân Mạc phong tỏa chân núi rồi, nội bất xuất ngoại bất nhập. Nguyễn Hoàng cời y phục quân y treo lên giá, thẩn thờ ngồi lên giường nhìn ra xa. Phải làm sao để có thể đưa thư cho quân của bản doanh ở phía Bắc, làm sao để có thể giải vây cho Liêu phó quân? Trước khi bọn chúng đưa quân thêm tới, y nhất định phải giải được thế kiềm này!

Bất ngờ, Hà Anh vén màn bước vào. Thấy y cời trần, Hà Anh mím môi. Tay cô bê một mâm dược liệu. Nguyễn Hoàng lúng túng nhìn cô, chân chôn chặt dưới sàn không nhúc nhích được.

Hà Anh đặt mâm thuốc xuống, cầm lên một mảnh gạc nhỏ thoa đầy thứ thuốc xanh đặc, thơm mùi bạc hà.

-Anh cả ngày khuôn vác rồi, chắc đau nhức lắm.

Nguyễn Hoàng lập tức nhìn Hà Anh, ánh mắt tự nhiên dao động. Thứ thuốc mát diêu đó áp lên vai y, làm y cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Y nhìn từng cử chỉ của Hà Anh, đã dịu dàng hơn lúc cô băng bó cho y lúc còn ở Tây Đô.

-Còn đau chỗ nào nữa không?

Y lắc đầu quả quyết. Cô thở dài.

-Đau thì nói là đau, khi đau không cần sĩ diện.

Nguyễn Hoàng nhìn đôi mắt nghiêm khắc của Hà Anh, y cắn môi rồi chỉ lên bắp tay mình.

Thứ thuốc mát rượi này là công thức của vị trưởng quan, cô chỉ biến nó thành dạng nguyên thủy của thuốc dán cơ thôi. Có điều thuốc này không dính lên da, cô chỉ còn biết dùng băng trắng quấn cố định lại.

-Không cảm ơn tôi sao?

Nguyễn Hoàng đăng hăng.

-Cảm ơn cô.

-Aigoo xem cái điệu bộ miễn cưỡng của anh kia. Mau đi ngủ đi, sớm mai còn phải nghĩ cách.

Nguyễn Hoàng nhìn Hà Anh trân trân. Mấy ngày qua cô bảo vệ y nhiều lắm, cô sợ y bị bại lộ mà không dám sợ hãi nữa kia. Người con gái này quá thật quá đáng quý.

-Nhưng mà...ai gu là gì thế?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile

www.dtv-ebook.com

(24) Người Mới Đến

Tiếng chân ngựa gõ mạnh mẽ trên nền đất làm Hà Anh bất an. Cô ôm một giỏ lá thuốc đi về phía cổng bản doanh. Đúng như Nguyễn Hoàng lo sợ, quân Mạc kéo đến đây thêm rồi. Cô tiến lại gần, thật ra cũng không đông lắm, chỉ là một đạo quân thôi. Không xong rồi, đây có thể là tướng cao hay gì đó, nhìn con ngựa được trang hoàng lộng lẫy kia đi. Phải báo cho Nguyễn Hoàng biết! Hà Anh cắn môi rồi quay người lao thẳng đi.

-A!

Cô đâm đầu vào một cái gì đó, rất mềm cũng rất cứng. Hà Anh mất thế loạng choạng ngã ra sau. Nam nhân kia lao đến đưa tay đỡ Hà Anh vào lòng.

-Không sao chứ?

Chất giọng này ôn nhu và ấm áp quá! Khác hẳn với sự lạnh lẽo của tên mặt sắt kia. Hà Anh ôm trán, ngược nhìn thanh niên kia.

Trời ạ, lại một soái ca cổ đại nữa xuất hiện sao? Người này lại vô cùng thanh tú, nước da có phần sáng hơn những nam nhân thời này, chắc là công tử quyền quý, hoặc là một tướng quân cao sang, nhưng nhìn rất nhỏ tuổi. Trông còn trẻ hơn Nguyễn Hoàng nữa! Y đang nhìn Hà Anh, giữ cô trong vòng tay mình. Đôi môi kia quả là ma mị, cả đôi mắt một mí kia nữa! Tên này, nét đẹp của hẳn lại rất Hàn Quốc!

Cô lúng túng rời khỏi vòng tay y, cúi đầu vội.

-Xin lỗi anh..

-Được rồi. Cô là quân y sao?

Y nhìn băng tay trên tay cô rồi mỉm cười khẽ. Tên này cười, lại có lúm đồng tiền duyên lắm. Hà Anh thật không biết thời này đàn ông lại có thể đẹp đến như vậy. Chỉ là không cao cỡ những anh cầu thủ bóng rổ, nhưng họ đều là những kẻ chinh chiến, từ nhỏ đã luyện võ nên cũng không thấp bé như đa phần người Việt cổ xung quanh.

-Vâng.

Thấy Hà Anh vẫn ngược mặt nhìn mình mà chẳng e dè như những kẻ khác, nam nhân kia tỏ ra thú vị nhìn cô.

-Thế quân y của quân Lê được phép nhìn thẳng vào chủ tử như vậy sao?

-Sao?

Hà Anh tròn mắt nhìn y. Y lại bật cười.

-Ta đùa đấy, cô về làm việc đi.

Nói dứt câu, nam nhân kia dời bước đi khỏi. Đoàn người phía sau cũng đi theo. Cô chau mày, sao cô có cảm giác, tên này không phải là kẻ tầm thường.

—

-Bệ hạ, người đã đến.

Viên tướng già cúi đầu chào nam nhân kia. Y phất tay, cười hiền.

-Tướng quân không cần đa lễ như vậy.

-Bệ hạ, người đích thân đến đây là có chuyện chi cần chỉ giáo?

-Trẫm nghe nói, vua Lê cũng đang ở đây.

Y ngấu nghiến nói, ánh mắt sắc lạnh nhìn viên tướng.

-Vua tôi nhà Lê đều đã chạy lên núi rồi thưa bệ hạ. Thần cũng đã bao vây chân núi.

-Tướng quân của đại quân này là ai?

-Bẩm, là Hạ Khê Hầu Nguyễn Hoàng, con thứ của Nguyễn Kim.

-Có bắt được hãn không?

Viên tướng trầm ngâm một lúc rồi cúi đầu rất khẽ.

-Không bắt được ai trong số những viên tướng đó thưa bệ hạ. Bọn chúng chống trả quyết liệt, ta chỉ giữ lại được quân y và quân lương thôi.

-Quân y...

Y nghe nhắc đến, đôi môi không giấu được nụ cười khẽ. Nữ nhân xinh đẹp với mái tóc màu nắng và làn da trắng như tuyết đó, quả là hiếm có.

-Vậy, bệ hạ, người định xử lí quân Lê thế nào?

-Có vua Lê ở đó, ta giữ làm con tin, uy hiếp Nguyễn Kim.

-Bẩm, chừng nào Lê Duy Ninh còn chưa lộ diện, ta đâu thể lấy cơ uy hiếp con người mưu mô xảo quyệt như Nguyễn Kim.

-Mạc Phúc Hải ta còn sợ gì tên cáo già ấy nữa! Dầu có phải nhờ từng cọng cỏ của ngọn núi đó, cũng phải tìm được vua Lê về đây cho ta!

Viên tướng già cúi đầu tuân mệnh. Nam nhân kia vẻ mặt bỗng tự dưng trở nên lãnh khốc vô tình. Phải, Mạc Phúc Hải sinh ra làm vua nhưng có nhiều kẻ lại không phục làm tôi. Một núi không thể có hai hổ!

Hà Anh bưng một hộp thuốc vào lều của chủ soái. Mới mấy đêm trước nơi này vẫn là còn là lều của Nguyễn Hoàng. Cô đưa mắt tìm kiếm xung quanh, cô được hạ lệnh phải đến băng bó cho chủ tướng.

-Đến rồi à?

Hà Anh giật mình, nhìn về phía bóng đen đang đứng bên kệ bàn đồ.

-Sao anh không thắp đèn lên?

-Ta quen rồi.

Tự dưng, Hà Anh thấy có sự mất mát trong câu nói tưởng chừng vô vị đó. Có ai mà quen với bóng tối cơ chứ.

Bất chợt, Hà Anh trợn trừng mắt, đừng nói cô hẳn là ma cà rồng. Cái thời này thì không có gì là không thể!

-Anh...anh ra đây để tôi băng bó này...

Y rời khỏi màn đêm, gương mặt tuấn tú dần hiện ra trong ánh sáng mờ nhạt hắt qua tấm màn cửa. Hà Anh vẫn chưa thể gạt bỏ được giả thiết trong đầu. Làn da trắng, nét đẹp ma mị nữa. Có khi hẳn đã mấy ngàn năm tuổi rồi cũng nên!

Nhìn Hà Anh, y cười dịu dàng. Hà Anh thầm mắng trong lòng, rõ ràng là đang câu dẫn con gái nhà người ta. Cô dám chắc hẳn đã đi khắp nơi dùng nụ cười này để mê hoặc biết bao thiếu nữ rồi. Rất may, cô rất tinh táo!

-Để tôi đi thắp đèn, anh ngồi xuống đó đi.

Nam nhân phát tà áo đen tuyền ngồi xuống. Mặc y phục đen càng tôn lên nước da sáng rỡ của y, khiến cho Hà Anh nghi ngờ tên này không biết có

phải là con cháu gì bên Cao Ly gửi sang không? Căn lều bỗng chốc sáng lên, Hà Anh lúc này mới dám đến gần y.

-Anh bị thương ở đâu vậy?

-Cô tên là gì?

-Sao?

Hà Anh hơi nghếch mặt. Tên này rõ ràng là tên chuyên tán tỉnh phụ nữ rồi, nhìn cái cách hăn âu yếm nhìn cô xem!

-Hà Anh. Còn anh?

-Ta không nói đâu.

Y lại cười, nụ cười ma mị quyến rũ đấy.

-Vậy tôi phải gọi anh là gì?

Y giương ánh mắt thú vị, chống tay lên cằm nhìn cô. Trước giờ nữ tử gặp y đều gọi y là bệ hạ, là ngài, không thì là tướng công. Cô gái này lại còn muốn gọi y bằng tên sao?

-Thôi được rồi, cô gọi ta là Phúc Hải đi.

-Phúc Hải.

Cô gọi. Sao cái tên này cô thấy rất quen. Chắc là lúc đọc về Nguyễn Hoàng cô đã từng thấy qua, chắc là tướng. Nhưng mà y theo phe Mạc, đến cuối cùng cũng sẽ thất bại thôi. Tiếc một nam tử như hoa...

-Sao cô lại thờ dài?

-Không có gì đâu. Anh bị thương ở đâu thế?

-Ở đây này.

Phúc Hải dấm lên ngực mình.

-Này! Anh không đau hả?

Hà Anh hốt hoảng đưa tay toan giữ lấy y. Cái tên này tự nhiên lại tự dấm mình? Ở chiến trường bị đánh chưa đã hay sao?

-Có hề gì chứ?

Có hề gì so với nỗi đau trong tim y?

-Được rồi, chỉ cần là vết thương thì đều có thể xoa dịu được, dù có chảy máu hay không.

Phúc Hải nhìn Hà Anh ngây ngô nói. Cô gái này chẳng biết thế nào là nỗi đau của y, nhưng lại có thể tự tin mình có thể chữa lành cho y.

-Nếu cô chữa lành được, ta sẽ ban thưởng.

-Gì mà không chữa được cơ chứ? Vết thương ngoài da tôi có thể không chữa được nhưng mấy việc như làm bác sĩ tâm lý, tôi làm được tất!

-Bác..sĩ?

-À...

Hà Anh mím môi, ngồi xuống chiếc ghế cạnh Phúc Hải.

-Ý tôi là, những chuyện như lắng nghe tâm tư và chia sẻ với người khác, tôi có thể giúp anh.

Phúc Hải cười khẽ, đưa mặt lại gần Hà Anh. Cô hơi ngả người ra sau né tránh.

-Nhìn cô, chắc là chưa từng nếm trải nỗi đau của ta đâu.

-Anh chưa nói thì làm sao chắc chắn được?

-Cô từng đánh mất người thân chưa?

-Tất nhiên là rồi. Ông nội tôi vừa mất năm ngoái.

Phúc Hải nhìn ánh mắt cương nghị của Hà Anh, y thu lại nụ cười chế giễu, gương mặt dấy lên nỗi hối hận.

-Ta...

-Ai mà chẳng có người thân, rồi chẳng từng mất đi người thân, cuộc sống là sinh lão bệnh tử mà.

Y chăm chú nhìn cô, trầm ngâm không nói. Đạo lý này, y hiểu chứ.

-Thế cô có từng chưa kịp nói lời cần nói với người thân, người thân đã đi mất chưa?

Đến lượt Hà Anh im bật đi. Vậy vết thương trong tim y không phải là nỗi đau mất mát, mà là nỗi dằn vặt khôn nguôi. Thấy cô lặng đi, Phúc Hải chỉ cười, y cố nén cặp mắt đau thương nhìn ra ánh sáng bên ngoài màn cửa.

-Ta cùng lúc mất đi cha, mất đi ông nội. Hai con người lớn lao và vĩ đại nhất trong lòng ta. Họ là lá chắn, là chỗ dựa của ta. Nhưng ta lại ngoan cố khó bảo.

Hà Anh thấy lòng dường như mang nỗi buồn man mác. Tại sao cái thời này, ai cũng mang một nỗi buồn trong tim như vậy? Chiến tranh là tàn khốc như vậy sao? Cô thấy mình quả thật may mắn.

-Cha ta là một người vĩ đại, ông không giỏi cầm gươm nhưng lại được người người nể trọng.

Hà Anh gật gù nhìn theo đôi mắt buồn bã và chất giọng khản đặc kia. Chắc cha y là quan văn. Thời này người ta thường xem trọng quan võ hơn quan văn mà.

-Nhưng anh vẫn lớn lên khỏe mạnh mà, cha của anh nhất định sẽ tự hào lắm.

Phúc Hải nhăn mặt nhìn Hà Anh. Y làm vua, nhưng chưa thể làm được gì cho đất nước, chưa thể dẹp Nam triều do một tên còn chưa rõ có phải họ Lê không lập nên. Y làm cả cha y và ông nội y thất vọng. Ngày đó y không có tham vọng làm vua, nhưng vì y là con trưởng, y buộc phải giữ lấy ngai vàng nặng nề này. Phúc Hải chỉ cầu một cuộc đời bình an, êm đềm, chứ không phải chịu cảnh mất cha năm 11 tuổi, mất ông năm 12 tuổi, lên ngôi và lấy một người phụ nữ mình không quen biết ở cái tuổi những đứa trẻ khác vẫn còn đang hồn nhiên.

-Chẳng phải những bậc làm cha làm mẹ luôn có mong ước lớn nhất là con mình sẽ khỏe mạnh sao? Thời nào cũng vậy thôi. Chỉ cần con khỏe mạnh thì mới có thể thực hiện được những giấc mơ dang dở cha mẹ chưa thực hiện được.

-Khỏe mạnh sao?

Phải rồi, lúc nhỏ y đau ốm, cha y đã khổ tâm nhường nào.

-Được rồi, con người ai cũng nên có một miền nhớ trong lòng nhưng không phải lúc nào cũng đau khổ dằn vặt. Cha anh và ông anh có muốn anh như vậy đâu?

-Vậy bây giờ ta phải làm gì?

-Mục đích sống của anh là gì?

Dĩ nhiên là chấn hưng Đại Việt, dẹp bỏ Nam triều, thống nhất giang sơn.

-Cống hiến cho bá tánh.

-Được, vậy thì anh đừng để những đau thương kia làm hòn đá cản đường. Cuộc đời con người quá ngắn ngủi để đau thương làm cho chùn bước!

-Vậy ta nghe lời cô.

Y nhoẻn miệng cười. Nụ cười trong sáng trên gương mặt hãy còn trẻ của y.

Phúc Hải toan mở lời cảm ơn cô thì từ ngoài, một tên nam nhân vén phăng tấm màn, ùng ùng xông tới.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(25) Đối Đầu

Hà Anh trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng đứng sừng sững ở cửa. Tay y siết mạnh tấm màn, gương mặt lãnh khốc vô tình.

Phúc Hải nghiêng đầu nhìn Nguyễn Hoàng. Y đứng dậy, chấp tay sau lưng đi về phía cửa.

-Người là ai?

Nguyễn Hoàng giương cặp mắt cương nghị nhìn y, gương mặt không có lấy một tia thiện ý. Mặc Phúc Hải tắt ngấm nụ cười, y nheo mắt. Không khí trở nên căng thẳng đến tột độ. Hà Anh hoảng hốt chạy lại phía họ, đứng giữa hai người, cô đẩy Nguyễn Hoàng ra xa.

-Đây là trợ tá của tôi, cũng là một quân y.

Phúc Hải không nói, cũng không nhìn Hà Anh. Y cau mày. Người này tướng mạo xuất chúng, có thể là một quân y thấp bé sao? Cả phong thái đĩnh đạc và ánh mắt ngạo nghễ kia nữa.

-Anh đến đây làm gì thế?

Hà Anh vội quay về phía Nguyễn Hoàng, lo lắng hỏi y, như đang ngồi trên đồng lửa vậy. Y lãnh đạm nhìn cô, đặng hăng.

-Trưởng quan tìm cô.

Nói rồi, Nguyễn Hoàng túm lấy cánh tay Hà Anh quay đầu rời đi. Hà Anh còn chưa kịp định thần thì một cánh tay to khỏe khác đã nhanh như

chớp giữ chặt lấy vai cô kéo lại.

-Đứng lại đó!

Giọng của y bây giờ không ôn nhu dịu dàng nữa. Y lớn tiếng ra lệnh, bằng chất giọng âm vang như sấm. Trên gương mặt non nớt của y hẳn lên dấu vết của sự nghi ngờ và giận dữ. Ánh mắt y vẫn không rời khỏi Nguyễn Hoàng. Hà Anh cười trừ rồi vụt khỏi tay Nguyễn Hoàng, cũng gỡ bàn tay Phúc Hải khỏi vai mình.

-Ở lều quân y bây giờ chắc là cần người giúp lắm, tôi vẫn là nên đi. Vết thương của anh tôi cũng đã băng bó rồi.

Nhìn Hà Anh muốn rời đi cùng tên nam nhân kia, Phúc Hải tự dưng cũng thấy hụt hẫng. Vốn y chưa từng có bằng hữu, có được một người có thể cùng y chia sẻ, nài lại muốn rời đi. Nhưng Phúc Hải vốn đâu phải kẻ có thể cúi đầu xin kẻ khác. Y quay mặt đi vào trong, tay chấp phía sau.

-Lui đi.

Hà Anh mím môi nhìn bóng lưng kia, sao mà lẻ loi đến thế. Cô nhìn về phía Nguyễn Hoàng, nhìn ánh mắt sắc lạnh của y vẫn dán lên người Phúc Hải. Mối thù địch Lê Mạc này sâu đậm đến thế sao? Hà Anh vội kéo tay Nguyễn Hoàng rời khỏi.

—

Vị trưởng quan ngồi trước lều, bên cạnh đồng lửa. Ông vỗ mạnh lên vai mình, lắc đầu thở dài. Nguyễn Hoàng và Hà Anh cũng vừa về đến. Cô lao vào phòng rồi đem ra một gói gì đấy.

-Chỗ thuốc hôm trước ông dạy con đã làm rất nhiều rồi. Ông đem về lều đắp lên vai cho đỡ đau.

Nguyễn Hoàng cũng ngồi xuống cạnh đồng lửa, nhìn những gói thuốc kia rồi nhìn lên vai mình. Quả thật thuốc rất tốt, y đã đỡ đau hơn rất nhiều, cũng không nhức mỏi nữa.

-Cảm ơn con.

Vị quân y già cảm động đón lấy.

-Nhưng mà, ông cho gọi con có việc gì không ạ?

Nguyễn Hoàng lúc này mới nghếch mặt, y quay vội sang vị quân y, môi lắp bắp.

-Sao cơ? Ta gọi con khi nào?

Hà Anh quay sang Nguyễn Hoàng, y vội giật mình gân cổ lên cãi.

-Thì..lúc này ông bảo ta đi gọi mà! Chắc ông quên mất đấy!

-Có sao? Ta đâu đến nỗi lú lẫn như vậy.

-Có mà!

Cái tên này thật là, Hà Anh phì cười nhìn điệu bộ lúng túng của y, hết đặng hăng rồi lại lén nhìn cô. Một lúc sau thì hấn bỏ vào trong.

-Ông nhớ đừng ngồi ở ngoài đây lâu quá nhé, cẩn thận kéo bị cảm đấy!

-Được rồi, con mau đuổi theo đi.

Gương mặt ông cười phúc hậu nhìn Hà Anh rồi chỉ về phía Nguyễn Hoàng. Cô vẫn nguyên nụ cười dạn dò ông đắp thuốc rồi ba chân bốn cẳng đuổi theo y.

—

-Này! Anh chạy mãi như vậy không thấy mệt à?

Cô vẫn đuổi theo y đến tận lều. Bỗng y đứng sững lại, làm cô không
thăng kịp đập đầu vào lưng y.

-Này!

-Cô có biết hãn là ai không mà tự tiện đến chỗ chỉ có một mình hãn?

Hà Anh ôm trán nhìn Nguyễn Hoàng. Trời ạ, cái tên này hôm nay còn lo
lắng bá đạo thế nữa.

-Aigoo, anh đừng thái quá như thế. Anh ấy là người tốt mà, nói năng lại
dịu dàng dễ nghe hơn anh đấy.

-Hãn là quân Mạc.

-Thì đã sao chứ? Mạc hay Lê chẳng phải đều là người Việt ta hay sao?

Nguyễn Hoàng tức giận nhìn cô. Cả đời y chỉ biết có phù Lê diệt Mạc,
bây giờ cô gái này lại đứng đây bảo là Mạc cũng giống như Lê.

-Mạc Đăng Dung cướp ngôi vua Lê, tội ác tày trời, nhà Mạc đều là những
kẻ bất trung bất nghĩa.

Hà Anh nhìn y sục sôi lửa giận. Cô thở dài, cô thông cảm cho Nguyễn
Hoàng, những gì y nổi giận là đều có nguyên do. Thời phong kiến trọng
nho giáo thế này, dĩ nhiên cướp ngôi vua là điều không chấp nhận được.

-Được rồi, sau này tôi không đến gần anh ta nữa là được chứ gì? Anh
đừng tức giận nữa.

-Không có sau này nữa đâu.

-Sao?

Hà Anh tự dưng thấy bồn chồn. Không có sau này nữa?

-Ta tìm cô về đây là để dặn cô, đêm nay hãy ở yên trong lều quân y.

-Anh định làm gì? Nguyễn Hoàng! Có một mình anh làm sao chống lại cả quân đội kia!

-Không cần lo. Cô cứ ở yên đến khi nào ta đến tìm.

Y toan đi, Hà Anh đã nắm chặt lấy cánh tay y giữ lại.

-Nguyễn Hoàng, anh đừng liều lĩnh có được không?

Hà Anh thấy lòng bồn chồn lắm. Sau này y còn phải mở rộng bờ cõi về phía nam, còn phải đưa dòng họ Nguyễn trở nên hùng mạnh. Y nhìn ánh mắt ngập trong sợ hãi của cô, có chút mềm lòng.

-Quân đội đã được chi viện rồi, đêm nay sẽ khởi binh. Cô đừng nghĩ nhiều.

Hóa ra là vậy. Phải rồi, Nguyễn Hoàng sẽ chẳng bao giờ làm điều vô nghĩa, cái tên tính trước tính sau đều chu toàn này, cô việc gì phải lo cho hẳn.

Hà Anh buông cánh tay y ra, cúi gằm mặt. Cô gật đầu rất khẽ.

Bất chợt, bàn tay thô ráp to lớn kia bỗng dưng chạm lên gương mặt cô. Hà Anh ngỡ ngàng ngẩng mặt nhìn y. Ngón tay y lướt dọc làn da trắng mịn của cô, càng khiến cô lúng túng. Tên này, ánh mắt này, chẳng phải là định hôn cô đấy chứ?

Nguyễn Hoàng dịu dàng nhéo nhẹ lên má Hà Anh.

-Cảm ơn cô.

Hà Anh đỏ mặt. Phải rồi, chiêu này là cô dạy cho y mà.

Đến khi bàn tay và cả y cũng rời đi, Hà Anh mới ngưng bần thần. Lúc này là sao, sao cô lại xoắn xang như vậy, khi nghĩ Nguyễn Hoàng sẽ hôn mình? Hà Anh vội lắc mạnh đầu, cô leo lên giường rồi trùm chăn. Cô còn phải về nhà, phải về nhà để tiếp tục công trình vật lí còn đang dang dở. Cô phải về...

Tiếng binh đao làm Hà Anh bừng tỉnh. Cô giật mình ngồi dậy đưa mắt nhìn ra ngoài. Bên ngoài bây giờ hỗn tạp đủ thứ âm thanh, tiếng gào hét, tiếng binh khí, tiếng ngựa hí và cả tiếng kêu la. Từ nhỏ đến lớn sống trong hòa bình, cô chưa từng thấy khung cảnh hỗn loạn như vậy, cũng không biết nên làm gì.

Nguyễn Hoàng? Nguyễn Hoàng đâu?

Hà Anh đi đến cửa, nhìn ra phía lầu chủ soái ngập trong biển lửa phía trên đồi. Phía dưới là hàng ngàn người lính đang đánh nhau, mùi máu tươi xộc vào khoang mũi khiến Hà Anh kinh hãi. Đây không phải là phim, người ta đánh nhau phải trả giá bằng mạng sống thật đấy! Thật vô nghĩa!

Nguyễn Hoàng đã dặn cô ở yên trong lầu. Nhất định cô không được chạy đến đó, cô nửa chiêu võ cũng không biết, cầm gươm còn không cầm đứng thẳng được, huống hồ gì đòi giúp.

Bất chợt, một tiếng gào rên len lỏi trong đồng âm thanh hỗn độn, truyền đến tai Hà Anh.

Một binh sĩ ngã dưới đất, máu me đổ trên trán, y bị một cột gỗ đè ngang trên người mình. Hà Anh hốt hoảng rời khỏi khu lầu quân y, chạy lại phía đó.

-Anh không sao chứ?

Hà Anh thất kinh nhìn những xác chết nằm sát bên cạnh. Cô run rẩy lay người lính còn sống.

-Cứu tôi!

Hà Anh cố đẩy cột gỗ, nhưng càng đẩy lại càng khiến người lính đau đớn. Cô nhìn quanh rồi vớ lấy một thanh gỗ mảnh từ ván nhà bên cạnh, chống vào giữa cột gỗ kia tạo thành thế đòn bẩy. Dù đã có vật lí gánh vác nhưng quả thật cô vẫn cần một lực đủ lớn để dịch chuyển cột gỗ to tướng này. Hà Anh cắn răng dồn hết sức đè thanh gỗ xuống, tạo thành một khoảng trống đủ để người lính kia lết ra.

-Anh không sao chứ?

Người lính ôm người đau đớn. Chắc là vỡ cái gì bên trong rồi. Khúc gỗ nặng thế kia mà. Cô còn chưa kịp kê đầu người lính lên cao thì một toán lính khác đi ngang đã lập tức phát hiện.

-Cô ta chính là người hay đi cùng với tên đứng đầu đấy! Mau bắt cô ta lại!

Hà Anh trợn trừng mắt nhìn một toán nam nhân binh giáo sắc bén hướng về mình. Người lính kia cố nén đau đớn vực dậy, đẩy Hà Anh ra sau, y gào lên.

-Mau chạy đi!

Hà Anh ứa nước mắt nhìn người lính, một tay ôm bụng, một tay vẫn siết chặt lưỡi giáo trong tay. Một thân y chống đỡ cả toán người. Hà Anh vùng chạy, ngoái đầu vẫn thấy gương mặt đau thương của người lính kia nhìn cô, miệng vẫn không ngừng gào lên.

-Chạy đi!

Hà Anh bật khóc, cô lao đi, cố lẩn vào màn đêm!

-Bắt cô ta lại!

Nghe tiếng hô hào, những tên lính ở trước mặt cô đều quay sang, chúng ập đến túm lấy vai cô rồi giữ chặt lấy. Hà Anh nghiêng rặng cổ vùng người bỏ chạy nhưng bất lực. Cô cố nén nước mắt đau đớn nhìn những tên nam nhân mặt đầy những máu trăn áp mình.

Nguyễn Hoàng đã mặc lại giáp, oai phong uy vũ. Y vung gươm đánh trả đòn gươm đang giáng xuống như sấm trời. Phúc Hải mất thế, y nghiêng rặng cổ giữ thăng bằng, trên môi bật cười giảo hoạt.

-Quân y? Đúng là ta đã không nghi ngờ vô ích. Vừa cho người đi theo dõi người, người đã vùng lên rồi?

-Người là ai?

Nguyễn Hoàng chau mày nhìn Phúc Hải. Tên này luận về kiếm hay võ đều không phải tầm thường. Y đã đánh với hắn rất lâu rồi, vẫn ngang tài ngang sức.

-Người chắc hẳn là Hạ Khê Hầu Nguyễn Hoàng?

-Tên của ta không để kẻ thối tha như người gọi!

Dứt câu, Nguyễn Hoàng gầm lên rồi vung gươm lao đến. Phúc Hải ngấu nghiêng nhìn y rồi tiếp đòn. Cả hai điên cuồng đấu kiếm, mặc cho ngoài kia Mạc hay Lê đang chiếm thế thượng phong.

-Vua Lê đang ở đâu?

Phúc Hải gào lên theo đường gươm như vũ bão. Nguyễn Hoàng giữ lấy lưỡi gươm đập mạnh vào bụng y. Y loạng choạng lùi ra sau thủ thế.

-Người đoán xem?

-Dù là có ở đâu, hôm nay nơi đây cũng sẽ là mồ chôn của người và cả vua Lê!

Nguyễn Hoàng siết chặt thanh gươm rồi xoay người giáng mạnh lên cánh tay Phúc Hải. Đường gươm nhanh như sét, Phúc Hải không tránh được, trên tay máu tuôn như mưa. Nguyễn Hoàng trở tay hất tung thanh bảo gươm trong tay Phúc Hải, nhanh như một tia chớp kề gươm lên cổ y.

-Xem ra nơi đây thích hợp làm mồ chôn của người hơn.

Y nhìn đôi mắt phùng phùng lửa giận nhưng bất khuất của Phúc Hải. Nhưng nhà Mạc là nha Mạc, vua tôi đều đáng chết! Y gào lên rồi vung gươm lên trời.

-Mau dừng tay lại!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(26) Trung Thần

Nguyễn Hoàng ngược đôi mắt ngập trong lửa hận về phía giọng nói kia. Thành linh, đôi mắt y long lên giận dữ.

-Bỏ gươm xuống!

Tên phó tướng nhà Mạc, một tay vòng chặt qua vai Hà Anh, một tay siết chặt thanh gươm đang kề lên cổ cô. Máu Hà Anh đã chảy xuống đỏ thẫm cổ áo trắng. Cô nhìn Nguyễn Hoàng, ánh mắt ngập trong hối lỗi. Phúc Hải càng ngỡ ngàng hơn, y ngỡ người nhìn cô gái bé nhỏ bị thanh gươm sắc lạnh kia đe dọa tước đi sự sống.

Nguyễn Hoàng nghiêng răng nhìn tên tướng, rồi nhìn cô, nhìn cả vết thương trên cổ cô.

-Mau bỏ gươm xuống, nhanh lên!

Hắn càng nói, gươm càng cứa một đường sâu trên cổ Hà Anh. Cô nhắm mắt kiềm nén cơn đau. Nguyễn Hoàng đau đớn nhìn máu chảy xuống mỗi lúc một nhiều, bàn tay Hà Anh cũng đang run rẩy, lòng y như quặn thắt.

-Được rồi!

Phúc Hải bỗng lên tiếng. Cả Nguyễn Hoàng, Hà Anh và viên phó tướng cùng sửng sờ.

Y quay sang Nguyễn Hoàng, ánh mắt khiêu khích.

-Nguyễn tướng quân là kẻ khôn ngoan, phải làm gì ắt biết.

Nguyễn Hoàng ngấu nghiến nhìn Phúc Hải. Cả đời y chưa từng phải đầu hàng ai. Cả đời chưa từng nghĩ phải hạ mình trước vua tôi nhà Mạc! Y đã nghĩ đến chuyện tự cầm gươm đâm vào mình. Kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục!

Nhưng rồi y nhìn sang Hà Anh. Y chết rồi cô đâu còn giá trị với bọn chúng nữa. Y phải chết, nhưng cô gái bé nhỏ với niềm tin vào cuộc đời kia tại sao phải chết!

Thanh gươm rơi xuống đất, bàn tay Nguyễn Hoàng buông thõng trong không khí.

Bọn lính ập đến. Còn chưa kịp chạm vào Nguyễn Hoàng..

-Phập!

Hàng loạt mũi tên từ trên ngọn đồi lao xuống, cắm thẳng vào tay tên đang sấn tới Nguyễn Hoàng, cả tên đang đe dọa Hà Anh. Nguyễn Hoàng vùng người đá thanh gươm dưới đất lên tay, chiếm lại thế thượng phong. Một toán người lao đến che khiên cho Phúc Hải rồi lôi y đi.

Nguyễn Hoàng nghiến răng lao đến chỗ Hà Anh, đẩy cô vào lòng mình.

Liêu phó quân chạy xuống, chấp tay thưa.

-Tướng công, bệ hạ đã vòng ra sau núi, đã thoát được rồi, ta cũng nên rút thôi!

-Bệ hạ?

Hà Anh ngớ ngàng. Duy Ninh đang ở đây?

Nguyễn Hoàng gật đầu mạnh, y nắm lấy cánh tay Hà Anh vùng chạy. Quân chi viện từ trong núi tràn ra, tên bay như mưa, lửa cháy sáng cả màn đêm rồi. Khung cảnh này thật sự quá đáng sợ!

Ba người đi ra đến cổng, lập tức thấy một toán quân lăm lăm khí giới chặn đường. Quân Lê so với chúng chỉ bằng một nửa!

-Nguyễn Hoàng! Khôn hồn thì nên đầu hàng đi!

Phúc Hải đứng giữa quân, áo choàng đẫm máu. Hà Anh thu người ra sau Nguyễn Hoàng, ngược cặp mắt thương cảm nhìn Phúc Hải. Y vẫn còn trẻ như vậy đã phải chứng kiến máu chảy đầu rơi!

Nguyễn Hoàng siết thanh gươm, nhìn ra ba quân phía sau mình. Thương vong quá nửa rồi!

Bất ngờ, một toán lính Mạc đứng ở vòng ngoài của toán quân, vung giáo xoay người hướng binh khí vào trong, tạo thành một lớp tường người bao vây đám binh lính.

Phúc Hải trợn trừng mắt nhìn chúng.

-Các người làm gì vậy hả!

Vị tướng già bước khỏi chỗ ẩn thân, điềm nhiên đi ra trước mặt Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng chau mày, vào thế thủ.

-Quả là không nhìn lầm! Đúng là Nguyễn Hoàng, người lớn nhanh lắm, mới ngày nào còn nhỏ cứ chạy theo U' Dĩ không thôi!

Chân mày Nguyễn Hoàng giãn ra. Phúc Hải chĩa gươm về phía ông, gào lên.

-Đồ phản tặc nhà người!

-Ta là Phạm Hiến, là tri kỉ với Nguyễn U' Dĩ chú người.

Nói dứt lời, chẳng để Nguyễn Hoàng cảm thán, ông xoay người về phía Phúc Hải.

-Mau đi đi.

Nguyễn Hoàng nhìn mặt nhìn ông.

-Ngài không định đi sao?

-Không đi nữa.

-Tướng quân!

-Nhà Mạc hay nhà Lê, Nguyễn Hoàng người hay Mạc Phúc Hải, đều là những đứa trẻ còn chưa trưởng thành.

Mạc Phúc Hải? Nguyễn Hoàng trợn trừng mắt nhìn ra bên kia. Hắn ta chính là vua Mạc? Mạc Hiến Tông?

-Trẫm tuyệt đối không tha cho tên phản đồ như ngươi! Phạm Hiến!

Trẫm? Trẫm sao? Hà Anh tròn mắt, cô thất kinh nhìn y bây giờ chẳng khác gì một kẻ quần trí.

-Mau đi!

Phạm Hiến gào lên. Quân lính của ông lao vào tấn công quân Mạc. Nguyễn Hoàng cắn răng rồi nắm lấy tay Hà Anh lao đi.

-Tướng công, là quân chi viện nhà Mạc!

Nguyễn Hoàng hoảng hốt quay đầu, đã thấy Phúc Hải đuổi theo. Phạm Hiến đã giữ y lại.

-Không!

Nguyễn Hoàng gào lên. Một đường gươm của Phúc Hải chém dọc người viên tướng già. Ông bám lấy vai Phúc Hải, cố trụ vững.

Hà Anh ngỡ ngàng nhìn ra sau. Phúc Hải nam tử như hoa đỏ, y đã không ngần ngại một đao cướp đi sinh mạng của một người.

-Tướng công! Mau đi thôi!

Liều phó quân cùng lính sĩ cố sức lôi Nguyễn Hoàng đi. Khi đôi mắt y đã ngập trong đau thương mất mát. Y chỉ vừa nhớ ra Phạm Hiến, người chú năm xưa hay đến nhà chú y chơi, còn dạy y học võ!

-Vua Lê vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Phạm Hiến vẫn trụ trên vai Phúc Hải, gào lên. Tiếng ông khản đặc truyền đi trong màn đêm đầy mùi máu. Hà Anh sững sờ lắng nghe, đôi mắt của Nguyễn Hoàng càng thương tâm hơn nữa. Đây chính là trung thần sao? Tận trung vì vua? Hi sinh vì vua? Thật sự quá tàn khốc!

-Ông im ngay cho trẫm!

Phúc Hải gào lên, y đau khổ siết chặt lấy người Phạm Hiến để ông không ngã xuống. Y kiềm nén nước mắt đang chực trào, y nghiến răng thống khổ. Phạm Hiến thấy Nguyễn Hoàng đã chạy xa rồi, ông mới nhìn lại Phúc Hải. Nụ cười nhăn nheo và hiền từ của ông làm tim y đau đớn.

Y mất ông, mất cha, đến người thầy này cũng mất nốt. Mà lại là chính tay y giết ông.

-Sao ông lại làm như vậy!

Y găm mặt khóc, nước mắt đau đớn vì bị phản bội, không thể nào bốt mặt được. Cả đời Phạm Hiến chinh chiến sa trường, cứ ngỡ là một lòng vì vua Mạc không thôi, cứ ngỡ là một lòng vì Mạc Phúc Hải y không thôi!

-Ta dạy võ cho bệ hạ, đến nay có thể chết trong tay người, âu cũng là thanh thản.

-Đừng nói nữa.

-Nguyễn Hoàng cũng là đứa trẻ bất hạnh được ta dạy võ cho, ta cũng không thể để nó chết, cũng không thể để bệ hạ chết. Coi như là lời sau cuối của người thầy này, bệ hạ, lần này để vua tôi nhà Lê đi đi.

Phúc Hải đau lớn nhìn đôi mắt dần tắt đi tia sáng của Phạm Hiến. Y đã tin ông biết nhường nào, để rồi bây giờ ông nói hãy để Nguyễn Hoàng và vua Lê chạy đi.

-Bệ hạ, ta biết người không cầu vương vị, đừng cuốn vào những binh biến loạn lạc này nữa, hãy lo cho nước cho dân.

Nói đến đây, Phạm Hiến gục ngã xuống. Phúc Hải đỡ lấy đầu ông. Ông ngửa mặt lên nhìn trăng sao.

-Ta...đến gặp Thái Tổ và Thái Tông thình tội!

-Tướng công! Phía sau có một đoàn binh đuổi theo!

-Đã đến chỗ họp quân chưa?

-Sắp đến rồi ạ!

-Mau ra hiệu chi viện đi!

Hà Anh hồng hộc thở, cô ôm lấy ngực mình. Nguyễn Hoàng giữ lấy hai vai cô, dìu cô chạy.

-Tướng công! Có mai phục!

Bất chợt, cô thấy phía bên kia có một tia sáng lóe lên. Là cung tên đấy!
Mùi tên đó, đang hướng thẳng tới Nguyễn Hoàng.

-Nguyễn Hoàng!

Nguyễn Hoàng trừng mắt nhìn Hà Anh vòng sang bên tay trái của mình, ôm lấy người y.

Rồi Hà Anh giật nảy người, nước mắt cô không kiềm được nữa, tuôn ra.

Tiếng Nguyễn Hoàng thảm thiết gọi cô nhòe dần rồi tắt hẳn. Cả màn đêm đen kìa nữa, đã từ lúc nào choáng lấy cả thế gian.

Duy Ninh nheo mắt nhìn đoàn người đã hộ tống được toán binh của Nguyễn Hoàng về. Thấy Nguyễn Hoàng mãi chưa đến chỗ họp binh, Duy Ninh sốt sắng cho người đến chi viện, hóa ra là họ đã gặp mai phục.

Nhưng Nguyễn Hoàng càng đến gần, Duy Ninh càng nheo mắt cố nhìn rõ. Hình như Nguyễn Hoàng đang cõng một nữ nhân trên lưng. Càng đến gần hơn nữa, đôi mắt Duy Ninh càng đục ngầu sợ hãi.

Nguyễn Hoàng cố sức phi ngựa thật nhanh, cả đoàn quân ráo riết cố bắt kịp. Y ôm chặt Hà Anh trong lòng, dù có lớp áo choàng của y, người Hà Anh dần trở nên lạnh lẽo, máu từ vết thương không ngừng rỉ ra, làm Nguyễn Hoàng thấy lòng mình như đang đau chính nỗi đau của cô.

Mùi thuốc xông nhẹ nhàng quấn quanh trong tâm trí. Hà Anh mở đôi mắt nặng trĩu của mình. Tia nắng chói chang làm đôi mắt cô trở nên đau nhức. Cô khó khăn lay chuyển bàn tay mình, phát hiện ra một vật gì đấy đang đặt cạnh bên tay cô.

Hà Anh nghiêng người nhìn xuống, đã thấy một bó hoa lưu ly đặt bên cạnh cô.

Nguyễn Hoàng nhìn ra phía cửa đã thấy Hà Anh được người dìu vào. Y hốt hoảng chạy lại chỗ cô.

-Ai cho cô xuống giường?

Quả thật, Hà Anh bắt đầu thấy đau rồi. Cô bám lên người Nguyễn Hoàng, cố không để mình khụy ngã. Y cúi người bế thốc cô lên, đi về phía chỗ ngồi của mình.

-Tôi muốn ngồi, không muốn nằm mãi đâu.

Nguyễn Hoàng thở dài chào thua. Y để cô tựa vào lòng mình, ngồi trên chiếc ghế lớn ở bàn làm việc của y. Hà Anh ngửa mặt lên nhìn y, rồi cô cố đưa tay lên mặt y. Thấy Hà Anh đau, Nguyễn Hoàng cố tình hạ mặt xuống ngay tầm cô, để cô néo lên má mình, nhẹ lắm.

-Cảm ơn anh...

Y thấy lòng mình tê dại. Là cô đã liều mạng cứu y kia mà, y còn chưa cảm ơn cô nữa. Nguyễn Hoàng còn chưa kịp đáp, mắt Hà Anh đã long lanh.

-Bó hoa đẹp quá.

Nguyễn Hoàng trầm ngâm. Y khẽ vòng tay đẩy cô vào lòng mình rồi tựa đầu trên mái tóc màu nắng của cô.

Hà Anh nhìn đống bản đồ trên bàn y, tò mò hỏi.

-Ta đang ở đâu thế?

Nguyễn Hoàng chỉ tay lên bản đồ.

-Đến phủ Trường Yên, đã không sao rồi.

Cô không nhớ rõ đây là đâu nữa, là Hòa Bình hay là Ninh Bình đây. Nhưng rõ ràng từ tận Quảng Ninh về đây thì không phải là một đoạn đường ngắn. Làm cách nào mà cô vẫn còn sống hay vậy chứ?

-Cô nửa tỉnh nửa mê gần một tuần trăng rồi.

Hà Anh thở dài, một tuần trăng là bao nhiêu lâu chứ? Một tuần hả?

-Tới đây đã an toàn chưa?

-Quân của cha ta và anh rể đều đang ở đây. Cô đừng lo.

Hà Anh gật đầu rất khẽ. Cảm nhận được vòng tay của Nguyễn Hoàng ngày càng chặt hơn, cô cuốn mình dụi đầu vào lòng y. Cảm giác này, ấm áp quá.

-Còn anh? Không bị thương gì chứ?

Nguyễn Hoàng lắc đầu khẽ. Suốt cả chặng đường từ bản doanh thất thủ về nơi đóng quân cách đó không xa, Nguyễn Hoàng đã sợ mất Hà Anh đến nhường nào, khi máu cô thấm đỏ cả người y.

-Sau này đừng đại dột như thế nữa...

Giọng y dịu dàng quá, trước nay cô chưa từng biết đến. Thì ra Nguyễn Hoàng cũng có một con người hiền lành đến vậy.

-Đại dột...

-Mạo hiểm đến bản doanh, giả mạo quân y, lấy thân mình đỡ tên!

Hà Anh nhìn đáy mắt Nguyễn Hoàng dấy lên nỗi lo lắng đến cồn cào. Y không nhìn cô, hàng mi rũ xuống buồn bã.

-Sau này không cho phép cô liều lĩnh thế nữa. Nữ tử sao có thể liều mạng đến thế chứ?

Lần đầu tiên, cô thấy y thổ lộ nhiều đến vậy mà chẳng cần cô đáp câu nào. Những ngày trước, chỉ toàn là cô huyền thuyên một mình thôi.

-Được rồi...

Cô gật đầu nhẹ, mỉm cười với y. Giây phút này, cô hoàn toàn ngã khụy trước Nguyễn Hoàng rồi. Con người này tỏ ra lãnh huyết vô tình, nhưng thâm tâm lại như than đỏ lửa. Những tình cảm, những lời nói y nói với cô đều là chân thành, đều xuất phát từ tận thâm tâm, tận con người hiền lành chất phác trong y mà thành.

-Hai người đang làm gì thế hả?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile

www.dtv-ebook.com

(27) Đất Trường Yên

Nguyễn Kim đứng giữa cửa, trên người mặc một bộ giáp sáng ngời. Gương mặt ông nhăn lại, ném ánh nhìn chán ghét về phía Hà Anh.

Hà Anh cố ngồi dậy, cô khó xử nhìn Nguyễn Hoàng cúi gằm mặt.

-Nơi đây là dinh phủ uy nghiêm, bệ hạ vẫn còn ở đây? Các người lại giữa ban ngày ban mặt ôm ấp?

-Cha, Hà Anh vừa cứu con nên bị thương.

-Xông pha trận mạc, chút thương tích có là gì! Ta còn chưa trách tội người đem đàn bà đến bản doanh!

Hà Anh không vui, cô khó chịu nhìn Nguyễn Kim. Nguyễn Hoàng là con trai ruột của Nguyễn Kim kia mà, sao y có thể tàn nhẫn đến thế, nói năng cũng khó nghe đến thế? Chỉ vì mẹ y sinh khó y mà mất khiến ông mất đi tri kỉ của cuộc đời mình sao? Cô không tin trên đời lại có điều khó tin đến như vậy. Nếu mẹ Nguyễn Hoàng mất rồi, lẽ ra ông ta phải thương yêu Nguyễn Hoàng cả phần của mẹ y chứ...

-Là con vô dụng.

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng cúi gằm mặt. Y có lỗi gì? Lỗi vì mình không bị thương sao? Cái thời này sao bất công lại nhờn như đến thế?

Nguyễn Kim không nhìn y nữa, quay sang Hà Anh bằng cặp mắt sắc lạnh.

-Ta đã cho điều tra về vụ việc người Hòa Lan cắp cảng, bọn chúng cũng đã đem thư của kẻ đứng đầu và tiền sang chuộc tên Tây phương đó về. Sau lần này, người rời khỏi Tây Đô đi.

Cô chau mày. Năm nay là năm 1545 rồi, nội trong năm nay Nguyễn Kim sẽ chết. Cô thật sự muốn nói với Nguyễn Kim nhưng nhìn ông ta đay nghiến cô thế này, chắc chắn cô nói ông ta sẽ không tin đâu, mà còn trút giận lên cô nữa.

—

-Anh đưa tôi đi thế này, không sao chứ?

Hà Anh tựa vào lòng Nguyễn Hoàng, y nắm chắc dây cương, con ngựa lững thững đi dọc con đường sỏi đá. Nhìn ra xa, những ngọn núi thấp và tròn rải rác đến tận chân trời. Nơi này quen quá, hẳn là cô đã từng thấy trên phim.

Bất chợt, hương lúa chín theo cơn gió ngào ngạt thổi đi, xô vào lòng Hà Anh. Cô mỉm cười dang tay đón nhận làn gió mát rượi và thơm ngát. Nguyễn Hoàng chỉ tay về bên phải, Hà Anh trông theo. Con ngựa đi lên đỉnh đồi.

Trước mắt Hà Anh, cả một cánh đồng lúa hiện ra, rợp trong màu vàng tươi của lúa chín. Năng vàng càng làm cho lúa thêm lấp lánh, gió mát càng làm cánh đồng thêm sống động, như những cơn sóng ngoài đại dương. Giữa hai cánh đồng lúa mơn mớn, một con sông uốn lượn chạy qua, yên bình và êm ái như một bức thiên họa. Làm sao có thể đẹp đến như vậy, cô muốn tự hỏi tại sao ngành du lịch Việt Nam không thể thấy được những cảnh đẹp nguyên sơ này mà đưa nó vươn tầm quốc tế.

-Đẹp không?

Hà Anh gật mạnh đầu. Cô quên cả nỗi đau thể xác, cố vươn người ra trước chạm vào những cánh cây xum xuê.

-Đi thuyền nhé?

Hà Anh lập tức gật đầu.

Nguyễn Hoàng dịu dàng để cô dựa vào mình, rồi xuôi thuyền dọc con sông trong vắt. Hà Anh trông xuống có thể thấy rõ đáy, những thủy sinh và cá bơi thành đàn. Cô thích thú chạm tay xuống làn nước tươi mới và thanh khiết.

-Sông này là sông gì thế?

-Sông Ngô Đồng.

Hà Anh lắc đầu khẽ. Cô không biết dòng sông này. Ngày xưa biết thế nên làm quen với những bạn nghiên cứu sinh khoa Địa rồi!

Chiếc thuyền xuôi về một hang động lớn, Nguyễn Hoàng chỉ lên trần, những thạch nhũ nhỏ những giọt nước li ti xuống. Hà Anh bật cười nhìn Nguyễn Hoàng bị một giọt nước lạnh buốt rơi vào mắt, y loay hoay lau đi.

-Đây gọi là hang Cả.

Hà Anh gật gù, dù vậy nhưng trong đây khá tối, chẳng thấy được gì cả. Bơi thuyền chừng 100 mét thì cả hai lại bắt gặp những đồng lúa chín vàng bao la.

-Ta vẫn luôn thắc mắc, cô là người ở đâu?

Hà Anh mím môi. Nếu cô nói cô là người Đông Kinh, mà Đông Kinh là đất của nhà Mạc, y sẽ nghi ngờ cô chứ?

-Ngày đó tôi từng nói với anh rồi đấy, từ lúc biết nhớ tôi đã lênh đênh trên biển rồi.

-Cô chưa từng có ý nghĩ tìm lại gốc gác sao?

Hà Anh mím môi nhìn y. Thật sự, cô không muốn giấu y chuyện gì cả. Hay là, cô nói với y tất cả sự thật?

-VẬY, ở nơi cô đến, cô có người thân không?

-Có chứ, cha mẹ tôi đều ở đó.

-Ở đâu?

Hà Anh ngồi thẳng dậy, cô lấy nước vẽ lên ván thuyền.

-Đây là Trái Đất, nhỏ bé ở đây là Đại Việt ta, tít bên này chính là nơi tôi đến.

Cách nửa vòng Trái Đất, nhưng không, cách nửa thiên niên kỉ nữa kia mà.

-Nếu so với kích thước của Đại Việt như vậy thì hẳn nơi đó rất xa.

-Dĩ nhiên là xa, đi máy bay 25 tiếng đấy!

Nói rồi, Hà Anh tự mím chặt môi. Nguyễn Hoàng phì cười nhìn cô.

-Có nhiều điều cô nói, ta thật không hiểu nổi.

Trái Đất? Máy bay? Ai gu? Dĩ nhiên rồi! Anh sinh ra cách nền văn minh nhân loại 500 năm đấy!

-Nếu tôi nói tôi đến từ tương lai, anh có tin không?

Tự nhiên, Hà Anh bật ra một câu nói đến cả cô cũng sửng sốt. Cô sốt ruột nhìn Nguyễn Hoàng, biểu cảm của y vẫn không biến sắc. Y chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

-Vùng đất tên tương lai đó, hẳn là một nơi đầy màu nhiệm.

Hà Anh á khẩu. Cô không biết Nguyễn Hoàng giả vờ không hiểu hay thực sự không tin.

-Nơi đó rất bình đẳng, chẳng có vua này vua kia, ai ai sinh ra đều tự được định đoạt chính cuộc đời mình.

Trong mắt Nguyễn Hoàng lấp lánh, y mỉm cười, nụ cười đẹp đến phát điên. Hà Anh không thể dời mắt khỏi y nữa. Nụ cười nhẹ tênh như ánh nắng, nhưng đủ làm chao đảo cả thế giới của cô.

-Thảo nào có thể sinh ra một con người xuất sắc như cô.

Hà Anh đỏ mặt, cô cúi gằm xuống, kéo áo choàng kín người. Nguyễn Hoàng thấy cô run liền cởi áo choàng đỏ nhung của mình, đắp lên cho cô.

-Vết thương bị tên bắn nếu bị lạnh sẽ rất nhức, từ nay đừng để cơ thể bị lạnh nữa.

Cô trầm ngâm nhìn lên gương mặt góc cạnh của y. Hẳn y đã từng phải trải qua cơn đau này rất nhiều lần rồi. Thực sự rất đau. Cái khoảnh khắc có một vật sắc nhọn đâm vào khiến da thịt rách toạc và máu vỡ thành ào ra ấy. Cô đã thấy trên phim rất nhiều, nhưng không nghĩ là nó sẽ đau đến vậy.

-Đến hang thứ hai rồi.

Hà Anh mở mắt nhìn chiếc thuyền dần đi vào một hang động, trần có vè thấp hơn hang Cả một chút, nhưng nét đẹp lộng lẫy của nó vẫn y nguyên. Nhưng rồi cô sực nhớ.

-Có tổng cộng bao nhiêu cái hang vậy?

-Hang Cả, hang Hai và hang Ba.

Hà Anh bật cười lớn.

-Thì ra là Tam Cốc!

Tam Cốc Bích Động, vịnh Hạ Long trên cạn đây mà! Vậy đây hẳn là Ninh Bình rồi. Cô đã nhờ địa danh mà đoán được vị trí địa lí, tự nhiên cô thấy mình thật thành tựu!

Nguyễn Hoàng gật gù.

-Phải, người dân nơi đây cũng gọi là Tam Cốc.

-Aigoo, không ngờ mình là khách du lịch trẻ tuổi nhất ở đây, âm 500 tuổi!

Nhìn Hà Anh ha ha cười, Nguyễn Hoàng không nén nổi phì cười, lắc đầu nhìn ánh mắt hồn nhiên kia. Những điều cô nói rất kì lạ, cũng rất tối nghĩa. Dù y không hiểu, nhưng vẫn muốn được trò chuyện cùng cô.

Nguyễn Hoàng không đi đến hang Ba mà vòng về vì Hà Anh bảo muốn cười ngựa đi vòng vòng thích hơn. Chỗ này lạnh quá.

-Đằng kia là chùa Bái Đính.

-Chùa Bái Đính?

Chùa Bái Đính trong truyền thuyết? Nơi được lên phim nhiều nhất Việt Nam? Hà Anh hào hứng nheo mắt nhìn về phía xa mờ ảo.

-Vậy...nơi này là cố đô Hoa Lư sao?

-Phải, chính là nó. Nơi này từng là thủ đô cách đây năm trăm năm.

Lại là 500 năm! Hà Anh thích thú nghe về sự trùng hợp bất ngờ. Vậy là cách cô tận 1000 năm lịch sử, tận một thiên niên kỉ. Thật quá đổi hào hùng!

-Đi cùng anh thích thật đấy. Được đi du lịch khắp nơi!

Hà Anh bỗng nói, ánh mắt ngập trong niềm vui thích. Nguyễn Hoàng nhìn xuống cô gái nhỏ bé đang quần lẩy hai lớp áo choàng, y chẳng hăng rồi nhìn ra xa.

-Vậy, cô đi cùng ta mãi nhé.

Hà Anh bất ngờ ngửa đầu nhìn y. Ở bên Nguyễn Hoàng sao? Cô vốn quên mất mục đích của mình sao? Đợi khi có cơ hội, cô nhất định phải nghiên cứu tìm đường về nhà. Cô đâu thể ở bên y? Còn...vị hôn thê của y nữa.

-Nguyễn Hoàng, một lúc nào đó tôi phải trở về nơi tôi đến.

Hà Anh đâu hay ánh mắt y sa sầm đi. Y không nói câu nào nữa. Nếu đã biết chuyện này chẳng đem lại kết quả, nhưng sao vẫn không thể dứt khỏi cô. Tình cảm mà, nói thôi là thôi được ngay sao?

Thật ra, cô cũng cảm thấy vô cùng có lỗi. Cô không thể nói với Nguyễn Hoàng chuyện cha y sắp bị người ta hại chết. Vì cô không thể thay đổi bất kì lịch sử nào, dù là điều nhỏ nhất. Nếu Nguyễn Kim không chết, Nguyễn Hoàng sẽ không thể vào trấn Thuận Hóa, Việt Nam sẽ không toàn vẹn lãnh thổ chữ S như năm trăm năm sau được.

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng, ánh mắt tôn sùng y dành cho Nguyễn Kim, ánh mắt kính nể và yêu thương dành cho cha mình dẫu bị ghẻ lạnh. Nguyễn Kim chết rồi, nếu y biết cô đã trông trước mà không nói ra, y sẽ hận cô đến chết...

Không gian dần im lìm đi, đến cuối cùng chỉ còn tiếng chân ngựa gõ lộ
cộ trên nền đất Ninh Bình.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(28) Dĩ Tâm

Hà Anh về phủ, Nguyễn Hoàng liền phải cầm binh đi ngay. Y giải thích với cô rằng phủ Trường Yên này là đất của nhà Mạc, quân Lê chỉ vừa mới chiếm được.

Nhờ Nguyễn Hoàng chăm sóc chu đáo, vết thương ở lưng Hà Anh cũng đã dần lành rồi, cả vết cứa gươm trên cổ cũng đã liền hẳn. Ngày ngày đều có nô tì đem nghệ tươi đến để cô thoa vết thương. Cũng nhờ rảnh rỗi như thế mà cô bắt tay vào tìm đường về nhà, mà việc đầu tiên là phải đo được gia tốc trọng trường. Cô loay hoay kiếm được một sợi dây từ lưới bắt cá để làm dây con lắc đơn rồi. Còn cần tìm một vật thay cho quả nặng. Hà Anh liền lần đường đi vào khu nhà bếp để tìm vật gì đó có thể cân.

"Chết rồi, hình như đi lạc rồi...Ais, xây nhà chi cho lớn thế không biết!"

Hà Anh đi mãi thì không biết khu nào là khu nào nữa. Người hầu kẻ hạ ở đây cũng rất ít, tưởng đi cả rồi trong phủ còn vắng vẻ hơn.

Hà Anh nhắc vác leo lên trên chiếc bàn đá, neho mắt nhìn ra bốn phía.

A! Đẳng kia có khói! Chắc chắn là nhà bếp rồi.

Còn đang loay hoay không biết thời này người ta cân dùng đơn vị gì, Hà Anh đã nghe tiếng vỡ vọng ra từ sau vườn.

-Người muốn chết à?

-Tôi đáng tội, xin tướng công tha mạng.

Hà Anh nheo mắt nhìn qua ô cửa nhỏ bằng lòng bàn tay. Kia là Trịnh Kiểm. Đôi khi cô vẫn gặp y lúc còn ở dinh thự Thái tử ở Tây Đô. Y vẫn luôn dùng nụ cười gian xảo cười với cô khiến cô rùng mình. Còn bây giờ, y giống như một con thú hoang, gầm gừ thị uy với kẻ đang cúi đầu kia.

Hắn là ai nhỉ, nhìn cách ăn mặc cũng không phải là cao sang, cũng không phải là thấp hèn, nhưng hình như rất quen, cô đã gặp ở đâu đó rồi.

-Người làm như vậy, tên vua đó nhất định sẽ nghi ngờ mà đề phòng người, sau này người còn cơ hội nữa hay sao?

Vua? Vua nào!

Nhưng dù là vua nào, Hà Anh đều cảm thấy lo lắng. Lê Duy Ninh và Mạc Phúc Hải đều là những chàng trai trẻ tuổi, đều đáng thương giữa thời cuộc này.

-Lê Duy Ninh quá cẩn trọng, tôi đã cố lợi dụng lúc hắn mệt mỏi mà bỏ thuốc, không ngờ hắn lại cho con mèo hoang ăn, con mèo đó lại lăn ra chết ngay lập tức trước mặt hắn.

Hà Anh bịt chặt miệng mình để cố không để lộ bất kỳ âm thanh của sự hoảng hốt đến đỉnh người. Hai người bọn họ đang âm mưu giết người, âm mưu giết Lê Duy Ninh, nhưng không thành. Lịch sử cũng đã từng đề cập đến chuyện một tên tướng nhà Mạc đầu hàng vua Lê, tên là Dương Chấp Nhất đầu độc vua Lê nhưng bất thành, chuyển sang đầu độc Nguyễn Kim. Đó là hắn ta ư? Còn Trịnh Kiểm làm gì ở đó? Hắn chẳng phải là con rể của Nguyễn Kim sao? Hắn chẳng phải là tôi tớ nhà Lê sao?

Hà Anh ngồi phịch xuống đất, cố nén tiếng hơi thở dồn dập của mình. Nếu chúng mà phát hiện ra cô, nhất định sẽ giết người bịt đầu mối.

-Lê Duy Ninh bây giờ nhất định sẽ đề phòng người, chỉ là chưa có chứng cứ buộc tội người mà thôi. Người tốt nhất không nên động thủ với hắn nữa.

-Thế tôi phải làm sao?

Hà Anh nhăn mặt, không thấy tiếng trả lời nữa.

Phải đến hơn một phút sau, cô mới nghe thấy chất giọng gian trá của Trịnh Kiểm.

-Chuyển hướng về Nguyễn Kim đi.

Câu nói đó, y nói ra nhẹ như không vậy.

Hà Anh thấy lạnh người. Cô không nghĩ Trịnh Kiểm lại có thể máu lạnh như thế. Lịch sử không hề sai khi trách móc con người này.

-Nguyễn Kim? Thái tử sao?

-Ông ta tin tưởng người, xem người là bằng hữu. Người cứ mời ông ta đến uống rượu, chắc chắn sẽ không nghi ngờ!

Dương Chấp Nhất lặng đi. Dẫn theo Mạc, nhưng Nguyễn Kim bao năm qua đã luôn là người bằng hữu hiếm có.

-Nguyễn Kim tính tình đa nghi như Tào Tháo, bỏ độc vào rượu hẳn sẽ uống sao?

-Vậy thì đầu độc vào thứ khác. Người trăm mưu ngàn kế, đến trà trộn vào quân Lê còn làm được, chẳng lẽ lại không nghĩ được như thế!

Trịnh Kiểm lãnh huyết nói, y hất cằm cười khẩy.

-Hay là, người vốn dĩ không muốn giết ông ta?

Dương Chấp Nhất chỉ nhìn trừng trừng Trịnh Kiểm. Y quay đi, thở hắt ra.

—

Hà Anh cứ nhìn Nguyễn Hoàng không thôi, cô lo lắng chốc chốc lại trông ra phía cửa. Không biết đêm nay Dương Chấp Nhất có mời Nguyễn Kim đến như đã nói với Trịnh Kiểm không? Đêm nay có phải là đêm cuối đời của Nguyễn Kim không?

-Vết thương lại đau sao?

Nguyễn Hoàng nhếch đôi mắt đang chăm chú nhìn bản đồ về phía Hà Anh. Cô chỉ lẳng lặng lắc đầu. Bình thường cô hay huyền thuyên, hôm nay lại im lặng như vậy chắc chắn là có vấn đề rồi.

Nguyễn Hoàng đi lại chỗ bàn của cô, nhìn đồng giấy tờ ghi chi chút những kí tự kì lạ.

-Cái này là gì thế?

-Gia tốc trọng trường.

-Gia...cái gì?

Hà Anh ôm đồng giấy lộn xộn của mình về góc bàn.

-Cô đang âm mưu cái gì thế?

-Có đâu...

Hà Anh vờ dối, cô rối lòng quá. Cô không biết làm sao bây giờ nữa.

-Đưa ta xem nào?

-Anh đi xem bản đồ của anh đi...

-Đưa đây.

Nguyễn Hoàng chồm đến lấy đồng giấy của cô xếp lại ngay ngắn.

-Đọc cũng có hiểu đâu, ra vẻ làm gì thế không biết.

Nguyễn Hoàng đặng hăng, y xoay ngang xoay dọc tờ giấy trong tay, rồi lại đặng hăng.

-Chữ này...là chữ 'lại' sao?

-Đấy là alpha!

-Sao cô lại viết theo hàng ngang thế hả, đọc nhức cả mắt.

-Có đọc được đâu mà chả nhức!

Hà Anh cướp lại tờ giấy từ tay y.

Vừa lúc đó, bên ngoài cửa xuất hiện một gia nô, bưng một mâm quả. Nguyễn Hoàng vội đứng dậy, y cao giọng.

-Có chuyện gì?

-Bẩm tướng công, có quả dưa quý Trung Hậu hầu gửi đến ạ.

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng rồi nhìn mâm dưa đã bố sẵn.

-Được rồi, để lên bàn đi.

Đợi người gia nô đi khỏi, Hà Anh mới chạy lại chỗ mâm dưa, đưa ánh mắt hiếu kì hỏi Nguyễn Hoàng.

-Dưa này mà ướp lạnh là khỏi phải chê, tiếc là anh không có cơ hội ăn thử rồi.

-Ta đã từng ăn thử mơ ướp lạnh vào mùa đông ở Đông Kinh rồi.

Hà Anh à lên. Thì ra thời này cũng có ướp lạnh rồi kia. Chắc ướp lạnh của Nguyễn Hoàng là dạng ủ rọng nước để qua đêm trong mùa đông, ngày

xưa bà cô ở quê hay làm lắm.

-Nhưng mà, người tên Trung ấy là ai thế?

Tên Trung? Nguyễn Hoàng nghếch mặt một lúc rồi mới à lên.

-Đó là tước vị, Trung Hậu hầu là tướng dưới trướng của cha ta.

Y xếp lại bản đồ trên bàn rồi cầm một miếng dưa lên. Hà Anh chợt nghe đến Nguyễn Kim, lòng như có sấm dậy.

-Người đó tên là gì vậy?

-Cô hỏi làm gì?

-Tại vì, cái tên Trung Hậu hầu nghe rất quen...

Hà Anh căng thẳng đưa tay giữ lấy ống tay áo Nguyễn Hoàng. Y chau mày nhìn cô.

-Dương Chấp Nhất.

Hà Anh lập tức thở gấp, cô giật phăng miếng dưa từ tay y, ném lại lên mâm. Nguyễn Hoàng túm lấy cổ tay cô, ánh mắt không biết đâu là bất an, đâu là lo lắng.

-Cô làm gì vậy?

-Không được ăn!

-Tại sao?

-Dương Chấp Nhất, tên đó sao tự dừng lại muốn cho anh dưa chứ? Anh không thấy kì lạ hay sao?

-Trước đây Trung Hậu hầu cũng từng biếu rất nhiều thứ!

-Nhưng hẳn là tướng nhà Mạc kia mà!

-Nhưng ông ta đã quy thuận vua Lê.

-Anh chưa từng nghĩ ông ta chỉ đang giả làm trung thần hay sao!

Lời Hà Anh vừa dứt, ánh mắt Nguyễn Hoàng lập tức sa sầm đi.

Nguyễn Kim vừa nhận lời đến phủ của Dương Chấp Nhất chiều nay.

-Hồ đồ!

Nguyễn Hoàng buông mạnh Hà Anh ra, y tức giận đứng phắt dậy. Hà Anh biết ngay thế nào y cũng sẽ không tin, không những không tin mà sẽ còn nổi giận. Cô rối bời không biết y sẽ làm gì sau kế.

-Cô nghỉ sớm đi!

Nguyễn Hoàng nhắc thanh bảo gươm của mình khỏi giá, làm lòng Hà Anh hoảng loạn. Cô chạy về phía y đang rải những bước chân dài rời đi.

-Anh định đi đâu?

-Không cần cô quản.

-Nguyễn Hoàng!

Nguyễn Hoàng giật phăng cánh tay y ra. Hà Anh đau đớn ôm vai. Y hốt hoảng lao đến đỡ lấy cô. Hà Anh liền túm lấy vạt áo y, lắc đầu mà mắt ngân ngấn nước, cô thều thào nói không ra hơi, lưng cô đau nhức.

-Đừng đi nữa.

Nguyễn Hoàng nhìn bàn tay mình sau lưng cô đã thấm máu, y nhăn mặt bế Hà Anh lên rồi đi về phía buồng ngủ.

-Thả tôi xuống đi, đau quá...

-Ai bảo cô động tay động chân chứ hả?

Hà Anh mắt rơm rớm nước. Cô không khóc vì đau, cô khóc vì suýt nữa Nguyễn Hoàng đã đâm đầu vào nguy hiểm.

-Đừng có khóc đấy!

Y bối rối nhìn cô, tay cứ không ngừng vỗ về lên lưng Hà Anh.

Từ ngoài, tiếng bước chân hối hả xông vào khiến Nguyễn Hoàng thất kinh quay đầu trông ra ngoài, lòng y như đại dương dậy sóng, nổi bất an lênh láng trong cặp mắt tối lại. Hà Anh càng bồn chồn hơn, cô quên cả đau đớn, ngược mắt về phía người gia nô thờ hồng hộc, cố bật lên từng chữ.

-Tướng công, thái tử không xong rồi!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(29) Phụ Tử

Hà Anh lẻo đẹo chạy sau Nguyễn Hoàng, cô cố không để lộ ra vết thương âm ỉ chảy máu sau lưng, cẩn rắng đuổi theo y như con chiến mã lao về phía dãy phòng cao được trang hoàng lộng lẫy.

Hai người vừa đến nơi đã nghe tiếng đồ đạc vỡ liên tiếp, gia nhân nô tì đều sợ hãi chạy ra ngoài. Nguyễn Hoàng giữ lấy một gia nô.

-Thái tể sao rồi?

Cậu bé run rẩy, khúm núm nhìn y.

-Tướng công da bỗng nhiên đỏ bừng, xuất hiện nhiều đốm đen xì, mắt không ngừng trợn trừng lên!

Hà Anh cố trấn tĩnh mình, cô biết Nguyễn Kim sẽ bị hạ độc chết, nhưng lịch sử chỉ qua một câu nói ngăn ngui đâu biết được cái chết của ông ta lại đau đớn đến thế!

Tiếng gào la của Nguyễn Kim vọng ra từ trong phòng. Nguyễn Hoàng sốt ruột buông cậu bé ra, nó chạy biến đi mất. Y nén ánh mắt thương tâm lao vào trong.

-Người đứng lại đó!

Hà Anh quay phắt lại, phía cổng vào sân xuất hiện một thanh niên, xung quanh là dàn người cầm đèn đuốc sáng trưng. Y ăn mặc cao quý lắm, hẳn là

xuất thân không tồi. Nhưng nét mặt đó, thật sự là trông giống hệt Nguyễn Hoàng, như đúc cùng một khuôn ra vậy!

Nam nhân kia nghênh mặt tiến tới, huých mạnh vào người Nguyễn Hoàng khiến y phải lùi ra sau. Cặp mắt nam nhân kia lộ rõ sự khinh thường.

-Cha không muốn người vào đó đâu!

Người này, hẳn là Nguyễn Ưông, anh của Nguyễn Hoàng rồi.

Hà Anh mím môi nhìn gương mặt có phần thất vọng và bi thương của Nguyễn Hoàng. Y chỉ cúi đầu rồi lùi lại phía sau, nhìn bóng Nguyễn Ưông khuất dần sau mấy lớp cửa.

Vừa lúc này, thầy thuốc, ngự y và quân y cũng đồng loạt đổ đến, kéo nhau vào trong. Trên gương mặt ai nấy đều dấy lên sự sợ hãi.

Hà Anh không dám tiến đến chỗ Nguyễn Hoàng nữa. Là cô đã thấy trước nhưng đã không nói gì về cái chết của Nguyễn Kim! Chỉ vài giờ nữa thôi là Nguyễn Kim chết...Bên trong vẫn đều đặn truyền ra những tiếng rên la rợn người. Hình như, bàn chân Nguyễn Hoàng toan xông đến, nhưng lại thôi. Y cứ đứng chôn chân như một bức tượng, lòng như ngàn mũi dao đâm vào.

-Bệ hạ!

Tiếng giáp sắt và binh khí va chạm vào nhau, cả những tiếng bước chân dồn dập trên sỏi đá làm Hà Anh lo lắng nhìn về phía lối đi. Duy Ninh như một cơn cuồng phong, y lao đến.

-Bệ hạ, Thái tử bị bệnh lạ, người không nên vào, sợ có...

-Người mau tránh ra cho trẫm!

Đây là lần đầu tiên Hà Anh thấy Duy Ninh nổi giận. Y chắc chỉ vừa mới cầm quân về, hay tin liền đến tận đây. Rốt cuộc tại sao y lại nóng giận đến

thế? Chẳng lẽ là thật? Lời đồn Duy Ninh chính là con của Nguyễn Kim!

-Bệ hạ, ngự y đều đang ở trong đó, người đừng làm chậm trễ công việc của họ!

Viên nội quan hết lời can ngăn. Duy Ninh cảm phần nhìn ông ta nhưng chẳng thể làm gì. Chiếc mũ sắt trong tay y ném phăng xuống đất, âm thanh chói tai gai người.

Nguyễn Hoàng nhếch mép cười.

Hà Anh sững sờ. Lúc này mà Nguyễn Hoàng lại cười khinh khỉnh như thế? Rốt cuộc là tại sao?

Duy Ninh hung tợn túm lấy ngực áo Nguyễn Hoàng.

-Người nghĩ người hơn trăm sao?

Nguyễn Hoàng hất phăng tay Duy Ninh ra, y ngạo nghễ phủ tay.

-Ta đều như nhau thôi!

Một ngự y xô cửa xông ra, thấy Duy Ninh liền dập đầu sát, mếu máo gọi bệ hạ. Y liền lao đến đỡ ông lên.

-Thái tử làm sao rồi?

-Bệ hạ...

-Đừng khóc lóc nữa, mau nói cho trẫm!

-Bệ hạ, thái tử trúng kịch độc, không qua hết được đêm nay!

Trời đất như sụp đổ dưới chân Nguyễn Hoàng. Y cố nén thanh âm hoảng loạn đang kêu gào trong lòng, lấy hết sức lao vào bên trong. Duy Ninh cũng

như sét đánh ngang tai, y chết điếng nhìn viên ngự y vẫn đang tạ tội dưới chân mình.

-Không cách nào cứu thái tử hay sao?

-Chúng thần đã thử châm cứu, nhưng mạch tượng đã vô phương cứu chữa rồi thưa bệ hạ...

Hà Anh bất giác cảm thấy tội lỗi ngập tràn, cô đan chặt hai bàn tay vào nhau. Cô biết Nguyễn Kim sẽ phải chết, đây là lịch sử, lịch sử thì luôn tàn khốc. Nhưng một người chết đối với lịch sử có là gì, quan trọng là có quá nhiều kẻ phải đau thương mà những người đời sau như cô chưa từng biết đến.

Nguyễn Kim là trung thần có công kiến tái nhà Lê. Cả đời ông xông pha trận mạc, đến cuối cùng vẫn chết không được ôm ái. Hà Anh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Chiến tranh là tàn ác đến vậy sao?

Nguyễn Kim thật sự không qua khỏi đêm qua.

Rạng sáng nay, Thái tử mất.

Nguyễn Hoàng vẫn còn nhớ như in đêm qua khi y lao vào phòng cha, ngự y thầy thuốc đều quỳ rạp bên ngoài. Bên trong, Nguyễn Ưông ngồi cạnh cha, nắm lấy tay cha mà khóc.

Nguyễn Hoàng đã đến gặp Nguyễn Kim, y hy vọng có thể nghe cha gọi y bằng tên ấm áp. Nhưng ông chỉ nhẹ nhàng siết chặt bàn tay Nguyễn Ưông rồi chìm vào hôn mê.

Đến cả khi ông không tỉnh dậy nữa, Nguyễn Hoàng mới biết, cả đời này y chẳng bao giờ được nghe cha gọi bằng tên dịu dàng như cách ông gọi

Nguyễn Ưông.

Y chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử, phù Lê diệt Mạc là vì cái gì chứ? Chỉ vì muốn ông công nhận y. Rằng y không cố tình cướp đi mẹ, rằng y được sinh ra để đỡ đần ông! Rốt cuộc y tồn tại là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ ông không nhận ra?

Hà Anh cũng chẳng thể chợp mắt cả đêm qua. Cảm giác ấy, khi mình rõ ràng biết là một người sắp chết, nhưng không thể nói ra để người đó tránh kiếp nạn. Cô rất sợ lịch sử vì thế mà thay đổi. Cô rất sợ. Sợ đến nỗi cô phải nhanh chóng tìm được đường về nhà, hoặc chí ít phải rời xa Nguyễn Hoàng, rời xa những xoay vần lịch sử.

Nguyễn Hoàng thấy Hà Anh đứng lấp ló ở phía cửa. Y giương cặp mắt thống khổ nhìn cô. Đôi mắt đó làm Hà Anh ám ảnh. Đôi mắt đó như là sự kêu gào từ thâm tâm y: Hãy cứu lấy ta...

Hà Anh từ từ đi đến, cô dìu Nguyễn Hoàng đứng dậy. Y cố chấp ngồi bệt dưới sàn nhà. Hà Anh vẫn giữ cánh tay y, cô biết mình không đủ sức kéo y đâu, cô biết y chỉ cần một động lực mà thôi. Chỉ cần có người vực dậy, y sẽ tự mình đứng thẳng trên đôi chân của y.

Nhưng không, Nguyễn Hoàng gục ngã rồi.

Hà Anh thở dài ngồi phịch xuống cạnh y. Ánh mắt y ám ảnh quá...

-Ngày bé, ta luôn tự hỏi, rốt cuộc ta sinh ra để làm gì? Chỉ cần mẹ ta không sinh ta ra, cha ta sẽ không mất đi người ông yêu thương, cũng sẽ không có ai để oán giận.

Nguyễn Hoàng ơi, anh sinh ra là để đưa dòng họ Nguyễn trở thành vua. 9 chúa 13 vua và đất nước Việt Nam hình chữ S, đều là do anh mà khởi nguồn.

Hình như, Nguyễn Hoàng khóc.

Lần đầu tiên, Hà Anh thấy được một Nguyễn Hoàng vô vàn yếu đuối, vô vàn tổn thương.

-Ta chẳng cần cha yêu thương ta, chỉ muốn ông được bình an, được hạnh phúc. Dù cha luôn muốn đẩy ta đi thật xa ông, ta vẫn muốn được ở cạnh người thân của ta. Mẹ ta không còn, cha cũng không còn. Ta chưa từng được cha mẹ yêu thương, ta không biết cảm giác đó ngọt ngào thế nào. Ta còn nhiều điều nói với cha, còn nhiều điều muốn cha thấy, nhưng sao ông trời không cho ta cơ hội chứ?

Nguyễn Hoàng khổ tâm gào lên, y ôm trán nước nở.

Cả tuổi thơ y là những ngày ngóng trông cha về.

Hà Anh đẩy Nguyễn Hoàng vào lòng, cô vòng tay qua cổ ôm lấy y, vỗ nhẹ lên lưng y. Nguyễn Hoàng hoàn toàn gục trên người cô, nước mắt y bóng rớt.

Nguyễn Hoàng như thế này làm Hà Anh nhớ về năm đó, cô mất ông. Không có lời nào có thể an ủi được một người vừa mất đi người thân. Vì cảm giác, ngày mai, ngày kia, không còn được gặp người thân nữa, thật sự rất đáng sợ.

-Chỉ mới sáng nay thôi, cha còn đứng trước mặt ta. Bây giờ ta chẳng thể chạm đến cha được nữa...

Hà Anh ghì chặt lấy Nguyễn Hoàng, cánh tay y to lớn giữ lấy người cô, làm vết thương cô đau điếng. Nhưng nghĩ đến Nguyễn Hoàng bây giờ càng đau hơn, cô biết mình có thể làm được. Để y dựa vào hết cả ngày hôm nay cũng được, cả đời cũng được, miễn là nỗi đau kia nguôi ngoai, chút đau đớn này có là gì?

Ất Ty, Nguyên Hòa năm thứ 13, 1545.

Nguyễn Kim chết. Lê Trang Tông truy phong Huy Tĩnh quốc công, thụy là Trung Hiến.

Nhưng từ đây, mọi binh quyền không thu về Nguyễn Uông mà rơi vào tay Trịnh Kiểm. Cuối năm đó, Trịnh Kiểm được phong Thái sư, Lưỡng quốc công.

Tang thương bao trùm cả Tây Đô. Dẫu chiếm được Yên Mô nhưng Lê Trang Tông không cho ai ra mừng, làm quốc tang cho vị thái tổ cả đời phò Lê.

Dan đứng trước dinh Thái tổ, ngược ánh nhìn thất thểu về phía Hà Anh.

-Anh sẽ về Hà Lan sao?

Hà Anh đã từng nghe Nguyễn Kim nói về việc người Hà Lan đến chuộc anh về. Nhưng nghe y nói, cô vẫn thấy lòng hụt hẫng.

-Tôi đã trả phòng cho nhà trọ rồi. Tôi biết cô sẽ ở lại chỗ Nguyễn Hoàng. Đây, tay nải của cô.

Hà Anh ghen ngào nhìn tay nải, bên trong là bộ quần áo của Quang Minh mượn cho năm nào.

-Tôi xin lỗi, vì đã để anh ở lại đây một mình.

-Đâu có, bạn của tôi đến đón tôi, cũng đã ở cùng với tôi bầu bạn.

-Anh đợi tôi về sao?

Cảm giác xót xa ngập trong lòng Hà Anh. Dan chỉ gật đầu rất khẽ, nụ cười vẫn vương tâm trí, ánh mắt y như thế: Dĩ nhiên rồi, dẫu có bao lâu ta nhất định sẽ đợi được cô.

-Hà Anh này, nếu tôi nói với cô biết một bí mật, cô sẽ giúp tôi hoàn thành một tâm nguyện nhé.

Hà Anh chau mày, cô bây giờ quá mệt mỏi với những bí mật rồi.

-Tâm nguyện sao?

Bất chợt, Đan nắm lấy bàn tay Hà Anh, ánh mắt y chan chứa biết mấy.

-Về Hà Lan với tôi nhé?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(30) Tây Phương

Trong một giây phút, Hà Anh đã thực sự nghĩ đến chuyện cùng Dan trở về Hà Lan.

Cô không muốn cảm giác tội lỗi phải ập đến lần nữa, hôm nay là Nguyễn Kim, ngày mai là ai? Cô không thể làm gì khác, cô phải để lịch sử trôi theo đúng con đường của nó.

Đã có một khoảnh khắc, cô thật sự muốn rời khỏi nơi đây, rời khỏi những biến chuyển lịch sử. Đến Hà Lan, cô sẽ có cơ hội tiếp cận với nền khoa học tiên tiến hơn vùng đất vẫn còn lạc hậu này, cô sẽ tìm được đường về nhà.

-Hà Anh?

Giọng Dan nhẹ nhàng đánh thức cô. Cô giật mình khỏi những suy nghĩ miên man, nhìn vào đôi mắt màu xanh lục tuyệt đẹp của y trên nền da trắng của người châu Âu. Hình như chưa bao giờ Hà Anh chịu dành ra thời gian để ngắm Dan đủ lâu, để bản thân nhận ra tình cảm của Dan từ lúc nào đã hướng về mình.

-Hà Lan...Nơi đó xa xôi quá.

Dan đau lòng. Xa sao? Ý cô là cách xa Nguyễn Hoàng...

-Trước đây cô từng nói với tôi cô muốn về châu Mỹ, cô muốn về nhà mà.

Nhưng trước kia là trước kia. Bây giờ tình cảm với mảnh đất này, với con người của mảnh đất này, ít nhiều đã không còn như trước.

-Tôi không biết nữa..

-Hà Anh, nơi này chiến tranh triền miên...

Hà Anh khẽ chạm tay lên vai mình, vết thương sau lưng vẫn đậm đậm thốn thức. Nơi này quá nguy hiểm, càng nguy hiểm hơn khi cô ở bên Nguyễn Hoàng. Nguy hiểm hơn cho cô và cả y. Giả như lúc bọn chúng lấy cô ra uy hiếp y, không có viện quân trên núi ào xuống, y chắc chắn sẽ chết thảm. Sự xuất hiện của cô trong dòng lịch sử này đe dọa đến tính mạng của y, đe dọa đến lãnh thổ hình chữ S sau này của Việt Nam nữa.

-Đến châu Âu đi, hãy để tôi bảo vệ cô.

Giọng Đan chắc nịch. Y muốn dùng cả đời này để bảo vệ cô, đến hơi tàn cuối cùng, y chẳng cầu chi cả.

-Dan, tôi...

-Đừng từ chối.

Giọng Đan nghẹn ngào, y mỉm cười, nụ cười đẹp như nắng. Mái tóc cắt ngắn đen đen của y lòa xòa trong gió, làm gương mặt y càng trở nên thanh bình.

Nguyễn Hoàng còn đang đau thương, cô không thể bỏ y ở lại mà đi được. Nhưng về Tây Đô rồi, chắc chị Ngọc Bảo sẽ thay cô chăm sóc cho y. Về Tây Đô rồi, còn người hôn thê của Nguyễn Hoàng vẫn còn đợi sẵn ở phủ.

Cô nào có sự lựa chọn khác ngoài ra đi. Mục đích của cô đến quá khứ này có lẽ chỉ là để quen biết Nguyễn Hoàng, chí ít đã hiểu được con người thật của y, của vị chúa Tiên mở cõi đất Nam sau này.

Đó là chuyện của mấy chục năm sau, mấy chục năm đó, sẽ không còn có cô ở bên cạnh Nguyễn Hoàng.

Hà Anh trông ra chiếc thuyền gỗ lớn, cập cảng Tây Đô. Những người thủy thủ châu Âu khẩn trương khuân vác những thùng nước ngọt và lương thực lên thuyền. Dan đi lại chỗ cô, đưa quyển tập vẽ lên trước mặt che nắng cho Hà Anh.

-Cũng sắp khởi hành rồi.

Hà Anh gật đầu rất khẽ, nhìn xuống mặt nước sóng sánh ánh nắng kia. Cô sắp phải rời khỏi quê hương rồi.

Nỗi nhớ nhà là sự dằn vặt khó thể nguôi ngoai.

-Nguyễn Hoàng, biết chuyện chúng ta sắp đi chứ?

Dan thấy lòng mình chao đảo. Y cố gắng gượng cười.

-Cô đợi anh ta đến giữ cô lại sao?

Hà Anh lặng đi. Là thật, chỉ cần Nguyễn Hoàng đến giữ cô lại, cô chắc chắn sẽ không đi nữa, không rời xa y nữa. Dan nở một nụ cười bi thương, cố ngẩng đầu cho nước mắt chảy ngược vào trong.

-Anh ta không biết đâu. Nếu anh ta biết, cô còn có thể đứng đây sao?

Hà Anh thất thần nhìn Dan.

Vậy Nguyễn Hoàng sẽ càng sụp đổ. Cô không từ mà biệt. Hà Anh biết cảm giác đó, khi y lâm trận mà chẳng đến chào cô. Cô sợ, Nguyễn Hoàng sẽ chẳng còn ai bên cạnh mất. Ngọc Bảo là vợ Trịnh Kiểm, Trịnh Kiểm lại rắp tâm giết Nguyễn Kim, sẽ tha cho Nguyễn Hoàng sao?

Cô bất ngờ lùi lại một bước, trong thâm tâm Dan lại như cô vừa bước ngàn bước ra xa y. Khó khăn lắm mới có thể thuyết phục được cô, giờ lại để

mất cô rồi.

Nhưng Dan không hối hận khi nói ra với cô chuyện Nguyễn Hoàng không hay họ đi. Vì y sợ Hà Anh đến Hà Lan rồi sẽ bị chuyện đó dẫn vật cả đời...

Dan hít một hơi thật sâu, y nhìn thấy viên thuyền trưởng trên boong tàu đang ra hiệu khởi hành. Muộn rồi.

-Nào!

Dan cố mỉm cười bằng tất cả niềm vui trong hơn một năm ở bên Hà Anh, đưa quyển tập vẽ về phía cô. Hà Anh ngây ngốc đón lấy quyển tập vẽ, vật mà Dan nâng niu hơn cả mạng sống của mình. Y đã quyết định tặng lại báu vật của y cho cô.

-Đây là tất cả những gì ta muốn nói với cô. Về bí mật ta đã hứa. Cô không hoàn thành tâm nguyện của ta cũng được, nhưng nhất định hãy ghi nhớ một điều.

Hà Anh đau xót nhìn y. Làm cách nào để không làm tổn thương chàng trai tốt bụng này, ngoài việc đáp lại tình cảm của y?

-Phải thật hạnh phúc.

Nước mắt Hà Anh chực trào ra rồi. Là vì tự hào khi người học trò đầu tiên của mình nói rõ ràng rành mạch một câu tiếng Việt như thế? Hay là vì không nỡ xa y?

Dan đưa tay vuốt mái tóc màu nắng của Hà Anh, khóe môi y run rẩy. Rồi, như một ngọn gió đông vô tình, Dan quay lưng bước đi. Tà áo màu nâu đồng của y vẫn phấp phới trước gió, mái tóc y vẫn rối loạn bay, đôi chân y cất những bước đi dài và dứt khoát. Nhìn y, Hà Anh biết, y không cách nào quay đầu lại được nữa.

Dan nghiêng chặt răng sỏi những bước chân vững vàng về phía con thuyền đồ sộ. Mỗi bước y đi, nước mắt lại rơi ra. Y không thể quệt tay lau đi, cô sẽ biết là y khóc. Cô không được thấy con người yếu đuối này của y.

Trước nay y chưa từng nghĩ, mình ngao du tứ hải, hồn treo cột buồm. Vậy mà cũng có ngày, trái tim y mãi ở lại Tây Đô, mãi ở lại mảnh đất lạc hậu và loạn lạc này.

Dan không quay đầu lại nữa. Mãi mãi. Cho đến khi chiếc thuyền to lớn chỉ còn là một chấm nhỏ giữa mặt trời đang bị đại dương nuốt dần.

Dinh Thái tử ngập trong tang thương, khắp nơi đều là khăn tang trắng.

Hà Anh lặng lẽ trở về dãy phòng trước đây, mệt mỏi ngồi xuống chiếc bàn đá giữa sân năm nào.

Quyển tập vẽ trong tay cô, cô không dám nhìn nữa. Cô sợ mình sẽ hối hận...

Tiếng giấy sột soạt giữa màn đêm tịch mịch. Hà Anh mỉm cười nhìn những bức tranh trước đây y đã từng cho cô xem, những bức tranh về thành Rome, về Babylon.

Nhưng rồi, đôi mắt Hà Anh bần thần lật đến những sau, những hình vẽ cô chưa từng được thấy. Hẳn y đã vẽ trong lúc vắng cô.

Kia là dinh thự thái tử, kia là thành nhà Hồ...

Nơi này, đã được y đưa vào trong tranh như những kỉ vật.

Ánh mắt Hà Anh dừng lại ở một trang giấy trắng.

"Daniel Quint, Habsburg"

Habsburg?

Hà Anh giật mình, cô lật sang trang kế. Đúng như cô đoán, đó là hình ảnh của cung điện hoàng gia Hofburg. Dan là người trong hoàng tộc Habsburg sao? Một trong những hoàng tộc có thế lực nhất trong châu Âu vào thời kì cận đại?

Cô sốt ruột lật đến trang kế, một người đàn ông mặc giáp phục châu Âu, tay cầm kiếm. Ông để râu quai nón, chiếc mũi cao thẳng tắp và đôi mày luôn nhíu chặt. Dù chỉ là tranh chì nhưng lại toát lên cả một niềm tin yêu, một sự tự hào rất đỗi lớn của Dan dành cho người đàn ông này.

Bên dưới tranh có dòng chữ nhỏ.

"Karl V"

Hà Anh thấy như sét đánh ngang tai, cô kinh ngạc chạm tay lên dòng chữ chì nguệch ngoạc.

Karl V sao?

Người kế thừa bốn triều đại cai trị ở châu Âu trong lịch sử? Charles Quint! Ông còn là hoàng đế của đế chế La Mã Thần Thánh, vua của Đức, quốc vương của Ý, vua Tây Ban Nha, đại công tước Áo, chúa đất Hà Lan và Burgundy!

Hà Anh lật tiếp trang nữa, lại thấy hình Karl V ngồi bên cửa sổ viết thư.

Cùng dòng chữ bên dưới "Cha kính yêu của tôi".

Dan...thật sự là con của Karl V? Dan thật sự là người thuộc hoàng tộc Habsburg? Là người có khả năng kế thừa miền đất rộng lớn ở miền Trung, Tây và Đông Âu, miền đất mặt trời không bao giờ lặn?

Hà Anh bần thần nhớ lại lần đó, Dan nói, gia đình y không muốn có y trên đời, y thất lạc trong chính gia đình y?

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trong gia tộc đó? Đến nỗi họ phải đẩy đứa con của mình đi thật xa? Tranh quyền đoạt vị sao?

Vì theo cô nhớ, người thừa kế Karl V sẽ là Felipe II con trai ông.

Cô không chắc đó có phải là Dan hay không? Nhưng họ đã nhất quyết vứt bỏ Dan như thế, y còn cơ hội ngồi lên ngai hoàng sao?

Hàng trăm hàng ngàn câu hỏi đặt ra trong đầu Hà Anh khiến cô gần như bật khóc. Cái tên suốt ngày chỉ biết cười như kẻ ngốc này hóa ra lại chứa đựng nhiều mất mát tổn thương đến vậy. Có nhà mà không thể về, có cha nhưng chỉ dám vẽ nên hình cha để mà nhớ.

Nhưng dẫu có ngàn vạn điều muốn Dan nói ra, Hà Anh vẫn phải đối mặt với sự thật.

Dan đã đi xa rồi.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(31) Kỳ Ngộ

Hôm nay là lần đầu tiên Hà Anh gặp Nguyễn Ư Dĩ.

Ông ngồi cạnh Nguyễn Hoàng ngoài ghế đá trông ra hồ sen, cả hai im lìm như vậy cũng đã khá lâu rồi.

Nguyễn Kim mất, bây giờ Nguyễn Hoàng chỉ còn có thể dựa vào Nguyễn Ư Dĩ. Ông là cậu ruột của y, làm Thái phó trong triều.

Từ ngày Nguyễn Kim mất, cả thành Tây Đô dường như cũng trở nên căng thẳng. Dan cũng đi rồi, Nguyễn Hoàng cũng im lìm đi hẳn. Hình như, y cố tình trốn tránh Hà Anh.

-Cậu xin với bề hạ rồi, tạm thời con không cần phải lâm trận.

Nguyễn Hoàng lắc đầu khẽ.

-Đâu thể lơ là việc nước. Con gục ngã, chẳng phải đúng ý vua tôi nhà Mạc rồi sao?

Nguyễn Ư Dĩ vuốt dọc chòm râu, ông thở dài thườn thượt.

-Dương Chấp Nhất đêm đó trốn đi, có người của ta báo lại, hẳn về với Mạc Hiến Tông rồi.

Lòng bàn tay Nguyễn Hoàng siết chặt. Y cũng đã tin tưởng Dương Chấp Nhất đến nhường nào.

-Nghe nói, Phạm Hiên sau khi chết, Mạc Hiến Tông cũng đã tha cho người nhà, không truy cứu nữa.

Cuộc chiến này, đang dần trở nên tàn khốc.

-Sắp tới sẽ là con sao?

Y bàng hoàng nói. Nguyễn Ư Dĩ lẳng lẳng nhìn sen.

-Hiện giờ Trịnh Kiểm vẫn còn cần đến con, hẳn sẽ không làm hại đến con đâu.

Quả thật, đêm đó đưa đem đến phòng của Nguyễn Hoàng không có độc, nhưng đưa của Nguyễn Kim ăn thì có. Đó là lời đe dọa mà Dương Chấp Nhất, mà nhà Mạc gửi cho y.

-Ông làm Tả tướng rồi. Nó điều binh khiển tướng, cố giành lấy binh từ tay Trịnh Kiểm, nhất định Trịnh Kiểm sẽ không tha cho nó. Con cứ âm thầm tuân lệnh, đừng để bị rơi vào tầm ngắm. Chỉ cần còn sống, thù nào cũng có thể trả được.

Nguyễn Hoàng gật đầu rất khẽ. Ánh mắt y vẫn u uất, nhưng rồi, y bất ngờ cất lời.

-Cậu, cậu có tin vào người đến từ tương lai không?

-Tương lai?

-Phải, tương lai mà người ta có thể biết trước được những chuyện xảy ra trong quá khứ, có xe máy, có máy bay.

-Con nói cái gì vậy?

-Con thật sự thấy khó tin, nhưng gần đây những suy nghĩ đó không ngừng đeo bám con.

-Vì cô gái đó sao?

Câu nói của Nguyễn Ư Dĩ làm cặp mắt Nguyễn Hoàng tự nhiên tối lại.

Y không muốn gặp cô, vì y bắt đầu tin vào chuyện cô đến từ tương lai.

Nhưng càng tin, y càng sợ hãi.

Chẳng lẽ cô thừa biết Nguyễn Kim sẽ chết, nhưng vẫn làm như không.

Nguyễn Hoàng men theo con đường mòn leo lên một ngọn núi cao. Hà Anh hì hộc đi ngay sau y, mặt cô đã ửng đỏ. Cô thở hồng hộc gọi với theo y.

-Tôi...có thể...vịn tay anh được chứ?

Nguyễn Hoàng bối rối nhìn Hà Anh. Y dang hăng rồi đưa bàn tay về phía cô. Ý Hà Anh là đưa cánh tay để quàng vào cơ, y lại hiểu nhầm là cô muốn nắm tay y.

Nhưng rồi, vô thức, Hà Anh cũng nắm lấy bàn tay thô ráp ấy.

-Nếu sau này các anh muốn phát triển du lịch ở ngọn núi này, nhớ phải xẻ núi xây thành bậc thang.

-Cô nói gì thế?

-So với dốc thế này, đi theo từng bậc thang sẽ đỡ tốn sức lắm, mùa mưa không dễ trơn trượt nữa.

Nguyễn Hoàng nhìn xuống lối đi rồi lại nhìn Hà Anh. Ánh mắt y dần trở nên khó hiểu.

-Đây là núi gì thế?

-Núi Thạch Lâm.

-Chúng ta leo lên đây làm gì?

-Cứ đi đi rồi biết.

-Anh lại đem tôi đi bán sao?

Hà Anh thoáng thấy nụ cười của y sao bao tháng ngày, làm cô vui lắm.

Lên đến gần đỉnh núi, Nguyễn Hoàng rẽ ngang vào bên trong mỗi lối mòn. Hà Anh không đi nổi nữa, cô giật giật tay áo y.

-Chúng ta nghỉ mệt được không? Anh đã leo một hơi từ chân núi lên đây rồi.

-Từ đây chỉ cần đi ngang thôi, không đi lên nữa.

-Nhưng mà tôi không đi nổi nữa rồi.

Nhìn trán Hà Anh lấm tẩm mồ hôi. Nguyễn Hoàng mềm lòng, y dang hăng rồi cúi người xuống.

-Ta cõng cô.

Sập bẫy rồi!

Hà Anh cười rằm trong bụng. Cô hí hửng toan leo thì y đứng phắt dậy.

-À, quên mất, ta trước giờ luôn là người sòng phẳng. Ta cõng cô, lát nữa xuống núi cô phải cõng ta!

Giọng cười râm ran trong bụng Hà Anh chạy biến rồi. Cô á khẩu nhìn tên nam nhân trước mặt rồi đá mạnh vào chân y.

-A!

Nguyễn Hoàng gào lên rồi nhìn cô đã chạy nhanh lên phía trước. Y phì cười nhìn điệu bộ giận dữ của cô.

Hà Anh tức giận đá phăng hòn sỏi dưới chân, lầm bầm trong miệng.

-Cái tên keo kiệt!

Từ phía sau, một thân ảnh ào đến. Một tay quấn lấy vai, một tay vòng qua chân bế thốc Hà Anh lên. Cô sững sờ nhìn sang gương mặt nam nhân ngay sát mình, loạng choạng choàng tay qua cổ y ôm lấy.

Ánh mắt y gần như thế này, càng ma mị và quyến rũ. Không xong rồi, cô định dụ hãn công cô, cuối cùng lại rơi vào cái bẫy của hãn rồi!

-Ai là tên keo kiệt?

Hà Anh ngô nghê lắc đầu, thần thờ nhìn cái nhếch môi tuyệt mỹ kia. Yêu nghiệt, hãn là yêu nghiệt, không sai đâu...

-Anh không mới tay à, cho tôi xuống đi. Tôi đã khỏe hơn rồi.

Hà Anh vẫn ghì lấy cổ y.

-Cô bao nhiêu cân thế?

-Sao?

Hà Anh ngẫu nhiên nhìn tên nam tử trước mặt. Có ai đời lại đi hỏi cân nặng của con gái không hả!

-Nhẹ như vậy, thảo nào sức khỏe lại không tốt.

Hà Anh bất chợt thấy lòng xao xuyến. Y xốc lại cô nằm ngay ngắn trong vòng tay to lớn của mình, gương mặt vẫn đăm đăm nhìn thẳng. Tự nhiên, môi Hà Anh không kiềm được vô thức mỉm cười.

-Ô tiếng nước chảy!

Hà Anh quay phắt sang lắng tay nghe thứ thanh âm tuyệt mỹ của núi rừng.

-Là thác nước sao?

Nguyễn Hoàng gật đầu rất khẽ.

Khung cảnh đẹp như tranh vẽ dần hiện ra sau bóng cây tùng ngàn năm. Một ngọn thác không quá cao nhưng đẹp đến ngẩn ngơ người nhìn. Dòng nước chảy qua những bậc thác, mềm mại như những dải lụa đổ xuống con suối dài.

-Đếm xem có bao nhiêu bậc thác.

Hà Anh nhảy xuống đất từ tay Nguyễn Hoàng, hào hứng đưa mắt lên ngọn thác tung bụi nước trắng ngần kia.

-Chín! Chín bậc!

-Nơi đây là thác Mây. Người ta nói rằng ngày xưa từng có 9 nàng tiên nữ đến đây tắm thì bỗng bị gọi về trời. Chín bậc là chín bước chân tiên nữ nhón lên để bay về thiên giới.

Hà Anh ồ lên. Cô thích thú cười. Chân gì to thế!

Còn Nguyễn Hoàng, y đỏ mặt. Từ bao đời nay, người dân ở đây vẫn truyền tai nhau rằng những đôi lứa đang yêu nhau cùng nhau lên tắm thác "Chín bậc tình yêu", thì tình yêu sẽ ngày càng mặn nồng và nên vợ nên chồng.

Nhưng y chỉ muốn đưa cô đi vì nghĩ cô sẽ rất thích mà thôi...

Y cố bảo mình như vậy.

-Người ta bảo con gái lấy nước suối này rửa mặt sẽ đẹp như tiên nữ.

-Thật sao?

Nguyễn Hoàng mím môi nhìn cặp mắt to tròn của cô. Y chẳng hăng rồi gạt đầu.

Hà Anh liền chạy ào xuống chỗ thác. Nguyễn Hoàng á khẩu.

Mới nói thế đã hí hửng lao xuống vốc nước rửa mặt rồi.

-Này! Cần thận ngã bây giờ.

Nguyễn Hoàng chạy đến chỗ cô, giang tay ra trước cô. Hà Anh té nước lên tiếp rồi ôm lấy mặt mình.

-Sao, đã xinh đẹp hơn chưa?

Y tròn mắt nhìn cô, gương mặt thon dài và đôi mắt cười tít. Nguyễn Hoàng lúng túng chạm tay lên gương mặt ướt đầm của Hà Anh. Cô lập tức mở bừng mắt.

Y đang nhìn cô, bằng ánh mắt say mê và quyến rũ chết người. Bàn tay to lớn của y đang lướt trên da mặt cô trắng ngần và mềm mại. Hà Anh hoàn toàn tê liệt, không chút phản kháng. Cô thất thần nhìn đôi mắt sâu hun hút kia, quanh co không lối thoát.

Hắn như vậy là muốn hôn sao?

Nguyễn Hoàng vuốt những lọn tóc đang ướt dính trên trán cô, dịu dàng như vuốt ve một cánh hoa vậy.

Đến lượt Hà Anh chẳng hăng, cô đỏ mặt đẩy y ra.

Vừa lúc đấy, tiếng giáp sắt ma sát vào nhau khiến Nguyễn Hoàng bừng tỉnh. Y quay phắt ra phía sau, nheo cặp mắt như chim ưng về phía tiếng động.

-Hà Anh, nghe kĩ lời ta nói. Cô hãy trốn ở đây, đến lát nữa mà không thấy ta trở ra, hãy chạy xuống núi tìm cậu Ủ Dĩ!

Hà Anh lập tức chộp lấy cánh tay y.

-Anh đi đâu thế?

-Ta nghĩ ta vừa tìm ra vị trí đóng phục quân của quân Mạc rồi!

Hà Anh níu lấy y bằng cả hai tay, cô lắc đầu rất mạnh.

-Đừng đi! Anh chỉ có một mình, lại không có giáp!

-Ta phải đi để thăm dò. Hà Anh, cô nghe lời ta đi.

Hà Anh nhớ đến lần ở lều quân y. Cô mím môi nhìn y. Nguyễn Hoàng cố trấn an cô bằng nụ cười thất thểu. Y vỗ lên vai cô rồi đứng dậy lao đi như một cơn cuồng phong.

Mạc Phúc Hải tay vịn chắc long gươm đeo bên người, phất tà áo choàng ngồi xuống một tảng đá to lớn, góc cạnh, hệt như một chiếc ngai vàng.

-Cánh quân của Trịnh Chí tới đâu rồi?

-Bẩm bệ hạ, đã đến Yên Mô, nhưng vẫn đang ẩn mình chưa đi được.

-Tiếp tục đưa quân tức tốc về Ngọc Sơn đi. Ta phải đánh úp chúng, lật ngược thế cờ này.

Nguyễn Hoàng nấp sau những tảng đá lớn, khuất dưới những lũy tre, y nghiêng răng nhìn Phúc Hải.

-Vâng thưa bệ hạ. Thần cũng đã sắp xếp nội gián bên cạnh Lê Trang Tông, mọi hành tung của hãn đều bị ta nắm thóp.

-Còn phía Trịnh Kiểm.

-Hãn ta mưu mô không ít, dù ngoài miệng tung hô vua Lê nhưng thực chất đang ngầm giữ lực lượng cho riêng mình. Chẳng mấy chốc sẽ có quyền nghiêng thiên hạ.

-Giữ hãn lại cũng không tốt, tốt nhất là đợi hoàn thành nghiệp lớn, tìm cơ hội giết hãn đi. Hãn mưu mô như vậy, ta không giết hãn thì kẻ chết trước là ta.

-Bệ hạ, còn hai người con của Nguyễn Kim.

Mắt Phúc Hải nheo lại, y hất cằm.

-Hai tên đó bây giờ chắc chắn là cái gai trong mắt Trịnh Kiểm. Không cần manh động, ngồi trên núi xem hổ đánh nhau là được rồi.

Nguyễn Hoàng nhìn một lượt.

Nơi đây chắc là nơi trú quân của chúng, binh lính rất đông, y chắc chắn không thể đánh lại.

Vừa lúc đó, một tên lính tức tốc chạy vào.

-Bệ hạ, dưới chân núi phát hiện một con ngựa lạ. Rất có thể trên núi này có người!

Mạc Phúc Hải lập tức đứng phắt dậy, giận dữ gào lên.

-Chẳng phải lúc này t đã dặn các người kiểm tra kĩ rồi sao?

Bọn chúng quỳ rạp xuống, cúi đầu nhận lỗi.

-Mau, lục soát phạm vi trăm thước!

-Vâng!

Nguyễn Hoàng siết tay lên thanh gươm, y ngả đầu lên đá, nghiêng rặng nghe thấy tiếng gươm giáo đập vào những thân cây trúc, càng ngày càng tiến tới mình.

Nếu xông ra bây giờ thì chỉ có chết, không xông ra thì cũng chết!

-Bên này có gì này!

Một tên lính hét toáng lên. Nguyễn Hoàng nhắm nghiền mắt, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Gươm y dần tuốt ra khỏi vỏ.

-Thỏ con ơi!

Cả khu rừng trúc đều quay đầu ngược nhìn. Nguyễn Hoàng trợn trừng mắt, y như tắt hẳn nhịp thở hướng về phía Hà Anh.

-A, ta đang đi tìm thỏ con của ta. Các người có thấy nó không?

Bọn lính nghi hoặc nhìn cô rồi nhìn xuống chỗ Nguyễn Hoàng đang trú.

Cô lao đến chỗ y, đưa mắt trông xuống.

-A! Nó chạy biến đi rồi!

Giây phút ánh mắt Nguyễn Hoàng chạm đến cô, cô đã lắc đầu rất khẽ, khiến y vô cùng bàng hoàng.

Một cánh tay thô bạo túm lấy Hà Anh lôi mạnh ra, khiến cô nhăn mặt đau đớn. Nguyễn Hoàng cắn răng, suýt nữa thì vùng người dậy. Nhưng y biết, không được để cô hy sinh vô ích.

Y biết.

Hà Anh làm vậy để y có đường thoát, sẽ đến cứu cô. Còn nếu người bị bắt là y, sẽ không có ai có đủ khả năng cứu y nữa.

Hà Anh bị tên nam nhân kia xốc lên, vết thương sau lưng truyền đến cơn đau điếng người.

-Dừng tay lại ngay cho trẫm!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(32) Vua

Mạc Phúc Hải trừng mắt nhìn những tên lính đang mạnh bạo siết chặt cánh tay nhỏ bé của Hà Anh. Y lao đến, ôm lấy hai vai cô.

-Không sao chứ?

Cả khu rừng trúc được một phen sừng sốt. Hà Anh mím môi nhìn y rồi lắc đầu. Lòng cô đang căng thẳng còn hơn cả xem trận chung kết World Cup. Phúc Hải cảm nhận rõ ràng sự run rẩy từ đôi vai cô.

-Ổn cả rồi, ở đây không ai dám động đến cô nữa đâu.

Những binh lính kia vội vã cúi đầu lùi lại. Động vào ai không động, lại động đến nữ nhân của vua rồi.

Nguyễn Hoàng nấp dưới khe đá, nghiêng răng nghe câu nói nhẹ nhàng như gió xuân của tên nam nhân kia.

-Bệ hạ, cô gái này bỗng dưng xuất hiện ở đây, rất đáng ngờ.

Phúc Hải vẫn hướng về Hà Anh ánh mắt hiền lành.

-Nói ta nghe, cô làm gì ở đây?

Hà Anh cười hiền, cô chỉ về phía xa.

-Tôi nghe nói ở đây có thác Mây rất đẹp nên đến đây xem thử.

-Một mình cô?

-Phải.

-Nguyễn Hoàng, tên đó không đi theo cô sao?

Y nhớ, hôm đó cô và Nguyễn Hoàng đã dắt tay nhau chạy trốn kia mà.

-À, anh ấy ở lại tư dinh trò chuyện với chị. Chị ấy vẫn chưa hết buồn vì Thái tể qua đời.

Những viên tướng xung quanh đều nhìn mặt nhìn Hà Anh. Nhưng Phúc Hải, ánh mắt y tin tưởng tuyệt đối. Điều này làm Hà Anh hết sức khổ sở, cô không muốn lừa dối một kẻ tin mình. Cô cố thoát khỏi cánh tay y, giữ lại khoảng cách.

-Ừm...tôi phải về đây. Các anh cứ đi thông thả nhé!

-Đứng lại đó!

Một viên tướng, tuổi chắc đã trung niên, thân hình to lớn vung tay chỉ về phía cô. Hà Anh giật mình quay phắt lại. Ông ta hướng về Mạc Phúc Hải.

-Bệ hạ, cô ta đã biết chỗ trú quân của ta, sẽ về báo lại cho Nguyễn Hoàng. Không thể để cô ta sống!

Lúc này chân mày Phúc Hải mới chau lại. Quả thật lời viên tướng không sai.

Nguyễn Hoàng lòng như thiêu đốt.

-Như vậy đi, Hà Anh, từ bây giờ cô là tù binh của trẫm.

Đôi mắt Nguyễn Hoàng long lên giận dữ. Y nhắm nghiền mắt, cố nuốt hết cơn phẫn nộ vào trong.

Hà Anh đã dự trước được chuyện này. Cô biết bọn họ sẽ không dễ dàng để cô đi. Phúc Hải cũng rất khó xử.

-Bệ hạ! Không thể nuôi ong tay áo! Người phải lập tức giết cô ta!

-Bệ hạ, phó tướng nói rất đúng!

-Xin bệ hạ suy xét!

Mạc Phúc Hải thở dài. Hà Anh nhìn quanh. Bọn người này nhất định muốn giết cô. Phải nghĩ ra đường lui thôi.

-Tôi thấy, thay vì các anh đứng đây tranh cãi xem có giết tôi hay không, thì các anh nên dời binh khỏi chỗ này. Tôi đã nói Nguyễn Hoàng là tôi đến thác Mây, nếu anh ấy thấy tôi đi lâu quá không về nhất định sẽ đi tìm.

Cả rừng trúc bất động. Cả Nguyễn Hoàng cũng bất động.

Rồi Mạc Phúc Hải nghiêng đầu sang vị phó tướng.

-Dời binh đến điểm hẹn.

Không ai dám nói câu nào nữa, cũng không biết nói gì hơn nữa.

Nguyễn Hoàng chau mày. Điểm hẹn?

Phúc Hải nhìn Hà Anh rồi lịch thiệp nhường đường cho cô đi trước. Hà Anh lẳng lặng đi cùng y xuống núi, không dám quay đầu nhìn Nguyễn Hoàng lấy một lần.

Mạc Phúc Hải lẳng lặng nhìn Hà Anh chăm chú quan sát một xoáy nước nhỏ trên sông.

Đoàn quân vừa dừng lại nghỉ ngơi.

Hà Anh thở dài, không biết Nguyễn Hoàng có an toàn rời khỏi đó không nữa.

Một lát sau cô quay sang chống cằm lắc đầu nhìn Phúc Hải.

-Aigoo, mẹ của anh là người Hàn Quốc à?

-Hàn Quốc? Đó là đâu thế?

-À...không...ý tôi là, anh trông rất giống người Cao Ly.

-À, Hàn Quốc là một địa danh ở Cao Ly sao?

-À...ừm...

-Mẹ ta là người Đại Việt.

Hà Anh à lên.

-Tại vì, mắt anh chỉ có một mí thôi, người Hàn Quốc, à không, người Cao Ly cũng có đôi mắt một mí như thế.

Phúc Hải tự sờ tay lên mắt mình, khó hiểu nhìn cô.

-Aigoo, anh cứ xem như tôi chưa nói gì đi.

Hà Anh lắc đầu rồi lại nhìn ra sông. Cô chỉ mong mình Nguyễn Hoàng trốn được quân Mạc, trở về dinh an toàn.

-Cô với tên Nguyễn Hoàng đó, là kiểu quan hệ thế nào?

Phúc Hải bỗng dừng cất tiếng hỏi sau một hồi im lặng. Hà Anh thầm tắc lưỡi: Lại còn thăm dò nữa chứ.

Nhưng quả thật, cô với Nguyễn Hoàng là mối quan hệ thế nào chứ? Đâu phải bạn, cũng chẳng phải người yêu.

-À, đang trong giai đoạn tìm hiểu thôi.

-Giai đoạn...tìm hiểu?

-Ồ...chính là giai đoạn mà nam nữ sẽ tiếp cận nhau để xem tính tình có hợp với nhau không, rồi mới tiến tới mối quan hệ gắn bó hơn.

Phúc Hải dường như bị sốc. Y chau mày chồm về phía cô, gương mặt nghiêm túc.

-Nam nữ cần thời gian để tìm hiểu nhau sao?

Trước giờ, hôn nhân đều là do sắp đặt. Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy.

-Dĩ nhiên là cần. Tìm người cùng chia sẻ cuộc sống với mình thì phải lựa chọn kĩ càng chứ. Yêu nhau mà không hợp tính thì yêu thế nào được.

Phúc Hải hoàn toàn đầu hàng trước suy nghĩ của Hà Anh. Y cúi mặt, đôi mày vẫn chau sít. Nếu Nguyễn Hoàng và Hà Anh vẫn chưa phải là mối quan hệ yêu đương, y vẫn còn cơ hội giành lấy cô!

Y là vua!

-Nếu anh đã lên ngôi vua, chắc chắn là có hoàng hậu rồi đúng không?

Hà Anh hồn nhiên nhắc đến, khiến Phúc Hải trong lòng cảm thấy bực tức vô cùng.

-Có rồi.

-Cô ấy đẹp không?

-Cô hỏi làm gì?

-Hoàng hậu thì chắc chắn phải đẹp rồi nhì.

Nhìn Hà Anh thần thờ nhìn ra sông trầm tư. Phúc Hải cười khố. Hoàng hậu đẹp hay không đẹp thì có thay đổi được gì. Người được chọn làm hoàng hậu dĩ nhiên là con của Tả tướng rồi. Y có sự lựa chọn khác sao?

-Nhắc mới nhớ, vết thương của anh sao rồi?

-Vết thương?

Hà Anh giả vờ dấm vào ngực mình giống như y đêm ấy. Phúc Hải mới gật gù.

-Đã đỡ hơn nhiều rồi. Những lời cô nói quả thật rất đúng.

-Nếu anh nghĩ thông suốt rồi thì tốt. Đừng tự dày đọa mình nữa, mặt anh lúc nào cũng trắng bệch thế sao?

Quả thật, gương mặt của Phúc Hải nhìn kỹ rất xanh xao.

-Ta không sao mà.

-Nếu đau thì nói là đau. Nam nhân thời này bị cái gì thế không biết.

Phúc Hải trầm mặc đi.

-Ta không thể chết được. Giang sơn này chưa thể quy về một mối. Ta chưa làm được trọng trách lớn nhất của cuộc đời mình.

Ánh mắt Hà Anh bỗng nhiên tối lại. Phúc Hải nói thế, chẳng lẽ y thật sự có tâm bệnh gì sao? Vả lại, nhà Mạc cũng sẽ không giành được giang sơn đâu, ít lâu sau sẽ sụp đổ.

-Con người sống đừng gánh vác nhiều quá làm gì, anh cứ sống như mình phải sống thôi. Vương quyền gì chứ, đánh nhau thế làm gì cho chết chóc thương tâm.

-Năm Lê Cung Hoàng lên ngôi vua, trên trời xuất hiện hai mặt trời, lòng dân thấp thỏm không yên, bảo là thiên hạ đại loạn. Đó là điềm một nước hai vua, nhất quốc lưỡng triều. Nếu ta không thể quy giang sơn về một mối thì là tội bất hiếu với dòng họ ta.

-Có chuyện đó nữa sao?

Hà Anh chống cằm suy nghĩ. Hai mặt trời? Chuyện này cô đã từng đọc qua rồi, Karl V, cha của Đan, trong lịch sử cũng đã từng chép lại quân đội của ông khi đánh chiếm thành Madrid cũng đã từng thấy xuất hiện ba mặt trời, hai mặt trời ngoài cùng hình thánh giá. Karl V đã sợ chúa đến cứu thành mà lập tức ra lệnh rút quân.

-Có phải người ta đã thấy một mặt trời lớn và một mặt trời nhỏ hơn, ít rực rỡ hơn đúng không?

-Cô đã từng nghe kể sao?

-Thật là...chỉ là hiện tượng quang học bình thường thôi. Hiện tượng mặt trời giả, do sự khúc xạ ánh sáng của các tinh thể bụi đá trong các đám mây ở trên cao! Chả có ý nghĩa gì cả đâu, anh cứ yên tâm mà sống đi.

-Quang học? Mặt trời giả?

Hà Anh chộp lấy chiếc mũ sắt bóng ngời của y.

-Đây, anh thấy vệt sáng phản chiếu không?

-Thấy.

-Mặt trời trên trời cũng như vậy, gặp những tinh thể lơ lửng giống như một chiếc gương khổng lồ, sẽ bị phản chiếu lên những đám mây. Ta nhìn thì cứ tưởng mặt trời, thực chất nó chỉ là ảnh thôi.

Phúc Hải hết nhìn chiếc nón sắt rồi nhìn Hà Anh. Y chau mày, cô gái này quả thật có trí tuệ rất siêu phàm.

-Phương Tây có rất nhiều nhà khoa học. Cô là một trong số họ sao?

Hà Anh nhún vai. Nhà vật lý học nhé!

-Những hiện tượng thiên văn đó đều có thể giải thích được bằng vật lý. Anh không cần phải lo đâu. Cứ yên tâm mà sống đi.

-Làm sao mà yên tâm được.

Đôi mắt Phúc Hải chỉ vừa ánh lên, lại lập tức sa sầm.

-Vua Lê còn chưa chết, nhà Lê còn chưa tận diệt.

Hà Anh khó chịu. Sao cứ phải chém giết nhau.

-Tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao anh cứ nhất định giết Lê Duy Ninh?

-Bởi vì hắn là vua Lê, Nam Triều Bắc Triều không đội trời chung!

-Chẳng phải đều là người Đại Việt hay sao?

-Cô không hiểu sao? Thật ra trận chiến này vẫn dai dẳng là vì cái tôi! Cái tôi quá lớn mà mỗi gia tộc phải gánh vác. Nhà Mạc đã lập nên ba đời vua chẳng lẽ cuối cùng lại buông xuôi trả lại nước cho vua Lê sao? Nhà Lê đã giữ nước bấy lâu, dễ dàng buông bỏ quyền lực sao? Tất cả là cái tôi! Cái tôi không thể hạ xuống!

Ánh mắt Mạc Phúc Hải bây giờ ngập trong nỗi đau thương. Hà Anh ngơ ngàng nhìn y giương đôi mắt ấy nhìn mình.

Thì ra, y đã chán ghét trận chiến này đến tận xương tủy. Nhưng y không thể buông bỏ, không thể làm khác. Nếu y đầu hàng, đời sau sẽ bảo là y hèn

nhát...

Nhưng mà, đến cuối cùng chẳng phải nhà Mạc cũng chấm dứt sao? Bị ngàn đời sau xem là giặc Mạc cướp ngôi, sử sách cũng không thừa nhận sao?

-Ông của ta không làm sai. Nhà Lê một ruồng, dẹp bỏ đi là quy luật tất yếu! Ông đã dựng lại cơ ngơi từ đổ vỡ nát của thời Lê, vừa phải chống chọi với những kẻ tự xưng là trung thần bảo thủ đến ngu ngốc.

Hà Anh lặng đi. Nếu là việc dẹp bỏ nhà Lê, vậy hẳn ông của Phúc Hải là Mạc Đăng Dung. Nhưng cô chỉ biết ông là người cướp ngôi nhà Lê, lúc nhỏ học lịch sử đã từng nghĩ ông là kẻ xấu...Ai ngờ đâu, ông lại vượt qua nhiều sóng gió như vậy để cứu lấy đất nước.

-Được rồi, tôi biết rồi. Tôi đâu trách ông anh hay là anh đâu. Sống mạnh khỏe là được rồi...

-Mạnh khỏe sao?

Phúc Hải bật cười chua chát.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(33) Cuộc Chiến

Đại quân đã đến nơi trú quân rồi, sâu trong một ngọn núi hiểm trở.

Hà Anh đã thấy quân lính đã bắt đầu dựng bản doanh.

Và hình như cô cũng biết, Mạc Phúc Hải thật sự không khỏe.

Mặc dù giữ cô là tù binh, Phúc Hải lại hết sức tôn trọng và đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Hà Anh biết tướng sĩ đều nhìn mình rất chướng mắt, sợ Phúc Hải khó xử nên cũng chẳng dám đi đâu xa.

Hôm nay y vừa dắt quân đi tuần trở về, lập tức lao vào lều, mặt tái mét.

Hà Anh vào lều, sợ hãi chạy đến nâng y dậy, khó khăn lắm mới đưa được y nằm lên giường.

-Sao lại ra nông nỗi này chứ? Để tôi tìm bác sĩ!

Một cánh tay dẫu to lớn nhưng vô cùng yếu ớt túm lấy bàn tay cô. Hà Anh chau mày quay lại nhìn nam nhân đang nằm gối đầu cao, ánh mắt đục ngầu.

-Không được.

-Anh không khỏe, rất không khỏe!

-Không được, Hà Anh. Xem như trăm xin cô.

Hà Anh khó xử nhìn đôi mắt chan chứa của Mạc Phúc Hải. Gương mặt y nhăn lại vì đau đớn.

-Chẳng phải tôi đã nói là anh phải sống thật khỏe mạnh sao? Làm ơn để tôi gọi ngự y đi.

Y lắc đầu, chân mày chau sát. Dường như y rất đau, đau đến cào xé da thịt.

Hà Anh vội cởi bỏ giáp cho y rồi chạy đến góc lều lấy khăn ướt lau mặt cho y.

-Sao anh lại đau đến thế? Đau ở đâu?

Phúc Hải nằm co lại, ôm lấy đầu mình, y thậm chí còn dùng tay dấm mạnh vào hai bên thái dương. Hà Anh hốt hoảng túm lấy y giữ lại. Hai người giằng co. Hà Anh cảm thấy sợ hãi lắm. Cô chưa từng thấy ai đau đớn đến thế. Mạc Phúc Hải vẫn còn quá trẻ, y rốt cuộc đã bị bệnh gì?

Đến trưa thì Phúc Hải thiếp đi.

Hà Anh nhẹ nhàng thấm ướt khăn lau mặt cho y. Gương mặt y xanh xao và gầy rộc. Cô xót xa thở dài. Đây chẳng phải là v-line đâu, mà là hốc hác. Đây thực sự là một vị vua sao? Y rốt cuộc đã phải trải qua những gì?

Nguyễn Hoàng, Lê Duy Ninh, Đan và Mạc Phúc Hải đều bất hạnh. Tất cả những bất hạnh ấy đều xuất phát từ gia đình, từ những cái tội ngút trời. Tư tưởng bảo thủ của trung sĩ thời phong kiến là như thế này sao? Để con cái của họ phải chịu nhiều đau thương, ủy khuất.

-Cô đang thương cảm ta sao?

Hà Anh bất ngờ nhìn Phúc Hải đã tự lúc nào mở mắt nhìn mình. Đôi mắt sâu và miên man đau đớn.

-Anh còn đau không?

Y lắc đầu rất khẽ. Vừa lúc ấy, một gia nô bê một mâm cháo đến.

Hà Anh được lệnh phải luôn thử độc cho vua.

Phúc Hải chậm rãi ngồi dậy, đón lấy bát cháo đang thả khói nghi ngút.

-Anh bị ốm thế này bao lâu rồi?

Y không nói, chỉ lẳng lặng ăn cháo.

-Đau như thế, chắc chắn không phải là bệnh bình thường đâu.

Chỉ có khối u mỗi khi tái phát mới đau đến co rúm người như thế. Nhưng cô không phải là bác sĩ, cô không biết.

-Một năm trở lại đây rồi.

Mới bị bệnh một năm đã đau thế này, chắc chắn là u não rồi. Từng có người bạn của cô bị u não, cũng đau đến chết đi sống lại. Nhưng thời này, tìm đâu ra bác sĩ phẫu thuật khối u chứ? Cũng không đủ thiết bị dụng cụ để làm phẫu thuật. Cô không cam tâm, cô không muốn y chết trẻ như thế này.

Vì u não, một năm sau khi phát bệnh là sẽ chết. Không được hóa trị thì chắc chắn sẽ chết.

Tại sao? Hà Anh thần thờ nhìn y vẫn đang sì sụp húp cháo. Đôi mắt y mờ đục như vừa trở về từ cái chết.

Tại sao số phận của Mạc Phúc Hải lại nghiệt ngã đến như thế? Y có lẽ là người đáng thương nhất trong tất cả những nam nhân bất hạnh mà cô từng gặp từ khi đến thời đại này.

Dầu có ngai vàng cao cao tại thượng nhưng không cách nào y học thời này có thể cứu sống được y.

-Anh bao nhiêu tuổi thế?

Phúc Hải ngược mắt nhìn Hà Anh rồi đáp.

-Hai mươi mốt.

Hà Anh thở dài. Y chỉ vừa mới hai mươi mốt tuổi. Thế là y bằng Duy Ninh sao? Vậy chẳng lẽ hiện tượng mặt trời giả kia thật sự là điềm tiên đoán nhất quốc lưỡng triều? Hai vị vua sinh ra cùng một lúc...

Cô không nỡ để Phúc Hải vĩnh viễn ra đi ở tuổi hai mươi mốt. Cái tuổi này con người ta phải được tận hưởng những năm tháng thanh xuân rực rỡ của đời mình. Chứ không phải chôn mình trong những trận chinh chiến.

Phúc Hải cười dịu dàng rồi đưa tay xoa đầu Hà Anh.

-Đừng ra vẻ tội nghiệp trẫm như thế.

Hà Anh cố ngược cặp mắt vô tư nhìn y, nhưng cô không thể. Phúc Hải chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

-Đừng để nụ cười vô âu biến mất khỏi gương mặt cô, nhé.

Cô muốn nói y sẽ không chết đâu, cô muốn nói y hãy cố gắng lên. Nhưng cô không muốn nói dối Phúc Hải thêm nữa.

Giữa cô và Phúc Hải không phải là tình cảm gì khác, đó là bằng hữu, thật sự là bằng hữu. Còn cảm xúc này là sự đau đớn khi nhìn một người chỉ trạc tuổi mình lại bệnh nan y, đời này sắp hết.

-Ta biết, ta chẳng sống được bao lâu nữa.

Hà Anh lúc này thật sự bật khóc. Cô ôm lấy miệng mình, cố nén cơn nghẹn ngào. Chưa bao giờ cô hết sợ cảm giác vĩnh viễn chia ly.

Phúc Hải vẫn ân cần vuốt mái tóc mềm như mây kia, nghiêng đầu ngắm nhìn cô.

-Thân là thiên tử, một ngày ắt phải về với trời. Cớ gì phải khóc...

Hà Anh cố nín khóc. Cô gật đầu.

-Phải, về trời rồi, tôi tin là kiếp sau anh sẽ được một đời hạnh phúc, một đời an nhiên.

Trên đôi môi tái mét của y lấp lánh nụ cười.

Hà Anh xin ra khỏi bản doanh, đến suối lấy nước. Cô bần thần đến bên bờ suối, tựa lưng lên một tảng đá tròn trĩnh rêu phong.

Mạc Phúc Hải đã nói với cô, trong cung y có một người con trai, tương lai chắc chắn sẽ lên ngôi. Con y còn quá nhỏ...

Cô thật sự không biết đến đời thứ mấy thì nhà Mạc mới tận diệt. Cô chỉ cầu mong không phải là con y. Cha nó đã bất hạnh, xin đừng để thằng bé phải sống một đời lưu vong.

Bất chợt, dòng nước đang trôi qua kẽ tay cô bỗng chuyển sang màu đỏ. Hà Anh giật mình rút tay lại, trừng mắt nhìn lên thượng nguồn.

Cô xách váy chạy theo con suối, khuất sau những rặng trúc. Lẽ ra cô thật sự nên bỏ chạy, nhưng không hiểu sao cô vẫn kiên trì lao về phía trước.

Một người lính đổ rạp, người nằm trên dòng suối, chiếc áo choàng đỏ bám đầy bùn đất phía sau, mùi máu tanh xông vào khoang mũi.

Hà Anh trợn trừng mắt, cô như chết đứng, ngực trái truyền đến cơn đau xé lòng. Hình như cô thấy cả trời đất cũng chao đảo.

-Nguyễn Hoàng!

Phải đến một lúc sau cô mới có thể để bản thân mình tin người đã gục ngã giữa bê bết máu tươi kia là Nguyễn Hoàng. Cô lao đến, nước mắt trào ra như mưa.

Hà Anh ôm lấy Nguyễn Hoàng, để đầu y tựa lên cánh tay mong manh của mình. Cô bàng hoàng nhìn vết đâm máu me ở bụng trái của y. Hà Anh khóc nức đưa tay giữ lấy vết thương để máu không tuôn ra nữa.

Là tên nào thiết kế ra bộ giáp này chứ! Tác dụng của giáp là gì hẳn có biết không?

Hà Anh vội cởi bỏ bộ giáp nặng nề của y rồi kéo y lên khỏi mặt nước. Càng cố di chuyển y, máu càng tuôn ra nên cô không dám kéo y đi nữa. Cô xé một mảnh vải váy, thấm nước lau xung quanh, miệng vết thương rách toạc và sẫm đen. Cô gỡ bỏ dải lụa cột tóc trên đầu, vòng ngang qua vết thương cố cầm máu cho y.

-Nguyễn Hoàng, anh có nghe tôi không hả, tỉnh lại mau đi!!

Giọng cô run rẩy lay y. Bàn tay cô cố giữ lấy vết thương dưới lớp áo bào đã rách toạc.

Không được, nhất định là sợ cô chịu uất ức nên đã liều mình xông đến cứu cô.

Y không được chết, nếu y chết cô sẽ trở thành tội đồ của lịch sử. Nếu lịch sử thay đổi cô không biết mình phải trở về và đối mặt ra sao nữa?

Và hơn hết, cô không thể mất y. Nguyễn Hoàng, cái tên mặt sắt này cô vẫn chưa chữa khỏi bệnh tự ái sĩ diện của hắn, hắn không thể chết! Nhất định không được chết!

Hà Anh ôm Nguyễn Hoàng vào lòng, mặc cho máu y bê bết lên bộ váy trắng tinh của cô. Cô gục đầu lên tóc y, cố ôm lấy cơ thể y lạnh ngắt.

-Anh đừng chết được không? Đừng chết mà... Nguyễn Hoàng. Chỉ cần anh sống là được mà, cần gì phải quan tâm đến tôi. Anh cứ sống và làm người đi mở cõi đi, cứ mặc tôi là được mà! Ai cần anh tỏ ra nghĩa hiệp làm gì chứ?

Cô nghẹn ngào khóc, nước mắt nóng hổi rơi trên gương mặt tái ngắt của y.

Nguyễn Hoàng không tỉnh nữa. Hơi thở của y ngày một yếu đi

Hà Anh đặt y xuống. Cô leo lên người y, áp hai tay lên lồng ngực y rồi ấn mạnh.

Những kỹ năng sơ cứu cô đã từng học qua. Nhưng lúc này lòng cô hỗn loạn, cô không biết mình có thể làm được gì với đôi tay run rẩy này không nữa.

Hà Anh ngửa đầu y lên, áp sát người làm hô hấp nhân tạo. Cứ hô hấp nhân tạo rồi lại trợ tim như thế, cô đã làm hàng chục lần, vừa làm nước mắt vừa rơi lã chã.

-Anh làm ơn tỉnh dậy đi mà!!

Hà Anh gục ngã, cô ngả hẳn xuống người y, nước mắt lênh láng thấm đẫm với máu y.

Giây phút này cô thật sợ, sợ mất đi y đến tê dại.

Thời đại này chỉ ấm áp khi có Nguyễn Hoàng mà thôi..Chứ không, đối với Hà Anh thì nơi đây chỉ toàn là chiến tranh phi nghĩa và mất mát.

Thế nên nếu y không còn nữa, cô biết phải làm gì? Sẽ chẳng còn ai vô cơ kéo cô đi khắp nơi, vô cơ chọc giận cô, vô cơ ấm áp với cô...

Hà Anh thật sự rất sợ. Lần đầu tiên trong đời cô không tin vào khoa học nữa, cô cầu mong một điều kì diệu nào sẽ đến với y, làm ơn, hãy cứu sống y.

Một bàn tay bỗng nhiên choàng qua người cô, vuốt dọc mái tóc màu nắng.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(34) Sinh Tử

Hà Anh sững sờ, cô ngửa mặt nhìn lên gương mặt bất động của y.

-Ồn ào thật...

Cô bật khóc, òa lên nước nở nhìn tên nam nhân đang nằm dài trước mắt, gương cặp mắt ấm áp nhưng cao ngạo nhìn cô. Y cố đưa tay lau đi những vệt máu bê bết trên gương mặt trắng ngần của nữ nhân bé nhỏ.

-Cuối cùng cũng tìm được cô rồi...

Lần đầu tiên Hà Anh cảm thấy mừng rỡ đến vậy. Mừng hơn cả ngày cô hay tin mình trúng tuyển vào Đại học Arizona.

Nguyễn Hoàng đã trở về với cô rồi. Cô không mất y nữa.

Nguyễn Hoàng cố ngồi dậy. Y nhìn Hà Anh nước nở.

Đời Nguyễn Hoàng sợ nhất là thấy người mình yêu thương phải khóc.

Y dịu dàng đẩy Hà Anh vào lòng, vòng tay to lớn phủ lên người cô. Hà Anh chỉ biết gào to trong lòng y, mặc cho mùi máu tanh nồng nặc đến rợn người.

-Ta chỉ vừa chớp mắt một lát, cô đã khóc thế này rồi. Sau này không cho phép cô đi xa ta nữa.

Hà Anh gật đầu liên tục trong lòng y. Nguyễn Hoàng tựa trên tóc cô, thân ảnh nhỏ bé này y đã nhớ nhung bấy lâu, lo lắng bấy lâu. Y đã muốn ôm cô

vào lòng đến phát điên...

-Thật là, bọn chúng lại mai phục như thế, ta đã ngã từ trên kia xuống, chắc là chúng tưởng ta chết rồi.

Lúc này Hà Anh mới đẩy Nguyễn Hoàng ra, ngược cặp mắt tức giận nhìn y.

-Nếu không thể thắng thì đừng nên đánh, nếu đã đánh thì đừng để mình phải chết oan uổng! Anh đến nộp mạng sao?

-Ta lo cho cô.

Câu nói ngắn gọn và nhẹ nhàng của y vô cùng lãnh đạm nhưng lại khiến Hà Anh đau lòng đến phát điên. Y liều mạng đến tìm cô, đến cứu cô.

-Lẽ ra tôi không nên đến thời đại này, không có tôi thì anh sẽ không bao giờ gặp nguy hiểm...

-Nhưng không có nàng ta đâu có được những ngày tháng an nhiên đã qua...

Giọng nói trầm ấm của Nguyễn Hoàng dường như khiến cả thế gian phải lặng im. Hà Anh ngỡ ngàng nhìn y, lòng trăm mối tơ vò.

Y gọi cô là nàng.

Y đang trải lòng mình với cô.

Và y cuối cùng đã thừa nhận cô thực sự đến từ tương lai rồi...

-Anh...

-Ta biết nàng thực sự không thuộc về nơi này, ta biết nàng một ngày nào đó sẽ phải rời đi. Nhưng ta thật sự không thể để nàng rời xa ta, trăm lần

không thể, vạn lần không thể. Hà Anh...

Hà Anh ngược đôi mắt bối rối nhìn y, lòng cô dấy lên bao dằn vặt tội lỗi.

-Nhưng cha anh...

-Ta cũng đã từng nghi ngờ, từng hận. Nhưng ta tin cô không bao giờ làm điều phi nghĩa, có phải không?

Hà Anh cảm động nhìn người thanh niên trước mặt. Y chẳng còn là tên cao ngạo như lần đầu tiên cô gặp y, chẳng còn là tên hống hách ngang tàng. Nguyễn Hoàng bây giờ chỉ là người đàn ông trước mặt người mình yêu thương. Dẫu cô có lừa dối, y vẫn cam tâm tình nguyện làm kẻ bị lừa dối.

-Nhưng tôi không thể ngừng cảm thấy tội lỗi, với anh, với chị Ngọc Bảo. Nguyễn Hoàng, thà anh hãy cứ trách tôi đi...

Nguyễn Hoàng lại ôm chầm lấy Hà Anh, vỗ về cô.

-Được rồi, từ giờ, hãy cứ để ta tin nàng, có được không? Ta hoàn toàn tuyệt đối tin nàng. Dẫu nàng có chèo lái cuộc đời ta theo hướng nào, ta cũng sẽ thuận theo thế ấy. Chỉ cần nàng đừng rời xa ta nữa.

Hà Anh chỉ biết lẳng lặng ngửa đầu nhìn y. Giữa sinh tử kia, y hẳn đã sợ hãi không kịp nói lời cần nói với cô đến nhường nào. Cho nên bây giờ y gặp lại Hà Anh, y sẽ nói cho kỳ hết những cảm xúc mà trước nay y chưa từng có.

-Nhưng tôi chưa thể rời khỏi nơi này, Phúc...

Bỗng nhiên, Nguyễn Hoàng cảm nhận một cơn đau dữ dội truyền đến từ toàn thân. Một cánh tay hung tợn nắm lấy Hà Anh, kéo mạnh cô khỏi vòng tay Nguyễn Hoàng. Y lập tức đưa tay ôm lấy vết thương, nhãn mặt đau đớn.

Hà Anh hoảng hốt nhìn mình đã bị kéo như bay về phía sau, rơi vào một vòng tay khác.

Mạc Phúc Hải day nghiêng nhìn Nguyễn Hoàng. Ánh mắt Nguyễn Hoàng nhìn y càng hung tợn hơn, khi giờ đây y đang ôm trong lòng nữ nhân mà Nguyễn Hoàng yêu thương nhất. Nhưng vết thương Nguyễn Hoàng không ngừng tuôn máu, đau đến tận xương tủy.

Hà Anh bàng hoàng nhìn Phúc Hải. Cô càng vùng vẫy, vòng tay y càng thô bạo siết lấy cô.

Cả hai người họ không nói gì cả, làm Hà Anh vô cùng sợ hãi. Nguyễn Hoàng đang bị thương, Phúc Hải cũng đang ốm đau. Tại sao ông trời cứ phải trêu người như thế!

-Anh buông tôi ra...

Hà Anh hạ giọng. Tay cô bị Phúc Hải siết đến đỏ thẫm rồi.

-Cô là tù binh của ta! Còn muốn theo hã chạy trốn?

Mắt y vẫn như một mũi lao nhọn hướng về phía Nguyễn Hoàng. Nhưng bàn tay y đã nới lỏng.

-Mau thả nàng ấy ra.

Nguyễn Hoàng cố đứng dậy. Y không muốn mình yếu ớt trước mặt kẻ thù. Phúc Hải cười khẩy. Lại còn tình chàng ý thiếp!

-Người không biết mình đang ở đâu sao mà còn cao ngạo?

-Người đến một mình, người nghĩ là ta sẽ sợ người sao?

Phúc Hải bật cười khẩy.

-Xem ra người vẫn chưa biết mình bị thương nặng đến thế nào! Còn dám ngông nghênh, khi quân phạm thượng!

-Khi quân phạm thượng? Người nghĩ người ngự trên ngai vàng Đông Kinh, mặc trên long bào mũ miện thì là vua sao? Nhà Mạc các người giết vua cướp ngôi, bất trung bất nghĩa! Còn dám nhận mình là vua sao?

-Bọn người trung sĩ các người bảo thủ làm ta ngán ngấm! Người hãy tự mình nhìn lại nhà Lê của các người đi! Nhìn lại đồng đồ nát cuối đời Lê đi!

Hà Anh lo lắng nhìn hai chàng thanh niên đang gằn giọng nói với nhau. Dẫu là ai thua, cô đều sẽ rất đau lòng. Nhưng ngay bây giờ cô không biết phải làm gì cả!

-Cả đời Nguyễn Hoàng ta chỉ phụng sự vua Lê! Giặc Mạc các người ta chỉ muốn giết sạch để trừ họa cho dân!

-Trừ họa cho dân?

Phúc Hải vẫn nụ cười khinh khỉnh cố hữu, y nghiêng răng tuốt gươm khỏi vỏ. Tiếng kim loại sắc lạnh vô tình, làm Hà Anh giật mình lui lại ra sau. Cô trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng, y không thể đứng vững nữa rồi, hướng hồ gì là rút kiếm.

-Phúc Hải, nghe tôi nói có được không?

Mạc Phúc Hải túm lấy chiếc cằm bé nhỏ của Hà Anh, nhìn cô bằng cặp mắt của một kẻ loạn trí. Bây giờ trong đầu y chỉ có giết chóc, chỉ có thù hận mà thôi.

Hà Anh chói với túm lấy cổ tay y, lắc đầu nhìn y bằng ánh mắt cảm thông.

Y bị bệnh kia mà, chắc hẳn tâm tình sẽ không ổn định nữa. Nhưng cô biết y là nam nhân dịu dàng ôn nhu như ngọc, là nam tử như hoa cô đã gặp ở Quảng Ninh kia mà...

-Người có giỏi thì giết ta đi!

Nguyễn Hoàng gào lên. Vết thương đau đớn quật ngã y. Mạc Phúc Hải trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng rồi nhìn Hà Anh, y cắn răng cắn phẫn.

-Phúc Hải, xin anh, xin anh đừng như thế nữa được không?

-Cô im đi! Cô bỏ ta lại! Cô đã định bỏ rơi ta!

-Tôi không có, Phúc Hải. Tôi đã định ở bên cạnh chăm sóc anh đến khi nào anh thấy khá hơn, anh đừng như vậy nữa!

-Cô câm mồm cho trẫm!

Phúc Hải nghiêng răng đẩy Hà Anh ra xa. Y bây giờ chẳng khác gì một con thú hoang còn cào đói khát. Y lê gươm về phía Nguyễn Hoàng.

Hà Anh chạy lại túm lấy tay y.

-Anh đừng để thù hận che mắt có được không? Chẳng phải anh đã chán ghét cuộc chiến phi nghĩa này sao? Chẳng phải anh đã khiếp sợ việc phải vung gươm giết người sao? Mạc Phúc Hải, anh hãy tự mình giải thoát bản thân khỏi vòng thù hận luân quần này được không? Thời gian còn lại đâu còn bao nhiêu nữa...

Câu nói của Hà Anh làm mọi thứ dường như sững sờ. Cả Nguyễn Hoàng lẫn Mạc Phúc Hải.

Phúc Hải nhìn cô bằng cặp mắt bi ai thống khổ, rồi y lại nhìn Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng vô cùng sửng sốt. Chưa bao giờ y lại nghĩ, mình sẽ thương cảm ánh mắt của kẻ thù kia.

Câu nói của Hà Anh thôi làm y hiểu ra bao nhiêu ẩn tình.

-Tôi xin anh, Phúc Hải. Xin anh không chỉ vì muốn cứu Nguyễn Hoàng mà còn là vì chính anh. Xin anh đừng khiến những ngày tháng cuối cùng này thêm thống khổ được không?

Phúc Hải đẩy Hà Anh ra. Y gào lên.

-Thống khổ? Ta muốn sống thống khổ sao? Ta là vua! Ta là thiên tử! Nhưng ta chỉ muốn sống khỏe mạnh, sống an nhiên! Như thế khó lắm sao? Cô chỉ biết bảo vệ hãn, hãn chỉ biết bảo vệ vua Lê của hãn! Còn ta thì sao? Cha ta chết rồi, ông ta cũng chết! Ai bảo vệ cho ta? Cô không thấy rất bất công sao?

Phúc Hải gục xuống trên thanh gươm cắm thẳng đứng của mình. Y ôm lấy đầu mà cố kìm nén cơn đau như búa bổ.

Nguyễn Hoàng chỉ im lìm nhìn Phúc Hải. Y chưa từng nghĩ, một ngày ý chí phù Lê diệt Mạc của y sẽ bị lung lay. Cha y và anh y luôn áp đặt suy nghĩ, Mạc là giặc, giặc phải giết! Y chưa từng nghĩ, thì ra Mạc Phúc Hải vẫn luôn rất khốn khổ, rất bi thương.

Trên đời này làm gì có cái ngai vàng nào ngồi lên dễ dàng. Trên đời này làm gì có vị vua nào không bất đắc dĩ.

-Ta đau quá...

Giọng nói thương tâm của Phúc Hải làm Hà Anh muốn bật khóc. Cô đau lòng nhìn y ôm đầu như một đứa trẻ. Cô thật sự không biết làm cách nào để y vơi đi nỗi đau kinh khủng này.

Phúc Hải ngược cặp mắt ngấn nước, nắm lấy bàn tay Hà Anh.

-Ta biết, ta biết cô sẽ đi theo hắn. Ta biết cô nhất định sẽ đi theo hắn đến cùng trời cuối đất. Nhưng Hà Anh, ta xin cô, hãy ở bên ta cho đến khi ta chết đi, có được không? Chỉ cần cô ở bên ta thôi, chỉ cần là ở bên ta thôi...

Y nói, mếu máo và đứt quãng. Nguyễn Hoàng hiểu ra quá nhiều điều, khiến y không cảm lòng được mà thương xót cho kẻ thù của mình.

Hà Anh quay sang nhìn Nguyễn Hoàng, y lắc đầu hoang mang.

-Không, Hà Anh...

Cô vùng đứng dậy, khiến cả Phúc Hải và Nguyễn Hoàng nhìn theo.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(35) Rời Xa

-Hà Anh, xin nàng...

Hà Anh trao dây cương ngựa cho Nguyễn Hoàng. Y túm lấy bàn tay cô.

-Anh hãy trở về dưỡng thương đi.

-Không, Hà Anh, khó khăn lắm...

-Tôi không thể để Phúc Hải ở đây một mình, anh về đi..

Ánh mắt Hà Anh nửa mong manh nửa kiên quyết. Nguyễn Hoàng đau lòng nhìn cô nặng lòng với kẻ thù lớn nhất của cuộc đời y.

-Anh ấy không còn bao nhiêu thời gian nữa. Lê Mạc phân tranh gì tôi thật sự không quan tâm. Tôi chỉ biết tôi phải cứu người cần cứu. Anh đừng để vết thương nặng thêm. Cũng đừng mạo hiểm đến cứu tôi nữa.

Hà Anh tuyệt tình nói, nhưng đôi mắt cô tố cáo tất cả. Nguyễn Hoàng ôm chầm lấy Hà Anh, vùi mình trong mùi hương thảo nơi mái tóc cô.

-Chẳng phải ta đã bảo sẽ không để nàng rời xa ta nữa sao? Đừng rời xa ta nữa..

Bàn tay cô nhẹ nhàng đẩy y ra. Hà Anh lắc đầu nhìn Phúc Hải vẫn đứng ở phía xa, sợ sệt trông theo.

Y sợ cô đi mất.

-Vì tôi đến từ tương lai, nên tôi biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên. Anh hãy nghe tôi, anh phải sống. Sống để trở nên vĩ đại.

-Mà không có nàng bên cạnh sao?

Hà Anh đừng sờ. Làm sao để Nguyễn Hoàng hiểu rõ, vốn không hề có cô đi cùng y trong lịch sử.

Bóng Nguyễn Hoàng cùng con ngựa khuất dần.

Hà Anh thở dài mà lòng đau như cắt.

Những ngày tháng này quả thật quá khó khăn với Mạc Phúc Hải.

Trong bản doanh cũng đã bắt đầu có lời đồn hoàng thượng bệnh nặng, không thể qua khỏi được năm nay. Ai nấy đều thấp thòm trong lòng.

Hà Anh chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng ngồi cạnh Phúc Hải. Y ngồi trên thân cây ngã bắc qua một con suối, trầm mặc hơn xưa. Cô đã ở bên chăm sóc y ba tháng rồi. Mật thám của y báo lại Nguyễn Hoàng cũng đã trở về dưỡng thương.

Nhưng điều làm Hà Anh bận tâm hơn đó là, bệnh của Phúc Hải trở nặng rồi.

Sáng nay y đã quên mất cô...

-Anh vào trong đi, ngoài đây gió to lắm.

-Cô hận ta lắm đúng không?

Hà Anh thở dài nhìn nam nhân với ánh mắt đờ đẫn trước mặt. Mới nửa năm trước y vẫn còn là nam tử khỏe mạnh tuấn tú. Giờ đây đôi môi y tím tái, quầng thâm lộ rõ và cả những sợi dây máu chẳng chịt nơi góc mắt.

-Sao phải hận anh chứ?

-Ta đã bắt cô chia xa Nguyễn Hoàng.

-Là tôi tự nguyện mà.

Y chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.

-Nếu ta chẳng ốm đau, cô sẽ rời đi, có đúng không?

Hà Anh không trả lời. Cô không muốn làm y tổn thương. Phúc Hải biết, y chỉ bật cười chua chát.

-Ta thật sự muốn sống, Hà Anh, ta không muốn chết vô nghĩa thế này...

Y cố nén nghẹn ngào trong câu nói vốn đã quá bi thương. Trên đời này có ai mà muốn chết? Cuộc đời này quá tươi đẹp để sống kia mà. Hà Anh ngửa đầu lên trời nhìn những cánh chim bay lượn và những áng mây trắng lững lờ trôi. Lòng cô bây giờ bất định lắm. Cô không biết mình thực sự tồn tại ở thời đại này là vì cái gì?

-Đừng bi quan như thế, chẳng phải ngày hôm nay anh đã mở mắt tỉnh dậy sao? Tôi tin rằng ông và cha của anh vẫn luôn dõi theo anh và bảo vệ anh đấy. Đừng tự làm mình luẩn quẩn với những suy nghĩ đó.

-Trước khi ta chết, hãy trở về với Nguyễn Hoàng đi.

Hà Anh sững sờ. Cô chau mày nhìn nụ cười đẹp như nắng đông Hà Nội. Ấm áp mà vẫn lạnh lẽo.

-Phúc Hải.

Y rít một hơi thật sâu, ngửa cổ lên trời, cố không để cô thấy những giọt nước mắt chẳng thể chảy xuôi.

-Cô đã ở bên ta đủ lâu rồi, ta cũng đã mãn nguyệt. Trước khi ta chết, ta muốn thấy cô được hạnh phúc. Ở bên ta, cô không hề hạnh phúc. Ta cũng không muốn để cô thấy bộ dạng yếu ớt của ta.

-Chúng ta là bằng hữu, không phải sao? Bằng hữu thì phải ở bên nhau lúc...

-Ta không thể yêu cô được.

Phúc Hải ngắt lời Hà Anh, hướng về cô cặp mắt bi ai và thống khổ, nhưng đôi môi y vẫn mỉm cười.

-Vậy ta sẽ nhường lại cơ hội được yêu cô cho Nguyễn Hoàng. Ta cũng tin là hắn sẽ làm rất tốt.

Hà Anh tự dưng thấy mắt mình rơm rớm nước. Phúc Hải phì cười rồi xoa đầu cô, tặc lưỡi.

-Thật tiếc nếu ngày mai không được chạm vào mái tóc màu nắng này nữa.

Y dịu dàng nhìn cô, dịu dàng đến nỗi nếu chưa từng thích Nguyễn Hoàng, cô nhất định sẽ tan chảy.

-Ta...ôm cô lần cuối được không?

Lần cuối...Y đã nhất định để cô đi.

Phúc Hải vòng tay ôm lấy thân ảnh nhỏ bé kia vào lòng, hơi thở mãn nguyệt phả vào không gian. Y chưa từng có được bình yên trong cả cuộc đời chinh chiến của mình.

-Cô từng nói nam nữ phải có thời gian tìm hiểu nhau để yêu nhau. Hà Anh, giá như ta gặp cô sớm hơn Nguyễn Hoàng, giá như ta không mắc phải căn bệnh quái ác này, ta nhất định sẽ không bao giờ để cô đi.

Hà Anh tựa trên vai Phúc Hải, thở dài. Âu cũng là số mệnh. Cô biết Nguyễn Hoàng từ tương lai năm trăm năm sau rồi. Còn Phúc Hải chỉ vừa mới hơn nửa năm.

-Hoàng hậu của ta là con gái của Tể tướng, ta chưa từng có tình cảm, dĩ nhiên chưa từng có gắn bó. Phụ nữ ở hậu cung chẳng qua chỉ là con cờ chính trị, chỉ có cô mới khiến ta thật sự thấy mình được quan tâm.

Hà Anh rời khỏi lòng Phúc Hải, cô không thể kiềm được nước mắt với sự đau thương tràn lan trong mắt y.

-Tôi có một bí mật muốn nói cho anh nghe.

-Là bí mật gì?

-Tôi..là người đến từ tương lai.

Gương mặt Phúc Hải chỉ lóe lên một tia bất ngờ, nhưng rồi nhanh chóng tắt ngấm. Y chỉ gật đầu rất khẽ.

-Là tương lai năm trăm năm sau. Trong lịch sử tôi học, không hề có một cái tên Nguyễn Hà Anh nào cả. Vì thế dẫu số phận ra sao, tôi đều sẽ là kẻ vô hình trong lịch sử, trong trận chiến giữa anh và Duy Ninh, Nguyễn Hoàng.

Cô muốn y đừng đổ lỗi cho số phận mình mà hãy an nhiên sống nốt những ngày tháng còn lại.

Phúc Hải chỉ gật gù nhìn cô, ánh mắt đục ngầu mệt mỏi.

-Vậy, trước khi ta chết, ta muốn cô cho ta biết một điều, năm trăm năm sau, nhà Mạc vẫn tồn tại chứ?

Hà Anh ngỡ ngàng. Cô mím chặt môi trân trân nhìn y. Y chỉ cười.

-Đừng dối ta. Cứ nói...

-Nhà Mạc chỉ kéo dài trong một thời gian nữa thôi, sẽ bị vua Lê, chúa Trịnh dẹp bỏ.

Mạc Phúc Hải nhắm dần mắt lại, cuối cùng nước mắt kiềm nén cũng chảy ra.

-Vua Lê chắc chắn sẽ xóa bỏ mọi công trạng của nhà Mạc sao?

-Không đâu, vì cha anh là một vị vua anh minh, đến vua Lê còn phải nể trọng. Nhà Mạc trong sử sách đời sau chỉ không được xem là một triều đại hợp pháp thôi chứ không bị xóa bỏ.

Y yên lòng, phả vào không gian hơi thở dài vô tận.

-Chúa Trịnh? Chẳng lẽ tên họ Trịnh, Trịnh Kiểm đó nắm quyền?

-Đến đời chúa Trịnh, vua Lê chỉ còn là bù nhìn thôi.

Cả đời y lo nghĩ cho đất nước, bất an cho đất nước, nhưng mà bây giờ không cần nữa.

-Nhưng ít ra nước ta sẽ không còn nhất quốc lưỡng triều.

-Không đâu...

Hà Anh cúi mặt nhìn con suối chảy bên dưới, róc rách nghe vui tai.

-Sau này Nguyễn Hoàng sẽ đem quân về phía Nam, lập ra Đàng Trong của chúa Nguyễn.

-Vậy là nước ta vẫn chưa thể thái bình?

-Đến 430 năm sau mới có thể thống nhất.

Hà Anh lâm bầm tím. Quả thật, nước ta bị chia cắt gần nửa thiên niên kỉ.

-Nếu cô có thể cùng Nguyễn Hoàng về phía Nam sống thì tốt, hãy tránh xa thế sự loạn lạc này.

Chẳng để Hà Anh nói, bỗng dưng Mạc Phúc Hải lên cơn đau, ôm chặt lấy đầu mình. Y gào lên rồi lao vào lều. Hà Anh hốt hải đuổi theo, vẫn sợ hãi như những lần y phát bệnh trước đây.

Số lần y phát bệnh ngày càng tăng lên rồi. Ở đây không có thuốc men, đã có lúc, Phúc Hải đã nghĩ đến chuyện giải thoát nỗi đau của mình. Nhưng Hà Anh đã nói, chừng nào còn thở thì vẫn còn hy vọng, còn hy vọng thì không lí do gì phải bỏ cuộc cả.

Chăm sóc một người bị ung thư là điều không hề dễ dàng gì.

-Bệ hạ!

Một tướng sĩ xông vào lều. Tấm màn dạt ra, những tia nắng cuối cùng đổ vào phòng. Mạc Phúc Hải ôm đầu gượng ngồi dậy.

-Có chuyện gì?

-Bệ hạ, tướng quân Trịnh Chí trên đường đến đây không hiểu sao lại gặp phục binh nhà Lê, đã bị bắt rồi!

Phúc Hải tức giận đứng bật dậy. Đầu y truyền đến cơn đau tê dại, trước mắt nhòe đi và bên tai lùng bùng. Hà Anh vội đỡ lấy y.

-Bệ hạ!

Y đưa tay ra hiệu mọi thứ đều ổn.

-Bệ hạ, quân Trịnh Chí tướng quân là quân chủ lực, nếu mất rồi ta đều sẽ bị dồn đến đường cùng. Ta lại đang ở đất Nam triều!

Hà Anh chau mày. Chẳng lẽ Nguyễn Hoàng đã hành động rồi. Không được, dẫu cô biết bọn họ có ân oán, nhưng cô không thể để Phúc Hải gặp nguy hiểm.

-Lập tức cho quân dời vào sâu trong núi đi.

-Vâng!

-Còn nữa, cho một cánh quân đánh lạc hướng, dụ quân Lê ra khỏi vùng Ngọc Sơn, về phía Đông đi!

Viên tướng cúi đầu tuân lệnh rồi lao ra ngoài.

Phúc Hải ôm đầu, cắn môi đến bật máu.

-Đừng phát bệnh lúc này, làm ơn!!

Hà Anh đau lòng nhìn chàng trai trẻ trước mặt. Càng ngày tâm tình y càng bất ổn hơn, y mặc cảm, y tủi thân. Cô lại không biết làm cách nào để có thể giúp y nữa. Giả như cô có là bác sĩ đi, với trình độ y học thời này cứu y là bất khả thi...

Trận chiến này, thực sự sẽ rất tàn khốc sao?

Nửa đêm, Hà Anh giật mình tỉnh dậy bởi tiếng gươm đao loạn lạc. Đây là lần thứ hai như thế rồi. Chẳng lẽ, Nguyễn Hoàng đã đánh vào đây rồi? Không được, còn Mạc Phúc Hải...

Hà Anh vùng chạy khỏi lều. Một ngọn tên lửa ghim vào nóc lều, lửa lan ra cháy phừng phực. Cô hoảng loạn lùi ra sân, giương mắt nhìn ngọn lửa đang nuốt chửng căn lều. Hà Anh đưa mắt nhìn ra toàn bản doanh. Nơi đây đã ngập trong biển lửa.

-Phúc Hải!

Hà Anh xông vào lều.

Cô trừng mắt nhìn Nguyễn Hoàng đang kê gường lên cổ một người đàn ông trung niên, mặc giáp. Phúc Hải ngồi trên long ý, tay cầm gươm mà không ngừng loạng choạng.

-Hà Anh!

Nguyễn Hoàng gào tên cô. Hà Anh trân trối nhìn Nguyễn Hoàng mà lòng rối bời. Đứng giữa hai chàng trai này, cô quả thật nên thấy đáng thương ai?

Mạc Phúc Hải giương cặp mắt đau thương nhìn hai người, y chống gươm lên chiếc bàn gỗ, cố trụ vững.

-Người muốn gì?

Nguyễn Hoàng quay lại nhìn y, lấy lại vẻ lạnh lẽo cố hữu.

-Đầu hàng đi.

Phúc Hải bật cười khẩy.

-Đầu hàng?

-Quy phục vua Lê, chấm dứt nhà Mạc!

-Nếu không thì sao?

-Tướng Trịnh Chí trong tay ta, chẳng lẽ ngươi không sợ mất tướng tài?

-Kẻ tài không thiếu, kẻ trung mới thiếu. Hôm nay ngươi giết ta và Trịnh Chí, ngày mai nhà Mạc vẫn sẽ có vua mới, có kẻ trung thần mới đứng lên chống lại vua Lê!

Nguyễn Hoàng nghiêng răng, y đập mạnh vào chân Trịnh Chí khiến ông ta khuỵu xuống, quỳ trên hai gối.

-Nhà Lê sẽ sớm tàn! Chắc chắn sẽ tàn thôi! Bọn ngu trung các người có mắt như mù!

Trịnh Chí gào lên, ra sức vùng vẫy cố thoát khỏi cọng thừng to tướng trói chặt hai tay.

-Câm mồm!

Hà Anh sợ hãi lùi lại phía sau. Phúc Hải túm lấy tay cô, kéo ào vào lòng mình.

Nhưng tiếng thanh âm kim loại làm Hà Anh rợn người, Mạc Phúc Hải tuốt gươm.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(36) Chia Ly

Hà Anh ngỡ ngàng nhìn thanh gươm chạm hoa văn rồng phượng sáng lóa kề trên cổ mình. Cánh tay to lớn của Phúc Hải ôm ngang người cô, y đang run rẩy.

-Mạc Phúc Hải!

Nguyễn Hoàng thất kinh gào lên. Không phải Mạc Phúc Hải và Hà Anh giao tình rất tốt sao? Không phải hẳn muốn giữ cô bên cạnh sao?

Hà Anh quay đầu nhìn Phúc Hải. Cô đã bắt gặp đôi mắt đục ngầu vô hồn của y. Đây không phải là Phúc Hải, đây là căn bệnh trong y. Y sẽ chẳng bao giờ làm tổn thương cô.

-Phúc Hải...

-Người mau thả Trịnh tướng quân ra!

Trịnh Chí gằn giọng nói lớn.

-Bệ hạ! Kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục! Thần không thể trở thành gánh nặng của người!

Nói dứt câu, Trịnh Chí vùng người kề cổ lên thanh gươm của Nguyễn Hoàng rồi xoay phắt người. Hà Anh trợn trừng mắt nhìn lưỡi gươm sắc bén cửa ngang cổ, da thịt đứt lìa, máu bắn ra đến tận chân cô.

Nguyễn Hoàng trừng mắt nhìn viên trung tướng đã tự sát, y lập tức ngược mắt nhìn Hà Anh trong tay Phúc Hải.

Mạc Phúc Hải càng như một con ngựa chiến bị thương. Trịnh Chí bao năm qua đi theo y, trở thành người thầy, người bạn, người anh của y, là cánh tay phải của y. Nay vì y mà đã ngã xuống.

-Nguyễn Hoàng!

Hà Anh vẫn còn run sợ trước cảnh tượng khủng khiếp kia, cô giương cặp mắt ngật trong bất an nhìn Nguyễn Hoàng.

-Người có gan thì giết ta đi, việc gì phải dùng đến Hà Anh để uy hiếp ta?

-Ta có dùng đến cô ta hay không thì người vẫn phải chết!

Ánh mắt Mạc Phúc Hải bây giờ như hỏa ngục, y không còn là y nữa, không còn là Mạc Phúc Hải mà cô biết nữa.

-Phúc Hải, anh nghe tôi nói được không?

-Câm mồm cho trầm!

-Phúc Hải! Hãy bình tĩnh lại đi, đây không phải là anh! Đây không phải là Mạc Phúc Hải mà tôi quen biết!

-Cô biết gì về trầm mà nói! Câm mồm, không thì trầm giết cô!

Phúc Hải điên cuồng vung gươm lên. Nguyễn Hoàng nghiêng rặng lao đến, hất tung thanh gươm của y. Y loạng choạng lùi ra sau, bám vào long ý. Nguyễn Hoàng kéo tay Hà Anh ngã vào lòng mình.

-Ồn rồi...

Hà Anh lắc đầu nhìn Nguyễn Hoàng. Không, chưa hề ồn.

Mạc Phúc Hải cười khẩy nhìn hai người, nụ cười mang vị chua chát.

Nguyễn Hoàng đẩy Hà Anh ra sau, y lê gươm về phía Phúc Hải.

Hà Anh hoảng loạn chạy ra trước mặt y.

-Đừng giết anh ấy!

Cả Nguyễn Hoàng và Mạc Phúc Hải đều trân trối nhìn cô. Nguyễn Hoàng nghiêng răng bật ra câu nói đầy phần nộ.

-Hà Anh, tránh ra.

-Không được, tôi biết là anh hận Phúc Hải, nhưng mà anh ấy đang...

-Tránh ra cho ta!

Nguyễn Hoàng gào lên như một con thú dữ bị thương. Hình như trong mắt y ngập nỗi bi thương.

Lúc này, Mạc Phúc Hải đột nhiên ôm lấy đầu, gào lên đau đớn. Hà Anh vội quay lưng nhìn y, toan đưa tay về phía y thì Nguyễn Hoàng đã lao đến túm lấy cô.

-Cấm nàng động đến hắn!

-Anh bỏ ra!

Hà Anh càng vùng vẫy, Nguyễn Hoàng càng tức điên lên.

-Hắn là kẻ thù của ta! Nàng không hiểu sao?

-Kẻ thù của anh thì đã sao? Anh ấy là bằng hữu của tôi! Anh ghét anh ấy thì tôi cũng phải ghét à? Đâu ra thứ đạo lý ngang ngược như vậy!

Nguyễn Hoàng ngấu nghiêng thả mạnh tay cô ra. Hà Anh giương cặp mắt kiên quyết nhìn y, làm y càng thêm điên tiết.

Bất chợt, một bàn tay cố chạm đến Hà Anh. Cô quay lưng lại, đã thấy Phúc Hải chồm người với đến mình.

-Anh không sao rồi chứ?

Y lắc đầu đau đớn.

-Ta xin lỗi, vì khi này đã lấy cô ra để uy hiếp.

-Được rồi, chẳng phải tôi vẫn ổn sao?

-Cô tha lỗi cho ta, đừng hận ta.

-Tôi có bao giờ hận anh đâu, đừng nghĩ nữa.

Nguyễn Hoàng túm lấy cánh tay cô kéo cô đứng dậy.

-Nàng muốn khiến ta tức chết sao? Nàng muốn đi theo hắn?

-Tôi...

Hà Anh còn chưa kịp nói, giọng nói yếu ớt của Phúc Hải đã xen vào.

-Hồ đồ!

Nguyễn Hoàng chau mày nhìn Phúc Hải cố đứng dậy ngang hàng với y. Xem ra Phúc Hải không giả vờ, y thực sự đau đớn.

-Người nghĩ ta không muốn để nàng ở bên ta sao? Người nghĩ ta muốn để nàng đi với người sao? Nếu ta không đau ốm, ta sẽ chẳng để người có được nàng dễ dàng như vậy đâu!

-Phúc Hải!

Hà Anh bật khóc, cô nhìn những sợi dây máu chẳng chịt trong mắt y. Làm cách nào mà y có thể chống chọi với tất cả đau đớn thể xác ấy?

-Nếu có kiếp sau ta gặp lại Hà Anh, ta nhất định không để người đem nàng ấy đi nữa! Nhất định, không từ bỏ nữa! Nhà Lê thì đã sao chứ? Chân

lý thì đã sao chứ? Ta không hề tin trên đời này thực sự có thứ gọi là công bằng! Tại sao ông trời lại lấy đi của ta tất cả chứ? Tại sao!

Phúc Hải gào lên trong tiếng nấc nghẹn ngào. Y khuyu ngã.

Hà Anh vội quay đầu nhìn Nguyễn Hoàng, đôi mắt rưng rưng.

-Làm ơn, Nguyễn Hoàng, anh ấy không còn sống được bao lâu nữa. Tôi xin anh đừng giết anh ấy. Phúc Hải là người tốt, anh ấy không đáng phải chịu nhiều bất hạnh như vậy. Anh ấy cũng đã từng tha cho anh một mạng mà. Tôi xin anh...

Nguyễn Hoàng đau lòng nhìn những giọt nước mắt lăn trên làn da trắng nõn của cô, y vô thức đưa tay lau đi.

-Hà Anh, ta không thể tha cho hẳn. Ta làm sao ăn nói với vua Lê, với các tướng sĩ.

-Hôm nay anh ấy không chết thì những ngày sau anh ấy cũng sẽ phải chết. Chỉ là không có ai lập công nhờ giết được anh ấy nữa thôi. Làm người cùng sống trên đời đừng tàn nhẫn như thế. Sống hay chết, đâu phải do người khác quyết định, mà là do chính bản thân mình quyết định. Xin anh hãy để Phúc Hải tự định đoạt cuộc sống của mình có được không?

-Hà Anh!

-Xem như là đáp lại ơn của anh ấy đi, cả đời này anh sẽ chẳng gặp lại anh ấy nữa đâu!

Nguyễn Hoàng thở dài nhìn nữ nhân bé nhỏ. Y ngược mắt nhìn về phía Phúc Hải, y chẳng còn là một vị vua uy vũ nữa, giờ chỉ còn là một kẻ chờ ngày chết mà thôi.

Hà Anh nhìn theo đoàn người lẳng lặng rời đi. Nguyễn Hoàng tha sống cho một toán quân, mở đường để hộ tống Mạc Phúc Hải về Đông Kinh. Hà Anh cũng đã dặn y hãy đi về phía Bắc, với hy vọng sẽ có nền y học phát triển hơn. Vì cô không biết Trung Quốc thời này là triều đại nào, nên chỉ nói với y hãy đi lên phía Bắc mà thôi.

-Hãy hứa, nhất định không được hận trẫm.

-Tôi hứa.

-Cũng phải hứa, nhất định phải sống.

-Được, anh biết tôi sẽ sống mà.

-Còn nữa, nhất định phải hạnh phúc.

-Phúc Hải...

-Cuối cùng, mong cô nhất định đừng quên Mạc Phúc Hải này...

Nguyễn Hoàng đưa Hà Anh trở về Tây Đô. Suốt chặng đường, chẳng ai nói với ai câu nào nữa cả.

Bính Ngọ, Nguyên Hòa năm thứ mười bốn, 1546.

Hạ khê hầu Nguyễn Hoàng lập được công lớn, chém được tướng Trịnh Chí ở Ngọc Sơn, ban tước Đoan Quận công.

Tháng tám, hai tháng sau khi trở về. Hà Anh hay tin Mạc Phúc Hải qua đời ở đất nhà Minh.

Cuối cùng y đã được giải thoát.

Con trai của Phúc Hải, Mạc Phúc Nguyên lên nối ngôi khi còn quá nhỏ, triều chính dần rơi vào tay em trai của Phúc Hải là Mạc Kính Điển. Tình

hình Bắc triều rồi ren.

Hà Anh lại trở về với căn nhà rộng lớn nhưng hiu quạnh. Từ khi Nguyễn Kim mất, kẻ hầu người hạ trong dinh lại càng ít hơn. Nguyễn Hoàng từ ngày hôm ấy không đến tìm cô nữa. Giữa hai người dần tồn tại một khoảng cách vô hình.

Một viên đá theo tay Hà Anh bị ném ra xa, nhảy cóc trên mặt nước rồi chìm hẳn. Cô thở dài ngán ngẩm. Theo khảo sát thì vùng từ trường ở đây không có vấn đề, ở Ngọc Sơn cũng không, ở Ninh Bình, Quảng Ninh cũng không. Hẳn là phải do một ngoại lực tác động nào đó, như hiện tượng thiên văn hay thời tiết nào đó làm biến đổi trọng trường.

Nhưng mà cô đâu có được dạy làm thế nào để dự đoán thiên văn, thời tiết...

-Người rảnh rồi ngồi ở đây hóng mát sao?

Chất giọng chua ngoa làm Hà Anh khó chịu quay đầu lại. Cô chau mày nhìn cô gái mang tên vị hôn thê của Nguyễn Hoàng kia. Mới gặp đã đay nghiến như vậy, còn tưởng mình đang đóng phim sao?

-Cô cũng rảnh rồi đến mức đi tìm tôi sao?

Hoàng Ngọc nghiến răng tức giận, đi nhanh về phía chỗ Hà Anh đang ngồi. Cô đứng bật dậy, nghênh mặt nhìn cô ta.

-Đúng là vô pháp vô thiên!

Hà Anh phì cười.

-Ra dáng đóng phim cổ trang rồi đấy.

Cô dời bước đi. Hoàng Ngọc cắn răng kéo mạnh cô lại, Hà Anh chới với lui về phía sau.

-Còn dám hống hách?

-Nói thật nhé, tôi luôn thấy những việc như là hai người phụ nữ ghét nhau vì đàn ông rất là phí công tốn sức. Cô...

Bốp!

Hà Anh trừng mắt cảm nhận má mình nóng rát. Tim cô cũng nóng rát. Từ nhỏ cô chưa từng bị đánh vào mặt.

-Sao? Cô nghĩ Nguyễn Hoàng sẽ đến cứu cô sao? Không may, Nguyễn Hoàng đi vắng rồi. Nói cho cô biết, để ta lên làm quận phu nhân, ta sẽ không để hạng rác rưởi như cô sống an nhàn trong phủ của ta đâu!

Hà Anh đứng thẳng lại, ngược đôi mắt kiên cường nhìn Hoàng Ngọc. Cô thích Nguyễn Hoàng, thích y rất nhiều. Nhưng nếu lựa chọn giữa y và lịch sử, cô sẽ chọn lịch sử.

-Cô có thích Nguyễn Hoàng không?

Câu hỏi ngây ngô của Hà Anh làm Hoàng Ngọc nhú mày. Thích hay không có quan trọng sao?

-Cô đang nói hàm hồ cái gì thế hả?

-Tôi chỉ muốn biết thế thôi, nếu phải kết hôn với một người, hãy chắc rằng cô thích anh ấy.

-Câm mồm!

Hà Anh ngược mắt nhìn bàn tay đang giơ lên không trung của Hoàng Ngọc. Hoàng Ngọc nghiêng răng sững người trước ánh mắt kiên cường của nữ nhân trước mặt.

Cô trước giờ chưa từng nghĩ mình có thích Nguyễn Hoàng hay không? Cô chỉ biết người mình sẽ lấy là y, trước nay trong mắt chỉ có mỗi mình y.

-Con gái với nhau cả, việc gì phải tị nạnh nhau như thế. Cuộc đời sau này của Nguyễn Hoàng nhất định còn gặp rất nhiều người phụ nữ nữa, cô muốn sống thế này đến hết đời sao?

-Cô!

-Tôi biết ở cái thời này đối với phụ nữ mà nói, đàn ông là cả cuộc đời. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc mình thích làm gì và nỗ lực đấu tranh để theo đuổi nó à?

Hoàng Ngọc ngậy người nhìn Hà Anh. Nàng vừa xấu hổ, vừa tức giận.

-Đàn bà sinh ra có thiên chức làm vợ làm mẹ, cô còn dám đi ngược với lễ giáo?

-Làm vợ làm mẹ chỉ là một phần thôi, chẳng phải so với làm vợ của người đàn ông thì làm tri kỉ của họ vẫn tốt hơn sao?

-Cô dám lên mặt dạy đời ta?

Hà Anh thở dài.

-Nếu cô không nghe thì thôi vậy. Dẫu sao sau này cô vẫn sẽ sinh được Nguyễn Phúc Nguyên tài ba, cùng Nguyễn Hoàng mở cõi.

-Cô đang thách thức ta đấy sao?

-Này...

Hà Anh bất lực nhìn cô gái ngang ngược trước mặt. Có cô gái nào lại bướng bỉnh đến thế này sao?

-Thôi tôi đi trước đây.

Hoàng Ngọc nghiêng răng túm lấy vai Hà Anh đẩy mạnh ra sau. Hà Anh mất thế ngã nhào ra sau, rơi ãm xuống hồ.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(37) Rối Ren

Hoàng Ngọc hất cằm nhìn Hà Anh ngã âm xuống nước. Toan nói lời khiêu khích, từ phía sau nàng, một thân ảnh ào đến lao xuống hồ.

Còn chưa kịp định hình là ai, Hoàng Ngọc đã bàng hoàng nhìn đoàn người từ đằng sau hốt hải chạy tới, miệng kêu gào không ngớt.

-Bệ hạ!

Duy Ninh nhảy xuống hồ, đập nước tiến tới túm lấy Hà Anh. Cô vượt nước trên mặt rồi ngạc nhiên nhìn y. Y chẳng để cô nói gì, vòng tay qua người cô kéo cô lên bờ.

-Không sao chứ?

Hà Anh khó nhọc lê cả người nặng nề lên khỏi mặt nước, lắc đầu nhìn Duy Ninh.

-Tôi biết bơi mà, anh đâu cần phải hốt hoảng như thế?

Duy Ninh mím môi rồi quay sang Hoàng Ngọc.

-Người điên à? Hồ sen sâu như thế!

Hoàng Ngọc sợ hãi quỳ rạp xuống, đập đầu sát đất.

-Tiểu nữ đáng tội, xin bệ hạ khai ân.

Một vị nội quan cầm khăn lụa hốt hoảng chạy đến.

-Bệ hạ, sao người có thể hành động tùy ý như thế?

Duy Ninh đưa chiếc khăn cho Hà Anh, y ngược cặp mắt giận dữ nhìn nữ nhân đang quỳ rạp dưới chân.

-Lôi cô ta đi khuất mắt trẫm.

Một toán binh ập vào kéo Hoàng Ngọc đang giường cặp mắt oán giận nhìn Hà Anh ra ngoài. Cô khẽ nói với Duy Ninh.

-Được rồi, việc gì phải tức giận như thế, chẳng phải tôi vẫn ổn sao?

-Cô ta là hôn thê của Nguyễn Hoàng, dĩ nhiên sinh lòng đố kỵ với cô, sau này hãy cẩn thận hơn.

-Tôi biết rồi, cảm ơn anh.

Hai người ngồi lại dưới gốc cây liễu cạnh hồ. Duy Ninh vẫn lén nhìn cô sâu muện. Hà Anh đã thay đổi so với lần gặp trước cách đây mới mấy tháng.

-Vết thương sau lưng đã khỏi rồi chứ?

Hà Anh gật đầu khẽ, cô chống cằm nhìn ra xa.

-Cô có gì buồn lòng sao?

Dĩ nhiên là buồn. Cô vừa mất đi một người bạn. Nhưng cô không thể nói cho Duy Ninh biết được. Phúc Hải và Duy Ninh là kẻ thù, nói ra khéo cô lại bị khép tội mưu phản.

-Hôm nay anh đến đây làm gì thế?

-Ta đến, thăm cô...

Giọng y nhỏ dần. Từ lúc cô bị thương, y phải dắt quân đi đánh xa, không đến thăm cô được. Mãi đến gần đây, Mạc Phúc Hải qua đời, Bắc triều suy yếu mới là cơ hội để quân Nam triều trở mình. Duy Ninh mới về lại Tây Đô theo lời Trịnh Kiểm sắp xếp.

Quả thật từ khi Nguyễn Kim mất, Trịnh Kiểm dần thâm tóm mọi sự trong triều, mở đầu cho cơ nghiệp 200 năm của họ Trịnh.

Hà Anh thở dài nhìn Duy Ninh, ánh mắt cô cố nén tia đau thương. Chẳng phải Duy Ninh sẽ phải chết trẻ hay sao? Nhưng cô thật sự không nhớ bao giờ y mới chết. Là năm nay, hay năm sau? Nhưng cô biết y nhất định sẽ phải chết.

-Sao thế?

Duy Ninh mỉm cười trước ánh mắt chan chứa của Hà Anh. Gương mặt y ánh lên niềm hạnh phúc.

-Anh...có con chứ?

Cô muốn biết lịch sử nối tiếp theo, có tàn khốc khắc nghiệt không? Triều đại này cô không nhớ là mình đã có học qua trong lịch sử phổ thông. Dĩ nhiên rồi, đến Nguyễn Hoàng cô còn không nhớ là mình đã nghe qua nữa kia mà.

Duy Ninh hoàn toàn bất ngờ. Y nhìn cô trân trối.

-Có một con trai.

Cô thở phào. Phải rồi nhỉ, nam nhân thời này lập gia đình sớm, có con trai là tốt rồi...

-Nhưng, không phải là con của ta...

Không gian bỗng dừng im lìm hẳn đi. Hà Anh dẫu bất ngờ nhưng không cảm thán. Tranh quyền đoạt vị, có đã tâm gì mà con người không làm ra đâu. Nhưng Duy Ninh vẫn chấp nhận chuyện này, chẳng phải quá kì lạ rồi sao?

-Cơ nghiệp này vốn không phải do ta giành lấy, cho nên giao lại cho ai cũng có khác gì, ta không tiếc.

Cô chau mày. Như vậy có nghĩa là sao? Sao một vị vua có thể để con của kẻ khác lên thay mình, điều trái luân thường đạo lý như vậy chẳng phải thời xưa rất căm thù sao?

-Anh có nổi khỗ tâm gì sao?

-Cái thời này, ai mà chẳng có.

-Khỗ tâm là do mình tự tạo ra thôi.

Duy Ninh cười hiền hậu, ánh mắt y dịu dàng phủ lên Hà Anh. Cô gái bé nhỏ này luôn có cái nhìn lạc quan trong mọi việc. Giá như, y có thể giữ cô ở bên mình. Nhưng y cũng biết, giữa cô và Nguyễn Hoàng không đơn thuần chỉ là bằng hữu...

-Nếu ta nói ta có một bí mật động trời, cô có muốn nghe không?

-Nếu anh cần người lắng nghe thì tôi luôn sẵn sàng.

-Hãy hứa với ta dù có là gì cũng không được ghét bỏ ta.

-Bí mật không thể khiến con người đáng bị ghét đâu.

Duy Ninh lặng đi, đôi mắt y sâu lắng và lênh láng niềm tin. Phải mất một lúc sau, y mới có thể cất lời.

-Thật ra ta là...

-Hà Anh!

Nguyễn Hoàng tức tốc chạy vào. Vừa trông thấy hai người đã ào đến chỗ Hà Anh, nắm cổ tay cô kéo ra phía sau mình.

-Thần khẩu kiến bệ hạ.

Duy Ninh căng thẳng nhìn Nguyễn Hoàng. Y bất mãn.

-Được rồi Nguyễn Hoàng...

Hà Anh cất giọng trấn an y. Nguyễn Hoàng giương cặp mắt đầy những bất an nhìn cô. Một lần Mạc Phúc Hải cướp đi cô đã là quá đủ.

-Khanh sợ hãi đến thế sao?

Lúc này y mới ngược cặp mắt oán giận nhìn Duy Ninh.

-Sao? Thái tử không còn nữa nên khanh không cần phải tôn trọng ta nữa à?

-Bệ hạ là thiên tử, thần sao dám mạo phạm?

Câu nói của Nguyễn Hoàng lộ rõ cơn oán giận. Hà Anh chau mày nhìn đôi mắt ai oán kia. Rõ ràng giữa hai người có một bí mật động trời.

-Nể tình khanh lập được công lớn ở Ngọc Sơn, trăm tha tội cho! Nhưng còn Hà Anh, trăm không thể để nàng sống ở đây được!

Hà Anh ngỡ ngàng nhìn Duy Ninh. Chuyện gì thế này? Nam nhân thời này không cần làm gì cũng tự động đổ cả sao?

-Duy Ninh à!

Cô giận dữ nói, lại khẽ nhìn Nguyễn Hoàng đang phẫn nộ.

-Á, đau!

Nguyễn Hoàng vẫn siết chặt cổ tay cô không rời.

-Người có tư cách gì mà dẫn nàng đi?

-Trẫm không có, vậy người có tư cách gì giữ nàng ở lại?

-Ta và nàng...

-Đừng quên bây giờ người đang dựa dẫm không ít vào Nguyễn Bá Quính!

Câu nói của Lê Duy Ninh làm Nguyễn Hoàng chết lặng. Bàn tay y cũng bất chợt buông lơi. Hà Anh chau mày. Ai là Nguyễn Bá Quính? Có chuyện gì sao? Nguyễn Hoàng đã định nói gì thế? Giữa cô và y làm sao?

-Thành thân với Nguyễn Hoàng Ngọc, dựa vào thế lực của Nguyễn Bá Quính để chống lại Trịnh Kiểm, chắc người rõ hơn ai hết?

Hà Anh vỡ lẽ. Cô à lên trong lòng. Thì ra, việc y phải cưới cô gái kiêu ngạo kia lại quan trọng đến vậy, là việc mà y không thể tránh khỏi. Rốt cuộc cô đang làm gì đây?

-Nguyễn Hoàng Ngọc đố kị mà luôn tỏ ra căm ghét với Hà Anh. Hôm nay là đây xuống hồ, ngày mai sẽ là gì đây? Người có bảo vệ nàng được?

Nguyễn Hoàng ngỡ ngàng quay ra sau nhìn Hà Anh. Y mới phát hiện ra đuôi tóc cô thấm ướt.

-Nàng có làm sao không?

-Tôi biết bơi mà, không cần phải lo lắng như thế!

Cô xua tay, cố làm lòng y dịu lại. Nhưng lại khiến y càng thêm đau đớn.

Nguyễn Hoàng không thể tránh khỏi cuộc hôn nhân này, càng không thể bảo vệ chu toàn cho Hà Anh những ngày tháng sau.

-Người vốn không làm được!

Câu nói của Duy Ninh làm Nguyễn Hoàng nghiến răng. Ý khinh khỉnh nhìn Duy Ninh.

-Vậy bệ hạ thì hơn ta chắc? Bắt Hà Anh vào trong cung cấm, hậu cung trăm ngàn phi tần, lòng dạ đàn bà khó đoán, người sẽ bảo vệ được nàng sao?

-Trẫm là vua!

-Người đừng suốt ngày đem cái danh xưng đó để đe dọa ta!

Hà Anh chưa từng hiểu. Tại sao Nguyễn Hoàng luôn buông lời phạm thượng, nhưng Lê Duy Ninh chưa từng trừng phạt gì y. Trái lại còn có phần nhún nhường y.

-Đừng cãi nhau nữa.

Hà Anh đứng vào giữa hai người, buồn bã nói.

-Việc tôi đi hay ở thì còn tùy ở tôi. Cuộc đời tôi sẽ do tôi quyết định, hai người đừng tự cho mình là đúng nữa!

-Cứ để cô ta đi!

Cả ba quay phắt lại nhìn về phía cổng vào.

Hà Anh sợ sệt nhìn Trịnh Kiểm. Y phất tà áo bào bước vào, ngẩng cao đầu nhìn Lê Duy Ninh. Ít khi Hà Anh thấy Trịnh Kiểm không mặc giáp, nhưng đến cả vua mà còn không cúi đầu, chứng tỏ y đã quyền nghiêng thiên hạ, là bàn đạp cho vua Lê, chúa Trịnh sau này.

Nguyễn Hoàng càng bất an hơn. Y mím môi nhìn Trịnh Kiểm đang tiến gần, mắt không rời Hà Anh.

-Khẩu kiến bệ hạ.

Duy Ninh chỉ gật đầu. Chứng tỏ, y cũng có tám chín phần kính nể Trịnh Kiểm.

-Bệ hạ hôm nay xa giá đến dinh, quả là vinh hạnh.

-Trẫm ghé ngang thập cho Nguyễn Kim nén nhang.

Trịnh Kiểm gật gù rồi ngược cặp mắt gian xảo nhìn Nguyễn Hoàng.

-Ta mới vừa trò chuyện với tướng quân Nguyễn Bá Quính. Vừa hay, Nguyễn tiểu thư cũng vừa về tới. Vừa khóc lóc vừa chạy vào phòng nằng nặc bảo ta và tướng quân phải đòi lại công bằng.

Hà Anh cắn răng. Đứng trước Trịnh Kiểm, bao nhiêu cái gan của cô chạy đi hết rồi.

-Còn nói bệ hạ ức hiếp nàng ta. Thần tin người sẽ không làm vậy đâu, nhỉ?

Câu nói giễu cợt của Trịnh Kiểm làm Duy Ninh siết chặt bàn tay. Y nhếch môi cười gượng gạo.

-Quả thật là trẫm có chút to tiếng. Có lẽ làm nàng ta tổn thương rồi.

-Ra vậy.

Trịnh Kiểm quay sang Hà Anh, khóe môi tắt hẳn nụ cười. Nguyễn Hoàng lao đến đẩy Hà Anh ra sau mình. Trịnh Kiểm nheo mắt nhìn y. Không ai nói câu nào nhưng lại khiến Hà Anh thấy căng thẳng đến thở cũng không nổi.

-Chú ba tránh ra.

-Anh rể, Hà Anh...

-Tránh!

Nguyễn Hoàng cẩn rắng nhìn Trịnh Kiểm. Người này nhìn chững chạc và già dặn hơn Nguyễn Hoàng và Duy Ninh rất nhiều. Cũng là người đáng sợ nhất từ trước đến nay Hà Anh từng gặp.

Duy Ninh thấy thế bèn cao giọng nói.

-Hôm nay trăm đến cũng là có việc cần bàn với Thái sư. Chính sự không thể chậm trễ!

Trịnh Kiểm quay đầu nhìn Duy Ninh rồi nhếch môi.

-Bệ hạ đừng tưởng thần đây không biết mối quan hệ giữa người và con nô tì lai lịch bất minh kia. Thần tuyệt đối không bỏ qua chuyện này đâu.

Nói dứt câu, chẳng để Duy Ninh phản pháo, Trịnh Kiểm gằn giọng nói với Nguyễn Hoàng, ánh mắt như hàng ngàn lưỡi giáo.

-Ta nói cho chú ba nghe, ở trong cái nhà này bây giờ ta là người lo liệu mọi sự. Lấy tiểu thư nhà Nguyễn Bá Quỳnh là điều quan trọng đối với ta, cũng như đối với chú ba. Chú ba đừng tưởng ta cam điếc không hay chú ba có toan tính gì. Tốt nhất chú ba đừng học theo cậu cả, có ngày mang họa sát thân.

Từng câu từng chữ của Trịnh Kiểm là Hà Anh rợn người. Sao giọng một người lại có thể âm vang đáng sợ như thế? Y rõ ràng là đang đe dọa Nguyễn Hoàng, rồi sau này y sẽ giết Nguyễn Uông, anh trai của Nguyễn Hoàng giống như trong lịch sử. Con người này dẫu sử sách có ca tụng thế

nào, cô vẫn thấy quá đáng sợ. Hà Anh bám lấy tay áo Nguyễn Hoàng, cố không run rẩy trước mặt Trịnh Kiểm kia.

-Những lời anh vừa nói, ta nhất định ghi nhớ.

Trịnh Kiểm liếc cặp mắt xé nhìn Hà Anh. Cô cố kiên cường đáp trả ánh mắt. Một lúc sau, Trịnh Kiểm phất tà áo quay lưng, theo sau Duy Ninh bỏ vào trong.

Duy Ninh nghiêng đầu cố ném lại ánh mắt lo lắng.

Nguyễn Hoàng quay phắt lại, nắm lấy cổ tay cô, kéo đi như bay.

-Nguyễn Hoàng! Chúng ta đi đâu thế?

Y không nói, ánh mắt chỉ chăm chăm hướng về phía trước. Hà Anh nhận ra chuồng ngựa, nơi có một hắc mã đen tuyền đang thảnh thơi gặm cỏ.

-Là ngựa của anh mà. Anh đưa tôi đi đâu thế?

Nguyễn Hoàng ôm ngang người Hà Anh bế thốc lên ngựa. Hà Anh hoảng loạn ngửa đầu ra sau nhìn cặp mắt như thiêu đốt của y.

-Nguyễn Hoàng! Ta đang đi đâu?

-Đi trốn!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(38) Trốn Đi

Hà Anh tròn mắt nhìn chàng trai sau lưng đang điên cuồng huých mạnh con ngựa chiến. Nó lao đi như tên bắn.

Lòng Hà Anh đầu rối loạn, cô vẫn cảm thấy đâu đó niềm hạnh phúc. Y muốn bỏ lại tất cả phía sau, cùng cô bỏ trốn, là thật sao?

Thế cục này, một mình cô có thể xoay chuyển được sao?

Nguyễn Hoảng vòng tay qua eo cô, giữ chặt dây cương.

-Anh không giận tôi nữa sao?

Hà Anh nói trong tiếng gió, thổi qua tai y.

-Giận nàng chuyện gì?

-Chuyện của Phúc Hải...

-Người cũng đã không còn, giận nàng làm gì nữa.

Hà Anh lặng đi. Vậy mà băng đi một thời gian y không đến tìm cô nữa. Cô đã sợ y chán ghét cô.

-Chúng ta đang đi đâu thế?

-Ta cũng không rõ.

Trước giờ Nguyễn Hoàng hành động luôn tuân theo kế hoạch của y, chưa từng tùy ý. Cô gái này lại có thể khiến y biến thành một Nguyễn Hoàng mà trước nay y chưa từng nghĩ đến. Cô gái này đang khiến y phát điên. Điên đến chết mất!

-Nguyễn Hoàng, anh đừng như thế nữa.

-Vậy cô chấp nhận để số phận mình trôi nổi sao?

Y vẫn ánh mắt can trường đó, vẫn giọng nói lạnh lẽo đó mà gào lên. Cả đời y bị người ta sắp đặt, sai khiến, bây giờ y muốn để cuộc đời mình tự do, có thể sống bên người con gái mình yêu thương.

-Còn anh? Anh chấp nhận buông bỏ tất cả mọi thứ sao?

Nguyễn Hoàng nghiêng răng đến gân xanh nổi lồm cồm bên thái dương, y điên cuồng gào lên, con ngựa lao đi.

Y đã từng chấp nhận cuộc sống như là một con cờ chính trị của cha, của anh, của Trịnh Kiểm, của Lê Duy Ninh. Y chưa từng nghĩ sẽ có ngày kia, một người đến và thay đổi cả lộ trình của y, khiến y khao khát được sống như một nam tử bình thường.

Chiều tà, con ngựa mệt lả dừng chân lại bên một bãi biển xanh như ngọc, phía chân trời lại thắm một màu đại dương, làm cả vịnh biển hóa hai màu hài hòa kì lạ. Thanh Hóa vẫn luôn nổi tiếng với những vịnh biển đẹp mê hồn, nhưng nơi đây với vẻ hoang sơ kì vĩ, càng đẹp hơn với nắng chiều đang nhạt màu.

-Đây là đâu thế? Đẹp quá...

-Biển nơi đây hiền lành nên người ta gọi là Hải Hòa.

Cái tên này cô chưa từng nghe qua, nhưng thôi, miễn là nó xinh đẹp.

-Năm trăm năm sau, giang sơn vẫn xinh đẹp thế này chứ?

Hà Anh gật đầu khẽ. Cô bản thân suy nghĩ, nếu như cùng cô trốn đi, cả đời này sống như kẻ đã chết, làm sao trở nên vĩ đại, làm sao trở thành người mở cõi.

Nguyễn Hoàng buông dây cương, vòng tay kéo Hà Anh ngã vào lòng mình rồi ôm chặt lấy cô từ phía sau. Hà Anh bối rối nhìn Nguyễn Hoàng tựa trên vai mình, vòng tay y mệt mỏi.

-Cuộc chiến này, ta quá mệt mỏi rồi. Mạc Đăng Dung chết rồi, Mạc Đăng Doanh chết rồi, Mạc Phúc Hải cũng đã chết. Rốt cuộc, phải có bao nhiêu người nữa ngã xuống thì chiến tranh phi nghĩa này mới dừng lại.

Hóa ra những con người trong vòng lịch sử, họ đều đã chán chường mệt mỏi. Mạc Phúc Hải cũng thế, Nguyễn Hoàng cũng thế. Nhưng cô không thể để y trốn đi, không thể để y vùi lấp cả tương lai huy hoàng của mình.

-Nguyễn Hoàng, chẳng phải anh đã từng nói với tôi. Con người ai mà chẳng muốn để lại một di sản cho người đời sau nhớ đến, anh cũng thế, anh phải bước tiếp, vì con đường tới đây của anh thật sự rất chói lòa.

-Chói lòa thì đã sao? Ta muốn một đời an nhiên, không còn binh đao loạn lạc, không còn nhất quốc lưỡng triều. Hà Anh, ta thật sự rất mệt.

Hà Anh vùng người khỏi vòng tay y, cô nhảy phóc xuống ngựa, lao về phía biển. Nguyễn Hoàng hoảng hốt đuổi theo cô.

-Hà Anh!

Y gào lên. Chưa bao giờ y thấy cô chạy nhanh thế này.

-Hà Anh! Nàng làm gì vậy?!

Nguyễn Hoàng túm lấy cánh tay cô kéo mạnh lại. Nước biển đã kéo đến đầu gối, cát dưới chân không ngừng bị kéo ngược ra khơi. Hà Anh càng vùng vẫy, Nguyễn Hoàng càng cố chấp ôm chặt lấy. Cô đánh mạnh vào người y, cố thoát khỏi vòng tay to lớn vững chãi.

-Anh để tôi đi đi!

-Nàng muốn chết sao!

-Tôi đến từ đâu thì hãy để tôi về lại nơi đó! Không cần anh lo cho tôi nữa!

-Nàng cứ đánh ta đi! Đánh đi! Nhưng làm ơn đừng rời xa ta nữa!

Hà Anh bật khóc. Biết làm sao bây giờ. Lẽ ra cô nên bỏ đi khi tình cảm của cả hai vẫn còn hờ hững. Lẽ ra cô không được yếu lòng trước Nguyễn Hoàng. Lẽ ra cô nên để lịch sử trôi theo dòng chảy của nó! Nhưng cô không làm được, cô không muốn xa y, dẫu chỉ là thích thôi, cô vẫn mong muốn có thể ở bên y mãi.

-Đừng khóc...

-Ai cần anh quan tâm!

Hà Anh đẩy mạnh Nguyễn Hoàng ra, ánh mắt cô bi thương lai láng. Không thể được, trước mặt cô là một nhân vật lịch sử, là người quan trọng nhất trong công cuộc mở cõi về phía nam. Nếu cô ở bên y, sẽ không có Đà Lạt mộng mơ, sẽ không có Nha Trang kì vĩ, sẽ không có Sài Gòn chứng nhân lịch sử mấy trăm năm chống thực dân....

-Anh trở về đi! Cứ mặc tôi!

-Hà Anh! Nàng đừng như vậy!

-Anh đừng có gọi tôi như thế!

-Mạng của nàng là do ta cứu! Nàng muốn chết là chết sao?

-Mặc kệ tôi!

Nguyễn Hoàng điên cuồng lao đến, hai bàn tay thô ráp ôm lấy gương mặt nhỏ bé kia rồi hôn xuống đôi môi nhỏ bé. Hà Anh trợn trừng mắt nhìn y kề trước mặt, đôi môi điên cuồng chiếm giữ lấy môi cô. Nước mắt Hà Anh trào ra, nóng hổi.

Hà Anh đẩy Nguyễn Hoàng ra. Y cố chấp túm lấy hai cổ tay cô rồi lại hôn xuống.

Thà rằng y đừng làm như thế, cô đã có thể cay đắng muốn rời xa y. Bây giờ làm sao cô nỡ xa cái tên ngang ngược này nữa.

Bỗng nhiên trời đổ rào cơn mưa. Nụ hôn của y càng mạnh mẽ và ma mị. Hà Anh chẳng còn phân biệt nổi đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

Nguyễn Hoàng rời khỏi cô, ngược mắt nhìn đôi môi nhỏ sưng đỏ. Y ôm chầm lấy cả thân ảnh bé nhỏ vào trong lòng, vùi trong mái tóc cô.

-Nàng đã biết được tình cảm của ta, ta càng không thể để nàng đi nữa.

Hà Anh đau lòng tựa lên ngực y. Cả người cô khẽ run rẩy, mưa mỗi lúc một lớn hơn. Nguyễn Hoàng cúi người bế thốc Hà Anh lên rồi đi vào bờ.

Nguyễn Hoàng loay hoay nhóm lửa trong hang. Hà Anh lẳng lặng ngồi bó gối, tay khẽ chạm lên môi mình. Nguyễn Hoàng lén nhìn cô, rồi y đăng hăng.

-Nàng lại hong khô quần áo đi. Ta ra ngoài đợi.

Bỗng nhiên, bên ngoài xuất hiện một cơn sấm sét vang trời. Hà Anh vội quay sang y.

-Ngoài kia đang có sấm sét, xung quanh lại quá nhiều cây cao, anh cứ ở trong hang đi.

-Nhưng nàng không hong khô sẽ cảm mất.

Hà Anh mím môi nhìn xuống bộ váy ướt sũng của mình. Quả thật bây giờ cô cũng đang rất lạnh. Nhưng y thì sao, dầu mình đồng da sắt thì vẫn lạnh thôi.

-Ta không sao đâu, không cần lo.

-Nguyễn Hoàng.

Hà Anh nắm lấy tay áo y kéo lại. Cô mím môi.

-Ngồi quay lưng lại với nhau là được rồi. Anh đừng đi xa đồng lửa quá...Lạnh lắm...

Cô nói mà mặt ửng đỏ. Nguyễn Hoàng bối rối, y toan lắc đầu.

-Anh để người lạnh, sẽ ốm đấy...

Giọng cô nhỏ dần, nghe như tiếng đàn dịu dàng bên tai. Nguyễn Hoàng không kiềm được, nở nụ cười khẽ. Y lảng lảng ngồi quay lưng lại với cô, ngược mắt nhìn vách hang mờ ảo trong ánh sáng bập bùng của đồng lửa.

Hà Anh cũng xoay người, cô mím môi cởi chiếc áo voan khoác ngoài, rồi đến chiếc áo lụa trắng bên trong. Đôi vai Hà Anh dần lộ rõ trong cái mờ ảo của đêm giông, lộ rõ cả tấm lưng ngọc ngà, bắc ngang bởi chiếc yếm lụa đỏ.

-Cấm anh nhìn trộm đấy.

Nguyễn Hoàng phì cười.

-Ta không phải dạng người háo sắc ấy đâu.

Hà Anh yên bụng, cô hơi tay bên đống lửa. Vết thương trên lưng cô bỗng nhiên đau nhức.

-Sao thế?

Tiếng rên đau khe khẽ của Hà Anh làm Nguyễn Hoàng lo lắng.

-Chỉ là, vết thương lại đau rồi.

-Đã bảo phải giữ ấm kia mà.

-Tôi có muốn trời mưa đâu..

Hà Anh giận dỗi nói. Cô chưa từng nghĩ bị tên bắn lại có thể đau lâu như thế này, dai dẳng và khổ sở.

Nguyễn Hoàng chạy ra ngựa, lúc vào đem theo chiếc áo choàng nhung đỏ của y.

-Đắp vào đi.

-Còn anh thì sao?

Nguyễn Hoàng vẫn cố không nhìn Hà Anh. Y quay mặt đi rồi ngồi xuống lại chỗ cũ.

-Anh cũng ướt sũng thế kia rồi, tôi không có ý gì đâu, nhưng mà...anh cũng nên hong khô đi...

Hà Anh thấy hoàn cảnh bây giờ hết sức không trong sáng.

-Áo ngoài của tôi một chốc sẽ khô ngay thôi, anh cứ giữ lấy áo choàng mà đắp đi.

Nguyễn Hoàng cắn răng, y cởi bỏ viên lĩnh ướt sũng của mình rồi xoay người, kéo Hà Anh vào lòng mình. Hà Anh ngỡ ngàng nhìn cả cơ thể mình

bất lực nằm trọn trong vòng tay y, chiếc áo choàng nhưng được y choàng lên người, kéo xuống phủ lên người cô kín mít.

-Như thế này thì không còn ý kiến gì rồi chứ?

Mặt Hà Anh đỏ gay, cô bàng hoàng cảm nhận làn da nóng ấm của y đang kề trên lưng trần của mình. Cái tên này..có thật là nam nhân phong kiến không?

-Anh...

-Bây giờ thì nàng đã là người của ta, sau này không còn đường chạy thoát nữa.

Hà Anh á khẩu. Cô thấy lòng mình rối bời bao cảm xúc mà không cách nào gọi tên. Đây là cảm giác hạnh phúc sao? Hạnh phúc sao mà chua chát đến thế?

-Nguyễn Hoàng...anh biết một ngày nào đó tôi sẽ phải đi mà...

Vòng tay Nguyễn Hoàng chặt hơn, Hà Anh cảm nhận được tiếng tim y đập mạnh mẽ.

-Nàng có thể không đi không?

-Nơi đây không dành cho tôi, Nguyễn Hoàng, anh sẽ trở thành vĩ nhân lịch sử, còn tôi sẽ trở về thời đại để trở thành vĩ nhân của chính cuộc đời tôi. Giữa chúng ta không có nhân duyên ấy đâu.

-Nàng đừng chối bỏ. Nàng cũng có cảm giác như ta mà, chẳng phải sao?

Cô thích y, điều đó là sự thật, nhưng cô không thể ích kỉ.

-Một ngày nào đó anh sẽ nhìn lại cuộc đời mình và thầm cảm ơn vì tôi đã ra đi. Tôi chắc đấy.

Hà Anh nói, đầu cố mím cười nhưng nước mắt rơi. Nguyễn Hoàng lắc đầu khổ sở, chân mày y nhíu chặt đau thương.

-Sao nàng cứ mãi nói rằng ta sẽ trở thành vĩ nhân, trở thành lịch sử? Ta chỉ muốn cùng nàng sống an nhiên, sống ngoài những tranh đấu kia, điều đó khó lắm sao?

Cô phải làm sao để y hiểu được tầm quan trọng của y trong lịch sử đây.

-Ngày mai, chúng ta trở về thôi.

-Không, Hà Anh.

-Trở về, anh hãy đối diện với cuộc đời mình. Nếu đã không thể xoay chuyển nó, thì hãy sống với nó bằng tất cả bản lĩnh của mình.

Dẫu không còn có cô bên cạnh y.

Không gian dần trở nên tịch mịch. Cơn mưa kia cũng tạnh mất. Nguyễn Hoàng bế tắc nhìn ra xa.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(39) Khổ Tâm

Nguyễn Hoàng dắt con ngựa đi trên bãi cát trắng mịn. Hà Anh lững thững đi phía sau. Đêm qua cô đã ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm áp của y.

Bất chợt, Nguyễn Hoàng dừng lại. Y quay ra sau nhìn Hà Anh bằng cặp mắt kiên quyết.

-Ta nhất định sẽ không lấy Nguyễn Hoàng Ngọc.

-Nguyễn Hoàng...

Hà Anh thở dài. Cái tên này, vừa chữa khỏi bệnh sốt dịch lại bị bệnh ngoan cổ rồi. Cô khổ tâm nhìn y, đầu lòng cũng đau như cắt.

-Tôi..

-Chẳng phải nàng luôn muốn ta sống thì phải đấu tranh sao? Được, lần này ta nhất định không để người khác sắp đặt cuộc đời ta nữa.

-Anh đừng cố chấp...

-Nàng vẫn không hiểu sao?

Giọng Nguyễn Hoàng bi ai, ánh mắt y như những vì sao sa sầm.

-Ta yêu nàng, Hà Anh. Thật sự rất yêu nàng.

Hà Anh ngỡ ngàng nhìn y. Nỗi giày vò trong lòng cô càng gào thét hơn nữa khi nghe tiếng yêu tha thiết của chàng trai hơn cô năm trăm tuổi.

-Ta yêu nàng đến giày xéo tâm tư, yêu nàng đến mức dẫu biết nàng không thuộc về nơi đây, ta vẫn bằng lòng yêu nàng. Hà Anh, nàng vẫn không hiểu sao? Tất cả những gì ta làm đều là vì nàng! Ta sợ hãi nàng sẽ yêu Mạc Phúc Hải, sẽ yêu Lê Duy Ninh, sẽ yêu tên ngoại quốc kia. Hà Anh, xin nàng đừng vờ như không hay biết tình cảm của ta nữa...

Hà Anh cố nén tiếng ghen ngào trong lòng. Làm sao cô có thể không biết chứ? Tình cảm mỗi ngày một sâu đậm của y dành cho cô, và cả cảm xúc trong cô nữa. Cô là kẻ ngốc hay sao?

-Ta nhất định sẽ đấu tranh, sẽ để nàng danh chính ngôn thuận ở bên ta. Nàng từng nói nàng không thể trở thành người vợ mà ta mong muốn. Ta chấp nhận! Hà Anh...ta chấp nhận!

Hà Anh cúi mặt, cô cảm thấy không xứng đáng với tình cảm của y. Khi mà y đã yêu cô quá nhiều, nhiều đến nỗi giày xéo tâm can.

-Nàng nói nàng sẽ phải ra đi, Hà Anh, ta cũng chấp nhận, chỉ cần ở bên nàng một ngày thôi cũng khiến ta mãn nguyện rồi.

Không thể kiềm nén được nữa, người con trai chân thành trước mặt cô, cô không thể bỏ ngoài tai được nữa.

-Nàng..

Hà Anh vòng tay qua cổ y, nhón chân hôn lên đôi môi y nụ hôn đắm nước mắt. Nguyễn Hoàng vòng tay qua eo cô, mãnh liệt cảm nhận nụ hôn biết bao đắng cay, tủi hờn.

Hà Anh tách khỏi y, giương cặp mắt ngấn lệ mà lắc đầu.

-Biết rồi, không xa anh nữa...

Nguyễn Hoàng hạnh phúc cúi người hôn cô, bàn tay ôm lấy thân hình bé nhỏ, lướt dọc trên mái tóc mềm như lụa kia. Y hạ người, để mặc bàn tay Hà Anh luồn qua tóc y, kéo y vào nụ hôn sâu mãnh liệt.

-Hứa nhé.

Gương mặt Nguyễn Hoàng vẫn kề sát Hà Anh, y thỏ thẻ vào tai cô.

Hà Anh gật đầu khẽ. Chỉ cần ở bên y thôi, lẳng lặng mà ở bên y thôi. Những tranh đấu kia có là gì, Nguyễn Hoàng Ngọc kia có là gì...

-Đằng kia!

Hà Anh giật mình nhìn ra phía đồi cát phía xa. Một toán người phi ngựa lao đến.

-Tướng công, Thái sư lệnh cho chúng tiểu nhân đến đón ngài về dinh.

Nguyễn Hoàng cắn răng. Có chuyện gì mà không đến tai Trịnh Kiểm chứ? Bây giờ có trốn đi cũng vậy, không trốn đi cũng vậy. Trịnh Kiểm có bối tung cả đất Tây Đô lên cũng nhất quyết tìm cho bằng được y.

Nguyễn Hoàng sắp xếp cho Hà Anh ở một căn nhà trong phố. Y từ biệt cô để ra trận. Lần này y chủ động dẫn binh đi xa, nhất quyết không ở lại Tây Đô cam tâm làm tân lang bị sắp đặt.

Hà Anh dẫu muốn đi theo y nhưng bất lực, vết thương cô vẫn hay đau nhức. Cô sợ mình sẽ lại làm gánh nặng của y.

Nguyễn Hoàng đi biệt một năm không về.

Hôm nay Hà Anh xuôi lối cũ, quay về thăm tuổi Cá thần năm nào. Cô thờ dài ngồi bên tảng đá to, đưa mắt nhìn đàn cá đông nghịt, chen chúc

nhau bơi vào hang.

Một năm qua cô luôn nhận được những bức thư từ Nguyễn Hoàng, chỉ biết y trấn thủ Vân Đồn, lập nhiều chiến công hiển hách. Nhưng những bức thư chỉ có đi mà không có lại, người đưa thư cũn không được phép làm lộ vị trí bản doanh.

Một năm rồi y vẫn chưa thể về. Nghe đâu, Nguyễn Hoàng Ngọc đã dọn đến ở hẳn trong dinh thự nhà họ Nguyễn.

Một năm rồi, cô vẫn chưa nhận thấy bất kì sự thay đổi đáng kể nào trong trọng trường và các hiện tượng thiên văn.

Một năm qua vô cùng hoài phí...

-Lại gặp cô ở đây nhỉ?

Hà Anh giật mình nhìn chàng thanh niên vừa ngồi xuống bên cạnh mình.

Duy Ninh nở nụ cười tươi nhìn Hà Anh. Một năm rồi mới gặp lại y, hình như một năm qua y chinh chiến nhiều, làn da vốn đã sẫm màu lại càng sẫm màu hơn, cả vết sẹo ngay dưới mắt trái của y nữa.

-Cô thấy chiến tích mới của ta chứ?

Hà Anh gật đầu cười. Y vẫn còn sống là cô mừng rồi.

-Cái tên Nguyễn Hoàng đó thật là, sao có thể bỏ lại cô một mình rồi đi biệt ra đó chứ?

-Anh ấy nói quân Mạc bao vây bốn phía, không thể đánh cũng không thể lui.

Duy Ninh gật gù. Xem ra Nguyễn Hoàng vẫn thư từ với Hà Anh, không bỏ mặc cô như y vẫn nghĩ. Như thế thì y yên lòng.

Bất chợt, Duy Ninh thở dài thườn thượt.

-Hà Anh này, có bao giờ cô tin vào ngày mình phải chết chưa?

-Phải chết sao?

Hà Anh cau mày. Duy Ninh gật đầu, ánh mắt hướng về phía dòng suối.

-Năm ta sinh ra, thiên hữu lưỡng nhật, một bầu trời lại có hai mặt trời, điềm báo nhất quốc lưỡng triều. Đến nay, vị sư tiên đoán năm xưa lại xuất hiện trước mặt ta, bảo là ngày tàn của ta đã đến.

Không lẽ...Cái chết của Duy Ninh sắp đến rồi?

-Ta muốn cô là người duy nhất biết chuyện đó.

Cô đã biết là y sẽ chết, nhưng không ngờ đến khi biết y thực sự sẽ chết, cô lại đau lòng. Những người bạn cô có, sao từng người từng người lần lượt ra đi.

-Nguyễn Hoàng...

Duy Ninh tự nhiên cười khẽ, ánh mắt sa sầm lại.

-Tên nhóc đó nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô. Nên ta cũng đã an tâm rồi.

Hà Anh thấy đau lòng quá. Sao cái tên này sắp chết lại không lo cho nhà họ Lê đi, lo cho đứa con trai đầu không phải là con ruột của mình đi. Việc gì phải lo cho cô...

Nhưng mà cách y nói về Nguyễn Hoàng, thật sự rất gẫn bó.

-Để ta nói cho cô nghe bí mật hôm ấy ta đã bị tên nhóc Nguyễn Hoàng đó cắt ngang.

Ánh mắt Duy Ninh bỗng dừng ngấp trong đau khổ. Y ngược nhìn dòng suối thướt tha chảy.

-Thật ra, Nguyễn Hoàng là em trai cùng cha khác mẹ của ta.

Hà Anh vỡ lẽ. Cô ngỡ ngàng à lên trong lòng. Chẳng phải đó đã là nghi ngờ của cô sao? Nhưng khi chính miệng Duy Ninh nói ra cô vẫn bàng hoàng như vậy.

-Đúng vậy, Nguyễn Kim là cha ta.

-Duy Ninh à...

Hà Anh bất giác gọi y khi nước mắt y chực trào nơi khóe mi. Nỗi bi thương khi ở bên mà suốt đời không thể gọi cha, Hà Anh làm sao hiểu thấu.

-Nguyễn Duy Ninh, ta suýt chút đã quên mất gốc gác của mình.

Vậy là sự thật, lịch sử đã nghi ngờ Lê Trang Tông không phải là con ruột của vua Lê Chiêu Tông do chênh lệch tuổi giữa hai cha con quá ít. Và đúng thật, cả hậu thế đã bị những dòng lịch sử lừa dối.

-Năm đó ta sinh ra trong binh biến loạn lạc, mẹ ta vì không phải là chính thất nên ta và bà luôn bị họ Nguyễn ghê lạnh. Từ nhỏ ta và Nguyễn Hoàng đã cùng nhau sống dưới sự khắc nghiệt của cuộc đời. Đến năm ta năm tuổi, biến cố xảy ra, cha đưa ta sang Ai Lao. Ông nói với ta, từ nay, ta không còn họ Nguyễn nữa, mà là họ Lê, sẽ trở thành Lê Trang Tông nối tiếp cơ nghiệp nhà Lê trước đó.

Hà Anh lẳng lặng nhìn dòng nước mắt chẳng thể chảy xuôi của y. Hóa ra hai anh em họ luôn là những con cờ trên bàn cờ chính trị.

-Còn đứa con trai không phải con ruột của ta. Nó mới chính là con vua Lê Chiêu Tông.

Hóa ra là như vậy. Nguyễn Kim lập con mình làm vua trước để yên lòng tướng sĩ rồi mới ngầm tìm kiếm con vua. Đến cuối cùng vẫn là Duy Ninh trả lại ngôi vua cho con cháu dòng dõi vua Lê, chẳng nợ vua Lê bất cứ điều gì.

Thì ra, Nguyễn Kim đã lo kế chu toàn đến vậy. Thì ra, đây chính là lí do khiến Duy Ninh đau đớn vào cái đêm Nguyễn Kim qua đời, y chẳng thể gọi một tiếng cha. Thì ra đây là lí do giữa y và Nguyễn Hoàng luôn có một sợi dây vô hình kết nối, là lí do mà dẫu Nguyễn Hoàng vô cùng ngang ngược, y vẫn rộng lòng bỏ qua. Chàng trai trẻ này, bi thương hơn cô nghĩ quá nhiều.

Cái thời đại này đau khổ ngổn ngang đến kẻ nhỏ bé nhất cũng phải hứng chịu, huống hồ gì là những bậc đế vương.

-Ta đã từng hỏi cha, sao phải là ta? Sao lại chọn ta? Ông có thể chọn Nguyễn Hoàng, chọn Nguyễn Uông, sao cứ nhất định phải là ta?

Câu nói khiến Duy Ninh nghẹn ngào, y ôm mặt, che đi hai con mắt đỏ ngầu.

Hà Anh chẳng cần y nói ra. Cô hiểu, Nguyễn Kim chưa từng thừa nhận Duy Ninh là con trai ông. Cho nên ông muốn phải là y, nhất định phải là y.

Hà Anh vỗ về trên vai y. Duy Ninh im bật càng làm không khí thêm nặng nề. Nỗi đau dồn nén suốt hai mươi mấy năm, đâu có dễ dàng gì.

Mậu Thân, Nguyên Hòa năm thứ mười sáu, 1548.

Vùng chiến sự Yên Mô.

-Tướng công, bệ hạ đã đến rồi.

Nguyễn Hoàng ngược mắt nhìn ra phía chân đồi, một đoàn người cờ lọng phấp phới vừa đến. Quân Nguyễn Hoàng vừa được giải vây để về lại Yên Mô, vùng đất đau thương trong lòng y.

Nguyễn Hoàng vén màn bước vào lều chủ soái, lãnh đạm nhìn Duy Ninh.

-Khấu kiến bệ hạ.

Duy Ninh quay lại nhìn y, gật đầu khẽ.

-Ở đây chỉ có hai chúng ta, không cần lễ nghi.

Nguyễn Hoàng chỉ trầm ngâm không nói, khiến lòng Duy Ninh nặng nề.

-Nguyễn Hoàng, anh em ta đã quá lâu không trò chuyện, ta thật lòng muốn cùng em ôn lại những ngày tháng đã qua.

Nguyễn Hoàng lập tức ngược cặp mắt như lửa cháy về phía Duy Ninh, đôi môi nhếch lên nụ cười khinh khỉnh.

-Bệ hạ không cần phải tỏ ra thân thiết với ta.

-Nguyễn Hoàng, lúc nhỏ anh em ta rất thân thiết, sao bỗng dưng ta trở về em lại như thế?

-Bệ hạ! Nguyễn Hoàng ta năm đó biết một Nguyễn Duy Ninh, một người anh trai thân thiết, không hề quen một Lê Duy Ninh, một Lê Trang Tông dòng dõi cao quý!

Duy Ninh muốn gào lên, rằng y chẳng còn sống được bao lâu nữa. Y muốn người thân duy nhất của mình trên cõi đời này chấp nhận y, dẫu cho y có họ Nguyễn hay họ Lê.

Y toan nói, bất chợt một mũi tên lửa đâm rách toạc tấm màn, ghim lên vách lều. Lửa lan ra nuốt chửng mọi thứ. Nguyễn Hoàng và Duy Ninh đồng

loạt rút gươm lao ra ngoài.

Một viên tướng ào đến túm lấy Duy Ninh. Y mặt mày xanh lét, sau lưng đã trúng ba bốn mũi tên.

-Bệ..bệ hạ! Mau chạy....

-Quân Mạc đã đánh đến sao?

Duy Ninh thảng thốt gào lên, một tay đỡ lấy viên tướng ngã khuỵu.

-Không...bệ hạ! Mau chạy...

Nguyễn Hoàng nghiêng răng nhìn về phía cổng bản doanh, tay siết chặt thanh bảo gươm.

-Là quân ta.

Duy Ninh bàng hoàng ngược nhìn Nguyễn Hoàng rồi nhìn về phía đoàn quân đang giao đấu ở chân đồi. Cờ lọng đó, giáp phục đó, chắc chắn là quân Lê kia mà!

-Là binh dưới trướng Trịnh Kiểm.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(40) Phán Bội

Duy Ninh thất kinh nhìn dòng người đổ vào bản doanh, đi đến đâu, tiếng binh đao chết chóc gai người.

-Một mũi tên bắn hai con nhạn.

Nguyễn Hoàng nghiêng răng nói. Trịnh Kiểm cuối cùng cũng đã muốn dẹp bỏ cả hai người rồi. Duy Ninh gần đây luôn san sẻ triều chính với Nguyễn Ưông, khiến cho Trịnh Kiểm không vừa lòng. Nguyễn Hoàng là con thứ của Nguyễn Kim, giết sớm để trừ hậu họa!

-Mau đi thôi!

Nguyễn Hoàng quay phắt sang, túm lấy vai Duy Ninh lao đi như tên bắn.

-Đuổi theo!

Nguyễn Hoàng ngoái đầu trông ra sau. Bọn chúng đuổi đến tận đây rồi, muốn chạy cũng không thể chạy nữa.

Cả hai đã chạy đến tận núi Mây Mạ cheo leo. Truy binh vẫn điên cuồng đuổi theo, điên cuồng gào thét.

Một mũi tên lao đến, Duy Ninh hoảng hồn đẩy Nguyễn Hoàng ra, mũi tên lao sượt qua cánh tay y, máu tuôn ra thấm đỏ long bào.

-Anh làm gì vậy!

Duy Ninh hướng mắt về phía binh lính, y rút gươm nghênh chiến. Nguyễn Hoàng bàng hoàng, y chẳng kịp ngăn nổi Duy Ninh.

Tiếng gươm giáo gai người bao lần không làm Nguyễn Hoàng chùn bước, nhưng lần này y thực sự cảm thấy sợ hãi. Y lao ra đám người, vung gươm giải vây cho Duy Ninh.

-Mau chạy đi!

Duy Ninh gào lên, ánh mắt y trùng trùng bi thương.

-Có chết thì cùng chết!

Đám lính đồng loạt xông lên. Cả hai kiên cường chống trả. Hết tên này đến tên kia đồng loạt ngã xuống. Máu bắn đầy trên mặt hai chàng trai đang điên cuồng lửa hận. Mỗi hận này với Trịnh Kiểm, nhất định sẽ phải đòi lại không thiếu một thứ gì!

Tên lính cuối cùng cũng ngã xuống. Bất thành linh, Duy Ninh nheo mắt về phía xa. Y bất ngờ đạp mạnh chân Nguyễn Hoàng, khiến y khụy ngã.

Nguyễn Hoàng ngược cặp mắt phẫn nộ nhìn Duy Ninh. Nhưng rồi, Duy Ninh bỗng nhiên giang rộng hai tay đứng ra trước mặt.

Từ phía sau lưng Duy Ninh, Nguyễn Hoàng trừng mắt cảm nhận từng âm thanh tên bắn xé nát làn sương bay đến ghim thẳng vào người Duy Ninh. Tiếng da thịt rách toạc, tiếng máu bắn ra và cả tiếng nước mắt đã chảy xuôi của y rơi xuống.

Duy Ninh bần thần nghe thấy tiếng Nguyễn Hoàng gào lên tên mình. Y ngược cặp mắt đã mờ dần đi vì đau đớn nhìn ra xa kia.

Một toán quân mới kéo đến, đã một đao giết sạch bọn người phản loạn kia. Đó là binh của ai...

Nhưng không quan trọng nữa, Nguyễn Hoàng được cứu, y đã an tâm mà ngã xuống rồi.

-Duy Ninh!

Nguyễn Hoàng hốt hoảng đỡ lấy cả thân hình đồ sộ kia ngã rạp xuống, gối trên cánh tay y. Máu tràn ra đầy khuôn mặt Duy Ninh, trên cả vết sẹo ngay dưới mắt trái của y.

-Sao anh lại làm như thế hả? Tên hồ đồ!

Nguyễn Hoàng gào lên như con thú dữ bị thương, y túm mạnh lấy cổ áo Duy Ninh mà siết chặt.

-Nguyễn...Hoàng...

Mỗi chữ Duy Ninh nói, máu từ vết thương, từ miệng lại trào ra nhiều hơn. Y thều thào gọi, mắt đã mờ đục vô hồn.

-Đừng trách ta...năm đó không phải ta muốn bỏ em lại một mình. Ta không phải tham phú mà mới đi. Đừng hận...ta.

Nguyễn Hoàng cúi gằm mặt, y đau đớn nghẹn ngào nhìn Duy Ninh. Cả tuổi thơ y chỉ nhớ có mỗi Duy Ninh bầu bạn.

-Xin anh đừng chết, ta sai rồi. Ta sai rồi, Duy Ninh. Ta chỉ hận cha bỏ ta lại, lại hận lây cả anh. Chỉ cần anh sống, dẫu anh họ Lê hay họ Nguyễn cũng vậy, vẫn là anh trai ta. Ta xin anh đừng chết, ta đã mất đi quá nhiều người thân rồi!

-Thằng nhóc này, đã trưởng thành thế này rồi cơ đấy!

Duy Ninh nói mà mắt rơm rớm nước. Y đã muốn nói với Nguyễn Hoàng câu này từ ngày đầu trở về Tây Đô sau mười lăm năm xa cách. Nhưng đến bây giờ mới nói ra, có quá muộn màng...

-Anh khỏe rồi, chúng ta về tuổi Cá nhé? Anh nói muốn ôn lại kỉ niệm kia mà, chúng ta sẽ cùng ôn lại kỉ niệm thơ ấu nhé!

Ánh mắt Duy Ninh đờ đẫn đi, bàn tay cũng trở nên lạnh lẽo. Nguyễn Hoàng cắn răng cố kiềm nén tiếng gào thét trong lòng. Y lay mạnh Duy Ninh.

-Thế sự vẫn còn rối ren thế kia, anh không được chết! Hãy làm vua đi! Hãy đưa nước nhà quy về một mối đi!

-Hãy để...con cháu của vua Lê làm chuyện ấy đi...Ta chẳng qua...chỉ là một lá chắn mà thôi.

Nguyễn Hoàng lắc đầu mạnh, tay giữ những vết thương đang không ngừng tuôn máu. Vết thương thế này, không cứu chữa được nữa. Y biết...

-Hãy yêu thương...Hà Anh nhé.

Duy Ninh khẽ mỉm cười, nụ cười lấp lánh và hạnh phúc nhất trong suốt những năm tháng cuộc đời ngắn ngủi của y.

-Còn em, nhất định phải vì cha, vì ta mà sống thật hạnh phúc. Nhất định...phải sống...

Nguyễn Hoàng gật đầu rất khẽ. Duy Ninh thanh thoi thả một hơi thở dài như vô tận vào không gian. Đất trời bây giờ, hòa làm một màu trắng xóa.

Lê Duy Ninh mãi mãi không mở mắt ra nữa.

Mùa xuân, tháng giêng, ngày 29, Lê Trang Tông băng hà.

Nguyễn Uông hay tin Nguyễn Hoàng và Lê Duy Ninh bị truy đuổi đã đưa quân đến ứng cứu. Nhưng xem ra y chậm một bước rồi.

Nguyễn Uông đến chỗ Nguyễn Hoàng đang ngồi bên dòng suối, đưa cho y một vò rượu.

-Thật bất ngờ khi anh đến cứu ta và Duy Ninh.

Câu nói của Nguyễn Hoàng nửa đùa nửa thật. Nguyễn Uông ngửa cổ uống rượu rồi đưa mắt nhìn những vì tinh tú trên cao.

-Dấu sao cũng là anh em.

Nguyễn Hoàng cười lạnh. Đạo lý này, tại sao đến trước khi Duy Ninh chết y mới nhận ra.

Toán binh do Trịnh Kiểm gửi đến đã bị giết không còn một ai, Trịnh Kiểm khẳng khẳng khép tội chúng là nội gián quân Mạc phái đến, muốn giết vua Lê.

Nguyễn Uông và Nguyễn Hoàng không cách nào xoay chuyển, chỉ đành chấp nhận mà thôi.

Mậu Thân, Nguyên Hòa năm thứ 16, 1548.

Thái tử Huyền lên ngôi, lấy năm sau làm Thuận Bình năm thứ nhất.

Hà Anh lẳng lẳng đọc tờ thông cáo dán trên đình làng. Thế là, một người bạn nữa của cô cũng vĩnh viễn ra đi. Y đi, trả lại ngôi báu đáng lẽ phải thuộc về dòng dõi nhà Lê cho chính chủ nhân của nó.

Cả đời y oanh oanh liệt liệt, đến khi chết cũng được bỏ mạng nơi sa trường, quả thật không đáng tiếc. Lê Trang Tông làm vua mười sáu năm, nhưng an nhàn phú quý được bao lâu chứ? Luôn là những trận chiến dai dẳng, luôn là những máu đổ đầu rơi. Có kẻ nào làm vua mà phải cơ cực thế không?

Thế là, Bắc triều hay Nam triều, nhà Mạc hay nhà Lê, đều đồng loạt đổi vua. Cả hai vị vua đều còn quá trẻ.

Nguyễn Hoàng dắt ngựa trở về phủ. Chỉ mới tờ mờ sáng, y đã xót xa nhìn một thân ảnh nhỏ bé, ngủ gật dưới hiên nhà.

Nguyễn Hoàng nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Hà Anh, đẩy cô vào lòng rồi vòng tay qua chân bế cô lên. Hà Anh như con mèo con mơ ngủ trong tay y, ngược cặp mắt khe khẽ nhìn gương mặt góc cạnh của y, đôi môi vô thức mím cười.

-Về rồi à...

-Không, nàng đang mơ đấy.

Hà Anh phì cười, đưa tay lên nhéo nhẹ lên má y. Nguyễn Hoàng dịu dàng mím cười.

-Như thế này không phải là cảm ơn đâu, là ý muốn nói, anh đáng yêu chết mất...

-Ở tương lai người ta thường khen nam nhân đáng yêu sao?

Y phì cười. Nam nhân mà đáng yêu thì có đánh giặc được không?

Nguyễn Hoàng đặt Hà Anh xuống chiếc ghế mây bên hiên nhà. Y để cô dựa vào lòng mình, hướng ra hồ sen ngắm bình minh lên. Hà Anh đã tỉnh hẳn, cô ngược nhìn ánh mắt u buồn của y.

-Anh buồn sao?

Nguyễn Hoàng gật đầu khẽ, y thở dài thườn thượt.

-Từ nay, ta lại mất đi một tri kỉ.

Hà Anh biết, Nguyễn Hoàng nói đến cái chết của Duy Ninh. Cô không biết y chết ra sao, chỉ biết là y đã gặp Nguyễn Hoàng trước khi chết. Anh em họ hẳn đã có nói với nhau một câu cuối cùng.

-Từng người một ra đi rồi, trận chiến này, đến bao giờ mới có thể kết thúc.

Thật ra Hà Anh cũng không biết, nhưng cô biết chắc đến cuối cùng họ Mạc sẽ tan tác mà thôi. Hết họ Nguyễn phò Lê diệt Mạc, sau này lại đến nhà Tây Sơn phò Lê diệt Trịnh. Đến cuối cùng nhà Nguyễn vẫn đánh bại nhà Tây Sơn mà lên ngôi, mở ra thời kì phong kiến thuộc địa của thực dân Pháp. Ít nhất đó là những gì cô vẫn nhớ về sử phổ thông.

Cô chưa từng biết, cuộc đời của những con người trong vòng lịch sử đó lại bi thương nhường này.

Nguyễn Hoàng kể cho Hà Anh nghe về chuyện đoàn binh do Trịnh Kiểm phái đến muốn giết y và Duy Ninh. Nếu không nhờ Nguyễn Ưông còn giữ lại chút tình anh em, cái mạng này của y e là khó giữ.

Hà Anh biết. Cô biết y sẽ gặp phải họa sát thân. Cô cũng biết Nguyễn Ưông sẽ không thoát khỏi kiếp nạn.

-Anh hãy từ quan, về quê ở ẩn đi.

Nguyễn Hoàng chau mày nhìn cô.

-Trịnh Kiểm rắc tâm mưu hại anh như thế, vẫn là nên tự mình ra khỏi tầm ngắm đó.

Cô thực ra muốn khuyên Nguyễn Hoàng hãy chạy về phía Nam khai hoang lập ấp. Nhưng nếu đúng theo lịch sử, đây chưa phải là lúc. Y còn

phải gặp Nguyễn Bình Khiêm để được chỉ dẫn, đúng như sử sách.

Nguyễn Hoàng thở dài. Nguyễn Ứ Dĩ cũng đã khuyên y như vậy. Nhân lúc vẫn còn có thể, hãy buông bỏ đi.

Nguyễn Hoàng và đoàn người cỡi phóng ngựa thật nhanh. Ngoài kia một cơn bão ùn ùn kéo đến.

Hà Anh trùm kín áo choàng, cố nén hơi thở sợ hãi nhìn lên cả khung cảnh bão tố kia.

-Nhanh lên!

Nguyễn Hoàng cắn răng quay ra sau nhìn một đoàn người lăm lăm khí giới điên cuồng đuổi theo mình. Tay y nắm dây cương ngựa, ôm chắc Hà Anh.

Nơi đây là núi Nứa, Nguyễn Hoàng đưa cô và một số gia nhân về phủ Tĩnh Gia ẩn cư, sống sâu trong núi. Nhưng đi đến đây thì lại thấy có một toán người hung tợn đuổi theo, không ngừng truy hô phải giết!

Nguyễn Hoàng nghiêng răng nhìn con ngựa chiến đã mệt nhoài vì đoạn đường cheo leo. Y cảm phẫn, chắc chắn là do Trịnh Kiểm bày ra! Nhất định là hấn quyết không để y sống mà quay lại hành dinh!

-Tướng công, bọn chúng đông hơn quân ta quá nửa. Người cứ chạy đi! Cứ để chúng tiêu nhân!

-Không được liều mạng!

Nguyễn Hoàng gào lên. Y đã hứa sẽ đưa binh sĩ và gia nô đến phủ Tĩnh Gia an toàn!

-Tướng công! Không có cách nào khác, đuổi mãi thế này thì không còn đường chạy mất! Người cứ băng xuống núi! Chúng tiểu nhân một đời dưới trướng người, đã quá tận lực! Mong người có thể sống để trả mối thù này!

Nói dứt lời, viên tướng sĩ trẻ tuổi giật mạnh cương ngựa. Con ngựa tung vó hí vang trời. Đồng loạt tất cả những con ngựa sau lưng y đều quay đầu, lao về phía địch.

-Không được! Các người mau quay lại!

Hà Anh kinh ngạc nhìn đoàn người quyết chiến lao đi. Không thể ngờ, lòng kiên trung của kẻ sĩ thời xưa có thể đáng khâm phục như vậy. Sẵn sàng hy sinh cho chủ tử được an toàn!

Bỗng nhiên, từ đâu một mũi tên lao đến cắm phập lên cổ con chiến mã. Nó hí lên đau đớn, hất tung Hà Anh và Nguyễn Hoàng xuống đất. Nguyễn Hoàng thất kinh nhìn về phía đám người đang giao chiến dưới kia, tiếng chết chóc truyền đi trong không khí, cả mùi máu tanh nồng nặc ghê người.

Trời cũng nổi cơn thịnh nộ, tuôn mưa trắng trời càng làm khung cảnh thêm hỗn loạn. Nguyễn Hoàng vuốt mặt, tuốt gươm cố nheo mắt nhìn kẻ thù.

-Hà Anh! Đứng ra sau ta!

Hà Anh bám lấy tà áo choàng của y, đưa mắt nhìn ra bốn phía chìm trong cơn mưa dữ dội.

Từ đâu, một mũi tên lao ra, Nguyễn Hoàng vung gươm chém phăng lấy.

Rồi hai, ba mũi tên như thế. Y ngẫu nhiên siết chặt thanh gươm của mình.

-A!

Nguyễn Hoàng vùng người quay lại, đã thấy Hà Anh bị một tên nam nhân áo đen túm lấy tóc, kéo ngược ra phía sau.

-Hà Anh!

-Đứng lại đó!

Hà Anh cắn răng cố nắm lấy tóc mình, cô rút dao đeo bên người, cắt phăng mái tóc dài trong tay hăn, chém trúng cả hăn. Máu tươi bắn ra, hăn gào lên điên cuồng.

Nguyễn Hoàng thừa cơ phi đến, kéo Hà Anh ra rồi giao chiến với tên áo đen.

-Nguyễn Hoàng!

Một tên nữa từ trên cây phi người xuống, giáng một lưỡi gươm về phía Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng đập mạnh vào bụng hăn, hăn chới với lùi về.

Từ đâu, thêm hai tên nữa xuất hiện.

Hà Anh cầm chắc cây dao nhỏ của mình. Cô không biết làm sao để cứu y mà không làm vướng tay vướng chân của y.

Bọn chúng quá đông, Nguyễn Hoàng bị lưỡi gươm chét sượt qua trên cánh tay, máu tươi bắn ra theo tiếng y gào lên đau đớn.

Hà Anh cắn răng nhặt một thanh củi to lớn lên, lao đến nện mạnh vào lưng một tên sát thủ. Hăn bất ngờ không phòng thủ, lăn ra bất tỉnh. Một tên gần đó trông thấy Hà Anh thì điên cuồng vung gươm, Hà Anh vùng chạy. Nguyễn Hoàng được giải vây, y hất mạnh thanh gươm đang bắc ngang qua tay, đám người kia chới với lùi lại. Y điên cuồng một đao chém ngang người bọn chúng, chân xoay người đập mạnh khiến chúng ngã lăn nhào.

-Hà Anh!

Đáp lại tiếng gào của y là tiếng mưa xối xả và sấm sét vang trời. Y lao đi giữa màn mưa, chỉ nghe đâu đó vọng lại tiếng gươm chém nhau và tiếng người gào thảm thiết.

-Hà Anh!!!

Nguyễn Hoàng điên cuồng gào lên. Lòng y như có ngàn ngọn lửa thiêu đốt.

Bất chợt, y thấy một thân ảnh nhỏ bé mang chiếc áo choàng đỏ đứng co ro ngay rìa núi. Tên nam nhân kia đang kề gươm lên cổ Hà Anh!

Nguyễn Hoàng nghiêng răng lao đến, chém một nhát ngang trên lưng hắn. Hà Anh bị hắn đẩy ra xa, cô trừng mắt nhìn cả thân hình mình mất thế ngã nhào ra sau.

Hà Anh càng hoảng hốt hơn khi biết, phía sau cô là vực thẳm!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(41) Giác Mộng

Tên sát thủ ngẫu nhiên quay lưng nhìn Nguyễn Hoàng. Mặc cho tấm lưng hằn bê bết máu. Nguyễn Hoàng thất kinh nhìn Hà Anh đang rơi xuống, y toan lao đến thì hấn đã vung gươm. Nguyễn Hoàng xoay người né lưỡi gươm lao đến. Hai thanh chém phăng vào nhau làm cả đất trời như nổ tung.

-Người tránh ra!

Y như kẻ điên, dồn hết sức bình sinh của mình hất tung thanh gươm kia, chém một đường gươm đầy ai oán lên tên sát thủ. Hấn gào lên rồi khụy ngã.

-Hà Anh!

Nguyễn Hoàng lao đến rìa núi. Y ngồi thụp xuống đưa ánh mắt trên trời tìm kiếm cô.

Hà Anh bám lên rễ cây cần cỗi, bàn tay cô bật máu, nước mưa rửa trôi càng thêm đau rát. Cô bật khóc nhìn gương mặt bê bết máu của Nguyễn Hoàng. Y gào lên.

-Đưa tay cho ta!

Hà Anh với người đưa bàn tay cho y. Vừa nắm lấy tay cô, cả người Nguyễn Hoàng run lên rồi bị kéo xuống. Y cắn răng lấy cánh tay kia trụ lại. Hà Anh ngỡ ngàng, tay y bị thương! Bị thương kia mà!

Nếu cô có chết, cũng không thể kéo theo y cùng chết! Nhất định không được!

-Nguyễn Hoàng, buông tay tôi ra đi...

-Nàng nói cái gì thế hả!

Nguyễn Hoàng cánh tay đau đau đớn, trong lòng y bây giờ càng đau đớn hơn.

Hà Anh bật khóc, nước mắt hòa vào trong nước mưa. Cô luôn chán ghét những tình tiết thế này trong phim, nhưng không ngờ có một ngày chính cô cũng rơi vào hoàn cảnh đó. Hà Anh nhìn xuống, chỉ thấy một màn mưa trắng xóa mà thôi.

-Em không ích kỉ để cả hai cùng chết được...

-Không! Ta xin nàng!

Bàn tay cô cố tuột ra khỏi tay y, cơn mưa kia cũng như đang giúp cô.

-Anh sẽ trở thành một vị chúa mở cõi, hãy nhớ những gì em đã dạy anh, hãy luôn trông về phía Nam mà phát triển, Nguyễn Hoàng.

Hà Anh nức nở. Máu từ cánh tay y đã chảy xuống tận bàn tay cô.

-Hà Anh! Xin nàng!

-Hãy sống tốt! Nhất định phải sống tốt!

Tiếng mưa và gió choáng lấy hai tai Hà Anh. Thanh âm Nguyễn Hoàng gào thét tên cô nhỏ dần, cả thân ảnh kia cũng dần trở nên mờ nhạt. Hà Anh như bị vực sâu hút lấy, gió cũng như bị hút lấy, cả lá cây, cũng trôi như một cơn lũ dữ về phía sau lưng cô.

Hà Anh nhắm mắt cảm nhận lực hút mạnh dần. Phía sau lưng cô, một mặt phẳng đập mạnh vào sống lưng.

Cô mở bừng hai mắt.

-Hà Anh!

Không gian trắng tinh trước mắt nhòe đi, cả sống lưng ê ẩm. Hà Anh nhắm mắt, chân mày cô chau sát với nhau.

-Hà Anh!

Cô nhắm mắt. Đó là giọng của Nguyễn Hoàng gọi cô, nhưng không, đó không phải là giọng của y.

-Hà Anh!

Hà Anh mở bừng hai mắt. Ngỡ ngàng nhìn trần nhà trắng tinh và đèn điện sáng trưng.

-Em gặp ác mộng sao?

Hà Anh ngược mắt nhìn chàng trai ngồi cạnh. Quang Minh! Chính là Quang Minh rồi!

-Sao thế? Không khỏe ở đâu à?

Hà Anh cố ngồi dậy, cô ôm đầu.

-Em vừa mơ mình rơi xuống núi...

-À, anh biết những giấc mơ ngã xuống như thế, tỉnh dậy cũng không dễ dàng gì. Anh dẫn em đi ăn chút gì cho khỏe nhé?

Hà Anh nhìn xuống người mình, cô đang mặc bộ đồ bệnh nhân, nhìn quanh, đây chính là bệnh viện.

-Sao em lại ở đây?

-Em không nhớ sao? Đêm qua em uống say quá, ngã xuống sông. Lúc về anh đi ngang qua hoảng hồn vớt em lên đấy!

Hà Anh ôm đầu. Vậy đây chính là trường hợp thời gian quay ngược mà thầy Scott đã nói sao? Thời gian hiện tại đứng yên trong khi ta ngược về quá khứ. Thật không thể tin được, cô đã trở về từ chuyến du hành thời gian.

-Chiều nay anh thuyết trình, nếu em cảm thấy khá hơn thì nhớ ghé nhé.

Cô thờ dài nhìn Quang Minh. Cô xuyên không về gặp Dan là năm 1544, đến lúc gặp nạn ở núi Nưa là 1548. Như vậy, cô đã 4 năm rồi mới gặp lại Quang Minh.

Từ lúc nào mà tiếng máy móc làm đầu cô đau nhức.

Hà Anh đi bộ dọc khuôn viên, băng qua bãi cỏ rộng lớn trước sân tòa nhà khoa Nhân văn. Cô thần thờ nhìn chiếc máy bay đang xé dọc bầu trời. Thời đại này chính là nơi cô đã sinh ra kia mà, sao lại thấy lạ lẫm quá đỗi. Lúc này ba mẹ nghe tin đã hốt hải đến tìm cô, cũng đã mắng cho cô một trận rồi.

Thôi vậy. Xem như cũng là chuyện tốt. Rồi bỏ Nguyễn Hoàng, để Nguyễn Hoàng cam tâm lui về ở ẩn, sau này hết hạn tang vua sẽ lấy Nguyễn Hoàng Ngọc, sinh ra Nguyễn Phúc Nguyên...

Hà Anh lắc mạnh đầu. Sao nghĩ đến việc y sẽ lấy người phụ nữ khác, cô lại không cam tâm.

-Không cam tâm thì đã sao chứ...

Khán phòng rộng với những dãy bàn vòng cung tầng tầng lớp lớp. Quang Minh hôm nay mặc vest, anh đứng trên bục chuẩn bị lại giấy tờ. Hà Anh vẫy tay chào, anh mỉm cười đáp lại.

Đèn đã được tắt bớt, trên màn hình bây giờ xuất hiện một dòng tiêu đề.

"Nhà Hậu Lê và những chuyển biến lịch sử"

Hà Anh lập tức chau mày. Chẳng phải Quang Minh nghiên cứu về chúa Nguyễn sao? Về Nguyễn Hoàng sao? Bỗng dưng lại trở thành nhà Hậu Lê vậy?

Càng nghe Quang Minh nói, Hà Anh càng ngỡ ngàng. Nguyễn Kim cùng Trịnh Kiểm đưa Lê Trang Tông về lại Đại Việt. Trịnh Kiểm lập nên vua Lê chúa Trịnh. Nhà Tây Sơn đem quân dẹp Trịnh. Quang Trung lên ngôi vua. Quang Trung qua đời. Nhà Lê giành lại được giang sơn.

Không đúng! Họ Nguyễn đâu? Sao Quang Minh lại có thể thiếu sót như vậy? Mà những vị giáo sư và các bạn học cũng không ai mấy may thắc mắc?

Rồi bản đồ về những cuộc mở mang bờ cõi của các vua Lê càng khiến Hà Anh ngỡ ngàng. Nhà Lê mới là triều đại có công mở cõi. Họ Nguyễn đã trôi vào quên lãng rồi.

-Cảm ơn mọi người đã lắng nghe. Mời mọi người đặt câu hỏi.

Hà Anh không biết bằng cách nào, cô bỗng dưng vô thức giơ tay. Cả khán phòng ngoái đầu nhìn cô. Quang Minh mỉm cười gật đầu.

-Nguyễn Hoàng...à, người con thứ của Nguyễn Kim, người đó có số phận ra sao?

Mọi người hết nhìn cô rồi nhìn Quang Minh bằng ánh mắt hiếu kì. Anh mở máy, gõ vài chữ rồi chiếu lên màn hình.

-Đây là Nguyễn Kim, làm quan cả đời phụng sự triều Lê. Sau khi Mạc Đăng Dung cướp ngôi vua Lê, ông đem con em trốn sang Ai Lao. Ông có

ba người con, Nguyễn Ưông, Nguyễn Thị Ngọc Bảo và Nguyễn Hoàng.

Đúng, cô muốn hỏi về Nguyễn Hoàng. Người đó, rốt cuộc đã trôi về đâu? Chẳng lẽ trận phục kích trên núi Nứa đó, y đã không thoát khỏi?

-Cả ba người con của Nguyễn Kim đều liên quan đến cái tên Trịnh Kiểm, người mở đầu cho gia tộc chúa Trịnh hai thế kỉ sau này. Nguyễn Thị Ngọc Bảo là vợ của Trịnh Kiểm, mẹ của chúa Trịnh Tùng. Nguyễn Ưông và Nguyễn Hoàng đều lần lượt bị Trịnh Kiểm hại chết.

Không gian như sững lại trước mắt Hà Anh. Mọi vật, tưởng chừng như đang sụp đổ.

Thà rằng Nguyễn Hoàng không thoát khỏi đại nạn hôm ấy, còn hơn là phải chết vì Trịnh Kiểm giết hại. Nhưng lịch sử vốn làm gì có Hà Anh, y cũng đâu bị Trịnh Kiểm giết. Tại sao cô về lịch sử lại khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ thế này.

Nguyễn Hoàng, cái tên ngốc nghếch ấy, chắc hẳn đã gục ngã khi mất đi cô. Chẳng lẽ y đã trở về hành dinh? Chẳng lẽ y để mọi chuyện thuận theo Trịnh Kiểm sắp xếp.

Nếu Nguyễn Ưông cũng bị giết. Hóa ra Nguyễn Hoàng trở thành kẻ cô độc nhất thế gian rồi. Chẳng trách y buông xuôi...

Vậy là, Nguyễn Hoàng lẽ ra một đời oanh liệt chỉ còn là những dòng sử ngắn ngủi, chỉ là một Đoan Quận công bé nhỏ. Chẳng có một Chúa Tiên, chẳng có một triều đại nhà Nguyễn nào...

Hà Anh lấy điện thoại, tay cô lướt nhanh trên bàn phím. Sau phím enter và vài giây kết quả hiện ra, Hà Anh lại thần thờ. Thì ra, họ phổ biến ở Việt Nam không còn là Nguyễn nữa, mà là Lê. Thật may, cô vẫn tên là Nguyễn Hà Anh.

Điều này cô không chấp nhận được, cô đã tước đi những thứ đáng lẽ ra phải thuộc về Nguyễn Hoàng. Cô phải tìm cách trở về, tìm cách trở về bên Nguyễn Hoàng. Cô phải bảo vệ y, phải đưa y trở lại con đường huy hoàng của mình. Cô đã sai hoàn toàn khi nghĩ mình rời xa là tốt cho y.

Hà Anh lao vào nghiên cứu các vùng có trọng trường bất ổn trên thế giới. Bây giờ trên tường trước bàn học cô dán một tấm bản đồ thế giới lớn, chỉ chút những giấy ghi chú dày đặc chữ.

Nam Cực. Nơi người ta phát hiện cánh cổng thời gian.

Nhưng cô không thể đến đó. Càng không dám chắc có thể tìm thấy một lỗ hổng thời gian hay không?

Tam giác quỷ Bermuda ở vùng biển phía tây Đại Tây Dương. Nơi nổi tiếng với những vụ mất tích hàng hải và hàng không, nổi giữa Miami Florida, San Juan, Puerto Rico và đảo Bermuda.

Hà Anh đã nghĩ đến nơi này, cũng đã tham khảo số liệu ở thư viện thông tin của trường nhưng phạm vi quá rộng, cô không thể biết chính xác nơi trọng trường rối loạn là ở đâu?

Nhưng rồi..

Hà Anh dán tờ giấy ghi chú lên trên bản đồ, đôi môi cô mím chặt.

Chính nó rồi.

Iceland.

Đêm nay Hà Anh giật mình tỉnh dậy giữa một cơn ác mộng. Một màn đêm đang cuốn lấy cô. Mồ hôi đổ trên trán Hà Anh, cố sợ hãi nhìn ra ngoài trời. Bỗng dưng, đầu óc cô trống rỗng.

Hình như, những kí ức về Nguyễn Hoàng đang dần mất đi, thay vào đó là sự thật mà Quang Minh đã trình bày. Hình như chính cô cũng đang dần bị lịch sử che mắt.

Không đúng, tại sao những kí ức về những ngày tháng ở dinh Thái Tổ ở Tây Đô kia lại nhạt nhòa như vậy? Tại sao kí ức về Mạc Phúc Hải, về Lê Duy Ninh, về Dan, và về Nguyễn Hoàng, lại trở nên mơ hồ như vậy? Đã có lúc Hà Anh tưởng mình đã mơ, đã có lúc cô nghĩ mình phát điên rồi.

Hà Anh đột ngột sờ tay lên tóc. Mái tóc của cô đã bị cô cắt phăng đi để thoát khỏi tên sát thủ mà? Tóc cô vẫn dài đến ngang lưng.

Cô đột nhiên sờ tay lên lưng mình. Chẳng phải cô có một vết thương sau lưng sao? Nhưng lưng cô chẳng mấy may có cảm giác đau nhức?

Tất cả những chuyện này, là mơ sao?

Hà Anh nhìn vé máy bay trên bàn, lòng như đại dương dậy sóng.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(42) Lên Đường

Hà Anh đeo chiếc túi trống lên người, lòng bồn chồn không yên.

Sáng nay trời mát mẻ hẳn, chắc là nhờ cơn mưa đêm qua. Cô xốc lại hành lý rồi rảo bước dọc con đường vẫn còn đọng nước.

Chiếc Vios đen bỗng nhiên dừng lại bên cạnh Hà Anh. Quang Minh bước ra, chống tay lên nóc xe cười hiền.

-Nghe bảo em muốn đi nghỉ mát rồi nghiên cứu Iceland, vừa hay anh cũng đang có ý định đến đấy!

Cả hai cuối cùng cũng đến được sân bay quốc tế Phoenix Sky. Chuyến bay chỉ còn chờ cất cánh.

Hà Anh thần thờ trông ra những áng mây trắng xóa và dày đặc như một lớp kem bơ. Tiếng động cơ làm đầu cô đau nhức. Quang Minh chăm chú quan sát bản đồ lộ trình bay từ chiếc màn hình trên ghế trước mặt.

-Em trông vẫn chưa khỏe hẳn. Nghỉ ngơi chốc đi.

Hà Anh chỉ gật đầu khẽ. Cô lẳng lặng mở tờ bản đồ Iceland mình đã chuẩn bị sẵn.

-Em tìm kiếm gì sao?

Tìm kiếm đường về nhà. Tìm kiếm đường về bên người mà cô khao khát ở bên.

-Chỉ là, em muốn nghiên cứu thôi.

Hà Anh nhìn những vị trí cô đã đánh dấu đỏ trên bản đồ. Iceland là vùng đất kì lạ. Nó có hơn 100 ngọn núi lửa và 22 trong số đó vẫn còn đang hoạt động. Ở đây thường xuyên có những vòi nước nóng từ những mạch nước ngầm dưới lòng đất.

Chuyến bay kéo dài hơn 10 tiếng đồng hồ. Đến được sân bay Egilsstadir ở thành phố cùng tên thì trời cũng đã sập tối. Cả hai đã tìm được một khách sạn nho nhỏ trên mạng, đến nơi mới quả là mở mang tầm mắt. Khách sạn này dù diện tích không hề rộng nhưng phòng ốc được bố trí hết sức thông minh. So với cái lạnh ngoài trời thì trong phòng rõ ràng ấm hơn nhiều. Bang Arizona đầu sao thời tiết cũng được cho là nóng bức nhất nhì nước Mỹ, dùng sang đây đêm lại lạnh thế này, Hà Anh liền hắt hơi mấy cái liền. Cô kéo chăn đắp kín người, nhìn đăm đăm lên trần nhà mà lòng lo lắng không nguôi.

Ngày mai cô sẽ bắt xe đi đến vườn quốc gia Vatnajökull, nơi có sông băng lớn nhất tại Iceland. Sở dĩ cô muốn đến đó là vì Bárðarbunga, một ngọn núi lửa nằm dưới Vatnajökull, nơi những người trong giới nghiên cứu từng ghi nhận nhiều trường hợp tử trường biến động.

Bất chợt, điện thoại reo làm Hà Anh giật mình.

Từ lúc trở về hiện tại, cô ít tiếp xúc hẳn với những thiết bị điện tử. Hà Anh ngồi dậy chạy đến chỗ chiếc túi. Quang Minh đang muốn facetime sao? Giờ này?

-Sao thế anh?

-À, anh chỉ gọi để xem em có khỏe không? Lúc nãy thấy em cứ mệt mỏi sao ấy.

-Chuyến bay dài làm em mệt mỏi thôi. Không sao đâu. Anh ngủ ngon.

-Hà Anh này...

Đột nhiên, ánh mắt Quang Minh dậy sóng.

-Em có bao giờ nghĩ, những lịch sử mình đã học, đã bị thay đổi chưa?

Hà Anh im bặt.

-Rằng thực sự có một sự liên kết giữa Vật lí và Sử học. Có một thế giới song song tồn tại với chúng ta, lịch sử rẽ nó đi theo một hướng khác.

Những lời Quang Minh nói làm Hà Anh kinh ngạc. Chẳng lẽ, anh biết được điều gì sao?

-Anh luôn cảm giác như, những gì anh trình bày về lịch sử hôm thuyết trình ấy, chúng không thật.

Tại sao lại như thế? Là vì thời gian thực sự quay lại sao? Khi có những biến động trong lịch sử, dòng thời gian quay ngược lại, con người sống lại cuộc đời của họ lần thứ hai. Hiện tượng Déjà vu có liên quan đến chuyện này không? Đã có những ai từng xuyên không và thay đổi lịch sử rồi? Liệu những điều cô thấy trong sử sách bây giờ có phải là điều nó thực sự phải xảy ra.

Hàng ngàn câu hỏi trong đầu Hà Anh làm cô muốn nổ tung. Cô chỉ cười trừ bảo Quang Minh nghĩ nhiều rồi. Ném lại chiếc điện thoại lên bàn, Hà Anh ngồi phịch xuống giường. Trong không gian tĩnh mịch, cô bỗng nhiên bần thần.

Hình như, gương mặt của những con người ấy đang dần mờ nhạt đi trong tâm trí cô. Hà Anh ôm đầu.

Mạc Phúc Hải trông ra sao?

Cô thật sự không nhớ ra nổi, giọng nói của y ra sao, dáng người ra sao?

Không được, cô có thể quên bất kì ai, nhưng không được quên Nguyễn Hoàng. Hà Anh lấy một quyển sổ ra cố họa lại gương mặt y. Càng họa, chân dung Nguyễn Hoàng càng mơ hồ dần. Hà Anh bật khóc, bàn tay cô run rẩy nguệch ngoạc vẽ trên giấy.

-Không được, không được....

Cô ném mạnh sổ xuống bàn, ôm mặt khóc. Cô cần nhớ đến y, cần nhớ đến gương mặt lạnh lẽo đấy để có động lực tìm đường trở về Đại Việt cách đây 500 năm. Đây có thể nói, là điều không tưởng.

Không, dẫu có tìm cả đời này! Cô vẫn phải tìm ra đường về mảnh đất Tây Đô mộc mạc yên bình.

—

Quang Minh choàng lên cổ Hà Anh một chiếc khăn choàng đỏ thẫm. Cô nhìn nó, chợt trong tâm trí lại hiện ra một tà áo choàng phất phơ bay giữa gió và sương, nơi một bóng lưng cao to mà cô độc.

-Em đã đem theo đủ máy móc cần có chưa?

Hà Anh gạt đầu rồi vỗ vỗ lên chiếc ba lô sau lưng mình. Cả hai dùng điểm tâm ở một quán nhỏ dưới phố. Đúng 9 giờ thì đến được ga tàu để đi về phía Nam, nơi vườn quốc gia lớn thứ nhì châu Âu đang ngày đêm thả từng hơi thở lạnh buốt đến từng góc ngách Iceland.

Ngôn ngữ chính ở đây là tiếng Iceland. Dân số cũng rất ít, là một trong những quốc gia thưa dân nhất thế giới. Trên đoạn đường đi, nhà cửa thưa thớt dần. Hà Anh và Quang Minh chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện được với ai trong suốt chuyến tàu dài.

Hà Anh quấn lại chiếc khăn choàng cổ, cô rét run rùi. Quang Minh cầm hai cốc cà phê đang thả khói ngồi xuống cạnh cô.

-Ở Arizona làm gì rét thế này nhỉ?

Hà Anh gật đầu rồi đón lấy cốc cà phê. Quang Minh thoáng buồn.

-Hình như, từ lúc tỉnh lại, anh thấy em thay đổi hẳn.

Hà Anh không nói, cô thở dài. Ở quá khứ cô đã hai mươi hai tuổi chứ ít gì nữa đâu. Dĩ nhiên không còn hồn nhiên như lúc đầu được nữa. Cô đã phải chứng kiến quá nhiều điều tàn nhẫn. Từng người bạn cô có lần lướt từng người một ra đi.

-Em có thể để anh san sẻ gánh nặng trong lòng với em không?

Hà Anh ngược nhìn Quang Minh bằng ánh mắt khổ sở. Cô nói, liệu anh có tin không? Đến một nghiên cứu sinh khoa học như cô còn tưởng chừng như hoài nghi về chuyện du hành thời gian nữa mà.

-Em không tin anh sao?

-Không phải.

-Vậy là em không muốn tin anh..

Cô im bật, mặc cho nụ cười Quang Minh đầy khổ tâm. Anh là một chàng trai tốt. Từ khi mới chân ướt chân ráo bước vào đại học Arizona, Quang Minh đã chỉ dẫn cho cô tất cả, trở thành người thầy, người anh, người bạn của cô. Nhưng cô chưa từng nghĩ gì hơn ngoài những cảm xúc ấy.

-Thà em cứ như trước đây, chỉ yêu mỗi Vật lý...

Không gian dần im bật đi, thi thoảng lại có dòng người đi leo núi đến rồi lại rời đi ngay.

-Em xin lỗi.

Hà Anh chỉ biết xin lỗi. Giả như cô không thể tìm được đường về, giả như cô mãi mãi quên đi Nguyễn Hoàng.

Cô không dám nghĩ nữa. Cô sẽ vĩnh viễn quên đi Nguyễn Hoàng, quên đi quá khứ 500 năm trước, quên đi mình từng quay ngược thời gian.

-Hà Anh, anh không cần biết em tìm kiếm gì ở nơi này, nhưng chỉ cần là em muốn. Dẫu có là Bắc cực anh cũng đi cùng em.

Từng lời Quang Minh nói càng làm Hà Anh thêm khổ sở. Cô ngược nhìn ra xa, nơi những ngọn núi hãy còn màu xanh của thực vật, một hồ nước rộng buông dòng nước siết. Cô phải làm sao? Cô thực sự không muốn từ bỏ.

Gia tốc kế trong tay Hà Anh hiện 9.74. Cao hơn so với cô đo được ở Arizona do trái đất hơi dẹt ở hai cực nên ở cực bắc sẽ gần tâm hơn, nên lực hút lớn hơn, dẫn đến trọng trường cũng lớn hơn. Nhưng cô vẫn chưa nhận thấy sự biến động.

-Chúng ta đi gần đến Bárðarbunga rồi.

Ngọn núi lửa hùng vĩ đến ngỡ ngàng dần hiện ra sau lớp sương dày đặc. Ngọn núi cao thứ nhì Iceland. Bên cạnh cô là dòng sông băng Vatnajökull, đẹp như trong những phim ký sự vậy. Những khối băng này đã ở đây hàng thế kỉ rồi...Khắp nơi chỉ toàn là một màu trắng tinh khôi, cả màu xanh như mây trời của những dòng nước ẩn mình dưới lớp băng dày ngàn năm tuổi.

-Ở gần đó có một trạm tiếp tế, chắc đêm nay mình sẽ dừng chân ở đó.

Đến trạm, hai người còn mượn chó sói kéo xe đi xuôi theo con sông băng huyền thoại. Hà Anh vẫn nắm chặt gia tốc kế, không nén nổi tiếng thở dài. Quang Minh chỉ nhìn cô rồi buồn bã. Đi với anh mà cô lại hờ hững như vậy, khiến anh thật đau lòng.

Đêm xuống cũng là lúc Hà Anh cảm thấy lòng nặng nề hơn. Cô ngồi ngoài gác vọng, ngắm nhìn bầu trời đêm và cả dãy ngân hà đang lung linh trên đầu. Quang Minh thấy cô muốn ở một mình nên cũng chẳng làm phiền cô.

Nếu cô có thể san sẻ cùng Nguyễn Hoàng vẻ đẹp này thì hay quá.

Bất chợt trên trời đồng loạt xuất hiện hai vì sao sáng chói. Hà Anh ngẩng đầu lên thành ghế, co người vào trong lớp áo khoác to sự ấm áp.

Hình như cô đã từng nghe ở đâu đó rồi, cảm thấy quen thuộc lắm. Bỗng nhiên, trước mắt cô bầu trời bỗng sáng lên, hai vì sao kia trở thành hai mặt trời.

Hà Anh lắc mạnh đầu. Vẫn là màn đêm tịch mịch ấy thôi, vẫn là tiếng gió hú qua khe núi ấy thôi. Cô không nhớ ra tại sao mình lại nghĩ đến điều đó.

-Nhất quốc lưỡng triều, là điềm báo thiên hạ có hai vua.

Hà Anh quay phắt lại nhìn về phía có tiếng nói. Không có ai ở ngoài gác vọng này cả, đáp lại cô là tiếng chòm đèn va đập vào tường mỗi lúc một mạnh mà thôi.

Giọng nói này là của ai? Hà Anh dấy lên nỗi bất an cồn cào. Cô biết là mình quen giọng nói này, nhưng lại không thể nhớ đó là ai? Cách nói như phim cổ trang thế kia, là một người cô quen ở quá khứ sao?

Hà Anh giật mình.

Có khi nào, tất cả những chuyện này là cô tưởng tượng ra. Cô sợ mình hóa điên rồi...

-Hà Anh...

Hà Anh giật mình nhìn ra xa xôi.

-Nàng đã hứa sẽ không rời xa ta nữa mà.

Là giọng nói của ai vậy? Sao nghe da diết đến thế? Lại đang gọi tên cô.

Hà Anh đứng phắt dậy, cô nheo mắt nhìn xuống dưới lầu.

Một bà lão đứng đó, xoay lưng về phía cô. Tóc bà bạc phơ, chất gọn sau gáy. Bà ăn mặc như người phụ nữ thôn quê phía Bắc, so với cái lạnh giá này thì quả thật rất phong phanh.

-Điều ta sợ nhất, đó là sống cô độc...

Giọng nói vừa dứt, bà lão đã bước đi. Hà Anh không hiểu bằng cách nào mà cô vùng chạy, lao xuống thang cuốn.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(43) Về Đâu

Bà lão dẫu bước đi rất chậm nhưng Hà Anh không cách nào đuổi kịp. Cô hỗn hển tựa vào một vách đá lạnh tê tái, ngược mắt trông ra.

Tại sao cô lại chạy khỏi nơi ấm cúng kia, dấn thân vào nơi nguy hiểm này. khắp nơi đều là băng, nhiều nơi băng mỏng, chỉ cần rơi xuống thì chắc chắn phần ngàn sẽ chết cồng.

-Bà lão! Đợi tôi với!

Rõ ràng là người Việt Nam! Hơn nữa còn là người Việt cổ!

Hà Anh mở đèn pin trên điện thoại, cô cố dò đường dưới chân. Cuối cùng, cô vào trong một hang động, nơi đây lại sáng đến ngỡ ngàng. Hà Anh kinh ngạc nhìn lên đầu.

Đây là một đường hầm bên dưới dòng sông băng. Cô có thể thấy những dòng nước chảy qua lớp băng dày, một giọt nước lạnh buốt rơi xuống trúng mặt cô, làm Hà Anh hoảng hồn ôm mặt.

Hình như, khoảnh khắc này cô đã từng gặp qua!

Là với ai? Là khi nào? Ở đâu?

Ánh trăng qua lớp băng như được khuếch đại, chiếu sáng cả đường hầm lung linh. Hà Anh nheo mắt nhìn ra xa, nơi bà lão đã đi đến tận cuối đường hầm.

-Bà lão!

Hà Anh vừa chạy ra khỏi hầm, một khung cảnh ập vào mắt cô làm cô kinh ngạc đến sững sờ.

Bầu trời trên đầu cô bây giờ xuất hiện một dải ánh sáng màu lục, chúng uốn lượn rồi ngả sang màu đỏ. Tiếng gió hú qua khe núi càng làm khung cảnh thêm kì vĩ đến gai người. Đây là ánh sáng phương Bắc, là hiện tượng cực quang ngàn đời luôn làm con người si mê. Quả thật quá đẹp, ánh sáng lại mượt mà như dòng suối, từng màu sắc lại rực rỡ ánh lên giữa màn đêm sâu thẳm.

Ánh sáng đó đang ở rất gần cô. Tưởng chừng như cô có thể chạm vào nó vậy.

Bỗng nhiên, gia tốc kế đeo bên người cô bỗng nhiên kêu lên, đèn đỏ chớp nháy liên tục. Hà Anh thất kinh cầm nó lên, những con số nhảy điên cuồng. Một trận gió lớn từ đâu ào đến, hất tung mái tóc của Hà Anh. Cô ngồi ra sau một tảng đá lớn, ngược lên nhìn những dòng cực quang uốn lượn kịch liệt.

Chưa bao giờ Hà Anh thấy gia tốc lớn như thế này. Gia tốc trọng trường có thể chênh lệch theo độ cao, nhưng chung quy vẫn ở mức 9.8. Nhưng bây giờ, có lúc lại là 150.2, có lúc lại là 4.6. Hà Anh ngoái đầu trông ra xa tìm kiếm bà lão. Không xong rồi, bà lão hoàn toàn biến mất.

Gió mỗi lúc một mạnh, Hà Anh cẩn thận nhìn gia tốc kế. Đây có thể là cánh cổng thời gian cô tìm kiếm bấy lâu nay, cũng có thể chỉ là một cơn bão từ thường xuất hiện ở các quốc gia gần cực Bắc.

Không được, dù có là gì, cô cũng phải thử.

Hà Anh đứng phắt dậy. Cô lao vào giữa những dải cực quang, xung quanh cô bây giờ như được hàng ngàn thiên thần vây lấy. Đã có lúc cô tưởng mình đã đến thiên đường rồi!

Gia tốc kế kêu lên mỗi lúc một dồn dập, càng làm trái tim cô đập mỗi lúc một nhanh.

Lạnh! Rất lạnh! Hà Anh cảm thấy nước mắt còn chưa kịp rơi ra đã hóa đá rồi.

Bất thành linh, cô hụt chân, cảm thấy cả người rơi vào một khoảng không vô tận.

Tiếng chim hót sao?

Hà Anh từ từ mở mắt. Không gian trước mắt bỗng nhòe đi.

Là một trần nhà đơn sơ lợp lá, còn có mùi của núi rừng, của cỏ cây.

Khí hậu cũng không còn rét như ở Iceland nữa rồi.

Hà Anh trợn trừng mắt, cô ngồi bật dậy.

Đây chính là những căn nhà gỗ của người Việt. Cô...đã trở về Đại Việt rồi!

Hà Anh vội chạy ra cửa sổ, đưa mắt nhìn ra một thảo nguyên bao la. Xa xa có những ngôi nhà nhỏ, những hàng rào nhỏ và cả con suối nhỏ lẳng lặng chảy qua.

Nơi này, có khi nào là thiên đường không?

-Tỉnh rồi đấy à?

Hà Anh giật mình quay đầu lại. Bà lão tóc bạc phơ đó chính là người đã đưa cô về đây!

Bà đặt một bát cháo xuống bàn, ngược nhìn cô bằng cặp mắt phúc hậu.

-Bà đã đưa cháu về đây sao?

-Ăn trước đi đã.

Hà Anh ngoan ngoãn chạy lại chỗ ngồi. Bất chợt cô nhìn xuống mình, từ lúc nào cô đã mặc lại trang phục của người Việt cổ.

-Cháu đang ở đâu vậy ạ?

Bà lão chất lá thuốc trong rổ ra rồi cho vào chày giã.

-Phủ Mai Châu.

Phủ Mai Châu? Phủ Mai Châu là ở đâu chứ?

-Nơi này, có gần Tây Đô không ạ?

Bà lão chẳng nhìn Hà Anh, chỉ lẳng lẳng giã thuốc.

-Không cần về đó nữa.

Có nghĩa là sao? Cô phải về đó, phải về bên Nguyễn Hoàng chứ!

-Bà...

-Ta đưa cháu về đây là để cháu sửa chữa những sai lầm của mình.

Vậy bà lão này thực sự là người du hành thời gian sao? Làm sao có thể?

-Sai lầm của cháu?

-Chỉ vì Nguyễn Hoàng không về Nam, cả gia tộc họ Nguyễn đã bị xóa sổ.

Hà Anh cắn môi, cô nhìn xuống bát cháo trắng thả khói.

-Bà biết Nguyễn Hoàng?

-Ta không chỉ biết Nguyễn Hoàng.

-Vậy, bây giờ anh ấy đang ở đâu?

-Cháu đã đi lâu hơn cháu nghĩ đấy.

Bà tự nhiên thần thờ. Đi lâu hơn cô nghĩ...Có nghĩ là sao? Trong đầu Hà Anh xuất hiện bao nhiêu phỏng đoán, nhưng cô đều sợ sệt gạt bỏ đi. Không được, cô về đây là vì y!

-Cả ngôi làng này đều là những sứ giả thời gian. Sứ mệnh của chúng ta là chèo lái thời gian đúng theo quy luật lịch sử của nó. Năm đó cháu bỗng nhiên lạc về quá khứ, đó là một tai nạn. Nhưng lần này ta đưa cháu về là chủ ý. Hãy cứu lấy cả một dòng họ...

Cả ngôi làng? Vậy là có rất nhiều những người khác như bà, cũng du hành thời gian? Cô không thể tin được điều này, quá vô lí! Sứ giả thời gian ư?

-Năm nay, là năm bao nhiêu thế bà?

-Năm Chính Trị thứ nhất.

Vua chúa ngày xưa gọi tên năm theo tên hiệu của mình. Làm sao cô biết đây là đời vua nào, là năm dương lịch nào? Chính Trị, chẳng lẽ là đứa trẻ không phải con ruột của Duy Ninh ấy sao?

-Trịnh Kiểm sắp ra tay hãm hại Nguyễn Hoàng rồi. Và Nguyễn Hoàng cũng không có ý định phản kháng nữa. Nguyễn Ưông chết rồi.

Nguyễn Ưông chết rồi? Bây giờ Nguyễn Hoàng chỉ còn mỗi chị Ngọc Bảo và cậu Nguyễn Ư Dĩ thôi. Không được! Cô đã về rồi, cô nhất định không rời xa y nữa. Cô nhất định phải bảo vệ y.

Bà lão tiên cô ra đến đầu làng, nơi có một cây đa to lớn đến kinh người.

Người ta thường nói, cây gạo là ma cây đa là thần. Chẳng trách ngôi làng này lại được ưu ái giao cho sứ mệnh trông coi lịch sử.

-Bốn trăm năm nữa, cây đa này sẽ chết.

Hà Anh quay đầu nhìn ánh mắt buồn bã của bà lão. Bốn trăm năm nữa là thời kì chống thực dân. Bom đạn chiến tranh liên miên, đến cái cây kiên cường nhất cũng không thể trụ nổi nữa.

-Vì cây đa đã chết, nếu cháu lại xuôi về hiện tại, tìm về mảnh đất này, sẽ không còn cánh cổng về lại quá khứ nữa.

Bóng Hà Anh xa dần. Mỗi khi quay đầu lại, cô vẫn thấy bà lão đứng trên đỉnh đồi trông theo cô.

-Cháu nên nhớ, quyền lực càng nhiều thì trách nhiệm càng lớn...

Hà Anh theo đoàn thương nhân xuôi về đất Đông Kinh. Dọc đường đi, cô hoảng hốt nhớ lại tất cả mọi thứ. Về Mạc Phúc Hải, về Lê Duy Ninh. Cô nhớ lại tất cả. Cô nhớ cả Nguyễn Hoàng, điều này khiến thâm tâm cô giày xéo.

Nơi này là Hà Nội rồi, vẻ cổ kính của thủ đô không thể lẫn vào đâu được. Nhưng sao bà lão lại bảo cô đến Đông Kinh tìm Nguyễn Hoàng, chẳng lẽ họ Lê giành lại được thủ đô rồi? Vậy còn nhà Mạc thì sao? Còn con trai của Mạc Phúc Hải thì sao?

Hà Anh thật sự trống rỗng. Cô không biết làm sao có thể tìm được Nguyễn Hoàng. Thời này là khi nào rồi? Nguyễn Hoàng đã làm tới chức quan gì? Y đang ở đâu? Cô làm sao mới có thể đến trước mặt y, bảo vệ cho những ngày tháng sắp tới của y.

Cô ngồi phịch xuống một tảng đá ven hồ. Đây là hồ Gươm rồi, vẫn là nắng chiếu lung linh mặt nước, vẫn là gò Rùa ngập trong sương sớm mà

thôi.

-Bắt lấy cô ta đi!

Hà Anh giật mình quay đầu nhìn một toán người xô đến, túm lấy tay cô trói mạnh sau lưng. Cô vùng vẫy gào lên.

-Các người đang làm gì vậy hả?

-Câm mồm!

-Mau thả tôi ra!

-Đưa đi!

Hà Anh cảm phần nhìn tên thanh niên vạm vỡ vác cô lên. Hai chân cô đập mạnh vào hăn nhưng hăn chẳng hề gì.

-Mau thả tôi xuống!

-Bịt miệng cô ta lại!

Tiếng đàn lạnh lạnh cất lên trong gian lâu lộng gió. Hà Anh thất kinh nhìn mình bị nhấc bổng trên không, miệng bị bịt chặt, thậm chí hô hấp cũng khó khăn. Trên đầu cô trùm một cái bao bố cũ mèm, có cả những lỗ rách nhỏ cô có thể trông ra ngoài. Càng vùng vẫy, cô càng bị tên to lớn kia siết chặt cánh tay đến đau điếng. Vẫn là nên nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn nếu không sẽ chết.

Cô không muốn khó khăn lắm mới về được quá khứ, chưa tìm được y đã chết...

Bất ngờ, hăn giật phăng bao bố trên đầu cô ra, cởi trói rồi giữ hai tay cô chặt phía sau. Hà Anh toan nói thì bàn tay to lớn của hăn đã ập đến bịt miệng cô lại. Hà Anh nhìn quanh. Cô đang đứng trên một cái gác, phía sau

hắn là cầu thang đi lên. Một tên gia nhân vừa chạy vào trong. Hà Anh nheo mắt nhìn ra xa, chỉ thấy mái đền trùng trùng điệp điệp.

Quen quá, hình như rất giống với cố đô Huế. Nhưng đây là Đông Kinh, chẳng lẽ, đây là Hoàng thành Thăng Long?

Không được! Cô không được dính dáng tới bất kì vua chúa nào nữa, cô phải đi tìm Nguyễn Hoàng!

Bất ngờ, tên nam nhân hung bạo kia lôi cô xông xộc vào bên trong.

-À, đây là món quà nhỏ ta dành tặng cho sứ giả. Mong người sẽ nhận lấy.

Hà Anh bị ném xuống nền đất, cô nghiêng rặng chống tay ngồi dậy. Bọn nam nhân này lại muốn đem cô ra tặng qua tặng lại, đúng là không bằng cầm thú!

Cô ngược lên người vừa lên tiếng, nhìn y bằng ánh mắt sắc lạnh đến gai người.

-Con nô tì này, xem ra cũng có gan đấy chứ nhỉ?

Hắn mặc long bào, ngồi trên long ý. Là vua sao? Vua nào? Là vua Lê hay là vua Mạc?

Y nhếch môi cười, ánh mắt dời khỏi cô.

-Có cá tính như vậy, ta nghĩ sứ giả chắc chắn sẽ thích.

Hà Anh cố gượng người dậy, phóng ánh mắt phẫn nộ về tên sứ giả đang ngồi ngay dưới long ý kia.

Cả không gian như ngừng lại vậy. Tiếng nhạc kia, tiếng gió kia, và cả tiếng gào thét của mưa đờ và quý kế.

Đôi mắt bàng hoàng kia trôn trối nhìn cô. Đến thở thoi cũng không dám...

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(44) Tương Phùng

Hà Anh vẫn ngây ngốc nhìn về phía nam nhân kia, đôi mắt đờn nén bao nhiêu tâm tư giờ đây trào thành nước mắt.

-Sao? Sứ giả không thích sao?

Nguyễn Hoàng, kia chẳng phải là Nguyễn Hoàng sao? Rốt cuộc ở thời đại này cô đã đi bao lâu? Sao vết tích của bi thương đã hằn trên gương mặt tuần tú kia rồi. Hà Anh thấy mình muốn òa khóc, muốn nức nở sà vào vòng tay y.

Nguyễn Hoàng hướng cặp mắt bi ai về phía cô, đôi chân mày chau sát đây ai oán. Cuối cùng, y đã đợi được cô trở về. Cuối cùng, Nguyễn Hà Anh mà y thương nhớ suốt bấy lâu qua đã trở về.

Một giọng cười lớn cắt ngang không gian đang trầm mặc. Nguyễn Hoàng nhếch mày nhìn lên vị vua đang ngồi trên cao.

-Ta nghe nói trước giờ Nguyễn Hoàng người không gần nữ sắc. Lần này xem ra đã đổ gục trước nữ tử đất Kinh Kỳ rồi.

Hà Anh đau lòng. Bấy lâu qua, y không hề có ai bên cạnh để thay thế cô. Cái tên nam nhân phong kiến này, sao lại khiến cô đau đớn thế này chứ. Đúng là đồ ngốc, tuổi thanh xuân của y đã trôi qua thế nào chứ?

Nguyễn Hoàng cắn răng, y chấp tay tâu.

-Đã là Mạc vương ban tặng, ta không thể không nhận.

Mạc vương? Là con trai của Mạc Phúc Hải năm đó sao? Nhớ khi xưa Phúc Hải qua đời, con của y còn chưa trưởng thành. Hà Anh gục ngã, rốt cuộc, cô đã đi bao lâu rồi? Thế sự bây giờ đổi thay rồi, cô không nắm bắt được nữa.

-Tốt lắm! Nếu Thái sư Lượng quốc công cũng biết điều như sứ giả thì thiên hạ hà tất phải đại loạn?

Lượng quốc công Trịnh Kiểm. Hà Anh thở dài. Trịnh Kiểm đích thân đốc chiến, quân đi đến đâu đại thắng đến đấy. Rốt cuộc tại sao mà Nguyễn Hoàng lại ở đây làm sứ giả? Đã có chuyện gì sao? Lịch sử trước đây chưa từng nhắc đến.

Nguyễn Hoàng nhếch môi.

-Thiên hạ đại loạn hay không phụ thuộc vào kẻ làm vương, kẻ làm vương có phúc cho dân hay không còn phải xem đức của dòng dõi nhà vua.

Mạc Phúc Nguyên khinh khinh cười, ánh mắt có phần sắc bén. Người con trai này thật sự rất giống Phúc Hải, đôi mắt một mí và làn da trắng. Thật khiến cô nhớ đến cố nhân.

-Sứ giả đến cầu hòa cũng có cái gan lớn đến thế. Huống hồ gì là tướng nhà Lê?

Hà Anh căng thẳng nhìn hai người. Hận thù truyền đến đời con đời cháu, khi xưa Phúc Hải và Nguyễn Hoàng dẫu ân oán nhưng vẫn từng tha nhau một mạng. Mạc Phúc Nguyên lại thay cha đem mối hận Lê Mạc kéo dài.

-Ta đến đây để làm sứ giả, để mang đến hòa bình. Mạc vương không cần bắt ta phải nói những lời lẽ mà cả ta và người đều không muốn nghe.

Dù cả hai đều cố trưng ra nụ cười, nhưng đó là nụ cười đầy máu tanh. Mạc Phúc Nguyên hận vua tôi nhà Lê đến tận xương tủy. Bắt y ngồi ở đây

cùng thưởng trà với Nguyễn Hoàng? Chắc chắn là có sự tình gì đó.

-Người đâu? Tiễn Đoan quận công về phủ.

Nguyễn Hoàng phát tà áo đứng dậy, hơi cúi người chào rồi rời đi. Y đến chỗ Hà Anh, nắm lấy cánh tay cô kéo đi.

-Đứng lại đó!

Hà Anh cảm thấy lòng hoảng loạn. Cô muốn theo y trở về, đừng bắt cô ở lại. Làm ơn!

Nguyễn Hoàng quay đầu ngược mắt cao ngạo nhìn Mạc Phúc Nguyên.

-Cô gái kia, quay mặt lại cho trẫm!

Hà Anh nhìn Nguyễn Hoàng, bàn tay cô nắm lấy vạt áo y. Nguyễn Hoàng cố không để lộ ra bất kì cảm xúc gì, cắn răng gật đầu.

Phúc Nguyên trừng mắt nhìn Hà Anh. Y chau mày.

-Cô là người ở đâu?

-Tôi là người phủ Mai Châu.

Cô không muốn nói mình là người Đông Kinh, càng không thể nói mình đến từ Tây Đô. Thôi thì lấy cái tên phủ Mai Châu nơi cô đã trở về.

-Phủ Mai Châu?

Đôi mày y chau sát. Trong kí ức nhỏ bé của y về người cha quá cố, ông đã kể về một tiên nữ với đôi mắt sắc bén, đôi môi anh đào và mái tóc màu nắng đã chữa lành tâm hồn cho ông. Dầu có chết, ông cũng đã thanh thản.

-Cô, có từng quen biết Mạc Hiến Tông chứ?

Mạc Hiến Tông? Mạc Phúc Hải. Hà Anh chau mày. Chẳng lẽ Phúc Hải đã kể với y về cô.

Mạc Phúc Nguyên lao khỏi long ngai, chạy lại túm lấy tay cô. Nguyễn Hoàng lập tức nắm lấy cổ tay y. Thị vệ đồng loạt rút kiếm kề lên vai Nguyễn Hoàng.

Hà Anh hết nhìn Phúc Nguyên lại nhìn Nguyễn Hoàng. Cô cố vụt tay khỏi Phúc Nguyên nhưng hoàn toàn bất lực.

-Mau trả lời trẫm!

Y gào lên. Y muốn biết, trước khi chết cha đã khao khát điều gì, cha nói cha chỉ tiết lộ với mỗi mình tiên nữ kia thôi. Y làm vua rồi mà vẫn chưa thể giúp cha hoàn thành di nguyện.

-Cô quả thật là tiên nữ, đã lâu như vậy rồi vẫn không hề già đi.

-Người mau bỏ tay ra.

Nguyễn Hoàng gằn giọng, ánh mắt như lửa đốt.

-Cô mau trả lời trẫm!

-Tôi không phải là cô gái ấy đâu!

Hà Anh không muốn để người ở thời đại này nghĩ cô bất lão. Cô không muốn dây dưa với Mạc Phúc Nguyên.

-Nói dối!

Nguyễn Hoàng bị thanh gươm kề trên cổ cửa một đường, máu tuôn ra thấm đỏ cổ áo.

-Cô gái này Mạc vương đã ban cho ta, chẳng lẽ vua lại nuốt lời?

Mạc Phúc Nguyên ném cho Nguyễn Hoàng ánh mắt khinh bỉ. Y túm lấy chiếc cằm bé nhỏ của Hà Anh.

-Anh!

-Cô nhất định là người đó, nhất định là người mà cha ta nhắc đến.

Y quay phắt sang toán lính.

-Tiễn sứ giả về phủ!

-Mạc vương!

Nguyễn Hoàng nghiêng răng gồng sức chống lại tên thị vệ. Bọn chúng xúm vào siết lấy hai cánh tay y lôi ra. Y ngược mắt như thiêu đốt về phía Phúc Hải rồi cồn cào nhìn Hà Anh. Cô chỉ cần rặng lắc đầu. Xem ra nhà Lê vẫn chưa lấy lại đất Đông Kinh. Nếu đây vẫn là Bắc triều, muốn sống thì phải nhẫn nhịn.

Đợi người trong gác đã đi cả, lúc này Phúc Nguyên mới thả Hà Anh ra. Ánh mắt y ngút ngàn lửa giận, y sốt ruột hỏi.

-Bây giờ chỉ còn trẫm và cô, tốt nhất trước mặt vua cô không nên nói dối!

Hà Anh nhìn vào mắt Phúc Nguyên. Đôi mắt hệt như Phúc Hải, cả thần thái cũng giống như đúc. Nhưng chỉ khác, tên nam nhân nóng tính này không phải là nam tử ôn nhu như ngọc Mạc Phúc Hải cô đã từng quen.

-Anh bao nhiêu tuổi?

-Cái gì?

-Tôi hỏi, anh bao nhiêu tuổi?

Phúc Nguyên thất kinh nhìn Hà Anh. Cô gái này còn cả gan hỏi tuổi vua, không gọi bệ hạ. Đúng như lời cha y từng nói, cô gái này vốn chẳng phải người ở nhân gian, vua chúa hề gì phải e dè.

-Hai mươi.

Hai mươi tuổi?

Con trai của Phúc Hải đã hai mươi tuổi rồi. Vậy là, cô đã rời đi ngót nghét mười năm rồi! Thật không ngờ, không ngờ dòng thời gian quá nghiệt ngã. Hà Anh thất thần nhìn Phúc Nguyên. Cô lặng đi vì kinh sợ.

-Mau trả lời câu hỏi của trẫm. Cô biết Mạc Hiến Tông, có đúng không?

Hà Anh chỉ lẳng lặng gật đầu. Cô muốn biết y tìm kiếm điều gì ở cô. Nếu được, cô muốn giúp y. Người cha quá cố của y đã quá bất hạnh, cũng chưa từng tệ bạc với cô. Chút ân nghĩa có là gì?

Phúc Nguyên thấy lòng như kim đâm lửa đốt. Y mím môi nhìn cô.

-Cha ta trước khi chết đã luôn ấp ủ một di nguyện. Người chỉ nói cho cô.

Phải rồi, ước mơ về giang san ngày sau tươi đẹp của Phúc Hải, y kể trong những ngày tàn của cuộc đời mình, với ánh mắt lấp lánh như sao trời, làm sao cô có thể quên? Mạc Phúc Hải người thanh niên đó đã kiên cường biết bao nhiêu, làm sao cô có thể quên?

-Nếu tôi nói ra, anh hãy hứa sẽ tin tôi.

-Được.

-Còn nữa, phải để tôi về cạnh Nguyễn Hoàng.

Phúc Nguyên lặng đi. Y chau mày.

-Cô biết hẳn?

-Còn hơn cả biết.

Ánh mắt cô kiên cường đáp trả. Y thở hắt ra rồi quay lưng đi.

-Để cô về bên cạnh hẳn, được thôi. Nhưng ta không thể đảm bảo được an nguy của hẳn. Chừng nào quân của Trịnh Kiểm còn chưa đánh vào Đông Kinh, cô hãy yên tâm là mạng của hẳn vẫn sẽ được giữ.

Đến lúc này thì Hà Anh chợt hiểu.

Thì ra, Nguyễn Hoàng đến đây nào để làm sứ giả gì, nói trắng ra là để làm con tin. Chỉ cần ngày nào y còn ở lại trong thành, quân của Trịnh Kiểm sẽ không đánh vào. Con người mưu mô xảo quyệt đó, làm sao dám chắc y không hy sinh Nguyễn Hoàng kia chứ! Nguyễn Uông hẳn cũng giết rồi, Nguyễn Hoàng có là gì sao?

-Được, tôi sẽ nói cho anh.

Bóng lưng Phúc Nguyên cao vời vợi mà đơn độc vô cùng. Cuộc đời của Phúc Nguyên cô đã từng đọc trên mạng lúc trôi về hiện tại rồi. Y sẽ rơi vào cuộc tranh đấu loạn lạc, cuối cùng chết ở tuổi tứ tuần.

-Mong ước lớn nhất của Phúc Hải, à không, Mạc Hiến Tông, đó là đất nước thái bình, dầu có là Lê hay Mạc làm chủ giang sơn, thì hãy để bá tánh Nam Bắc triều được làm một, sống an cư lạc nghiệp. Chiến tranh thì làm gì, chẳng qua cũng chỉ là những cái tôi quá lớn không tài nào buông bỏ. Vua này xuống đến vua kia lên, thù hận cũng đã tàn, hà có gì phải đánh nhau thêm nữa.

Phúc Nguyên quay phắt lại bóp lấy chiếc cổ bé nhỏ của Hà Anh. Cô nhắm mắt túm lấy cổ tay y, ra sức đẩy ra.

-Nói láo!

Rõ ràng cô đã nói y phải tin cô. Tại sao tên này lại cố chấp đến như vậy? Không chấp nhận thì đã sao? Đó cũng là khát khao mà Phúc Hải muốn có.

-Cha ta không thể mềm yếu đến như thế!

Cô tức giận cúi vào tay y. Y hung hãn buông cô ra. Hà Anh nghênh mặt nói.

-Anh có tư cách gì mà nói cha anh mềm yếu? Cha anh là vị vua thương dân và anh dũng nhất ta từng gặp trên đời! Phúc Hải chấp nhận bữa ăn đạm bạc như một binh sĩ bình thường để lương chăm lo cho bá tánh dọc đường đi, Phúc Hải đâu bị thương đau đến chết đi sống lại cũng không hề dám gọi quân y sợ lòng quân dao động. Mạc Phúc Nguyên, anh làm vua được bấy lâu chẳng lẽ vẫn chưa hiểu được tấm lòng của cha anh?

-Khi quân phạm thượng!

Mạc Phúc Nguyên nổi trận lôi đình nhìn vết móng tay trên mu bàn tay mình. Y gầm lên như con hổ đói.

-Người đâu!

Một toán lính lao vào cúi người tuân mệnh.

-Mau lôi cô gái này giam vào ngục cho trẫm!

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(45) Trùng Hợp

Hà Anh bị tên nam nhân to lớn ném mạnh xuống sàn. Đây đã là lần thứ hai trong ngày cô bị ném như một đồ vật rời. Khuỷu tay cô, cả lòng bàn tay cũng đau rát. Hà Anh giương mắt nhìn xung quanh. Nơi đây ngoài một ánh đuốc le lói ngoài lối đi kia. Cả buồng giam này tối đen và trải rơm bẩn thỉu. Cô không cam tâm. Cô vất vả tìm đường về đây là để giúp Nguyễn Hoàng chứ không phải để mình bị giam trong ngục tối thế này. Cô phải thoát ra, nhất định phải tìm cách để tên Mạc Phúc Nguyên kia thả cô ra.

Bất chợt, tiếng dây xích sắt va đập vào nhau làm Hà Anh hoảng hốt thu mình lại. Trong ánh đèn lay lắt, một thân ảnh to lớn đứng trước cửa buồng giam. Một lúc sau, cánh cửa được mở, thân ảnh kia bị một lực từ phía sau đẩy mạnh vào.

Trong ánh sáng mờ nhạt, Hà Anh lờ mờ nhận ra gương mặt cương nghị tấn tó mà bao lần cô suýt quên. Phải đến một lúc sau, nước mắt cô mới đau thương tràn khỏi mí mắt.

Nguyễn Hoàng ngồi xuống bên Hà Anh, dịu dàng lau đi giọt nước mắt nóng hổi. Y mỉm cười, nụ cười chẳng còn cao ngạo và lạnh lẽo. Y sợ, sợ nếu y lạnh lùng với cô nữa, cô sẽ lại bỏ y mà đi.

Hà Anh òa lên nước nở, cô lao vào vòng tay y, ôm lấy cả thân hình y. Nguyễn Hoàng lặng lẽ vỗ về cô, bàn tay thô ráp vuốt dọc mái tóc mềm mại như mây trời.

-Đã có ta ở đây rồi, nàng đừng khóc nữa.

Hà Anh vuốt nước mắt, cô đẩy y ra, run rẩy ôm lấy gương mặt gầy gò xương xương của y.

-Nàng đừng áy náy, chỉ mới có mười năm thôi mà....

Giọng y nhỏ dần càng làm Hà Anh xót xa. Mười năm trôi qua như một giấc mơ, một giấc mơ cô độc. Làm sao y có thể sống trong sự cô độc đó? Chứng kiến cả hai người anh trai mình đều ra đi, làm sao y chịu đựng được để mà sống đến ngày hôm nay. Người con trai này rốt cuộc đã mắc tội gì để mà số phận y phải đau thương như thế?

Y đã ba mươi ba tuổi rồi, chẳng còn là chàng trai trẻ hiếu thắng cao ngạo năm nào nữa. Trước mặt Hà Anh bây giờ là người đàn ông sẵn sàng giang vòng tay to rộng che chở cả đời cho cô. Chưa bao giờ cô nghĩ, mình sẽ yêu một người không thuộc về thời đại của mình, một người mình không biết bao giờ sẽ lại chia ly.

Hà Anh lại sà vào lòng y, nước mắt không kiềm được lại thấm đẫm làn da đã lạnh tê tái.

-Mười năm qua, nàng đã đi đâu?

-Em về lại tương lai. Ở tương lai chỉ mới trôi qua ba tháng.

Cô lao vào nghiên cứu, cũng không ngờ đã ba tháng ròng rã. Cuối cùng cô cũng đã tìm được đường về, nhưng cô đã phụ tấm lòng của Quang Minh.

Vòng tay của y bỗng siết chặt hơn, Nguyễn Hoàng vùi đầu vào mái tóc cô.

-Nàng đừng rời xa ta nữa nhé.

-Nhất định, cho đến khi chết, em sẽ không rời xa anh nữa.

Nguyễn Hoàng an lòng vuốt nhẹ mái tóc Hà Anh. Ánh đuốc le lói kia chẳng để sưởi ấm cả màn sương lạnh giá.

Nguyễn Ứ Dĩ nghe tin Nguyễn Hoàng bị giam vào ngục tối, quyết không để y chịu thiệt thòi bèn dâng sớ xin vua. Mạc Phúc Nguyên cũng sợ Trịnh Kiểm đem quân đến đánh bèn đưa cả Nguyễn Hoàng và Hà Anh về lại phủ. Một ngày sau, Trịnh Kiểm đem quân đến trước cổng thành đòi người, đe dọa Mạc Phúc Nguyên. Thấy thế quân Lê như vũ bão, chú ruột là phụ chính Mạc Kính Điển lại đang dẫn quân đi xa nên Phúc Nguyên đành cắn răng giao người.

Nguyễn Hoàng đưa Hà Anh về lại Tây Đô. Người ngạc nhiên không chỉ có Trịnh Kiểm mà còn có cả Ngọc Bảo và Nguyễn Ứ Dĩ. Mười năm qua, nhan sắc của Hà Anh không hề mảy may thay đổi so với trong trí nhớ của họ. Điều này không khiến Hà Anh bận lòng, cô lo lắng hơn chính là cho tương lai của Nguyễn Hoàng, tương lai của cả dòng họ Nguyễn.

Nguyễn Hoàng đi lại, vòng tay ôm lấy Hà Anh từ phía sau. Hà Anh mỉm cười nhưng ánh mắt lại ngập trong lo lắng bất an.

Mấy năm nay quân Mạc và quân Lê Trịnh giằng co. Mạc Phúc Nguyên năm lần bảy lượt chạy khỏi Đông Kinh. Trịnh Kiểm cũng trên dưới mười lần hết chiếm lại rút khỏi thành Thăng Long. Theo cô nhớ, đến cuối cùng Mạc Phúc Nguyên bệnh đậu mùa mà qua đời, con là Mạc Hậu Hợp lên nối ngôi, triều Mạc chấm dứt.

Dẫu Mạc Phúc Nguyên từng đối xử với cô rất tệ, nhưng qua những dòng sử ngẩn ngui, cô cảm được cuộc đời bẽ bàng của y. Năm xưa Mạc Đăng Dung, Mạc Đăng Doanh làm vua lấy lòng bao nhiêu, đến đời y nhà Mạc chỉ còn là quân cướp nước. Kẻ sĩ đều đã theo vua Lê cả rồi. Mạc Phúc Nguyên

cũng yếu mệnh, để lại giang sơn cho đứa con thơ mới hai tuổi. Phúc Hải, anh có trông xuống mà thương cho con cháu anh không?

-Vua Lê sai ta đi đánh mạn Sơn Tây. Ta thực không nỡ xa nàng.

Hôm trước Nguyễn Hoàng đã nói với cô. Lê Duy Ninh mất năm đó là vua đầu của thời kì Lê Trung hưng. Đến nay đã đến vị vua thứ ba rồi. Con trai của Lê Chiêu Tông năm đó lên ngôi làm Lê Trung Tông 8 năm, rồi mất mà không có con nối dõi.

Giai thoại kể về việc Trịnh Kiểm từng có ý nghĩ đoạt lấy vương vị nhưng sợ lòng dân không yên, bèn đến gặp Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm. Trạng Trình mách khéo rằng: "Giữ chùa thờ Phật thì ăn oản". Tức khuyên Trịnh Kiểm không nên thừa cơ tiến ngôi vua. Trịnh Kiểm hiểu ý bèn sai người đến thôn Bồ Vệ rước hậu duệ của ông Lê Trừ là anh của Lê Thái Tổ, tên là Duy Bang lên làm vua, tức là Lê Anh Tông.

Cô đã dần nắm được thế cục, nhất định sẽ không để Nguyễn Hoàng bị người ta bức hại.

Hà Anh xoay người, xếp lại vạt áo viên lĩnh trước ngực y.

-Mười năm qua, sao anh không bị ép buộc lấy Nguyễn Hoàng Ngọc?

Cô đã sức nhớ đến Nguyễn Hoàng Ngọc ngay khi về đến tư dinh năm nào. Y chỉ dịu dàng xoa đầu cô.

-Đã mười năm rồi, ta dẫn quân đi biệt. Nguyễn Hoàng Ngọc cũng đâu thể đợi mãi. Nàng ta xuất giá rồi.

Ở cái tuổi của y, lẽ ra đã phải con đàn cháu đống, là cô đã khiến y như vậy.

Nguyễn Hoàng đưa tay nhéo nhẹ lên má cô. Hà Anh tròn mắt nhìn.

-Bây giờ chúng ta ở bên nhau thôi, đừng quan tâm đến những người khác nữa, có được không?

Không được. Cô không thể để y sống cuộc đời thấp thỏm không biết khi nào Trịnh Kiểm sẽ bức hại. Cô muốn y phải trở thành người được ngàn đời sau nhắc đến.

Hà Anh túm lấy tay y, ánh mắt cô lai láng bất an.

-Em muốn anh nghe theo em lần này.

Nguyễn Hoàng cười khẽ rồi bất chợt cúi xuống hôn lên môi cô. Hà Anh trừng mắt không kịp phản ứng. Chỉ là một nụ hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn đập nước lại khiến tâm tư Hà Anh rối bời. Nụ cười đắc thắng kia, đúng là tên xấu xa mà. Cô đỏ mặt nhìn y.

-Chẳng phải ta từng nói, cuộc đời ta sẽ tùy nàng chèo lái sao?

-Anh tin em chứ?

Cô lo lắng. Lỡ như cô lại khiến mọi chuyện tệ hại hơn. Cô rất sợ mình không gánh nổi những hậu quả đó.

Nguyễn Hoàng đưa đôi tay to lớn ôm lấy gương mặt cô, nâng đầu cô lên. Cả thân hình to lớn của y tiến đến sát cô, cả đôi môi ấm áp kia cũng tham lam phủ lên môi cô nụ hôn mãnh liệt.

-Ngàn lần tin nàng, vạn lần cũng tin nàng.

Hà Anh xấu hổ đẩy nhẹ y ra, cô xoa xoa mặt mình, lầm bầm nói.

-Anh ngưng cách nói sến súa đó đi...

Nguyễn Hoàng ngồi xuống chiếc ghế mây trông ra hồ sen năm nào, một tay kéo cô ngã ào vào lòng mình.

-Khi này nàng bảo ta làm gì?

Hà Anh bối rối cố ngồi dậy, Nguyễn Hoàng càng giữ chặt lấy cô. Y thình lình nheo mắt lại, làm Hà Anh co mình như con mèo con sợ sấm chớp, ngồi yên trong lòng y.

-Chuyện là, em muốn anh đến gặp Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm.

-Trạng Trình?

Y tất nhiên đã nghe qua danh tiếng của Trạng Trình. Nhưng tại sao cô lại muốn y đến gặp ông ấy?

-Thời cuộc này vốn không có lợi cho anh. Trịnh Kiểm rắp tâm thu hết quyền lực vào mình. Anh ở đây ngày nào sẽ còn là cái gai trong mắt ông ta.

Nguyễn Hoàng lặng đi. Nguyễn Uông chết cũng đã chết. Trịnh Kiểm dù bị nghi ngờ nhưng không hề sợ hãi, muốn giết thêm Nguyễn Hoàng thì có hề gì.

-Tại sao phải là Trạng Trình.

-Ông ấy là nhà tiên tri vĩ đại đấy. Chẳng phải em nói em đến từ tương lai sao? Hãy tin em, mọi chuyện em làm đều có lí do của nó.

-Vậy còn việc yêu ta? Nàng cũng có lí do sao?

Hà Anh sững sờ ngược mắt nhìn y. Cô lắc đầu rất khẽ.

-Năm đó em đã có ý định rời đi, vì Nguyễn Hoàng Ngọc mới là vợ anh trong sử sách. Yêu anh, em không hề dự liệu được chuyện này.

Nguyễn Hoàng nhẹ nhàng vuốt lọn tóc phất phơ trước trán Hà Anh, y nhìn cô bằng ánh mắt si mê bất chấp thế gian này. Y cũng chưa từng nghĩ,

sẽ có một ngày y yêu cô gái bé nhỏ này đến mức này. Có thể đợi cô mười năm ròng rã, có thể yêu cô đến chết đi sống lại thế này.

-Được, mọi chuyện đều nghe theo nàng.

Chuyến đi bí mật của Hà Anh và Nguyễn Hoàng đến làng Trung Am, xứ Hải Dương đã bắt đầu ngay trong đêm. Hà Anh tựa vào Nguyễn Hoàng, trong xe ngựa vọng về tiếng chân ngựa lộp cộp gõ xuống màn đêm tịch mịch. Khung cảnh này làm Hà Anh nhớ đến những ngày đầu tiên gặp Nguyễn Hoàng. Cũng trong cỗ xe ngựa, cũng bờ vai này. Nguyễn Hoàng đắp áo choàng lên người cô, nghiêng đầu nhìn hàng mi nhắm chặt của cô. Người con gái bé nhỏ này, nếu biết trước có ngày sẽ yêu cô đến nhường này, nhất định mười bốn năm trước sẽ không phí hoài thời gian để bắt đầu nhận ra mình yêu cô.

Chuyến đi kéo dài hơn nửa tháng, dọc đường đi, Hà Anh mặc sức thưởng ngoạn vẻ đẹp kì vĩ của thiên nhiên quê hương. Hóa ra Việt Nam cũng rất đẹp, đẹp đến tha thiết lòng người. Chẳng cần là những tòa nhà cao ốc chọc trời, chẳng cần là núi non hùng vĩ, chỉ là những cánh đồng lúa mơn mớn bạt ngàn, chỉ cần là những cây đa to lớn chực người ôm không xuể...Hà Anh bồi hồi.

"Khi ta ở chỉ là nơi đất ở

Khi ta đi đất đã hóa tâm hồn."

(Chế Lan Viên)

Những năm tháng tuổi thơ sống ở Việt Nam, cô chưa từng nghĩ quê hương mình lại đẹp đến thế này...

Cuối cùng Hà Anh và Nguyễn Hoàng đã đến được trấn Hải Dương.

Căn nhà của Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm đơn sơ hơn trong trí tưởng tượng của cô. Nó gối đầu bên một nhánh nhỏ của dòng sông Thái Bình êm đềm. Căn chòi nhỏ thả khói nghi ngút vào bầu trời đỏ rực của buổi hoàng hôn. Tiếng trẻ con nô đùa văng vẳng đâu đây, khiến cho khung cảnh trở nên vô cùng thanh bình.

Nguyễn Hoàng đi vào trong sân, nói vọng vào trong tìm người.

Hà Anh đưa tay chạm nhẹ lên hàng dâm bụi bên hàng rào gỗ. Cánh hoa đỏ rực rung rinh trước những cơn gió nhẹ nhàng lả lơi.

-Xin tiểu thư đừng ngắt hoa!

Hà Anh và Nguyễn Hoàng đồng loạt quay đầu.

Hà Anh bỗng nhiên trợn trừng mắt nhìn người đối diện, cũng đang ngỡ ngàng đứng như trời trồng.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(46) Người Quen

-Hà Anh?

Giỏ thuốc trong tay nam nhân kia rơi xuống đất.

Nguyễn Hoàng chau mày đi đến chỗ Hà Anh, nắm lấy bàn tay cô.

Nam nhân kia nhìn Nguyễn Hoàng đang nắm tay cô thì nhăn mặt. Hà Anh càng ngỡ ngàng. Vốn chỉ ngỡ là người giống người thôi, không ngờ lại chính là Quang Minh.

-Xin hỏi các vị tìm ai?

Một lão ông bước ra từ trong nhà. Mái tóc ông điểm bạc, búi chuy sau gáy. Nhìn gương mặt chất phác và phúc hậu đó, chắc chắn là Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm nổi danh thiên hạ. Nguyễn Hoàng vội quay người, chấp tay.

-Ta là sứ giả của Đao Quận công Nguyễn Hoàng đất Nam triều, hôm nay mạo muội đến đây có điều cần Trạng Trình chỉ bảo.

Hà Anh ngỡ ngàng nhìn ông. Nguyễn Bình Khiêm gật gù nhìn Nguyễn Hoàng rồi đảo mắt sang Hà Anh.

Một luồng kí ức vụt qua trong đầu cô

"Đến nơi mà cô đến ấy!"

Hà Anh hốt hoảng ôm lấy miệng mình. Ông lão này, chính là người đã chỉ dẫn cô đi về phía cảng năm đó, khi cô lần đầu lạc về quá khứ! Để cô gặp Dan, gặp lại Nguyễn Hoàng, cùng Nguyễn Hoàng về Tây Đô!

Không lẽ, Trạng Trình chính là nhà tiên tri? Là sự thật, rằng ông có tầm quan trọng rất lớn đối với lịch sử. Ông không chỉ là nhân chứng mà còn là nhân tố của lịch sử thế kỉ 16?

Nguyễn Bình Khiêm vuốt dọc chòm râu rồi gật gù.

-Mời vào trong.

Nguyễn Hoàng quay sang Hà Anh đang cúi mặt xuống đất, lại nhìn chàng thanh niên kia vẫn chăm chăm nhìn cô.

-Hà Anh, đi thôi.

Hà Anh mím môi quay phắt lưng dõng bước đi, bỏ lại Quang Minh chết điếng người.

Quang Minh rót trà cho Nguyễn Bình Khiêm rồi Nguyễn Hoàng, đối diện Hà Anh, anh nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng đến cồn cào.

Nguyễn Hoàng nhìn Quang Minh, y cầm tách trà lên uống một ngụm.

-Ta muốn thỉnh giáo một chuyện hết sức quan trọng. Người này ở đây e rằng...

-Nó là con trai ta, cũng là thân tín của ta, không cần lo.

Câu nói quả quyết của Nguyễn Bình Khiêm làm Hà Anh giật điếng người. Cô lại tròn mắt nhìn Quang Minh đang mím môi trông về phía cô.

Quang Minh...là con trai của Nguyễn Bình Khiêm? Chuyện này là sao? Anh rõ ràng là người hiện đại! Dù cô không biết làm cách nào anh xuyên về

được thời đại này, nhưng không thể có chuyện anh là con trai của nhân vật lịch sử có tầm quan trọng biến chuyển cả thế kỉ 16 này được!

Nguyễn Hoàng e dè nhìn Quang Minh rồi cũng gật đầu.

-Trạng công, Đoan quận công sai ta đến hỏi việc lớn. Đây là một ít quà cáp mà ngài ấy cất công chuẩn bị từ đất Nam triều.

Nguyễn Bình Khiêm nhấp môi trên tách trà nóng hôi rồi phì cười. Ông lắc đầu nhìn Nguyễn Hoàng.

-Đoan quận công đã cất công đến tận đây, dĩ nhiên ta phải đáp lại tấm chân tình của người rồi.

Quang Minh ngỡ ngàng, ấm trà trong tay anh run lên.

Nguyễn Hoàng? Hà Anh sao lại đi cùng Nguyễn Hoàng, lúc này lại còn nắm tay? Rốt cuộc Hà Anh về quá khứ đã làm gì?

Nguyễn Hoàng càng bất ngờ hơn. Không ngờ y cố tình giấu nhem chuyện mình đích thân đến đất Bắc triều, lại bị Nguyễn Bình Khiêm biết được.

-Nghe danh trạng công đã lâu, nay mới có dịp diện kiến, quả là không có gì qua mắt được trạng công.

-Nào có, Đoan quận công khí khái bất phàm, sao có thể lẫn với người thường.

Cả hai cười xua tay. Rồi Nguyễn Hoàng lặng đi, y ngược nhìn ông.

-Anh trai ta mấy năm trước đã bị Trịnh Kiểm hại chết. Trịnh Kiểm trước nay luôn cố tình đẩy ta đến chỗ hiểm nguy, may mà mạng lớn.

-Trịnh Kiểm đã từng đến gặp ta, y ôm giấc mộng đế vương. Nhưng tiếc thay Lê tồn Trịnh tại, Lê bại Trịnh vong.

Nguyễn Hoàng chau mày. Quả thật là như vậy, y còn thắc mắc tại sao Lê Trung Tông mất không người thừa tự, Trịnh Kiểm chần chừ không tiến ngôi.

-Đoan quận công vẫn có thể tránh khỏi kiếp nạn này. Một núi không thể có hai hổ, thôi thì dời đến ngọn núi khác mà làm hổ.

Hà Anh bần thần chứng kiến sự kiện lịch sử.

Nguyễn Bình Khiêm đứng dậy, chắp tay sau lưng. Ông lừng thừng đi ra phía cửa chính, trông ra hòn giả sơn trong vườn.

-Ta chỉ tặng cho quận công một câu thôi. Hoành sơn nhất đá, vạn đại dung thân.

Chính là câu nói huyền thoại đã làm thay đổi cả lịch sử của nước Việt Nam. Chính là câu nói khai sinh ra 9 chúa 13 vua Nguyễn sau này.

-Hoành sơn?

Núi Hoành Sơn? Nguyễn Hoàng cũng đứng dậy, y trông ra ngoài.

-Ta muốn đưa cho quận công một vật.

Ông nhìn Quang Minh. Anh cúi đầu rồi chạy ra sau buồng.

Nguyễn Bình Khiêm mở chiếc rương bạc màu trong tay Quang Minh. Ông lấy ra một chiếc mai rùa sừng cũ.

Hà Anh trừng mắt nhìn chiếc mai. Lại một tia sáng vụt qua trước mắt cô, luồng kí ức xa xưa ào về. Đó...chẳng phải là chiếc mai rùa đã đưa cô về đây sao? Chính là chiếc mai rùa với dòng cổ tự kì lạ cô không thể đọc được khi ấy?

Nguyễn Hoàng đón lấy chiếc mai rùa. Trên đó khắc dòng chữ "Hoàng Sơn nhất đại, vạn đại dung thân"

Hà Anh thấy rợn người. Chiếc mai rùa với dòng cổ tự đã đưa cô về đây, không hiểu sao có thể đạt về Tuyết Giang mà đến được tay Nguyễn Bình Khiêm. Lòng cô dấy lên một nghi ngờ.

-Xin cảm ơn lời chỉ dạy của trạng công.

Nguyễn Bình Khiêm cười hiền hậu.

-Muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn người bên cạnh quận công.

Nguyễn Hoàng chau mày quay đầu nhìn Hà Anh. Cô cũng lúng túng lắc đầu. Nguyễn Bình Khiêm nheo mắt cười. Ông quay đầu hướng về phía cô.

-Lịch sử này, hãy để cho nó trôi đi đúng với quy luật của nó. Cô cũng biết mà, không được gượng ép lịch sử.

Hà Anh bàng hoàng. Nguyễn Bình Khiêm biết cô là người đến từ tương lai?

-Trạng công, người đều biết?

Nguyễn Hoàng thất kinh lên tiếng hỏi. Nguyễn Bình Khiêm vuốt dọc chòm râu rồi gật gù.

-Những ai đang cố xoay chuyển lịch sử, ta đều biết.

-Vậy ông..

Hà Anh bỗng nhiên lên tiếng, cô ngược ánh mắt hoang mang tột độ về phía ông, rồi nhìn Quang Minh.

-...cũng là một người đến từ tương lai sao?

Lúc này Nguyễn Bình Khiêm im bật. Mãi đến một lúc sau, ông mới thờ dãi nói.

-Ta không đến từ tương lai, mà là một không gian khác.

Một không gian khác. Hà Anh chau mày. Phải rồi, vũ trụ bao la với hằng hà sa số nhữn bí ẩn không lời giải. Có thể có một thế giới song song, đang ngày đêm nhào nặn lên cuộc sống của chúng ta.

Nguyễn Bình Khiêm sống gần như trọn vẹn thế kỉ 16, ông thọ 95 tuổi, là một nhà tiên tri đại tài của dân tộc. Làm sao ông có thể là người bình thường cho được?

Vũ trụ này thật sự quá thần kì. Trong đầu Hà Anh xuất hiện bao nhiêu thứ. Cô đang dần liên hệ lịch sử và vật lý. Quả thật có một sợi dây vô hình liên kết mạnh mẽ hai yếu tố này. Và Nguyễn Bình Khiêm, cô và Quang Minh chính là những ví dụ chính xác nhất.

Quang Minh tiễn hai người ra khỏi nhà, ánh mắt khắc khoải đổ lên bóng lưng Hà Anh đang dời đi.

Bỗng dừng bước chân anh sững lại. Quang Minh túm lấy cánh tay Hà Anh. Nguyễn Hoàng nhanh như chớp siết lấy tay Quang Minh. Hà Anh sợ hãi gỡ tay y khỏi Quang Minh.

-Đừng mà!

Nguyễn Hoàng giật tay ra. Quang Minh vẫn ngầu nghiêng nhìn y.

-Hai người đừng như vậy.

-Em im lặng đi!

-Ai cho người quát nàng?

Quang Minh nhếch môi cười. Anh hướng cái nhìn đầy chế giễu về phía y.

-Nàng nữa cơ đấy! Hà Anh không phải là người của thời đại này, quận công ắt biết!

Nguyễn Hoàng nhăn mặt. Quang Minh ngược mắt sang Hà Anh, đôi mắt trở nên dịu dàng hơn.

-Em quay về với anh đi.

Hà Anh thở hắt.

-Anh biết là em sẽ không về mà.

-Em cực khổ nghiên cứu, chạy đến tận Iceland để tìm đường về đây vì người đàn ông này sao?

-Quang Minh, em biết em có lỗi khi không nói với anh, nhưng chẳng phải anh cũng có chuyện tà trời giấu em sao?

-Anh không muốn em tìm cơ thoái thác!

Hà Anh quay sang Nguyễn Hoàng, cô khó xử bảo y rời đi một lát. Nguyễn Hoàng dẫu không muốn nhưng bắt gặp ánh mắt quả quyết của cô, y tôn trọng.

-Hà Anh, anh thật sự là con trai của cha anh. Nhưng ẩn đằng sau đó là cả một câu chuyện, một hành trình, một trách nhiệm rất lớn trên vai anh, mà em, chính là sai lầm.

Quang Minh đau lòng nhìn cô. Cô gái bé nhỏ năm nhất đáng yêu, bây giờ đang hướng ánh mắt bi ai về mình. Biết làm sao được, một mình anh, làm sao thay đổi cả dòng lịch sử? Anh đã mù quáng đến mức quên đi sứ mệnh của mình rồi sao?

-Anh về đi, Quang Minh.

-Hà Anh!

-Nghe em đi.

Quang Minh lao đến ôm chầm lấy Hà Anh. Nguyễn Hoàng đứng từ xa trông lại, y trừng mắt nhìn tên nam nhân trẻ tuổi kia đang ôm lấy cô gái bé nhỏ của y.

Hà Anh thở dài đẩy Quang Minh ra. Cô lắc đầu nhìn anh.

-Em yêu anh ta sao?

Hà Anh không nói, cô nhìn vào đôi mắt lai láng nổi tuyệt vọng.

-Anh ta là người của quá khứ mà! Hà Anh!

-Em biết.

Nhìn đôi mắt khảng khái của Hà Anh, Quang Minh gục ngã. Làm sao đây, khi một người với xuất thân như anh có thể vĩnh viễn ở bên người con gái mình thích? Anh chỉ mong cô có thể đi cùng anh, dẫu là trốn chạy khỏi sứ mạng của mình, anh đều sẽ vì cô mà lẩn trốn, dù có là vạn kiếp.

Nhưng Hà Anh lại lựa chọn đi theo đúng dòng chảy của lịch sử, dòng chảy mà anh và cha đã vạn kiếp về nên.

-Sao? Chú ba muốn về trấn xứ Thuận Hóa?

Trịnh Kiểm nheo mắt nhìn Nguyễn Hoàng. Ngọc Bảo vội quay sang hạ giọng.

-Chú ba cũng trưởng thành rồi. Cho trấn một mảnh đất không phải là chuyện xấu. Họ Trịnh ta bấy giờ mới dẹp yên được vùng đất Thuận Hóa, đã đặt Tam ty, phủ huyện để cai trị nhưng lòng dân vẫn chưa yên, mình vẫn thấy lo lắng về vùng đất này.

Trịnh Kiểm hớp một ngụm trà, ánh mắt sắc bén nhìn Nguyễn Hoàng đang đứng bên dưới. Thật ra Thuận Hóa là nơi xa xôi, đất đai cằn cỗi, để Nguyễn Hoàng ra đó, tự sinh tự diệt, chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng y vẫn vô cùng lo lắng. Nguyễn Hoàng không phải là người bình thường. Y làm thống lĩnh ba quân, tướng sĩ răm rắp nghe theo. Nếu thả hồ về rừng, sau này ắt có hậu họa.

Ngọc Bảo nhìn Trịnh Kiểm rồi nhìn Nguyễn Hoàng, nàng vờ lấy khăn tay thấm nước mắt.

-Mình nghĩ em muốn xa chú ba lắm sao? Anh cả chết rồi, cha cũng chết, nhà còn có hai chị em. Nay chú ba cũng muốn đi mất, mình nghĩ em nữa sao?

Trịnh Kiểm luống cuống đưa tay với sang vỗ vai nàng.

-Được rồi được rồi, phu nhân đừng động tí là nước mắt như thế!

-Phải rồi, mình suốt ngày chỉ nghe lời của bà cả thôi mà! Còn bà hai như em có tiếng nói gì trong cái nhà này chứ!

Trịnh Kiểm áy náy nhìn Ngọc Bảo. Quả thật, dù lòng mang nhiều dã tâm nhưng Trịnh Kiểm lại vô cùng yêu thương ba người vợ của mình, mà người yêu nhất có lẽ là Ngọc Bảo.

-Được rồi, phu nhân nín đi! Chuyện này ta còn phải suy xét thêm nữa!

Ngọc Bảo khóc lớn hơn. Trịnh Kiểm tá hỏa vỗ lên lưng nàng.

-Lại còn sao nữa?

-Mình như vậy là đang nghi ngờ em!

-Phu nhân thật là!

Trịnh Kiểm đứng phắt dậy. Nguyễn Hoàng vội chấp tay thưa.

-Anh rể vừa trở về từ Sơn Nam ắt mệt mỏi, vẫn là nên nghỉ ngơi trước. Chuyện của ta xin anh từ từ suy xét.

-Chú quyết tâm vào trong đó, có mưu đồ gì khác?

-Ta chỉ là muốn cùng người con gái mình yêu đi vào trong nam, khai hoang lập ấp, sống một cuộc đời bình bình an an.

Ngọc Bảo chạy lại túm lấy cánh tay Trịnh Kiểm.

-Chú ba trước giờ luôn an phận thủ thường, nhỏ đến lớn có tranh giành ai cái gì đâu? Mình còn không tin em sao?

-Ta biết rồi mà!

Trịnh Kiểm tức tối bỏ đi.

Nguyễn Hoàng quay đầu nhìn Ngọc Bảo. Nàng gật đầu. Hà Anh đã dựng nên tất cả màn kịch này. Tất cả từng câu từng chữ đều do một tay cô biến tấu.

Trịnh Kiểm đi đến cổng ra vườn sen thì gặp phải Hà Anh. Y nhếch mép cười. Hà Anh cao ngạo nhìn người đàn ông trước mặt, không hề sợ hãi.

-Chẳng mấy khi thấy cô gặp ta mà không khúm núm nấp sau lưng chú ba.

-Là vì hôm nay tôi có chuyện muốn nói với ông.

Y nghiêng đầu, khóe mắt ánh lên sự giao hoạt.

-Cũng lạ thật, cô đột nhiên trở về sau mười năm xa cách, lại không hề già đi.

-Chuyện đó quan trọng đến vậy sao?

Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Hà Anh, Trịnh Kiểm thu lại ánh nhìn hiếu kì.

-Cô muốn gì?

-Thái sư để Nguyễn Hoàng vào trấn đất Thuận Hóa đi.

Đúng như Trịnh Kiểm dự liệu.

-Không đến lượt cô quản!

Y ném lại một câu nói rồi bỏ đi.

-Vậy Thái sư muốn sống trong thấp thòm từ đây đến cuối đời sao?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(47) Sang Trang

Trịnh Kiểm nhí nhảnh môi, y ngầu nghiêng quay đầu nhìn nữ tử bé nhỏ mà cái gan không hề nhỏ.

-Người nói..

-Chẳng phải Thái sư trăm mưu ngàn kế muốn đẩy Nguyễn Hoàng đến chỗ nguy hiểm, nhưng Nguyễn Hoàng đều phước lớn mạng lớn mà qua khỏi hay sao?

-Người dám...

-Chuyện Thái sư giết Nguyễn Uông đã khiến triều thần căm phẫn, nên bây giờ muốn mượn tay giặc giết chết Nguyễn Hoàng, không phải sao?

Trịnh Kiểm xoay cả người về phía Hà Anh.

-Cái gì?

-Có thể nói, bây giờ tảng đá ngáng đường lớn nhất của Thái sư chính là Nguyễn Hoàng mà nhỉ? Mỗi lần từ chiến trận trở về anh ấy không những không chết mà còn lập được chiến công hiển hách.

-Câm mồm!

-Vậy chi bằng đem Nguyễn Hoàng đi thật xa? Đất Thuận Hóa căn cõi, khí hậu khắc nghiệt. Chuyện đó ta tin Thái sư cũng biết.

Trịnh Kiểm túm lấy cổ Hà Anh. Cô chao đảo lùi lại.

Một bàn tay to lớn từ đâu xông đến, siết lấy tay y giật mạnh ra.

Nguyễn Hoàng ánh mắt như lửa đốt, kéo Hà Anh ra sau mình.

-Ai bảo nàng ra mặt nói giúp ta chứ!

Trịnh Kiểm nhếch mép cười.

-Hôm nay chú ba dám đối đầu với ta, chứng tỏ cái gan cũng lớn thêm rồi nhỉ?

-Cả đời chinh chiến, chẳng thể hèn nhát mãi!

Trịnh Kiểm nghiêng răng nhìn Nguyễn Hoàng. Ngẫm kĩ, những lời Hà Anh nói quả thật không sai.

-Nếu chú ba muốn đi, ta không gượng ép. Nhưng nếu chú ba có suy nghĩ quá phận, ta lập tức không tha!

-Nếu có bản lĩnh, anh rể hãy khiến cho ta không thể có những suy nghĩ quá phận!

Môi Trịnh Kiểm nhếch lên nụ cười khinh khỉnh. Hay cho một Nguyễn Hoàng ngày xưa luôn răm rắp nghe theo sấp đặt của y. Nay trở về một Nguyễn Hà Anh khiến cho ván cờ giang sơn của y trở nên rối loạn.

Nữ nhân này chắc chắn không tầm thường. Năm xưa cố tình truy giết, rốt cuộc vẫn chết đi sống lại. Nếu đã không thể giết thì phải đày đi thật xa. Cả đời nhất định không được trở về nữa!

Tháng 10, Mậu Ngọ, Chính Trị năm thứ 1, 1558.

Thái sư Trịnh Kiểm vào châu, dâng biểu tâu xin sai Đoan quận công Nguyễn Hoàng đem quân vào trấn thủ xứ Thuận Hoá để phòng giặc phía

đông. Mọi việc của xứ này, không kể lớn bé đều giao cả cho, hàng năm đến kỳ hạn thì thu nộp cho triều đình.

Từ đây, cuộc đời của Đoàn quân công, vị chúa Tiên Nguyễn Hoàng bước sang trang mới.

Nghe tin Nguyễn Hoàng vào nam trấn thủ một phương, tất cả gia đình thân thích của những tướng sĩ dưới trướng y đều một lòng theo y khai hoang lập ấp. Kể ra cũng có hàng nghìn người, cả những đại công thần quan trọng trong việc xây dựng triều Nguyễn sau này.

Hà Anh dựa vào Nguyễn Hoàng đã ngủ say, cô mở tấm bản đồ ra, chăm chú nghiên cứu. Xứ Thuận Hóa là dải đất dài từ Quảng Bình đến Thừa Thiên Huế. Lúc cô trở về hiện tại, mọi lịch sử đều đã xóa tên Nguyễn Hoàng nên những diễn biến tiếp theo đây, cô thực sự không biết nữa.

Cô gấp tấm bản đồ, ngửa đầu lên nhìn Nguyễn Hoàng. Chuyển đi dài chắc đã làm y mệt mỏi. Hà Anh chồm người hôn môi y.

-Những năm tháng sau này, bình an rồi...

Hình như khoe môi y khẽ mỉm cười.

Một mình như vậy, cô lại nghĩ đến Quang Minh. Quang Minh đã về phủ Mai Châu tìm đường về hiện tại chưa? Hay y vẫn lưu luyến lịch sử này.

Đoàn thuyền đi suốt nửa tháng ròng thì đến được cửa Việt Yên. Nguyễn Hoàng đứng trên boong, đưa mắt nhìn ra vạn vật trù phú. Dẫu đất đai còn hoang sơ nhưng cò bay thẳng cánh. Đất lành chim đậu, y tin mình sẽ đem lại sinh khí cho mảnh đất này.

Theo lệnh của Nguyễn Hoàng, đoàn thuyền rẽ vào cửa Việt Yên.

Hà Anh cũng chạy ra chỗ y, phóng tầm mắt ra xa. Miền đất Thuận Hóa lúc bấy giờ hoang sơ, nguyên bản, và nghèo nàn, tạo điều kiện cho bọn cướp biển, giặc cỏ hoành hành. Không những thế, Nguyễn Hoàng còn phải đối mặt với các lực lượng quân nhà Mạc, Chiêm Thành, Chân Lạp thường xuyên đánh phá. Chinh phục mảnh đất này quả là một thử thách lớn với Nguyễn Hoàng.

-Chúng ta đến rồi sao?

Nguyễn Hoàng nhìn Hà Anh bằng ánh mắt trù mẫn. Y đưa tay nhéo nhẹ lên má cô.

-Phải, nơi đây gọi là Ái Tử.

-Ái Tử?

Cái tên nghe hay thật. Ái Tử...Hà Anh lẩm bẫm. Trong lòng cô dấy lên một niềm tin, rằng cuộc đời cô sẽ gắn chặt với miền đất mang tên Ái Tử này.

Đoàn thuyền cập bến. Từ xa đã trông thấy một đoàn người đứng đón, cờ lọng phấp phới.

Mới đặt chân đến đây, Nguyễn Hoàng đã hội tụ được yếu tố "nhân hòa". Lưu thủ Thuận Hóa tên là Tống Phương Trị đã đến đón để vái chào Nguyễn Hoàng, dâng lên cho Nguyễn Hoàng bản đồ và sổ sách trong xứ, xin được một lòng phò tá.

-Được rồi, Lưu thủ đứng lên đi.

Hà Anh ngược ánh mắt lấp lánh nhìn Nguyễn Hoàng đã trở thành một nam nhân đỉnh đạc và tiêu sái. Y cười vỗ vai viên quan nọ. Những gia nô và quan nhỏ đi theo đều cúi đầu vâng dạ. Danh tiếng của Nguyễn Hoàng đã truyền đến tận xứ Thuận Hóa này rồi sao?

Rồi bỗng nhiên, họ quay sang Hà Anh làm cô giật mình.

-Phu nhân đi đường xa đã mệt. Viên chức cũng đã chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi rồi. Mời quận công và phu nhân.

Cái gì? Ông ta vừa gọi cô là phu nhân?

Cô quay phắt sang Nguyễn Hoàng, thấy y đang tủm tỉm cười. Cô ngẫu nhiên găm lên khe khẽ, tay giật ống tay áo y.

-Này...

Nguyễn Hoàng dang hăng rồi quay sang Nguyễn Ứ Dĩ.

-Mọi người cứ vào dinh nghỉ ngơi đã, ta đi một vòng nhìn quanh một chốc.

Cái tên đáng ghét này! Cô với hắn còn chưa hẹn hò được bao lâu mà hắn đã biến cô thành phu nhân của hắn rồi!

Chưa kịp nói gì thì viên quan kia đã đứng sang bên nhường lối cho cô. Hà Anh ngậm ngùi nhìn theo cái tên cao ngạo kia đang dõng bước đi mất.

Nhân dân địa phương cũng hết sức vui mừng khi hay tin có một vị quan lớn vào trấn thủ xứ sở của mình, nên đã đón tiếp quan Trấn thủ vô cùng trọng thể. Nghe đâu họ đã dâng lên y 7 vò nước mát, gửi gắm khát vọng ấm no hạnh phúc vào nơi y. Uy Quốc Công Nguyễn Ứ Dĩ nói với y rằng: "Trời ban cho, tất cả điềm báo trước. Nay Tổng Trấn mới đến đây mà dân đã đem hiến nước, đó là điềm được nước!".

Nguyễn Hoàng đã cho dân tự do khai hoang lập hóa. Người nào khai khẩn được bao nhiêu thì được quyền sở hữu đất ấy, và cũng chính nhờ vào chính sách khuyến khích cùng với sự giúp đỡ của chính quyền trong việc khai hóa đất đai mà lãnh thổ dần dần được rộng.

Nghe lời Hà Anh, Nguyễn Hoàng chấn hưng đạo Phật, phát triển kinh tế. Hà Anh cũng giải thích cho y về tầm quan trọng của ngoại thương. Hội An là nơi phù hợp vì địa hình sát biển ven sông. Y bắt đầu cho dân khai khẩn đất hoang ở đây, cũng sẽ mất vài chục năm để nơi này trở thành thương cảng nổi tiếng của xứ Đàng Trong này.

Nguyễn Hoàng cũng cho sửa sang lại dinh cũ, làm thủ phủ, gọi là dinh Ái Tử. Y đứng trên lầu cao nhìn ra xa, mảnh đất này sẽ là nơi y bắt đầu gầy dựng sự nghiệp cho cả dòng họ Nguyễn. Phải, miền Ái Tử.

Cuối năm rồi vậy mà miền Ái Tử này cũng chả mát mẻ hơn là bao. Hà Anh ngả người nằm dài ngoài hiên. Gió ở đây là gió Lào, mùa nào thì có gió Lào nhi? Cô vò đầu, biết thế khi xưa cô đã học tốt địa lý hơn rồi.

Một thân ảnh bỗng từ đâu dựng người cô dậy, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau.

Hà Anh vùng vẫy. Cả cái đất Thuận Hóa này ai dám làm vậy với cô trừ cái tên mặt sắt đang đi rêu rao khắp nơi rằng cô là phu nhân của hãn chứ!

-Nóng quá nóng quá!

Cô thoát khỏi người y. Nguyễn Hoàng mỉm cười rồi vòng ra đối diện cô, ngồi xuống thềm gỗ.

Bất chợt, y trợn trừng mắt.

-Này! Nguyễn Hà Anh!

Hà Anh giật mình.

-Anh lớn tiếng với ai thế?

-Nàng ăn mặc kiểu gì thế hả?

Hà Anh nhìn xuống mình. Cô đang mặc áo yếm. À, biết thời này cổ hở rồi nên cô cũng ráng mặc thêm một cái áo đối khảm bên ngoài còn gì.

Hà Anh dừng dừng. Cô phe phẩy chiếc quạt trong tay, làn gió càng làm tóc cô bay loạn xạ. Càng làm tim Nguyễn Hoàng đập loạn xạ.

-Này!

Y túm lấy cổ tay cô kéo sát lại mình. Hà Anh vùng vẫy đẩy y ra.

-Không hiểu sao cái thời tiết này anh vẫn muốn ôm ấp được đấy! Bỏ em ra!!

Nguyễn Hoàng mặc cho cô chống cự, y đỏ mặt kéo hai vạt áo đối khảm của cô lại, che đi cả tuổi xuân mơn mớn kia.

Hà Anh ngấu nghiến nhìn y, tự tay giữ lấy vạt áo của mình rồi đẩy y ra. Nguyễn Hoàng đặng hăng.

-Vào trong thay y phục kín đáo hơn đi.

-Làm gì chứ? Trời nóng chết được. Em không thay đâu!

Nguyễn Hoàng ôm ngang người cô bế thốc cô lên.

-Thả em xuống! Nguyễn Hoàng!!!

Hà Anh tức tối nói lỏng cổ áo của mình, cô bực bội đi về phía gian nhà chính. Nóng thế này lại bắt cô đi lung tung, mặc đồ kín như thế này. Trời ạ, Arizona cũng chưa từng nóng như thế này!

Gia nô báo vọng vào trong rồi mở cửa. Hà Anh khó chịu bước vào. Lập tức cả sáu cặp mắt đổ dồn về phía cô. Năm chàng trai đồng loạt đứng dậy.

-Đến rồi à?

Hà Anh nhìn một lượt năm chàng trai trẻ rồi đi lại bên cạnh Nguyễn Hoàng đang ngồi ở vị trí thượng tọa.

Gì thế này, cô liên tưởng tới cảnh bang đầu gấu hắc ám xã hội đen trong mấy phim thần tượng. Bọn họ không hện mà đồng loạt mặc áo sẫm màu nữa chứ? Nguyễn Hoàng tay áo và cổ áo đều thêu chỉ sáng màu, trông hệt như đại ca cầm đầu băng đảng soái ca này rồi.

-Các anh đang đóng phim gì thế?

Nguyễn Hoàng dang hăng rồi kéo Hà Anh xuống bên cạnh mình trên chiếc ghế lớn.

-Các con hành lễ được rồi.

Hà Anh trợn trừng mắt. Các...con?

Cái tên này, hẳn muốn cô tức chết sao? Con??? Cô mới đi có mười năm, hẳn có tận năm người con lớn phổng thế này, là muốn làm cô tức chết sao?

-Này!

-Chúng con kính chào mẹ.

Hà Anh quay phắt sang năm chàng trai trẻ tuổi. Dẫu nói là trẻ thôi cũng có hai người nom trạc tuổi cô rồi! Gọi cô là mẹ, có nhầm không vậy!

Nguyễn Hoàng khều nhẹ tay cô. Hà Anh vội xua tay.

-À...được rồi! Không cần phải nghiêm trọng thế đâu.

Mẹ sao? Cô mười chín tuổi...À không, nếu tính ở thời này thì hai mươi hai tuổi, mà đã làm mẹ của năm đứa con sao?

Nguyễn Hoàng thích thú nhìn gương mặt nghịch ra của cô. Y chỉ về phía ba chàng trai trông lớn nhất.

-Đây là Nguyễn Hà, Nguyễn Hán, Nguyễn Diễm. Là con trai của anh trai ta.

Là con của Nguyễn Ưông? Nguyễn Ưông lớn hơn Nguyễn Hoàng tận mười tuổi, con lớn thế này cũng không phải là chuyện lạ gì...

Hà Anh gật đầu khẽ. Ba người cúi đầu chào cô.

-Nguyễn Thành và Nguyễn Hải là con trai của một người tâm phúc của ta. Mấy năm trước không may tử trận.

Hóa ra, cả năm người con trai với tướng mạo xuất chúng này không phải là con ruột y. Thảo nào ba người đầu còn mang nét gì đó giống. Hà Anh thở phào.

Nguyễn Hoàng bật cười.

Đợi năm chàng trai đi khỏi rồi, cô mới thả lỏng người.

-Sao thế? Lúc này đã muốn ăn tươi nuốt sống ta sao?

Đúng vậy! Chính là như vậy đấy!

Hà Anh liếc Nguyễn Hoàng vẫn đang cười trêu cô. Rồi bất chợt, cô thấy xót xa quá. Hà Anh ngả người ôm lấy y.

-Sao thế?

-Đáng lẽ ra ở tuổi này, anh phải có con rồi mới đúng. Em xin lỗi.

-Nào có, nàng nhìn xem, hàng nghìn bách tìn Thuận Hóa kia chính là con của ta. Nàng đừng áy náy.

Hà Anh lặng lẽ nhìn y. Cô cúi gằm mặt. Thật ra thời gian này cô đã nghĩ nhiều đến chuyện cùng y lập gia đình, sinh con cho y. Nhưng với cơ thể vừa xuyên không này, cô chỉ mới là cô gái mười chín tuổi. Mang thai và sinh con lúc này là quá mạo hiểm.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(48) Ngọt Ngào

Rồi chuyện gì đến cũng đến.

Hà Anh bước dọc theo lối đi thắp nến sáng rực. Cô phì cười, cái tên mặt sắt suốt ngày dọa nạt cô hôm nay lại muốn bày trò gì đây.

Cô đi mãi theo con đường qua khuôn viên, đi lên cả cây cầu cửu khúc bắc qua vườn sen rộng lớn đang tỏa hương ngào ngạt. Hà Anh tặc lưỡi nhìn hàng đèn cây lung linh. Thật tội nghiệp những người ngày mai phải đi dọn từng tàn nến này.

Đi đến giữa cầu là một tiểu đình nhỏ lọt thỏm giữa ánh trăng, vang vọng đâu đây tiếng đàn tranh êm dịu. Hà Anh nghiêng đầu nhìn Nguyễn Hoàng đang đứng đó, mỉm cười với cô, một nụ cười nhẹ nhàng như đêm trăng thanh gió mát này, cuốn sâu vào tâm trí cô. Cái tên này, biết rõ cô sẽ mềm lòng khi thấy hãnh cười mà.

-Nửa đêm không ngủ gọi em ra đây làm gì?

Nguyễn Hoàng chẳng nói chẳng rằng, y nắm lấy bàn tay cô kéo lại sát vào mình. Ánh mắt y triu mến đến say đắm, Hà Anh không cách nào dứt khỏi.

-Hôm nay là tròn một năm ngày nàng trở về với ta, nửa năm ta và nàng đến Ái Tử.

Thời gian như gạo chảy qua tay người vậy. Hà Anh ngỡ ngàng nhận ra, thoát cái đã một năm rông rã. Cũng đã nửa năm y làm tổng trấn miền Ái Tử

này. Nửa năm khó khăn đối với Nguyễn Hoàng, đối với Hà Anh, đối với cả người dân Thuận Hóa. Nhưng nửa năm này lại là nửa năm ngọt ngào nhất trong hai mươi năm cuộc đời của Hà Anh.

Thấy Hà Anh trầm ngâm, Nguyễn Hoàng đưa tay áp lên mặt cô, ngón tay y dịu dàng nhéo lên má.

-Nàng cũng đã hai mươi tuổi rồi.

Cô lập tức sững sờ. Y đề cập đến chuyện tuổi tác, chẳng phải là muốn nói đến chuyện kết hôn đó chứ? Cô mới có hai mươi tuổi kia mà...

-Đừng để ta chờ đợi nữa nhé, ta đã chờ nàng mười một năm rồi.

Ánh mắt y lênh láng yêu thương, cả hi vọng, cả khắc khoải chờ mong.

-Nguyễn Hoàng ta điên mất rồi.

Hà Anh chau mày nhìn y.

-Nàng chẳng biết chút gì về cầm, càn không biết gì về kì, nói về thi là đều chào thua, họa càn không thể bàn đến. Thế mà ta vẫn yêu nàng.

Y hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm chặt lấy tay cô.

-Nàng càn chẳng thể thua, nấu ăn cũng chẳng giỏi giang, tác phong cũng chẳng ra một tiểu thư khuê các. Thế mà ta vẫn yêu nàng.

Hà Anh thấy lòng mình như từng đợt triều dâng. Khóe mắt cô cay xè. Sao cách nói sến súa của tên nam nhân phong kiến này lại khiến cô hạnh phúc đến nhường này cơ chứ?

-Hà Anh, thế mà ta vẫn yêu nàng. Ta điên mất rồi!

Cô phì cười mà nước mắt chực trào nơi khóe mi. Hà Anh giang tay vòng qua cổ Nguyễn Hoàng, cô rướn người ôm lấy y.

-Biết là em vô dụng rồi, có cần phải kể hết điểm yếu của em như vậy không?

Nguyễn Hoàng lặng lẽ ôm ngang chiếc eo bé nhỏ.

-Bởi vì ta yêu cả những điểm yếu hoàn hảo nhất của nàng.

-Anh ngưng sến súa đi...

Hà Anh dụi vào lòng y. Nguyễn Hoàng đẩy cô ra, cúi xuống hôn lên môi Hà Anh nụ hôn nồng nàn trong tiếng reo hò của đêm trăng viên mãn.

Bất chợt, Hà Anh cảm giác ngón tay mình mát lạnh.

Cô đẩy y ra, sững sờ nhìn chiếc nhẫn vàng đã được đeo vào ngón áp út từ bao giờ.

-Nàng có biết vì sao vợ chồng lấy nhau phải đeo nhẫn ở ngón áp út không?

Cô lắc đầu. Là một sinh viên ban khoa học, cô hoàn toàn mù tịt về những chuyện giân dân thế này.

Nguyễn Hoàng cầm lấy bàn tay trái cô, nâng niu chiếc nhẫn.

-Là vì, ngón áp út của bàn tay trái là nơi duy nhất trên mười ngón tay có động mạch nối đến tim.

A, thời xưa đã có bản đồ động mạch tĩnh mạch rồi sao?

Hà Anh phì cười. Y chẳng hăng rồi đưa bàn tay trái của mình lên, nơi ngón áp út cũng có một chiếc nhẫn vàng to bản.

-Vì thế, Nguyễn Hà Anh, nàng là điểm yếu nhất của ta lúc này.

Cô trân trân nhìn chiếc nhẫn trong tay y rồi tay mình. Trong lòng gg

-Nàng chê ta già sao?

-Làm gì có! Đàn ông ba mươi tuổi mới quyến rũ nhất mà, anh không biết sao?

Nguyễn Hoàng phì cười. Cô vừa nói đàn ông...quyến rũ?

Bất chợt, ánh mắt y xao xuyên hẳn, y cầm lấy tay cô, nâng niu chiếc nhẫn đang ánh lên trên bàn tay trắng ngần. Giọng nói này, âm điệu này, ánh mắt này Hà Anh muốn ghi nhớ tất cả. Cô thấy tim mình đập loạn nhịp, cô đỏ mặt nhìn người đàn ông cô yêu.

Có bao giờ, cô nghĩ mình sẽ yêu một nam nhân quá khứ đâu. Vậy mà giờ đây chỉ cần y nói ra, cô sẽ ngay lập tức gật đầu.

-Nàng bằng lòng...

-Quận công!

Hà Anh như bị tên gia nô kia ghim một mũi lao vào người, cô quay phắt sang ngấu ngiến nhìn cậu.

Chàng trai trẻ biết mình đã đắc tội vội cúi đầu khúm núm. Nguyễn Hoàng dang hăng rồi buông Hà Anh ra. Y chấp tay sau lưng, đi về phía chàng trai ấy.

-Có chuyện gì sao?

-Dạ bẩm, bên ngoài có một người xin vào gặp quận công, nói là đã lặn lội từ tận Bắc Triều đến đây.

Hà Anh và Nguyễn Hoàng đồng loạt chau mày. Bắc Triều? Người của đất nhà Mạc thì làm việc gì phải đến tận đất Thuận Hóa xa xôi này?

Nguyễn Hoàng nhấc tà áo bước vội vào gian nhà chính. Hà Anh chạy theo sát phía sau. Đúng như cô dự đoán, Quang Minh đã tìm đến tận đây rồi.

Vừa thấy Quang Minh, Nguyễn Hoàng đã chau mày. Y ra hiệu mời Quang Minh ngồi rồi phất tay cho gia nô châm trà.

-Chẳng hay có chuyện gì mà cậu Nguyễn phải nhọc lòng đến tận đây?

Hà Anh vẫn chưa khỏi thắc mắc. Rõ ràng ở hiện đại Quang Minh họ Trần. Nhưng thôi, chẳng phải thân phận của anh đã quá kì bí rồi sao?

Quang Minh căn rắng nhìn Hà Anh đứng ngay bên cạnh y rồi cất lời.

-Cụ Nguyễn có lời căn dặn, gửi tôi đến để giúp đỡ.

-Gửi người?

-Phải.

-Dù muốn tin hay không, người vẫn là người Bắc triều. Ta không thể nghe theo bất cứ lời chỉ dẫn nào của người.

-Quận công không tin ta cũng được, nhưng chắc chắn ngài phải tin Trạng công!

Nguyễn Hoàng im bật. Đến lượt Hà Anh chau mày nhìn Quang Minh. Anh đã bắt gặp ánh mắt đầy nghi hoặc đó, lòng chột thối lại.

-Đến em cũng không tin anh sao?

Hà Anh vội lắc đầu, nhưng rồi cô thở dài. Cô rất muốn tin anh, nhưng thời đại này loạn lạc, thân phận của anh lại không minh bạch.

-Hà Anh, anh không phải là người ở đây, dĩ nhiên không phải là người Bắc triều, em đừng nghi ngờ anh.

Nguyễn Hoàng lên tiếng, cắt ngang ánh nhìn đau đớn mà Quang Minh đang hướng về Hà Anh.

-Nếu vậy thì người hãy nói rõ danh tính của mình. Nếu không có gì giấu giếm sao mãi đây chưa nói?

Quang Minh hướng ánh mắt sắc lạnh về phía Nguyễn Hoàng. Hôm nay anh không nói, còn có cơ hội ở lại đây bảo vệ cô sao?

Nhưng thân phận của y nếu nói ra sẽ phải trả cái giá rất đắt.

-Tôi chỉ muốn nói riêng với một mình Hà Anh.

Nguyễn Hoàng cắn răng nhìn Quang Minh. Anh nhếch môi cười.

-Chẳng lẽ quận công không tin Hà Anh?

Hà Anh khó xử nhìn hai người đang gần giọng nói với nhau từng câu khiêu khích. Dầu có là ai thì cô cũng đau lòng.

-Nguyễn Hoàng, cứ để em là được rồi.

Nguyễn Hoàng không nhìn Hà Anh, ánh mắt y vẫn như thiêu đốt đặt lên Quang Minh. Một chốc sau, y không nói không rằng đứng phắt dậy, phất áo đi mất.

Còn lại một mình Hà Anh, Quang Minh mới thả lỏng người, anh thở dài thườn thượt. Anh không thể nói ra thân phận của mình, nếu nói ra rồi anh sẽ

vạn kiếp hồi hận. Nhưng anh phải bảo vệ cô, bảo vệ người con gái đặc biệt nhất trong vạn kiếp ấy của mình.

-Anh sao thế?

Hà Anh chỉ nhẹ nhàng hỏi, khi thấy ánh mắt Quang Minh sa sầm đi.

-Em, không giận anh sao?

-Giận anh chuyện gì?

-Chuyện anh giấu em, về tất cả.

Hà Anh chỉ gật gù khẽ, cô mỉm cười như những ngày tháng còn học ở Arizona, càng khiến cho Quang Minh khổ sở.

-Em nghĩ anh chắc chắn có nỗi khổ của anh.

Nhìn Hà Anh như vậy, cô càng khoan dung, anh càng đau đớn. Quang Minh dẫn vật đến đớn đau. Anh còn cha anh, anh không thể hy sinh để bảo vệ cô..

-Hà Anh, anh rất muốn ở bên cạnh bảo vệ cho em.

-Anh không cần phải lo nữa đâu, đất Thuận Hóa này đã an toàn rồi.

-Không đâu, chiến tranh vẫn còn đó, tranh giành vẫn còn đó, Hà Anh, nghe lời anh đi.

Hà Anh chau mày. Quả thật những lịch sử về những ngày sau của Nguyễn Hoàng, cô không hề biết.

-Sẽ có chuyện gì xảy ra sao?

-Rất nhiều!

Hà Anh trầm ngâm nhìn anh, cô biết, anh đang giấu một bí mật rất lớn có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời anh, cuộc đời cô, cả cuộc đời của Nguyễn Hoàng nữa. Và tất nhiên, nếu có thể, anh đã nói với cô rồi. Chắc chắn anh có nỗi đau không thể nói...

Hà Anh đánh cược tin anh.

Nguyễn Hoàng đứng chấp tay sau lưng, ngả đầu nhìn trăng. Hà Anh đứng từ xa trông lại, nhìn bóng lưng to lớn và vững chãi kia. Nếu có thể giúp được Nguyễn Hoàng, giúp được bá tánh Thuận Hóa thì việc gì mà không thể? Quang Minh là người am hiểu lịch sử, chắc chắn anh sẽ có cách đưa mảnh đất này qua khỏi khó khăn.

Hà Anh đi đến vòng tay ôm lấy tấm lưng y. Nguyễn Hoàng cúi đầu nhìn cánh tay bé nhỏ đang ôm lấy mình, y vô thức mỉm cười.

-Anh cho phép Quang Minh ở lại nhé, anh ấy am hiểu lịch sử, sẽ giúp cho mảnh đất này thoát khỏi khó khăn.

Nguyễn Hoàng thở dài rồi quay người nhìn cô, bàn tay y nhéo nhẹ lên má cô.

-Có việc gì nàng nói ta không nghe đâu?

Hà Anh phì cười, ánh mắt lấp lánh ánh trăng.

-Nhưng đổi lại, nàng phải làm một việc.

Hà Anh méo mặt. Đã bảo mà, cái tên này có tốt đẹp gì đâu.

-Từ giờ phải thay đổi cách xưng hô với ta.

-Xưng hô?

-Ta gọi nàng là gì?

-Thì, là nàng...

-Vậy thì đúng theo cách gọi đó, nàng phải gọi ta là gì?

Hà Anh đỏ mặt. Cô mím môi nhìn tên mặt sắt kia đang dần tiến sát cô. Không phải hẳn bắt cô gọi hẳn là chàng đó chứ?

Hà Anh quay đi tránh gương mặt cúi sát của y.

-Không gọi thế đâu, sến súa lắm!

Nguyễn Hoàng túm lấy eo cô, kéo cô sát vào lòng mình. Hà Anh mím môi nhìn ánh mắt vừa như hàn băng vạn năm, vừa như ánh nắng mùa đông ấy. Cái tên này sao lại có loại biểu cảm phức tạp đến thế, làm cô không bao giờ đoán được hẳn sắp làm gì tiếp theo.

Cô vùng vẫy, y càng giữ cô chặt hơn.

-Không gọi đâu..Kì lắm...

-Có gọi không?

Y tiến sát cô thêm một tí nữa. Hà Anh nghiêng đầu né tránh.

-Không mà...

-Có không?

Y tiến sát thêm nữa. Lần này Hà Anh vô thức xoay đầu đối diện với y, chìm trong ánh mắt mê đắm của y.

-Không...

Nguyễn Hoàng tiến đến sát rồi, môi y chỉ còn cách môi y một lớp không khí mỏng manh. Hà Anh vô thức ngửa cổ chuẩn bị đón nhận nụ hôn ấy. Nhưng rồi, Nguyễn Hoàng đột nhiên thả cô ra. Hà Anh như bị tạt một gáo nước lạnh vậy.

-Không gọi thì thôi!

Y ném lại một nụ cười ranh mãnh nhìn cô đang hụt hẫng. Hà Anh cắn răng đánh túi bụi vào ngực y, cô đưa tay ôm lấy gương mặt đỏ lựng của mình, miệng lầm bầm.

-Cái tên đáng ghét này.

Bất chợt, Nguyễn Hoàng cúi xuống hôn cô. Hà Anh bất ngờ nhìn ánh mắt nhắm chặt của y, nhìn hàng mi sụp xuống quyến rũ, cô vòng tay qua cổ y ôm lấy. Cô cảm nhận được nụ cười của Nguyễn Hoàng trong nụ hôn, cái tên đáng ghét này lại trên cô rồi.

Y rời khỏi cô, kề trên trán cô, thở thè bằng chất giọng nam tính mê hoặc.

-Gọi là chàng nhé?

Hà Anh hoàn toàn đờ gục rồi, cô gật đầu khẽ, đôi môi mím cười hạnh phúc. Y vẫn chất giọng ấy, dịu dàng cất lên.

-Ở bên ta mãi mãi nhé?

Hà Anh hạnh phúc đến vỡ òa, cô cười mà nước mắt lã đãi. Nguyễn Hoàng đưa tay lau đi nước mắt cho cô. Hà Anh kiễng chân hôn lên môi y, nụ hôn ngọt ngào mà pha lẫn nước mắt.

Nước mắt của nhung nhớ, của vỡ òa, của định mệnh. Cô muốn dùng cả cuộc đời tới đây để khóa lấp đi mười năm dang dăng cô đã bỏ rơi y cô độc...

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(49) Thời Gian

Năm năm sau.

Hà Anh ngồi trên chiếc ghế mây ngoài hiên, tay phe phẩy cây quạt lông cầm trên tay. Cô vuốt ve bụng mình, nghiêng đầu nhìn một sinh linh bé nhỏ đang lớn dần bên trong cơ thể.

-Hà Anh.

Nguyễn Hoàng gọi khẽ, y mỉm cười cầm một xấp vải vóc rồi đến ngồi xuống bên cô. Hà Anh như thói quen, sà vào lòng y ôm lấy.

-Trên người chàng nghe toàn mùi biển.

-Ta đến cửa biển kiểm tra đồn giữ biển, mấy năm nay giặc Mạc hay tràn vào cướp bóc.

Hà Anh chỉ lẳng lặng gật đầu. Nguyễn Hoàng đưa tay lên bụng cô, vuốt ve rất khẽ. Cô nắm lấy bàn tay thô ráp của y, nhìn y bằng ánh mắt chìm trong yêu thương và mãn nguyện. Được yêu, được sớm tối có nhau, được cùng nhau sinh con đẻ cái, đó chẳng phải là khát vọng của tất cả những con người đang yêu sao? Cô thấy hạnh phúc, vì ông trời đã để cô lạc về quá khứ, lạc về thời loạn lạc này, để cô gặp và nên duyên với Nguyễn Hoàng.

Nguyễn Hoàng cúi xuống hôn lên trán Hà Anh. Y hy vọng biết bao vào đứa trẻ này.

-Chàng nói sẽ suy nghĩ tên cho con mà, bây giờ nó sắp ra đời luôn rồi, chàng còn định nghĩ đến bao giờ nữa?

-Tên đứa con đầu tiên của chúng ta sao có thể muốn đặt thế nào thì đặt được chứ?

-Aigoo, khi nào về em sẽ mua cho chàng cuốn cẩm nang đặt tên cho con nhé?

Nguyễn Hoàng bất giác siết chặt lấy cô.

-Không cho nàng đi nữa..

Hà Anh đưa tay nhéo lên má y, cái tên này sao có thể ngọt ngào đến mức đáng yêu thế này.

-Vậy..

-Quận công.

Hà Anh vội ngồi thẳng dậy. Nguyễn Hoàng đứng dậy đi về phía người gia nô.

-Có chuyện gì?

-Có người tự xưng là trạng nguyên phương Bắc đến tìm người.

Nguyễn Hoàng bước qua thềm cửa, đưa ánh mắt vịn phần kính trọng hướng về Nguyễn Bình Khiêm. Nguyễn Bình Khiêm dẫu tuổi đã cao nhưng tác phong đều nhanh nhẹn và khỏe mạnh.

-Trạng công đã không quản đường xa đến đây, ta không thể ngênh đón mong trạng công lượng thứ.

Nguyễn Bình Khiêm hiền hậu xoa tay. Ông quay sang Quang Minh. Anh rót tách trà cho Nguyễn Hoàng.

Hà Anh được nô tì dìu bước vào. Vừa thấy Nguyễn Bình Khiêm, ánh mắt cô đã lộ vài phần hoang mang. Tại sao Nguyễn Bình Khiêm lại đến?

Quang Minh lặng lẽ nhìn Hà Anh rồi nhìn xuống đứa trẻ đang ngày đêm lớn lên trong bụng cô. Đứa trẻ đó sau này có thân phận ra sao, anh đều biết..

-Thấy phu nhân khỏe mạnh thế này, quả là chuyện tốt.

Hà Anh chỉ cúi đầu cảm ơn Nguyễn Bình Khiêm, trên môi gượng gạo một nụ cười.

-Chẳng hay cụ Nguyễn lặn lội đường xa đến tận đây có chuyện chi cần chỉ bảo?

-Nào có chuyện chi, mảnh đất này từ khô cằn sỏi đá đến hôm nay tấp nập người xe đã đủ thấy tài năng của Tổng trấn rồi.

-Ta nào dám nhận công lao đó.

Cả hai cùng cười rồi lại nâng tách thưởng trà. Nhưng Hà Anh không sao yên tâm cho được, cô không biết cuối cùng Nguyễn Bình Khiêm, con người kì bí này lại xuất hiện là có lí do gì đây?

-Chẳng là, ta nhìn lên trời thấy có vì sao mới lên ngôi, lại nghe tin Tổng trấn phu nhân mang thai. Dự là điềm thiên tử.

Không gian bỗng nhiên trùng xuống. Thiên tử? Nguyễn Hoàng đưa Hà Anh về đây để trốn đi hai từ thiên tử đó, ngai vàng đó, tranh đấu đó.

-Nhưng ngôi sao này sáng vẫn có ngôi sao chiếu mệnh của vua Lê sáng hơn. Tức bả chỉ có thể làm chúa chứ không thể ngồi trên ngai vua.

Làm chúa? Hà Anh ngỡ ngàng. Vậy đứa trẻ cô đang mang chính là Nguyễn Phúc Nguyên? Vị chúa Sãi kế nghiệp chúa Tiên?

Nhưng Nguyễn Hoàng lại vô cùng căng thẳng. Chân mày y chau lại, hai bàn tay siết chặt lấy nhau.

-Đoan quận công, đứa trẻ này ngày sau sẽ đưa xứ Thuận Hóa lên một vị thế cao hơn, đưa cả dòng họ Nguyễn ngày sau danh gia vọng tộc. Vì nó đặc biệt, ta đến đây ban cho nó chữ 'Phúc'. Từ đời của đứa trẻ này họ Nguyễn cũng phát lên, cho nên ban cho chữ 'Nguyên', 'Nguyên' trong 'Ấm thủy tư nguyên', tức nghĩa là nguồn cội.

Hà Anh chưa từng biết Nguyễn Phúc Nguyên do Nguyễn Bình Khiêm đặt tên, càng chưa từng nghĩ, cô là người đã sinh ra chúa Sãi sau này.

-Nguyễn Phúc Nguyên...

Nguyễn Hoàng gọi khẽ. Trong lòng y dấy lên bao nhiêu cảm xúc. Đứa trẻ này có thể đưa miền Ái Tử này đi lên hay sao? Có thể thay y gánh vác cả cơ nghiệp này.

Lòng Hà Anh dậy sóng. Con trai của Phúc Hải cũng tên là Phúc Nguyên. E rằng đây là mối duyên của cô và y. Mối duyên sót lại cuối cùng.

Nguyễn Bình Khiêm bảo có chuyện riêng muốn nói với Hà Anh. Quang Minh và Nguyễn Hoàng đều lánh đi.

Ông nhìn cô, ánh mắt sâu hun hút.

-Sau khi sinh xong Nguyễn Phúc Nguyên, cô phải trở về.

Trở về? Trở về hiện tại sao? Hà Anh biết ngay không phải mình lo lắng hão.

-Cháu không muốn...

-Về đi, nếu không Quang Minh cũng chẳng bảo vệ nổi cô nữa.

-Cháu vẫn sống tốt mà, anh ấy không cần phải cất công bảo vệ cháu.

-Nó vẫn sẽ bảo vệ cô thôi, dẫu có nghịch với sứ mệnh của nó, nó vẫn sẽ làm.

Sứ mệnh? Cả Nguyễn Bình Khiêm và Quang Minh đều nhắc đi nhắc lại sứ mệnh. Sứ mệnh gì? Rốt cuộc hai người họ đang che giấu chuyện gì chứ?

Nguyễn Bình Khiêm thở dài. Ông hạ giọng.

-Đứa con trai này của ta, ta hiểu rõ. Nó sẽ không từ bỏ cho đến hơi thở cuối cùng. Nên ta thay nó khuyên cô. Mỗi duyên ở quá khứ của cô và Nguyễn Hoàng đã cạn. Đứa trẻ này chính là món nợ ân tình mà cô đã trả đủ cho Nguyễn Hoàng. Nếu cô còn ở lại, bất hạnh sẽ ập đến.

Hà Anh lắc đầu rất mạnh, ánh mắt cô cơ man là nước.

-Xa Nguyễn Hoàng, xa đứa con còn chưa đầy tuổi mới chính là bất hạnh. Xin ông đừng bắt cháu rời xa họ.

-Dẫu có chết?

-Dẫu có chết....

Nguyễn Bình Khiêm đau xót nhìn Hà Anh ôm bụng mình. Ông thở dài thườn thượt nhìn ra bầu trời xa. Lời khuyên này có bao giờ có tác dụng chứ? Mấy kiếp rồi, con người ta vẫn luôn chọn một mực thủy chung, dẫu có thịt nát xương tan.

Những năm sau đó, Nguyễn Hoàng lại nhận bốn đứa con trai của viên tướng trấn cửa biển Việt Yên, vì chống Mạc mà hy sinh. Bốn đứa con trai nuôi cảm phục y, theo chân y trên khắp các trận mạc, bảo vệ bờ cõi đất Thuận Hóa được bình yên.

Kỷ Ty, Chính Trị năm thứ 12, 1569.

Nguyễn Hoàng nhận được lệnh gọi ra Bắc để bái kiến vua Lê Anh Tông, sau mười năm trấn thủ Thuận Hóa.

Quang Minh đi cùng y, chỉ dẫn mọi điều để y không phạm bất kì sai lầm nào. Từ lời ăn tiếng nói đến việc phải nhân nhin ai, nhất là với Trịnh Kiểm.

Lần ra Bắc này Nguyễn Hoàng gặp lại Ngọc Bảo sau bao năm xa cách. Hai chị em vỡ òa ôm lấy nhau. Đứa con Trịnh Tùng của chị năm đó y đi, nó mới tám tuổi, giờ đã lớn phổng thành một chàng thanh niên cường tráng, thông tuệ.

Quang Minh ngồi nhìn hai cậu cháu mừng rỡ gặp nhau, lắc đầu khẽ. Làm sao Nguyễn Hoàng có thể ngờ được, sau này Trịnh Tùng mới chính là kẻ thù lớn nhất của Nguyễn Phúc Nguyên cơ chứ?

Lần này Nguyễn Hoàng trở về, Trịnh Kiểm cũng đã lớn tuổi. Gặp lại cố nhân, trong lòng cũng chẳng còn thù hận đố kỵ nữa. Y biết cả đời y cũng không tài nào đủ dài để tranh đấu để vương, cũng chẳng có duyên với ngai vàng, nên thôi, y chỉ trông cậy vào Trịnh Tùng.

Gặp lại Nguyễn Hoàng, Trịnh Kiểm mừng hơn là lo. Hai người cùng uống rượu kể chuyện xưa. Trong lòng Nguyễn Hoàng nổi hận giết cha giết anh vẫn còn đấy, nhưng thấy Trịnh Kiểm yếu rồi, cũng chẳng nỗ lực nghiên làm gì.

Đến một lúc nào đó của cuộc đời, con người ta chỉ biết sống cho hôm nay thôi, vì biết đâu duyên này là lần sau cuối gặp gỡ.

Và quả thật.

Canh Ngọ, Chính trị thứ 13, 1570.

Tháng hai ngày 18, Trịnh Kiểm qua đời, thọ 68 tuổi.

Trở về từ Tây Đô, Nguyễn Hoàng được phong thành Tổng trấn tướng quân của cả xứ Thuận Hóa và Quảng Nam. Nhưng trong lòng y lại man mác một nỗi buồn.

Dẫu Trịnh Kiểm có là kẻ thù lớn nhất của y, có là kẻ giết chết cha y, cả hai người anh của y. Nhưng sao đến cuối đời Trịnh Kiểm lại khiến người ta thương cảm. Sống trong bệnh tật có dễ dàng gì...

Hà Anh lẳng lẳng nắm tay y đi dọc dinh Ái Tử lần cuối. Cô biết Nguyễn Hoàng mang nhiều tâm tư, lòng cũng nặng nề lắm.

Cuộc đời Trịnh Kiểm về cơ bản là cuộc đời của một chiến binh. Các trận đánh lớn nhỏ của ông với quân nhà Mạc mà người chỉ huy của đội quân này là Mạc Kính Điển đều là những trận đánh bất phân thắng bại khi xét về tổng thể. Cuộc này đã gây nhiều đau thương tang tóc cho nhân dân...

Trước đó, tháng 1 năm 1570, khi Nguyễn Hoàng vừa từ Tây Đô về, y đã dời dinh về làng Trà Bát, nằm gần dinh Ái Tử, chệch về phía đông bắc, gọi là dinh Trà Bát. Vì nơi đây thiên thời địa lợi nhân hòa, dễ quản cả vùng Quảng Nam bao la kia nữa.

Từ đây, cuộc đời của Nguyễn Hoàng trở nên cô độc hơn, khi mà kẻ thù, bằng hữu cuối cùng của y, cũng đã ngã xuống.

Bây giờ y chỉ còn Hà Anh...

Nguyễn Hoàng nắm tay Hà Anh dắt đi. Cô đưa tay vịn một chiếc khăn đang cột trên đầu, che đi đôi mắt.

-Chàng lại dẫn em đi bán sao?

Y phì cười rồi siết chặt bàn tay nhỏ bé kia, cúi đầu nói khẽ.

-Đúng rồi.

Hà Anh khi cười, cô toan gỡ tấm khăn xuống thì y gắt.

-Đã cho nàng gỡ khăn xuống đâu?

Cô dùng dằng níu lấy tay y đừng đưa.

-Nguyễn Hoàng...đi mà, nóng quá.

Y dằng hăng rồi vẫn kéo cô đi qua những tán cây xì xào tiếng gió. Đột nhiên, một mùi hương nhè nhẹ quấn quanh trong tâm trí Hà Anh, khiến cô ngỡ ngàng sửng sốt.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(50) Lưu Ly

Hà Anh vội gỡ chiếc khăn trên mắt xuống. Cả một cánh đồng hoa lưu ly đập vào trong tầm mắt. Màu xanh tím của cánh hoa e ấp dưới màn sương sớm càng làm cả thảo nguyên trông thuần khiết và vô tận.

Nguyễn Hoàng chấp tay sau lưng phóng tầm mắt ra xa, y mãi nguyện thu vào tầm mắt gương mặt hạnh phúc của cô, rồi y ôm lấy cô từ phía sau, ngả đầu trên mái tóc màu nắng tuyệt đẹp của cô.

-Ta đã đem hoa lưu ly từ phương Bắc về đây cho nàng đấy. Chẳng phải nàng luôn đòi phải có ngày kỉ niệm gì đó sao? Chúc mừng hai mươi lăm năm ta và nàng gặp nhau.

Hà Anh xoay người nhìn y bằng cặp mắt thẫn thức, cô cười mà khóe môi run run. Hai mươi lăm năm vật đổi sao dời, vua này nối tiếp vua kia.

-Em chỉ mới ở bên chàng được mười lăm năm.

Câu nói của cô đầy chua xót. Mười năm vắng cô, mười năm cô độc và đáng quên nhất cuộc đời Nguyễn Hoàng.

-Chỉ cần ta vẫn yêu nàng trong mười năm đó là đủ rồi.

Nguyễn Hoàng ôm lấy gương mặt bé nhỏ kia mà hôn xuống. Hà Anh thấy lòng mình vẫn xao xuyến hết như nụ hôn đầu, chưa từng có gì đổi thay.

-Dinh Trà Bát này từ bây giờ, sẽ là trái tim miền Ái Tử, sẽ là nơi ta và nàng cùng sống, cùng già đi, cùng sống đến đầu bạc răng long, nhé?

Hà Anh gật đầu khẽ, cô dĩ nhiên muốn cùng y sống, cùng y ngắm nhìn con cái lớn lên, cùng y ngắm nhìn mảnh đất Thuận Quảng trở mình.

Cô nhìn vườn hoa đó, những kỉ niệm ngày xưa ùa về. Khi ấy y đã đưa cô ra khỏi bản doanh, cùng cô ngắm nhìn vịnh Hạ Long năm trăm năm trước, cùng cô đặt tên lưu ly cho hoa...

-Em muốn thử xem mình còn trẻ như ngày đó không?

Nguyễn Hoàng khó hiểu nhìn cô.

-Sao?

Hà Anh nháy mắt tinh nghịch. Cô vùng chạy trên ngọn đồi cỏ xanh, làn cỏ thấm ướt chân váy cô, gió tươi mát lùa qua mái tóc cô. Cảm giác vẫn hệt như khi ấy, là rừng hoa này, là ánh mắt kia, vẫn si mê đến nhường nào.

Chiếc váy màu tiên hồng lướt qua những nhành hoa, làm chúng đánh rơi làn sương sớm. Hà Anh sáng khoái đón nhận những luồng gió tươi mát ùa vào lòng. Cô ngoái đầu vẫy tay với Nguyễn Hoàng. Y đứng trên ngọn đồi, tay chấp sau lưng, mỉm cười nhìn theo cô.

Bất chợt, Hà Anh thấy người mình hẫng một nhịp nhói lòng. Tất cả thanh âm xung quanh đều thành lũng ù ù hỗn tạp. Hà Anh trợn trừng mắt ôm lấy tim mình, chao đảo đưa tay về phía trước, đỡ lấy cả cơ thể đang ngã khuỵu.

Gì thế này?

Chẳng lẽ, đúng như lời Nguyễn Bình Khiêm đã nói. Thời gian của cô đã sắp hết?

Nguyễn Hoàng ào đến chỗ cô, sốt ruột nhìn một lượt.

-Nàng sao thế?

Hà Anh cố mím cười rồi lắc đầu.

-Bị vấp ngã thôi, thật giống hệt như lần đó nhỉ?

Nguyễn Hoàng phì cười rồi bế cô lên.

Hà Anh bỗng thấy cơ thể mình rất lạnh, lạnh đến thấu xương. Nhưng cô vẫn cố mím cười mà nhìn y bằng ánh mắt chan chứa. Tuyệt đối không thể để Nguyễn Hoàng biết chuyện này, y không thể lo lắng cho cô, không thể sợ hãi ngày cô phải trở về tương lai của mình.

Đầu năm Tân Mùi, Chính Trị năm thứ 14, 1571.

Quang Minh năm đó theo Nguyễn Hoàng ra bắc giúp y hoàn thành nghiệp lớn thì về lại xứ Hải Dương. Đến năm nay mới về lại Ái Tử.

Vừa về đến, anh lập tức thông báo cho Nguyễn Hoàng rằng quân Mạc sắp đến quấy phá. Vì Trịnh Kiểm cũng đã mất, hai con của y là Trịnh Cối và Trịnh Tùng đánh nhau, thiên hạ đại loạn.

Nguyễn Hoàng biết được nên đã sớm chuẩn bị từ trước. Đợi đến khi chúng đánh vào dinh Vũ Xương thì chia làm hai nhánh mà đánh trả.

Loạn lạc kéo dài, mảnh đất Ái Tử chẳng được yên. Trịnh Tùng đánh thắng được Trịnh Cối, thu hết binh quyền về mình. Đến năm tiếp theo, 1572, nhà Mạc cho 60 chiếc thuyền đánh vào Thuận Hóa. Ban đầu trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt quân Mạc thắng thế, Nguyễn Hoàng phải tương kế xin hàng. Cuối cùng nhờ mưu trí mà đánh tan quân Mạc, giết được tướng Mạc. Từ đó quân Mạc không dám nhòm ngó đến xứ Thuận Quảng nữa.

Hà Anh ngày ngày ngồi trông chồng về, lòng như ngồi trên đám lửa. Chiến tranh là đau thương, là nỗi bi ai dai dẳng. Đến khi nào mới thôi cơn cào lo lắng, đến khi nào mới thôi sợ hãi tình giấc giữa cơn mơ. Cô nhìn

sang cậu con trai đang ngồi học chữ, gương mặt đăm chiêu hệt như Nguyễn Hoàng. Cô đưa tay vuốt tóc con, thẳng bé lại khó chịu né tránh.

-Mẹ đi vuốt tóc cha đi...

Cô phì cười. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử mà. Cái phong thái cũng hệt như Nguyễn Hoàng.

Nhưng rồi Hà Anh bất ngờ ôm ngực, cô nhăn mặt. Lại nữa rồi, hai năm trở lại đây, cơn đau ngày càng nhiều và dữ dội. Rốt cuộc cô đã đến lúc phải trở về sao?

Hà Anh bỗng dưng thấy bóng Quang Minh đứng trên bờ hồ, ánh mắt bi ai nhìn về cô. Bấy lâu qua Quang Minh về lại xứ Hải Dương, cô cũng đã lâu rồi chưa cùng anh trò chuyện nhiều như những ngày xưa nữa.

Hà Anh nhắc váy rời khỏi tiểu đình, đi về phía anh. Ánh mắt anh vẫn ngập trong khổ sở.

-Quang Minh...

Thật ra, Hà Anh không biết phải nói gì với Quang Minh nữa cả. Từ lâu giữa hai người đã không còn gì để sẻ chia nữa rồi.

-Em vẫn chưa chịu trở về sao?

Hà Anh thở dài thườn thượt. Cô mệt mỏi nhìn anh.

-Quang Minh à...

-Em không biết là mình sẽ chết sao?

Cô lặng đi trong ánh mắt như sắp vỡ òa của anh. Quang Minh và cô mấy chục năm qua dung nhan không hề thay đổi. Những người đến từ tương lai

đều như vậy sao? Đều không hề già đi. Ánh mắt anh vẫn ám ảnh đau thương như những ngày đầu tiên cô gặp anh ở quá khứ này.

-Đây là cuộc sống mà em chọn lựa, hãy để em quyết định cái chết của mình, có được không?

-Em chịu đau đớn nỗi sao? Hà Anh? Những đau đớn này sẽ mỗi ngày một nhiều hơn!

Cô mỉm cười gật đầu dứt khoát. Quang Minh sững sờ nhìn cô. Không, anh muốn gào lên rằng cô hãy thôi ngang bướng, hãy thôi ngược đãi chính bản thân mình.

-Nỗi đau còn hơn cả xác thịt này chính là phải lìa xa gia đình của em.

Câu nói này khiến Quang Minh thấy đau đớn đến tê dại. Ở đây, y là gì? Là quân sư của Tổng trấn Đao quận công? Hay là kẻ thừa thãi trong dinh thự rộng lớn này. Làm sao cô hiểu được nỗi đau của y, khi phải nhìn người con gái mình yêu ở bên kẻ khác, rồi cùng sinh con đẻ cái.

Mười mấy năm sống cùng nhau, Nguyễn Hoàng và Hà Anh đã có với nhau ba người con, Nguyễn Phúc Nguyên và hai đứa bé gái sinh đôi, đặt tên Ngọc Tiên và Ngọc Tú.

Gia đình họ bây giờ thật hạnh phúc, thật viên mãn. Còn y chỉ là kẻ dẫn đưa họ đến bến bờ an toàn mà thôi.

Làm kẻ âm thầm bảo vệ phía sau có vui vẻ gì? Sao số phận lại nghiệt ngã với y như thế?

-Quang Minh, em xin lỗi. Em sẽ không bao giờ thay đổi ý định đâu.

Hà Anh toan bỏ đi. Anh túm lấy cánh tay cô, căn răng nhìn cô.

-Hãy nghe anh, về đi, nếu không em sẽ chết.

Ánh mắt Quang Minh chưa từng nói dối.

Hà Anh chết lặng. Cô chưa từng nghĩ đến việc mình phải chết...

-Sao em lại phải chết?

-Chẳng lẽ em nghĩ những triệu chứng kia chỉ là vì em đã cạn duyên với quá khứ thôi sao? Hà Anh! Em bị ốm, em ốm rất nặng. Căn bệnh này đến cuối cùng sẽ giết chết em.

Cô điềm nhiên cười mà nụ cười chua chát. Anh nghĩ cô không biết sao? Chẳng ai hiểu rõ bệnh tình của một người hơn chính bản thân họ. Cơ thể của cô, cô cảm nhận rất rõ. Chẳng phải từ bé tim cô đã rất yếu rồi sao? Chẳng phải cô vẫn luôn cảm thấy chóng mặt và hơi thở nặng nhọc khi hoạt động mạnh sao? Hà Anh muốn bật khóc, cô vẫn luôn lừa dối bản thân mình.

-Tại sao anh biết?

Cô cũng cảm thấy câu hỏi của mình thật thừa thãi. Anh là con trai của Nguyễn Bình Khiêm kia mà.

-Anh...

Quang Minh thực sự muốn nói ra, để cô tin y mà trở về. Nhưng y không thể nói. Nếu không y sẽ vĩnh viễn hối hận, vĩnh viễn không còn gặp lại cô.

Anh chỉ biết câm nín, chôn chân nhìn Hà Anh quay gót bỏ đi. Giá như có một điều ước, anh sẽ xóa bỏ cái sứ mệnh chết tiệt đã đeo bám anh. Cái sứ mệnh đã ngăn anh yêu thương người con gái đặc biệt suốt vạn kiếp này.

Cuối cùng quân Mạc cũng rút hết, bình yên lại trở về với xứ Thuận Quảng, với miền Ái Tử hoang sơ.

Nguyễn Hoàng trở về dinh Trà Bát sau mấy tháng rông chinh chiến, điều y nhận rõ đầu tiên đó là Hà Anh đã gãy đi nhiều.

-Nàng ôm sao?

Hà Anh vội lắc đầu, cô ôm lấy y, dụi đầu vào lòng y như con mèo nhỏ. Nguyễn Hoàng sùng nịnh cúi xuống hôn lên trán cô, không quên đưa tay nhéo lên má cô mà cười hạnh phúc.

-Nhớ chàng nên ôm đấy, có xót không?

-Vậy sắp tới ta sẽ không đi nữa, ở suốt bên cạnh nàng, có chịu không?

Hà Anh cười tíu mắt. Cô cười mà lòng tự nhiên xót xa. Cô cũng có thể như thế không? Mãi ở cạnh bên y?

Vừa lúc đó, Phúc Nguyên cũng lon ton chạy tới, túm lấy người Nguyễn Hoàng đòi bế. Y phì cười xoa đầu con trai.

-Lớn thế này rồi mà con.

-Sao cha lúc nào cũng thương mẹ hơn con?

Nguyễn Hoàng phì cười nhìn Hà Anh rồi khụy xuống, lau đi vết mực lấm lem trên mặt Phúc Nguyên.

-Sao con biết cha thương mẹ hơn con?

-Vì cha ôm mẹ nhiều hơn ôm con.

-Sao nữa?

-Vì mẹ không cần phải luyện chữ!

Y bật cười, xoa đầu thẳng bé.

-Không có đâu, mẹ con cũng từng luyện chữ nhiều lắm đấy! Cha từng bắt mẹ con mỗi ngày chép năm trăm chữ kia!

Phúc Nguyên há hốc nhìn Hà Anh nhếch nhếch cặp chân mày. Thằng bé cong môi rồi ôm lấy cổ Nguyễn Hoàng nhõng nhẽo. Khung cảnh này sao có thể yên bình đến thế, làm Hà Anh càng cảm thấy đau lòng.

-Dạ thưa Quận công.

Nguyễn Hoàng ngẩng đầu lên nhìn một gia nô đang đứng khép nép ở phía xa. Y đồ Phúc Nguyên rồi đứng thẳng dậy.

-Có chuyện gì sao?

-Dạ, bên ngoài có một tên Tây phương xin gặp người.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(51) Cố Nhân

Cả Hà Anh và Nguyễn Hoàng đều đã mong đó là Dan. Thực sự mong đến cồn cào.

Và thật sự, sau cánh cửa ấy, chính là Dan.

Đã mấy chục năm qua, Dan trông đã già đi nhiều. Y để râu, ánh mắt cũng chẳng còn trong trẻo như thời thanh xuân ấy.

Quả thật thời gian không bỏ sót một ai.

Vừa gặp lại Hà Anh, Dan đã ngỡ ngàng. Cô vẫn hệt như trong kí ức của y, là cô gái mười tám tuổi mộc mạc và thuần khiết. Đã hai chục năm qua, cô chẳng hề đổi thay. Kể cả việc cô vẫn ở bên Nguyễn Hoàng. Kể cả việc, họ vẫn yêu nhau.

-Dan!

Dan thấy mình muốn bật khóc. Y lao đến ôm chầm lấy cô.

-Hà Anh, cô chẳng thay đổi gì cả.

-Anh về đây thăm tôi sao?

-Nghe nói xứ trong nước Nam mở thương cảng, tôi cùng đoàn thương nhân đến đây, tìm một con đường tơ lụa trên biển.

Hà Anh à lên, cô quay sang Nguyễn Hoàng, mừng rỡ khoe với y rằng Hội An của cô đã nổi tiếng vươn tầm quốc tế rồi.

Nhìn ánh mắt lấp lánh của cô dành cho Nguyễn Hoàng. Dan cũng mỉm cười mà lòng day dứt.

Hai mươi sáu năm trước y trở về châu Âu nhưng lại chọn cuộc đời lênh đênh trên đại dương bao la. Sau hai mươi sáu năm, cuối cùng y vẫn không thể dứt bỏ mảnh đất nhỏ bé này. Y cập bến Nghệ An, hỏi thăm về Nguyễn Hoàng. Nghe tin y cùng vợ và những người thân thích về nam. Y biết phải tìm Hà Anh ở đâu rồi...

Hai mươi sáu năm qua, người con gái trong tim y vẫn chưa hề phai mờ. Cứ ngỡ sóng biển sẽ cuốn trôi tất cả, phong ba sẽ xóa nhòa đi cô. Nhưng không, cô gái đất Nam ấy vẫn là nỗi nhớ khôn nguôi day dứt hàng đêm. Để giờ đây y tìm về bên cô, cô đã là vợ của kẻ khác.

-Cô không khỏe sao? Nhìn sắc mặt của cô không tốt lắm.

Hà Anh vội xua tay, cô bảo Dan nghĩ nhiều rồi. Nguyễn Hoàng chỉ gật đầu khẽ chào Dan, chào cố nhân, chào những bằng hữu hiếm hoi còn sót lại.

Càng ngày, những cơn đau truyền từ tim càng dồn dập và đau đớn. Hà Anh siết lấy cổ áo, cô vừa chạy khỏi chỗ Phúc Nguyên. Cô không muốn thấy con trai biết mình bị ốm. Nhưng không xong, cơn đau này dai dẳng, cô bắt đầu cảm thấy trời đất như sụp đổ trong đáy mắt, tất thảy âm thanh đều đình tai nhưc óc khiến cô điếng người.

Dan đã trông thấy cô chạy ra vườn, y đã đuổi theo.

Đến nơi, y hoảng hốt lao đến đỡ lấy cô.

-Hà Anh! Cô sao thế?

Càng lay, Hà Anh càng đau đớn, nước mắt cô trào ra. Dan bế cô lên, lao như điên về phía dãy phòng.

Quang Minh xô cửa lao vào, anh hoảng loạn nhìn cô im lìm nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền bất động.

-Anh là ai?

-Anh không cần biết.

Dan ngờ ngàng nhìn Quang Minh nói bằng tiếng Anh. Càng sững sốt nhìn ánh mắt hoang mang mà anh dành cho cô.

-Nguyễn Hoàng đâu?

-Đến chốt trấn biển rồi.

-Hà Anh bị làm sao?

Quang Minh kê đầu Hà Anh lên gối cao rồi sững người.

Dan, chẳng phải là lối thoát sao?

-Anh mau trả lời đi!

Quang Minh ngược cặp mắt lạnh lẽo nhìn Dan.

-Bệnh mạch vành.

Dan chau mày. Từ ngữ chuyên môn sao?

-Là một loại bệnh tim.

Dan thẳng thốt nhìn Quang Minh rồi nhìn Hà Anh đang nằm bất động. Y túm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, lòng đau như cắt.

-Nghiêm trọng đến mức nào?

-Không phải là nhẹ nữa.

-Vậy mà Nguyễn Hoàng không biết?

-Nguyễn Hoàng biết, vẫn âm thầm cho thầy thuốc chữa trị cho cô ấy.

-Âm thầm?

Quang Minh lặng đi. Phải, là âm thầm. Cả hai người họ đều quá vĩ đại, đều quá sợ hãi để người mình yêu phải lo lắng. Cô không muốn Nguyễn Hoàng biết mình bị bệnh mà âm thầm tìm đại phu mà đâu hay, vị đại phu đó là do Nguyễn Hoàng gửi đến, vì không muốn cô biết y đã hay tin nên luôn cố gắng mỉm cười.

Vì Hà Anh sợ hãi nhất là người thân đối xử với mình như một kẻ bệnh tật...

Sao cuộc đời lại có thể trở trêu đến thế?

Mãi đến một lúc lâu sau, Quang Minh mới có thể cắn răng cất lời.

-Nếu anh muốn giúp cô ấy, hãy đưa cô ấy đến châu Âu đi.

Dan lập tức quay phắt sang Quang Minh, ánh mắt ánh lên thứ cảm xúc hỗn tạp. Y không nói, càng không dám nghĩ nữa. Đưa Hà Anh rời xa nơi đây? Cô bằng lòng sao?

-Anh nghĩ Hà Anh sẽ đồng ý đi sao?

-Nhưng Nguyễn Hoàng sẽ đồng ý.

Câu nói của Quang Minh làm cả hai im bật. Nếu có thể nhờ Dan mà cứu được Hà Anh, Quang Minh cam tâm rời xa cô. Anh rời xa cha, đến mảnh đất này để sống, để bảo vệ cô. Nếu không còn Hà Anh, anh còn là gì nữa. Nhưng ít ra nếu biết cô vẫn sống trên đời, vẫn cùng chung một bầu trời, anh cam lòng...

Nguyễn Hoàng chết lặng nhìn vị thầy thuốc người Tây phương đang lắc đầu. Quang Minh và Dan đứng ngay bên cạnh, lòng càng như lửa đốt.

-Sao rồi?

-Có phải ngày xưa, hễ mỗi lần phu nhân chạy nhanh là lại thở gấp, mặt mày dễ đỏ đung không?

Quang Minh thuật y lời cho Nguyễn Hoàng. Y căn rắng nhìn Hà Anh đang nằm đó. Nếu biết như thế này, ngày xưa y sẽ không bao giờ bỏ đi để cô phải đuổi theo, không bao giờ để cô phải khổ tâm lao theo bước chân dài rộng của mình.

Vị thầy thuốc thở dài.

-Với trình độ y học ở Âu châu còn có khả năng, chứ ở nền Đông y này, hẳn là vô phương rồi.

Nguyễn Hoàng gật đầu khẽ. Y cho người tiễn vị thầy thuốc cùng Quang Minh.

Một mình lại trong căn phòng ngập trong mùi hương thảo thân thương, Nguyễn Hoàng nằm lên giường ngay cạnh Hà Anh, y luồn tay để y gối lên, kéo cô vào lòng mình.

-Nàng chịu khổ nhiều rồi. Ta không dám ích kỉ nữa đâu...

Hà Anh vẫn im lìm, càng làm lòng Nguyễn Hoàng hoảng sợ.

-Ta xin lỗi vì đã bất lực không thể tìm ra cách chữa bệnh cho nàng. Cả cái đất Thuận Hóa nghèo khó này thì tìm đâu một đại phu giỏi kia chứ...Ta biết nàng không thể đợi được vị ngự y ở phương bắc về đến đây nữa, mảnh đất xa xôi này cũng chẳng có ngự y Bắc triều nào muốn đến. Ta xin lỗi...

Nước mắt y lặng lẽ chảy ngang qua khuôn mặt khắc khổ, thấm ướt gối. Y đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại kia, ánh mắt đờ đẫn đi.

-Ta không ích kỉ nữa. Chỉ cần biết là nàng sẽ sống, biết là nàng sẽ được hít thở chung dưới một bầu trời, như vậy đối với ta đã là quá đủ rồi. Hà Anh...

Y nhắm nghiền mắt. Một loạt những ảo ảnh quá khứ ùa về trong tâm trí.

Lần đầu tiên y gặp cô ở biển, gương mặt cô ửng hồng và có một vết thương rỉ máu trên trán.

Lần tiếp theo y gặp, cô sa sầm vào lòng y.

Ánh mắt cô khảng khái, mê hoặc.

Mái tóc cô màu nắng, mềm mại như mây trời.

Nụ cười cô trong vắt, thuần khiết như nắng mùa xuân.

Khi đó, Nguyễn Hoàng của những năm thanh xuân ấy chưa từng nghĩ, mình sẽ yêu cô sâu đậm đến nhường này. Yêu cô thôi, những người con gái khác trên thế gian đều trở nên mờ nhạt.

Hà Anh tỉnh lại đã thấy Quang Minh đang ngồi cạnh. Anh ở bên chăm lo từng chút một. Và rồi cô cũng biết, y quyết định để Dan đưa cô sang Tây phương chữa căn bệnh quái ác.

Giây phút đó, Hà Anh đã bàng hoàng đến ngộp thở.

Cô toan chạy đi, cô toan lao đến bên y, túm lấy y mà hờn dỗi, mà trách móc y. Đời này của cô đi hay ở, một mình y sao có thể quyết định được?

Quang Minh giữ lấy cánh tay cô, kéo cô ngồi xuống đối diện mình.

Thâm quầng trên mắt anh, là những đêm thao thức lo lắng cho cô sao? Hà Anh đau lòng.

-Em nghe theo Nguyễn Hoàng đi. Để quyết định được, anh ta đã đau khổ không ít rồi.

-Em biết! Quang Minh, em biết! Chính vì thế em mới không thể để anh ấy hối hận.

-Anh ta đau khổ, nhưng sẽ không hối hận.

Hà Anh đau lòng nhìn gương mặt chẳng còn chút cảm xúc của Quang Minh. Cặp mắt anh bây giờ vô hồn như nước.

-Hà Anh, anh đã sống một ngàn năm rồi.

Cô chạy mà nhìn Quang Minh.

-Anh không còn lí do nào hay hơn để giữ em sao? Anh có..

-Sứ mệnh của anh...

Ánh mắt Quang Minh đột nhiên dậy sóng. Hà Anh thấy mình ngộp trong ám ảnh trước đôi mắt đau thương mà uất ức kia. Anh nhìn cô, cắn răng kìm nén thứ cảm xúc yếu mềm.

-Sứ mệnh của anh, là giữ cho lịch sử trôi theo đúng dòng chảy của nó.

Hà Anh ngỡ ngàng. Bà lão ở phủ Mai Châu, người đưa cô về từ tương lai, cũng đã từng nói như thế. Rốt cuộc trên đời này có bao nhiêu người có khả năng vượt cả không gian thời gian, một tay nhào nặn nên lịch sử của vũ trụ này?

-Bà lão ở Mai Châu, cũng là...

-Bà ấy không còn nữa.

Quang Minh mím cười mà rơi một giọt nước mắt.

-Sao?

Cô thấy lòng mình tê dại. Bà lão phúc hậu ấy, người có quyền năng điều khiển cả lịch sử của một dân tộc, sao lại phải chết?

Quang Minh lắc đầu rất khẽ, anh cúi mặt rồi túm lấy hai vai cô, không thể kiềm được nước mắt.

-Anh sống từ kiếp này đến kiếp khác, xuất hiện bên cạnh những con người có khả năng biến chuyển lịch sử, để rồi giúp họ tuân theo quy luật của vạn vật của không gian. Hà Anh, anh là kẻ vô hình trong vũ trụ này...

Cô nắm lấy bàn tay anh đang run rẩy đặt trên vai mình. Chưa bao giờ cô nghĩ Quang Minh lại có thể chứa đựng nhiều tâm tư đến như thế. Từ ngày đầu quen biết anh, cô chỉ nghĩ anh là chàng trai yêu sử vô ưu vô lo mà thôi.

-Nhưng anh đã gặp được em ở hiện đại, thiên mệnh của em có tơ duyên với thời đại này, chính anh đã dẫn đưa em ngược thời gian về lại quá khứ. Chính anh là người đưa em đến bên Nguyễn Hoàng, cũng chính anh hối hận...

Quang Minh không dám đối diện cô nữa. Y cúi mặt, nước mắt mặc nhau tuôn rơi. Đây là những giọt nước mắt đầu tiên của y trong suốt một ngàn năm qua, một ngàn năm lãnh huyết vô tình.

-Vì thế, anh biết tất cả, xin em hãy nghe anh, anh chưa từng làm điều gì mà không vì em cả...

Câu nói của Quang Minh khiến lòng Hà Anh đau tê dại. Phải làm sao? Cô không thể nào bỏ ngoài tai những lời nói từ tận tâm can của Quang

Minh được nữa.

Hà Anh đi lại chỗ Nguyễn Hoàng đang ngồi ngoài hiên, bóng lưng y cô độc trải trên nền gỗ mộc mạc. Tóc y đã có nhiều sợi bạc rồi.

Thấy Hà Anh, Nguyễn Hoàng chỉ lặng lẽ nắm lấy tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Y lấy chiếc áo choàng phủ lên đôi vai cô.

Nguyễn Hoàng không nói gì, càng làm Hà Anh hiểu, y đã đau đớn đến nhường nào.

Cô lẳng lặng tựa vào lòng y, ngược ánh mắt mệt mỏi nhìn đoàn chim bay đang bay về phương Nam này.

-Ta đã yêu nàng ngọt ngào ba mươi năm rồi.

Ba mươi năm tang điền thương hải. Ba mươi năm si tình chỉ yêu một mình cô.

Hà Anh biết y muốn nói gì. Cô rơi nước mắt, vòng tay ôm chặt lấy y.

-Nếu được làm lại, ta nhất định sẽ luôn giữ nàng bên cạnh mình, không rời xa nàng nửa bước, cũng không mất ngần ấy thời gian để nhận ra ta yêu nàng.

Lòng Hà Anh gào thét, cô khóc đầm vạt áo y. Làm ơn, làm ơn đừng đẩy cô đi xa tấm lưng cô độc của y.

-Nàng từng trêu ta rằng nàng không lo lắng ta hi sinh ở chiến trường đâu, vì ta sẽ sống rất thọ. Cho nên, nàng hãy yên tâm về ta nhé. Còn Phúc Nguyên, con lớn rồi, cũng đủ trưởng thành, nàng hãy yên tâm về con nhé. À, còn Ái Tử, còn vườn lưu ly...

Hà Anh siết chặt vòng tay, cô nấc lên nghẹn ngào.

-Xin chàng...

Nguyễn Hoàng ngửa mặt lên trời, cố dồn những nước mắt chảy ngược vào trong. Y mỉm cười vỗ về lên lưng cô.

-Được rồi, không cần phải lo nữa. Ta sẽ sống, sẽ sống thật khỏe mạnh để đợi nàng trở về.

Hà Anh bất chợt cảm thấy tà áo của mình bị kéo nhẹ. Cô xoay đầu, đã thấy Phúc Nguyên đứng bên từ lúc nào, ánh mắt kiên cường nhìn cô. Ánh mắt này, thật giống như Nguyễn Hoàng thời son trẻ. Thằng bé len vào giữa hai người, tựa vào lòng Hà Anh mà ôm lấy.

-Mẹ bị ốm sao?

Hà Anh dịu dàng vuốt mái tóc con.

-Phải, mẹ không khỏe một chút ấy mà.

Nguyễn Hoàng ngược mắt ra xa, xót xa đến quặn thắt.

-Nếu đã ốm thì mẹ phải đi gặp đại phu chứ?

Câu nói hồn nhiên của thằng bé làm Hà Anh đau lòng. Cô mỉm cười gật đầu với con trai.

-Vậy nếu, mẹ phải đi chữa bệnh xa, con không được gặp mẹ nữa phải làm sao?

Phúc Nguyên lắc đầu nắm lấy bàn tay cô đang xoa tóc nó.

-So với việc thấy mẹ bị ốm, con thà không được ở bên mẹ...

Nguyễn Hoàng nhắm mắt lại, giọt nước mắt âm thầm chảy ra. Y vội đưa tay lau lấy rồi xoa đầu Phúc Nguyên.

Hà Anh ôm lấy ngực mà mỉm cười nhìn con. Từ lúc nào, thằng bé này đã chín chắn đến thế, từ lúc nào đã nói năng hết như cha nó lúc còn trẻ.

Phải, so với việc mãi mãi không còn được nhìn thấy con, cô thà xa con một thời gian. Nhưng cô biết, hải trình đến châu Âu có dễ dàng gì. Hôm nay rời khỏi miền Ái Tử này, đến bao lâu mới có thể gặp lại?

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(52) Chia Ly

Hôm nay là ngày thuyền ra khơi, là ngày Hà Anh đi xa quê cha đất tổ.

Từ hôm đó đến nay, mỗi lần Dan gặp cô, ánh mắt y lại thêm phần xót xa. Y cũng không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ở dỗi theo cô.

Ba tháng cuối cùng ở Ái Tử, cô đã hết lòng trở thành một người mẹ, một người vợ đúng nghĩa hơn.

Cô dạy chữ cho con, dạy con cách sống và nghĩ của một người hiện đại. Để sau này, Nguyễn Phúc Nguyên với tư tưởng rộng mở đó có thể làm chủ cả xứ Đàng Trong này.

Còn Nguyễn Hoàng, cô đã cố hết sức không khóc mỗi đêm, khi cô nằm cạnh y, khi cô lọt thỏm trong vòng tay y, khi cô đối diện với gương mặt đã nắng mưa trải đủ của y trong đêm tối.

Nguyễn Hoàng sẽ cô độc đến nhường nào...

Hà Anh nhìn gia nô đem chiếc rương cuối cùng đi, lòng càng quặn thắt. Cô ngồi xuống dưới hiên, trên thềm gỗ, nơi cô vẫn ngồi cùng Nguyễn Hoàng suốt mười mấy năm qua. Lúc mưa ngấm mưa, lúc nắng ngấm nắng...

Bất chợt, một luồng gió lạnh khiến Hà Anh rùng mình. Cô co người vào lớp áo choàng. Trên trời bỗng xuất hiện một vầng mây đen hình xoắn ốc, như xoáy nước đang cuồn cuộn nuốt chửng bầu trời.

Hà Anh bất giác quay về phía cổng. Cô giật mình.

-Trạng...công?

Nguyễn Bình Khiêm hệt như lần đầu tiên cô gặp ông khi vừa mới đến thời đại này. Cũng chiếc áo nâu cũ, cũng chiếc nón lá rộng vành.

Mỗi lần Nguyễn Bình Khiêm xuất hiện, cô đều rất hoang mang.

Hà Anh đi về phía ông, cất giọng hỏi khẽ.

-Trạng công đến tìm cháu sao?

-Cô nhớ bà lão ở phủ Mai Châu chứ?

Hà Anh gật đầu khẽ. Người bà phúc hậu và ấm áp, người đã không còn...

-Cô biết bà ấy vì sao mà không còn chứ?

Lúc này Hà Anh mới chau mày. Cô khó hiểu nhìn gương mặt điềm tĩnh của ông.

-Dù có là ai, hễ tiết lộ thiên mệnh, đều sẽ phải tan biến, vạ kiếp không luân hồi.

Tiết lộ thiên mệnh? Có nghĩa là sao? Tan biến? Vạ kiếp không luân hồi?

-Bà lão ấy đã sống vạ kiếp, dẫu dặt bao khúc uốn quanh của dòng chảy lịch sử. Mà cô, chính là người khách sang đò cuối cùng của kiếp sống này.

Tức có nghĩa, vì bà đã nói với cô rằng bà là người trấn giữ thời gian, cho nên bà mới tan biến sao?

-Nếu vậy sao bà ấy lại nói với cháu làm gì?

Cô bật khóc. Cô khiến một người vì mình mà tan biến sao..

-Bà ấy chọn như thế. Vì thiên mệnh này quá nghiệt ngã, ta chẳng thể sống bên những người mà mình yêu thương.

Ánh mắt Nguyễn Bình Khiêm vẫn điềm nhiên nhưng sao Hà Anh đọc được trong đó niềm khát khao được đoàn viên, niềm khát khao được sống như những con người bình thường.

Quang Minh cũng là con ông, Quang Minh cũng mang kiếp thiên mệnh. Hóa ra, dẫu có là nhà tiên tri đại tài của dân tộc, ông cũng có nỗi niềm u uất trong đáy tim.

Nhưng rồi cô ngỡ ngàng nhớ đến Quang Minh. Anh vì khuyên cô đi đến châu Âu mà đã nói ra sứ mệnh của mình, dẫu bao lần anh kiềm lòng không nói, đến cả bật khóc. Hà Anh thần thờ nhìn ra xa.

Nguyễn Bình Khiêm chỉ hạ giọng nói khẽ. Giọng ông bây giờ chẳng phải là truyền một câu sấm của Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm, mà là lời của một người cha yêu thương con mình.

-Nó đã chọn như vậy. Chọn chết đi, để không phải đau khổ nhìn những người mình yêu thương lần lượt trôi qua trước mắt.

Hà Anh thất thần nhìn ánh mắt u uất của ông, ánh mắt của người cha lặng lẽ nhìn con trai mình chọn con đường vĩnh viễn tan biến đi, để có thể giải thoát khỏi kiếp sống lạng lẽ cô độc này.

Chẳng để Nguyễn Bình Khiêm nói nữa, Hà Anh vùng chạy đi.

Nguyễn Bình Khiêm đứng lại đó, ngẩng mặt lên trời cao mà nhắm mắt thật chặt, để nỗi đau mãi giam kín lại nơi đáy lòng thôi, vĩnh viễn không thể đau được nữa.

Hà Anh xô cửa xông vào phòng. Cô ôm lấy ngực mình, cố điều hòa nhịp thở.

Quang Minh đứng bên cửa sổ, đưa ánh mắt hiền lành nhìn cô. Hà Anh ngỡ ngàng, trong đầu cô vụt lên một tia kí ức.

Anh cũng từng đứng ở cạnh khung cửa sổ kính của văn phòng sử, tay cầm quyển sách, dịu dàng cười với cô...

Hà Anh chạy lại, cô nhìn anh một lượt, khiến lòng anh tự dưng ánh lên niềm hạnh phúc lắm.

-Sao thế?

-Anh định giấu em đến lúc em đi mất sao?

Quang Minh thoát ngỡ ngàng, rồi anh cũng dịu dàng mỉm cười, xoa lên mái tóc cô. Hệt như những ngày còn ở Arizona vậy.

-Giờ mới biết quý anh sao?

Hà Anh bật khóc cúi mặt. Cô biết mình không tài nào xin anh đừng đi, vì cô không có tư cách bảo anh đừng đi. Quang Minh vội đưa tay lau đi nước mắt của cô, nhưng bàn tay anh bỗng không chạm được vào cô nữa.

Quang Minh sững sờ nhìn bàn tay mình, rồi y lại chua chát mỉm cười.

-Anh, muốn ôm em.

Một lần sau cuối, Quang Minh muốn ôm cô. Người con gái mà anh yêu, yêu bằng tất cả kiếp sống của mình. Y thà đánh đổi vạn kiếp đó chỉ để đổi lấy một kiếp sống bên cô...

Hà Anh đưa tay lau vội đi hai hàng nước mắt. Cô tiến đến ôm lấy anh. Quang Minh cúi người để cô vòng tay qua cổ mà ôm lấy. Anh thấy lòng mình như được lấp đầy, đã một ngàn năm rồi, anh mới thấy mình trọn vẹn đến thế. Hóa ra đây là cảm giác khi yêu và được người mình yêu đáp lại, dẫu chỉ là chút hơi tàn.

-Em sẽ trở về sớm thôi, anh tin là như vậy.

Hà Anh gật đầu khe khẽ. Giọng nói đứt quãng của Quang Minh làm cô sợ hãi chia ly.

-Anh sẽ nhớ em nhiều lắm.

Cô ghì chặt lấy anh, nhắm mắt khóc.

-Hãy hứa với anh, dẫu cho cả thế gian này có quên anh, em cũng nhất định không được quên anh.

Hà Anh òa lên nước nỡ, vì càng ngày cô càng cảm nhận vòng tay mình nhẹ dần đi.

-Hứa với anh đi.

-Em hứa. Quang Minh! Em hứa...

Đôi môi của Quang Minh lảng lảng nở nụ cười, rồi cả tiếng thở dài mệt mỏi.

-Hà Anh, anh muốn nói với em chuyện này.

Cô chỉ biết nhắm nghiền mắt mà khóc, nước mắt cũng không biết đã chảy về đâu. Khi giọng nói Quang Minh nhỏ dần...

-Anh...thật sự...rất y...

Câu nói ấy mãi mãi dang dở.

Hà Anh mở bừng mắt. Cô chơi với òa khóc nhìn vòng tay mình đang lơ lửng trên không trung. Như chưa từng có một Quang Minh đứng đó, chưa từng có một lời nói dang dở nào còn chưa kịp nói ra.

Cô ngồi thụp xuống, ôm lấy ngực mình. Tim cô đang gào thét. Ngày hôm nay đây, cô không những chỉ xa quê hương, mà còn mất đi một người bạn của mình.

Mạc Phúc Hải, Lê Duy Ninh rồi bây giờ là cả Quang Minh, đều đã ra đi cả rồi...

Hà Anh đứng trên boong tàu. Cô mỉm cười vẫy tay những người dân ra tiễn đưa. Thuyền nhổ neo. Dòng người cũng mất hẳn.

Chỉ còn một bóng lưng cô độc đổ trên ván gỗ của cầu dẫn.

Hà Anh rơi nước mắt mỉm cười với y. Nguyễn Hoàng gật đầu nhìn cô.

Khoảng cách giữa họ bây giờ, đã không còn thể nhìn rõ mặt nhau.

Không nhìn rõ nữa, để Hà Anh không thể nhìn thấy giọt nước mắt cô độc lăn dài trên má Nguyễn Hoàng. Dầu cho cô không thể nhìn thấy, y vẫn mỉm cười cho cô an tâm.

Kể cả khi bóng chiếc thuyền gỗ to lớn chỉ còn là một chấm đen nơi mặt trời đang lặn xuống, Nguyễn Hoàng vẫn ngậy ngốc nhìn theo, ngậy ngốc mỉm cười.

Kể cả khi ánh dương tắt hẳn trên gương mặt khắc khoải của y, Nguyễn Hoàng vẫn đau đáu nhìn ra xa, vì y biết cô cũng đang hướng về y, về trái tim miền Ái Tử.

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile
www.dtv-ebook.com

(53) Bao Năm?

Hai mươi lăm năm sau.

-Dạ bẩm quận công.

Nguyễn Hoàng xoa tay, y xoa xoa thái dương mình.

-Có chuyện gì lát nữa hăng báo, ta vừa từ xa về, nghỉ ngơi đã.

-Dạ, nhưng mà...

Chưa kịp để người gia nô nói hết câu, Nguyễn Hoàng đã vỗ lên vai chàng ta rồi đi mất.

Nhưng bàn chân Nguyễn Hoàng dừng lại nơi cổng vườn hoa.

Vì sao hôm nay mùi lưu ly lại nồng nàn như vậy?

Bước đến đình đôi, Nguyễn Hoàng ngỡ ngàng nhìn một thân ảnh bé nhỏ, lọt thỏm giữa rừng hoa tím xanh đang ngào ngạt khoe sắc. Nữ nhân kia mái tóc búi gọn sau gáy, đang dịu dàng vuốt ve những nhành hoa. Dáng người mong manh ấy, đã vạn lần y nhớ mong. Suốt hai mươi lăm năm qua chưa từng thôi nhưng nhớ.

Tiếng gọi Hà Anh ghen ứ nơi cổ họng. Nguyễn Hoàng sợ hãi, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ của y như ngàn vạn lần trước.

Nữ nhân kia chậm rãi quay người. Gió thổi làn tóc mai trước trán bay phất phơ, Hà Anh đưa tay vuốt lấy. Cô mở ánh mắt đầy khắc khoải, cũng

đầy chứa chan ngược nhìn người đàn ông đứng trên đỉnh đồi.

-Hà Anh...

Hà Anh mỉm cười dịu dàng. Càng khiến Nguyễn Hoàng ngỡ như y đang nằm mơ. Hà Anh đi đến, cô sà vào lòng y.

-Không phải chàng đang mơ đâu, ngốc ạ.

Lòng y vỡ òa nhìn người con gái trước mặt. Cô ngẩng mặt, đưa bàn tay ôm lấy gò má xương xương của y.

-Chàng trông đã ra dáng một vị chúa Tiên rồi.

Hai mươi lăm năm cô đi xa xứ, Nguyễn Hoàng đã đưa Thuận Quảng trở thành một miền đất hứa, bá tánh già trẻ đều cảm phục y, gọi y là chúa xứ này, lại hiền tài như tiên, nên gọi là chúa Tiên.

-Ta đã già rồi.

Hà Anh lắc đầu vội.

-Không đúng, chàng chỉ chừng chạc thêm thôi mà.

Nguyễn Hoàng đã bảy mươi lăm tuổi rồi. Nhưng dường như thời gian đã để quên mất y, trông y chỉ như bốn mươi năm mươi tuổi.

-Chàng xem, tóc còn chưa bạc hết cơ mà.

Hà Anh xót xa nhìn nếp nhăn giữa trán y, nếp nhăn của lao tâm khổ tứ. Y đã làm rất tốt, y đã khiến mảnh đất này trở mình. Là chúa Tiên Nguyễn Hoàng, chứ không phải là cô...

Hà Anh cũng đã không còn trẻ như ngày xưa nữa. Từ lúc Quang Minh tan biến đi, cô thực sự cảm nhận thấy cơ thể mình già hơn.

-Sao nàng đi lâu thế?

Nguyễn Hoàng cúi mặt, tựa trên trán cô, đuôi mắt y đã nhăn lại, hẳn lên sự nghiệt ngã của thời gian.

-Chữa bệnh mà, đâu phải một sớm một chiều đâu.

Cô chua chát cười. Đã hai mươi lăm năm rồi. Dan đưa cô về đến Đại Việt, rồi lại đi. Y muốn mình sẽ chết trên biển khơi, chết như một người thủy thủ, chứ không phải là một hoàng tử của một gia tộc đã không cần mình.

Suốt hai mươi lăm năm sống ở Áo, cô đã chứng kiến được sự nghiệt ngã của chính gia đình Dan. Dan đã chịu đựng thế nào chứ? Vì cô mà chấp nhận trở về chịu đựng biết bao tủi hờn. Cuối cùng nhìn cha y trao hết quyền lực cho anh y. Cuối cùng, y trắng tay vẫn hoàn trắng tay. Nhưng Dan nói, y không hối hận khi về được quê hương mình.

-Mấy năm qua chàng đã làm gì?

-Ta tiến quân ra Bắc giúp họ Trịnh. Chiến tranh kéo dài tám năm. Nhưng Trịnh Tùng tính tình ngang ngược. Từ đây ta thề không ra Bắc chầu vua nữa, quyết rạch đôi sơn hà!

Phải, tám năm Nguyễn Hoàng kéo quân ra Bắc giúp họ Trịnh đã xảy ra bao sự đổi dời. Làm ơn mắc oán, Trịnh Tùng trách y, làm y để giữ hòa khí phải gả con gái mình cho con trai Trịnh Tùng, khiến nó làm dâu xa xứ.

Mấy năm trước, Ngọc Bảo cũng qua đời rồi. Nguyễn Hoàng đã được gặp chị lần cuối, con người cuối cùng của thế hệ cũ...

-Từ đây, chúng ta mãi mãi sống bình bình yên yên ở Ái Tử này nhé.

Hà Anh gật đầu mà khóe mắt run run.

-Được, mình cùng sống ở đây, không có chiến tranh, không có binh đao loạn lạc.

-Miễn là nàng đừng rời xa ta nữa.

Hà Anh hiền hậu cười rồi ngả đầu vào lòng y, ánh mắt cô ánh lên vô vàn xót xa và bi thương khó tả. Người đàn ông này đã dành cả tuổi thanh xuân để chờ đợi cô, dành cả đời để yêu cô tha thiết. Trên đời này làm gì có người con gái nào không cảm động trước tâm chân tình của người đàn ông yêu mình như thế.

Ở các cảng biển, Hà Anh cũng đã từng gặp nhiều người Việt, họ xưng là người xứ Trong. Nguyễn Hoàng đã có công phát triển ngoại thương, mở rộng giao thương với Nhật Bản. Y thậm chí còn nhận một thương gia trẻ tuổi làm con.

Chúa Tiên Nguyễn Hoàng đã vượt qua tư tưởng "trọng nông ức thương" thời bấy giờ mà phát triển nên Hội An trở thành thương cảng quốc tế lớn nhất Đông Nam Á. Khiến cô vô vàn tự hào.

Hà Anh dựa vào lòng y, cô nặng nhọc ngược đôi mắt mệt mỏi nhìn lên bầu trời cao rộng. Nguyễn Hoàng ôm lấy cả thân ảnh mong manh, y cúi đầu nhìn cô, rồi khẽ nhéo nhẹ lên má cô mà cười hiền.

-Sao thế? Nàng mệt à?

Hà Anh lắc đầu khẽ. Chiếc thuyền trôi theo con sông Hương trong thi ca ngàn đời. Dòng nước êm đềm lững lờ trôi, e dè như cô thiếu nữ.

-Nàng biết con sông này sao?

-Ở hiện đại, em đã từng đến đây rồi...

Y gật gù nhìn ra xa, mảnh đất này hiền hòa, sẽ là nơi trọng địa.

-Mấy trăm năm sau, nơi đây sẽ trở thành kinh đô của nước ta.

Nguyễn Hoàng nghe cô nói, chỉ gật gù khẽ. Kinh đô nằm trong đất Thuận Hóa, tức là người họ Nguyễn sau này sẽ làm vua. Nhưng, y chẳng bận tâm nữa. Lúc này, y chỉ muốn cùng cô ngao du khắp nơi, nhìn ngắm mảnh đất này vươn lên, như giấc mộng năm xưa hai người cùng ôm ấp.

-Con cháu có số của con cháu, chúng ta chẳng cần quản làm gì...

Nguyễn Hoàng dìu Hà Anh ngồi xuống một thân cây đổ ngang. Y chấp tay sau lưng, lưng thững đi về phía dòng sông đang nhuộm màu chiều tà.

-Dòng sông này chảy đến đây, gặp ngọn đồi này phải rẽ ngang, hẳn là trọng địa.

Hà Anh nhìn quanh, hình như, nơi này có gì đó trông rất quen, góc nhìn này.

Một viên quan đi theo liền đi đến gần, cúi đầu chấp tay thưa.

-Quận công, ngày xưa nơi đây ban đêm thường có một bà lão nói với mọi người: "Rồi đây sẽ có một vị chân chúa đến lập chùa để tụ linh khí, làm bền long mạch, cho nước Nam hùng mạnh".

Hà Anh giật mình. Đây chẳng phải là sự tích chùa Thiên Mụ hay sao? Đúng rồi, nơi cô đang đứng đây là tả ngạn sông Hương, hai trăm năm sau sẽ mọc lên tháp Phước Duyên đã trở thành biểu tượng cho mảnh đất Thần Kinh* này.

*Huế. Thần trong thần linh, kinh trong kinh kỳ.

-Vậy, chàng xây một ngôi chùa ở đây đi.

Nguyễn Hoàng quay sang Hà Anh. Y gật gù mỉm cười.

-Xây chùa sao?

-Mảnh đất này trù phú như vậy, trong tương lai sẽ còn phát triển hơn. Muốn an dân ở đây thì hãy xây chùa.

Nguyễn Hoàng giao cho viên quan xây dựng ngôi chùa. Y đến bên cô, nắm lấy tay cô thật chặt.

-Gì mà làm bần long mạch? Hà Anh, ngôi chùa này sẽ là ngôi chùa chứng nhân cho chúng ta.

Lòng cô dấy lên niềm hạnh phúc viên mãn. Ngôi chùa này sẽ là cột mốc của cuộc đời cô, của cuộc đời y, của nghìn vạn bá tánh Thuận Quảng...

Nguyễn Hoàng dắt Hà Anh đi lên ngọn đồi. Cô níu lấy cánh tay to lớn của y, nặng nhọc lê bước. Nguyễn Hoàng cả đời chinh chiến, đến tuổi này rồi sức khỏe vẫn không hề giảm đi. Chẳng trách y sống được rất thọ. Sống để mà nhìn thấy được thành quả cả đời của mình.

Hai người đưa mắt ra xa, nhìn cả vùng thung lũng ngập trong làn khói mờ ảo. Những mái nhà tranh mọc lên san sát nhau, những cánh đồng lúa trở đòng đòng, con sông Hương ngàn năm vẫn chảy, khí hậu ôn hòa và tiếng nói cười yên vui.

Năm mươi năm, năm mươi năm cho một mảnh đất khô cằn oằn mình trước những cơn bão dữ. Giờ đây, giấc mơ thái bình ấm no không còn xa xôi nữa. Chúa Tiên Nguyễn Hoàng là một vị chân chúa trong lòng hàng vạn bá tánh xứ Thuận Quảng bao la.

Nhưng, những tường Thuận Quảng đã yên, xứ Trong đã yên, tuổi xế chiều này, Nguyễn Hoàng có thể ở bên Hà Anh mãi mãi. Đến khi cái chết là xa...

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile

www.dtv-ebook.com

(54) Cạn Duyên Tương Phùng

Tân Sửu, Hoảng Định năm thứ 2, 1601.

Hà Anh cởi bỏ đôi hài, cả chiếc áo choàng to sụ đang ôm lấy cả cơ thể gây rộc của cô. Đọt cỏ non tươi mới chạm vào da thịt khiến cô rùng mình. Bàn chân cô tham lam bước đi từng bước nặng nhọc trên thảm cỏ nhưng môn mớn. Bước xuống ngọn đồi, Hà Anh mỉm cười đi vào giữa rừng hoa lưu ly đang rung rinh trước ngọn gió đông mát rượi. Hoa lưu ly là loài hoa chung tình, là loài hoa khiến cô nhớ đến người đàn ông chung tình nhất trên cõi đời này mà cô từng gặp gỡ, từng yêu thương.

Nguyễn Hoàng mỉm cười cầm bức tranh vẽ đi về phía tiểu đình, nơi có những dụng cụ kì lạ đang xếp ngổn ngang trên chiếc bàn gỗ. Bản vẽ ngôi chùa chứng nhân cho tình yêu, cho ước nguyện một đời của hai người đã không còn là tưởng tượng nữa.

Y không thấy cô, bèn hỏi nô tì đứng đó.

-Phu nhân đâu?

-Dạ con cũng không biết. Con nghe phu nhân không khỏe liền đi sắc thuốc cho người, khi trở lại đã không thấy đâu nữa.

Nguyễn Hoàng lập tức chau mày. Trong lòng y lúc này dấy lên một ngọn lửa cồn cào. Bức vẽ trong tay y rơi xuống.

Hà Anh thấy khoảng trời trước mắt mình thật mờ nhạt, vầng dương kia, chói chang đến thế nhưng mắt cô chẳng đủ sức chống cự lại nữa. Cô nhìn

sang bên, màu hoa xanh tím đọng lại nơi đáy mắt. Đôi môi Hà Anh khẽ vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ.

Có lẽ, đã đến lúc dừng lại rồi.

-Hà Anh! Hà Anh!!

Nguyễn Hoàng gào lên. Y chạy qua cây cầu cửa khúc, băng qua vườn sen đang bật đi hương thơm.

-Hà Anh! Xin nàng, trả lời ta đi!

Lại nữa rồi, Nguyễn Hoàng lại không thể kiềm lòng mình mà muốn bật khóc. Không được, tại sao dẫu biết cô đã khỏi bệnh, đã có thể cùng y sống đến đầu bạc răng long, đâu đó trong lòng Nguyễn Hoàng vẫn ám ảnh nỗi sợ chia ly như hai mươi lăm năm về trước.

Bất chợt, Nguyễn Hoàng sững lại. Ánh mắt y ngây dại đi. Hoa lưu ly, là mùi hoa lưu ly. Cả thân hình to lớn xoay mình lao đi, như con tuấn mã điên cuồng đau đớn.

-Hà Anh!

Nguyễn Hoàng bàng hoàng nhìn Hà Anh nằm giữa vườn hoa, ánh mắt thần thờ nhìn lên vầng thái dương lặng lẽ. Y sà xuống, ôm cô vào lòng mình.

-Sao nàng lại lạnh thế này? Sao lại cởi bỏ áo choàng, sao lại cởi bỏ giày!

Hà Anh mỉm cười dịu dàng nhìn người đàn ông mình yêu thương cả đời. Cô nhẹ nhàng đưa tay lên, dồn hết hơi tàn cuối cùng nhéo nhẹ lên má y.

-Sao lại khóc chứ?

-Nàng lạnh quá, để ta đưa nàng vào trong!

Hà Anh ôm lấy cánh tay y, cô lắc đầu rất khẽ, khẽ đến nỗi nếu không có ánh mắt kiên cường và ám ảnh của cô, y sẽ không biết cô muốn hoa lưu ly là người chứng kiến sự ra đi của cô.

-Nguyễn Hoàng, cả đời này, em chưa nói được với chàng bao nhiêu câu, rằng em yêu chàng rất nhiều, rất...nhiều.

Nguyễn Hoàng thấy lòng mình quặn thắt, y lắc đầu ôm lấy cả thân ảnh mỏng manh.

-Nàng nói cái gì vậy chứ! Nghe lời ta đi!

-Chàng...biết tính tình của em mà. Em ngại nói ra cảm xúc trong lòng mình.

Cô bật cười, nhưng nước mắt lại lặng lẽ tuôn.

-Em chẳng thể qua khỏi đâu...

Một giọt nước mắt mặn chát rơi khỏi khóe mắt Nguyễn Hoàng, dẫu đã bao lần y kiềm nén. Chỉ là y không chấp nhận mà thôi, chỉ là y ngu ngốc không thừa nhận bệnh của Hà Anh vốn chưa từng được chữa khỏi. Vậy mà y vẫn ngây thơ tin y và nàng sẽ cùng nhau sống, rồi cùng nhau chết đi, không có binh đao loạn lạc, không có nhất quốc lưỡng triều.

-Không, Hà Anh. Xin nàng đừng bỏ ta.

-Em xin lỗi...

Hà Anh níu lấy vạt áo y mà nói. Cô nào muốn, nào muốn rời xa y, rời xa các con, rời xa miền đất Ái Tử biết bao kỉ niệm.

-Ta xin nàng hãy ở lại cùng ta. Cả đời ta chỉ có mỗi mình nàng, chỉ có duy nhất nàng. Đừng bỏ rơi ta...

Cô gượng gạo cười, cô không thể khóc. Một phần vì cô không muốn cả hai cùng khóc, sẽ quá bi thương. Một phần, cũng vì cô không thể khóc to nữa rồi...

-Chàng còn nhớ, mình đã quen biết nhau bao nhiêu năm chứ?

Nguyễn Hoàng gật đầu, y cố nén cơn ghen ngào mà trả lời cô.

-Năm mươi bảy năm.

Năm mươi bảy năm rồi...

Nhưng ở bên nhau chỉ được hai mươi hai năm thôi. Cô ước gì mình đừng mất đến mười năm để quay lại tìm y, cô ước gì mình đừng mất tận hai mươi lăm năm đến châu Âu tìm cách chữa bệnh.

-Năm mươi bảy năm qua, em cảm ơn chàng...đã yêu em. Nguyễn Hoàng, xin chàng...đừng bao giờ quên lời hẹn của chúng ta, hãy xây nên một miền đất phồn hoa, hãy để dân chúng được ấm no, hạnh phúc...

Nguyễn Hoàng ôm chặt lấy cô, cố giấu đi hai hàng nước mắt nóng hổi của mình. Y đau đớn nghĩ rằng ngày mai, ngày kia, tháng sau, năm sau, cả đời này, y sẽ vĩnh viễn không bao giờ được ôm lấy cô nữa.

-Ta yêu nàng, Hà Anh. Dẫu có bắt ta chờ đợi năm trăm năm sau, ta vẫn sẽ chờ nàng nơi suối vàng. Kiếp này, kiếp sau, vạn kiếp đều sẽ chờ nàng, yêu nàng. Chỉ xin nàng đừng quên ta.

Hà Anh ngược cặp mắt đã ngậy dại đi nhìn y, cô cố mỉm cười mà sao cay đắng quá. Cô cất giọng nói, nhưng giọng cô không phát ra được bất kì thanh âm nào nữa. Lúc này, Hà Anh thực sự hoảng sợ, cô bật khóc nức nở. Nguyễn Hoàng ôm chầm lấy cô, ôm chầm lấy nữ nhân mong manh đã không còn thể níu giữ.

Hà Anh nắm lấy rồi vẽ vào bàn tay y bằng ngón tay đang run rẩy theo nhịp thở rối loạn. Nguyễn Hoàng nín thở nhìn bàn tay trắng ngần nhỏ bé kia, đang run lên mà viết từng chữ một. Rồi y cũng bật khóc.

Nguyễn Hoàng mỉm cười đẩy cô vào lòng mà đung đưa võ vè như đứa trẻ.

-Được rồi, ta hiểu rồi. Nàng mệt rồi, nghỉ một chốc đã nhé...

Nguyễn Hoàng bế thốc cô lên, đi từng bước nặng nề.

-Mình đi về phía nam nhé, chẳng phải nàng nói nàng sẽ đi bất kì đâu cùng với ta sao?

Hà Anh gật đầu khẽ.

Hình ảnh cô ngồi trong lòng Nguyễn Hoàng, y nắm chắc dây cương ngựa. Con tuấn mã lao đi trong bầu trời thanh xuân năm ấy, bỗng nhiên lại làm Hà Anh mỉm cười.

Nguyễn Hoàng cắn răng mỉm cười, y nói tiếp.

-Hay là mình vào trong ấy thăm Phúc Nguyên nhỉ? Chắc nó nhớ nàng lắm...

Hình ảnh Nguyễn Hoàng ngồi cạnh cô, nhìn con trai luyện võ, tiếng cười con giòn tan trong trời đất bao la, bỗng nhiên làm cô mỉm cười.

-Chỉ cần là nơi nàng muốn đi, ta đều sẽ đi cùng nàng...

Hà Anh vĩnh viễn không trả lời nữa.

Nguyễn Hoàng toan bật khóc, nhưng y lại cắn răng nuốt hết nước mắt vào trong.

-Nàng đã nói, ta mới chính là trái tim miền Ái Tử của nàng, bằng chứng vẫn còn rõ ràng trên bàn tay ta đây, nàng không được quên đâu, Hà Anh...

Tiếng gọi Hà Anh thốt ra nghẹn ngào. Nguyễn Hoàng ngã khụy. Y gục lên bờ vai gầy rộc kia mà nước nở khóc. Cuộc đời y, cuối cùng lại mất đi tri kỉ lớn nhất của mình.

"Nàng nói ta là trái tim miền Ái Tử sao? Hà Anh, nàng lầm rồi. Nàng mới chính là trái tim nơi đây, mới chính là người chấn hưng mảnh đất này, đem đến sinh khí cho cả hàng nghìn bách tính. Hà Anh, nàng còn chưa được thấy thành quả cả đời của mình, làm sao có thể ra đi như vậy, nàng làm ơn, làm ơn tình dậy đi Hà Anh..."

Nguyễn Hoàng không thể gào lên, vì cổ họng y nghẹn ứ. Y chỉ biết nước nở trên vai cô, lẫn mình trong mùi hương thảo nơi mái tóc cô. Trên đời này sao có thể vắng đi một Nguyễn Hà Anh mà y yêu thương tha thiết. Vắng đi cô, thế gian này chẳng còn ai có thể lau đi giọt nước mắt cô độc của chúa Tiên Nguyễn Hoàng y nữa rồi.

Ta sẽ đợi nàng trên tuổi vàng. Hà Anh, đợi nàng dầu có là năm trăm năm hay là ngàn vạn năm. Hà Anh...

Vầng thái dương nhạt màu đi, cả gió đông cũng thôi không lạnh nữa. Vì giờ đây lòng người còn lạnh hơn ngàn vạn lần...

TRÁI TIM MIỀN ÁI TỬ

ViVu Smile

www.dtv-ebook.com

(55 End) Tận Cùng

Chiếc máy bay rẽ mây trên bầu trời bao la mà cô độc. Hà Anh lặng lẽ ngược nhìn những áng mây vô ưu vô lo, vô cả ái thương.

Tình dậy sau chỉ mới một đêm ở Iceland, cô lập tức muốn lao về Việt Nam, muốn về lại quê hương mà cô nhớ mong đến cồn cào.

-Theo tin đã xác nhận từ hiệp hội di sản quốc gia Việt Nam, các nhà khảo cổ đã tìm thấy một chứng tích kì lạ được khắc bên trong lớp tường bí mật ở chùa Thiên Mụ.

Hà Anh vội choàng người dậy, cô chăm chăm nhìn về phía màn hình trước mặt.

-Theo khảo cổ, vết tích này đã có tuổi đời trên bốn trăm năm, từ lúc mới xây dựng, tức thời chúa Tiên Nguyễn Hoàng, năm 1601.

Năm 1601, tức là năm cô mất. Đây là ngôi chùa y muốn dành tặng cho cô, là chứng nhân cho tình yêu, cho tình thân mà cả hai đã có suốt cả cuộc đời.

Hà Anh thấy mắt mình ngân ngấn nước.

-Vết tích này được cho là rất kì lạ. Vì nó được khắc đằng sau một lớp tường giả.

-Dường như, đây là bức thư mà người xây nên ngôi chùa này muốn gửi đến duy nhất một người mà thôi.

-Dòng cổ tự này rất kì lạ, trông như chữ Nôm, nhưng lại không phải, số nét và thứ tự chữ cũng vô cùng phức tạp.

-Có nhiều giả thiết cho rằng người phương Tây đã đến và khắc lên đây chữ cái của họ, trong đây có vài nét chữ giống như bảng chữ cái latin. Nhưng thời gian này người Tây Phương đến xứ Đàng Trong vẫn chưa nhiều, cũng không thể có quyền khắc chữ lên một ngôi chùa linh thiêng lúc bấy giờ được.

Hà Anh rơi nước mắt nhìn những dòng chữ ngả nghiêng lướt qua trên màn hình. Là chữ của Nguyễn Hoàng, là chữ latin cô đã dạy cho y, nhưng y vẫn viết lệch sang chữ Nôm, nhưng không hiểu sao cô vẫn có thể đọc được.

Cô nhìn những dòng chữ kia, cái tên gốc ghêch ấy đã tự khắc lấy sao? Chừng này chữ sao? Bàn tay y, hẳn là đau rất lắm...

Hà Anh đi dọc bờ sông Hương đang dần chuyển sang màu hồng của hoàng hôn, đâu đó bên sông có làn khói nhà vào không gian tĩnh mịch. Đi trên con đường này khiến cô cảm thấy đau lòng, con đường này mang tên Nguyễn Phúc Nguyên.

Đây rồi, ngôi chùa Thiên Mụ đã trở thành biểu tượng, nghiêng mình soi bóng trên dòng sông của thi ca ngàn đời.

Cô nghiêng đầu nhìn dòng sông uốn quanh ngay trước chùa. Nguyễn Hoàng đã từng đứng ngay gò đất trông ra sông đó, y nói rằng con sông này đến đây thì phải rẽ ngang, nơi đây hẳn là trọng địa.

Giờ đây chùa vẫn còn, người ở nơi đâu.

Ngọn tháp Phước Duyên này vừa quen vừa lạ, quen vì bao lần cô đã thấy nó trên tem, trên ảnh, trên sách báo. Lạ là vì trong tưởng tượng của cô và y chưa từng đề cập đến ngọn tháp này. Nó được xây dựng bởi đời vua sau.

Một đoàn khách du lịch lướt qua chỗ cô. Anh chàng hướng dẫn viên vác cờ dẫn đoàn trên vai, thao thao bất tuyệt.

-Tháp Phước Duyên là một biểu tượng nổi tiếng gắn liền với chùa Thiên Mụ, được xây dựng năm 1844 bởi vua Thiệu Trị, theo di nguyện của vua Minh Mạng rằng phải xây dựng một ngôi tháp tại chùa Thiên Mụ để trấn yểm cho kinh thành nhằm "Tụ long khí cho bền long mạch", song chưa thực hiện được thì ông đã băng hà.

Hà Anh mỉm cười. Nơi này cô đã chứng kiến vào thời kì còn hoang sơ, còn khắp nơi là đồng hoa chim chuột.

-Người dân địa phương cho biết, ngày xưa nơi đây ban đêm thường có một bà lão mặc áo đỏ quần lục xuất hiện trên đồi, nói với mọi người: "Rồi đây sẽ có một vị chân chúa đến lập chùa để tụ linh khí, làm bền long mạch, cho nước Nam hùng mạnh". Tư tưởng lớn của chúa Nguyễn Hoàng dường như cùng bắt nhịp được với ý nguyện của dân chúng. Nguyễn Hoàng cả mừng, vào năm đã cho dựng một ngôi chùa trên đồi, ngoảnh mặt ra sông Hương, đặt tên là "Thiên Mụ".

Nào có, đây là ngôi chùa chứng nhân cho mối tình của hai người kia mà...

Kia rồi, nơi đang giảng những dải phân cách ngăn thế giới chạm đến bức tường kia. Hà Anh đi đến bên, ngược ánh mắt đau thương nhìn nó.

Dải tường bên ngoài đã sụp xuống do thời gian, lộ một lớp đá đã cũ nát bên trong, kèm theo dòng cổ tự kì lạ mà các nhà khảo cổ học đau đầu giải đáp.

Cô mỉm cười nghiêng đầu đọc dòng chữ. Càng đọc, nước mắt càng trào ra.

"Nàng thích nó chứ? Ngôi chùa của chúng ta? Ta đã cất công mời thợ phu từ tận phương Bắc đến đây để có thể xây nên bức tường năm trăm năm này.

Nàng biết vì sao nó gọi là năm trăm năm không?"

Hà Anh bật khóc, cô ôm lấy ngực mình, cố ngăn tiếng nấc nghẹn ngào.

"Vì đúng năm trăm năm sau, nó sẽ sụp xuống. Như vậy, khi nàng trở về thời đại của mình đã có thể đọc được nó đúng không?"

Cô khóc mà nước mắt mặn chát, lòng cô như hàng ngàn ngọn lửa thiêu đốt. Tên gốc ạ, chàng bị hãm lửa rồi, chỉ mới có bốn trăm năm thôi. Nhưng cảm ơn hãn vì đã lừa chàng, vì thế mà em mới có thể đứng đây, đọc những dòng chữ để khóa lấp đi nỗi nhớ chàng đến tuyệt vọng.

"Hà Anh à, bức thư này, chỉ được để đọc một mình thôi. Nhất định không được để người khác đọc, vì ta sắp sửa nói ra một điều hết sức quan trọng, và cả đời này, cả thế gian này, chỉ có một mình nàng được đọc mà thôi."

"Hà Anh, nàng là trái tim miền Ái Tử của ta."

Hà Anh ôm miệng cố nén cơn nức nở. Cả đời này, cô chưa từng cảm nhận nỗi đau nào lớn hơn thế. Cả đời này, cô chưa từng cảm nhận thấy nỗi mất mát nào lớn hơn thế.

Chồng cô, bạn cô, con cô...đều đã chết. Họ bây giờ chỉ còn là những nhân vật được chép trong lịch sử mà thôi.

Và cô bây giờ, lại biến thành kẻ cô độc nhất thế gian này...

-Giáo sư!

Hà Anh giật mình khỏi những tiếng vọng về của quá khứ. Bà mỉm cười nhìn toán phóng viên đang sốt sắng vô cùng. Bà nghiêng đầu nhìn những con người trẻ tuổi nhiệt huyết. Bốn mươi năm trước, chẳng phải bà cũng từng là họ hay sao?

-Xin Giáo sư cho biết, trong suốt quá trình nghiên cứu ai là người đã hướng giáo sư đến đề tài này?

Hà Anh biết, là Quang Minh. Chính Quang Minh...

Nhưng bốn mươi năm trước, sau cái chết ở quá khứ bà trở về hiện tại. Chưa từng có một sinh viên tên Trần Quang Minh khoa sử nào từng tồn tại trên đời....

Tất cả đối với bà cứ ngỡ như một giấc mơ, một giấc mơ quá bi hùng.

-Giáo sư, tại sao trong các ví dụ, giáo sư luôn lấy vua chúa nhà Nguyễn?

Vì sao ư? Vì đó là chồng, là con, là cháu của bà.

Nhưng khi trở về hiện tại, cơ thể bà chưa từng thay đổi, bà chưa từng mang thai, chưa từng sinh con...

-Mỗi người sinh ra đều có một số phận, và một mối duyên. Nguyễn Hoàng có số phận đưa dòng họ Nguyễn thành hoàng tộc, đưa cái tên Đại Việt tiến xa về phía Nam, và ông có một mối duyên với mảnh đất Quảng Trị, miền đất Ái Tử.

Cả hội trường lặng đi lắng nghe. Chất giọng giáo sư Nguyễn Hà Anh ấm áp mà du dương đến nao lòng.

-Tôi cũng không phải là ngoại lệ. Tôi sinh ra với sứ mệnh nghiên cứu vật lý, đóng góp cho nền khoa học của nhân loại. Và...tôi cũng có một mối duyên với dòng họ Nguyễn oai hùng đó. Dòng họ với nhiều con người kì lạ, nhiều con người oai hùng, nhiều khúc ca bi tráng. Tôi tin nếu là ai, cũng đều sẽ đau lòng thay cho một triều đại cuối cùng của lịch sử nước nhà...

Phải. Ánh mắt Hà Anh mờ đục đưa ra phía cửa hội trường, mở ra không gia bao la và nắng chói lòa. Những bộ phim xuyên không đều là lừa người.

Bốn mươi năm qua, bà chưa từng gặp lại Nguyễn Hoàng.

Như vậy cũng tốt, hãy để hình bóng của y khắc sâu mãi mãi trong lòng bà, như một vị tướng quân anh dũng, một Đoàn quân công tài ba, một vị chúa Tiên phúc hậu. Và hơn hết, một Nguyễn Hoàng ấm áp, si tình. Mỗi tình của họ, cũng chẳng còn gì để mà nuôi tiếc.

Tại sao Hà Anh không tìm đường về lại bên Nguyễn Hoàng ư?

Lần đó cô tìm về quá khứ đã mười năm trôi qua. Lần này sẽ là bao nhiêu năm? Nguyễn Hoàng...vẫn còn đó chứ? Nếu cô về rồi mà y đã không còn, vậy cô còn về để làm gì nữa...

Thôi thì, hãy để phần đời còn lại của Nguyễn Hoàng được sống như lịch sử miêu tả, bình bình an an. Và cuối cùng Nguyễn Hoàng ra đi ở tuổi 88. Có thể chứng kiến mảnh đất Thuận Hóa trở mình, có thể thấy được thành quả cả đời của mình. Sau tất cả tranh đấu, tất cả chia ly, tất cả đau thương, y có thể bình yên mà ra đi với sự thương tiếc của nghìn vạn con dân miền Ái Tử.

Cuộc đời của vị chúa Tiên Nguyễn Hoàng sử không tiếc lời miêu tả, ngợi ca. Nhưng tình yêu của ông và phu nhân chẳng hề có một trang sử nào nhắc đến. Hà Anh chỉ được nhắc đến vồn vẹn qua dòng chữ: "Nguyễn thị phu nhân" mà thôi...

"Ai nhớ người chẳng, ôi Nguyễn Hoàng

Mà ta con cháu mấy đời hoang

Vẫn nghe trong máu buồn xa xứ

Non nước rờng tiên, nặng nhớ thương"

(Nhớ Bắc, Huỳnh Văn Nghệ)

-Hết-